

Giới thiệu Và Anh Muốn Nói Yêu Em

Một người con trai siêu người mẫu trong lòng các cô gái thích đáng người bốc lửa, anh là một người hội tụ đầy đủ các yếu tố của một đại soái ca chính hiệu, nhưng anh lại bị gán cho biệt danh là gay.

Anh là bạn thân của cô, cả hai đều trải qua bao nhiêu sóng gió, rốt cuộc anh và cô cũng tìm được "một nửa kia" của mình.

Mời các bạn đón đọc nhé.

Bạn đang đọc truyện *Và Anh Muốn Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Định Mệnh

Một năm trước....

Cách San Francisco khoảng chừng 2 tiếng đồng hồ lái xe, tại một vùng tương đối khá vắng vẻ. Sony đang ngắm nhìn bầu trời. Thật vất vả mới có cơ hội trở về nơi này thăm anh Kim, có khoảng một thời gian dài Sony đã không trở lại thăm ông rồi. Trời hôm nay xanh thật xanh như báo hiệu một ngày tốt lành, Sony vuốt vuốt mũi khi anh Kim đã thả mình ra sau mấy tiếng đồng hồ “tra khảo” hành tung cũng như sinh hoạt của mình. Sony day day thái dương rồi bỗng chợt nảy ra ý định muốn viếng thăm khu vườn phía sau nhà.

Mon men đi chung quanh khu vực của nhà thờ, Sony thấy đủ loại cây trồng. Những chậu cúc không cao lắm được trồng ở trong những cái chậu màu cam to đùng. Nhìn những quả cúc còn xanh lè đang trĩu nặng trên nhánh cây, anh chợt cảm thấy mình thèm ăn vô cùng. Nhưng nhìn những quả cúc còn xanh non nót kia thì anh biết mình không thể nào đụng tới.

Đi tới phía trước là vườn hoa đủ loại, chắc cũng tốn không biết bao nhiêu công lao đây rồi. Anh Kim không ngờ cũng có tài này, vườn hoa thật đẹp. Một đám lyly đang nhon nhón áp ú những nụ non nót thật đẹp, giàn bông hồng nho nhỏ leo thẳng tắp trên cái giàn đã được mắc sẵn, nhìn rất được. Ánh mắt anh chợt nhìn thấy một cây thật to ở xa, lời của anh Kim chợt vang lên: “nơi đó là không thể tới”.

Không biết tại sao anh Kim lại không cho mình tới đó vậy, lúc này tại nhò nói nơi này không có chó mà. Sao kỳ vậy? Sony trầm ngâm một lát rồi tiếp tục tiến về phía trước, có một cánh cổng bằng gỗ nho nhỏ được chắn ở phía ngoài, Sony đẩy nhẹ nó rồi đi vào. Cứ y như một tên ăn trộm, điều này thật thú vị vô cùng. Cảm giác này thật tuyệt vời, Sony cười cười. Đi gần tới cái cây cao to kia, anh giật nảy mình khi nhìn thấy một bắp chân treo tòng teng ở phía trên cây.

Hơi hoảng sợ khi nhìn thấy cảnh tượng này, Sony trấn định tinh thần rồi chợt thấy bắp chân đang đưa. Trời ạ, làm trái tim ngừng đập. Buổi tối mà nhìn thấy cảnh tượng này thì không chết mới là lạ đó, Sony thở hắt ra. Bỗng giọng ca ngọt ngào vang lên:

Nhìn lên vàng trắng khuyết, chợt nghe hồn nuôi tiếc,

Lời yêu không nói đêm nay và cho đến ngàn sau.

Nhìn sâu vào mắt biếc, chợt nghe tình tha thiết

Người ơi cho đến khi nào tình thôi hết ghen ngào.

Cuộc tình em ngây thơ như nắng như mưa trong mơ

Đợi anh đến dẫn đưa em vào thế giới lãng quên

Cuộc đời anh lang thang trong gió trong sương mệnh mạng

Chờ em nói tiếng yêu thương ngàn đời vẫn mong tìm

Im lặng một khoảng thời gian dài, cứ tưởng như giọng ca đó sẽ không vang lên nữa thì đột nhiên cô gái lại tiếp tục.....

Và em muốn nói yêu anh dù tình yêu trái ngang

Và em muốn nói yêu anh dù đời đã dở dang

Bàn tay như kéo đêm đen để vàng trắng vỡ tan

Và em muốn nói yêu anh dẫu cho hồn phai tàn

Và xin tha thứ cho nhau để hồn thôi đốn đau

Và xin muôn kiếp yêu nhau để chờ nhau kiếp sau

Bàn tay đan kín yêu thương vì một mai cách xa

Nụ hôn chất ngất trên môi giữa ân tình phai nhòa.

Sony còn mãi đang chìm trong giai điệu ngọt ngào kia thì bỗng giọng nói của cô gái lại thét lên: “trời ơi, cả nửa ngày rồi mà sao còn chưa suy nghĩ ra cái này vậy?”

Không lâu sau đó thì có rất nhiều tờ giấy bay lá tả từ trên xuống, nhìn những tờ giấy bay tung ra ngoài từ trên cao xuống cũng đủ thấy người ném chúng nó có bao nhiêu là bức mình. Bắp chân bỗng nhiên ngừng đong đưa, Sony ngược mắt lên nhìn. Anh thật sự rất muốn nhìn chủ nhân của bắp chân này, gót chân đỏ hồng. Bắp chân thon thả, giọng ca ngọt ngào.....

Tiếng động vang lên phía bên trên thân cây một lúc rồi sau đó thân hình cô gái xuất hiện ở ngay tầm mắt. Cô gái còn không phát hiện ra có người đang ở nơi này, trên tay cầm một đồng giấy dày, lưng đeo một cái túi nhỏ. Bàn chân chìa ra cái thang phía ngoài rồi đặt lên trên cái cầu thang dựa ở dưới thân cây. Vừa bước được hai bước, cô gái bỗng phát hiện ra có người, cô xoay người lại rồi không biết tại sao lại hét lên.

-Ahhh.... ..

Sony theo phản xạ tự nhiên, anh phóng người về phía trước. Giấy và rất nhiều thứ gì đó lại tiếp tục bay lá tả ở trên không. Thân hình cô gái thẳng tắp ngã vào trong lòng Sony, cả hai đều té xuống đất.

-Ahhhh..... cô gái nằm ở phía trên thân người của Sony, anh thấy lưng hơi đau.

-Ahh..... đau quá.....cô gái rên rỉ không thành tiếng, cô vẫn còn chiếm chệ ở trên thân người của ai đó mà cô còn không hay.

-Em....có sao không? Sony ngược nhìn cô gái.

Giọng nói làm cho cô gái giật mình, cô lập tức cứng ngắt người rồi ngay sau đó ngồi bật dậy. Động tác thật nhanh như vừa rồi chẳng có chuyện gì xảy ra. Cô mở to mắt nhìn người đàn ông ở trước mặt mình như để phòng, cô nhú mày thật lâu.

-Sao vậy? Cô gái đầu tóc rối tung, gương mặt ngơ ngác với đôi mắt nâu mở thật to. Một đôi mắt thật đẹp, trong veo.

-Anh.....là ai vậy? Sao lại có thể tới nơi này? Cô gái tò vè không vui lắm.

-Tôi.....anh Kim nói tôi có thể đi dạo nơi này.

-Chú Kim? Anh làem của chú Kim có phải không? Cô gái thân thiện hơn một chút.

-Cái cây này.....có thể ở trên đó sao? Sony vừa hỏi vừa nhìn lên trên thân của cây. Nó rất to, ba người không có thể ôm hết được gốc cây.

-Ừ, ở trên rất được. Chú Kim có làm một căn nhà nhỏ ở trên đó, ở trên.....có thể trốn được.....một nơi rất kín mà không ai biết. Cô gái cười cười.

-Chắc trên đó đủ rộng để em có thể chất bao nhiêu là đồ trong tay? Tôi có thể lên đó nhìn xem không? Sony nhìn cô.

-Không được, cô gái lắc đầu thật nhanh.

-Ah.....trời ơi, Sony, lưng của em sao vậy? Chú Kim vội vã đi tới gần, bên cạnh ông là một người đàn bà.

-Mẹ.....cô gái cúi người lượm tất cả giấy tờ ở trên đất. Mớ vải cắt vuông vuông cỡ nửa tờ giấy nằm khắp nơi ở trên mặt đất.

-Bella, con làm sao vậy? Sao lại như vậy? Bà Hoa phụ con lượm tất cả đồ ở trên mặt đất.

-Hoa à, đây là Sony. Là em của người bạn của anh. Ông Kim giới thiệu.

-Em ... chào chị, Sony gật đầu với người đàn bà.

-Bella, đây là Sony. Con có thể gọi chú. Chú Kim nói.

-Anhchú Sony, Bella gật đầu rồi lượm đồ của mình.

-Sao lưng em lại dính đầy bụi vậy Sony? Ông Kim hỏi.

-Uh....uh....là vừa rồi...em....không cẩn thận nên làm cho Bella bị rơi đồ, em.....bị té. Sony vừa nói vừa nhìn cô gái.

Bờ môi nhỏ cong lên rồi ánh mắt nâu như mỉm cười, cô gái có vẻ hài lòng với câu trả lời này. Trong lúc đó bà Hoa lại lên tiếng: “còn tưởng con bé này làm em té nữa”.

- Dạ không có, là em....tự mình té. Sony cười cười.

- Cháo gà đã nấu xong rồi, khoảng chừng mười phút nữa thì anh với Sony có thể qua ăn. Bà Hoa nói.

- Ồ, cảm ơn em. Chú Kim gật đầu.

- Bi, nhanh theo mẹ về dọn chén. Con rình chỉ bao nhiêu thứ này đủ vậy nè?

- Con.....ra đây để lấy ý tưởng mà, con...vẫn chưa nghĩ ra.

- Được được, tối rồi học tiếp. Mau phụ mẹ làm cơm được không? Bà Hoa cười hiền.

Một già một trẻ đi về căn nhà nhỏ nằm bên cạnh, Sony nhìn theo rồi hỏi: “chị Hoa cũng là bạn của anh hai em sao anh Kim?”

- Ủ, ba của Bella cũng là bạn của anh và bạn của anh hai em. Chúng ta đi lính rồi quen nhau nhiều năm rồi. Ông Kim gật đầu.

- Em đoán.....người mà anh hai vẫn nói anh để ý tới là..... chị Hoa có phải không?

Ông Kim trầm mặt không trả lời, ông vỗ bờ vai của Sony rồi nói: “thôi, mau về chuẩn bị. Chị Hoa nấu cháo rất ngon, bao nhiêu năm nay anh vẫn có phúc mà ăn ké mỗi ngày”.

Khi mà Sony và ông Kim bước vào căn nhà nhỏ bên cạnh nhà thì đã thấy trên bàn là một tray gói nhìn thật ngon. Phía trên là lớp rau răm xanh ròn bên cạnh lớp peanut đâm nhuyễn rải đều. Còn có những cọng hành vàng óng ả nhìn thật bắt mắt bên trên những thớ thịt gà đã được xé sẵn. Phía dưới cùng là cabbage bào mỏng, thật ngon mắt. Chưa ăn thôi cũng đã thấy ứa nước miếng rồi, Sony thầm nghĩ.

- Chưa đâu nha, lát nữa em nếm thử cháo đi. Hết xẩy luôn. Ông Kim cười nhẹ.

Bà Hoa từ phía sau bùng lên tô cháo còn bốc khói, bà nói: “cháo đã múc ra rồi, từ từ mà ăn nha em. Tự nhiên như trong nhà nhen Sony”.

- Dạ biết, cảm ơn chị. Sony cười.

Ông Kim đi ra phía sau rồi phụ bà Hoa bùng lên hai ba tô cháo nữa. Chén nước mắm đỏ ao được đặt ở trước mặt của Sony, bà Hoa nói: “em ăn cay được sao?”

- Dạ được.

- Bi à, con xong chưa? Bà Hoa quay lưng vào trong hỏi.

- Dạ xong.....xong.....rồi. Con.....ra liền.....

Hai phút sau Bella bước ra. Cô bé lúc này dường như vừa tắm xong. Đầu tóc vẫn còn hơi ướt. Nếu như khi té xuống từ trên thân cây cao kia với đầu tóc rối tung thì bây giờ đầu tóc cô gái thật gọn gàng. Sony ngạc nhiên khi thấy bà Hoa đem mái tóc búi lại thật nhanh, giọng bà vang lên: “con gái gì mà tóc tai ướt như vậy cũng không biết làm khô. Con muốn bệnh phải không?”

- Mẹ gấp quá, con làm khô sao kịp chứ? Bella cười hi hi.

- Trước mặt chú mà không biết mắc cỡ, con tưởng con còn nhỏ lắm sao?

- Con? Con....sao phải mắc cỡ với chú? Bella bày ra bộ mặt vô số tội.

- Trời con nhỏ này.....

- Thôi được rồi, lâu lâu con bé mới trở về. Em cần nhần hoài.....chú Kim cười hiền.

- Mẹ, nước mắm của con đâu?

- Bên trong, con tự đi lấy đi.

Bella đi vào trong rồi sau đó cô bùng ra một chén nước mắm trong suốt đã được pha sẵn. Cô ngồi xuống bên cạnh Sony, giọng của bà Hoa vang lên: “coi chừng cay lắm nha Sony”.

- Dạ, Sony cười.

- Thằng nhỏ này ăn cay ghê lắm, em khỏi lo cho nó đi. Ông Kim lắc lắc đầu.

-Ủa, sao chén nước mắm của emkhông có gì vậy Bella? Sony hỏi.

-Ồ, Bella nó không ăn cay được. Nước mắm cũng không có tòi, em kệ nó đi. Ăn gì mà lạt lẽo quá, không biết ngon chỗ nào nữa. Bà Hoa lắc lắc đầu, bà đẩy một tô nhỏ có chứa đầy gói ở trong đó tới trước mặt con gái. Bà nói:“nè, của con đó”.

-Dạ, cảm ơn mẹ.

-Ăn đi Sony, con bé bị dị ứng với peanut nên chị lúc nào cũng phải làm riêng đồ ăn cho nó. Bà Hoa giải thích.

-Em....tự làm nước mắm đó hả?

-Dạ phải, Bella gặt đầu. Cô cho một ngụm cháo vào miệng. Giọng cô tấm tắc khen:“ngon quá.....lần nào về cũng được ăn cháo gà của mẹ, ngon quá...”

-Em.....không ở đây sao? Sony quay sang nhìn Bella.

-Không ở đây. Bella trả lời.

-Con bé ở tận trong San Jose đó, bà Hoa trả lời.

-Sony cũng ở San Jose, có gì mai mốt phải nhờ em trông chừng con bé cho anh rồi. Ông Kim nhìn sang Sony.

Sony quay sang hỏi Bella:“em ở chỗ nào?”

-Uh....ờ... Bi học ở San Jose State University.

-Uh....Sony nhắm con mắt lại, anh suy nghĩ một lát rồi nói:“nếu đi từ highway 280 thìhighway 280 to Seventh Street exit north. Uh.....quẹo trái nếu như đi từ north, cross Salvador and left into Seventh Street Garage. Có đúng không?” Sony mở mắt ra như chờ đợi.

-Sao anh.... chú...biết hay vậy? Bella kinh ngạc.

-Nơi đó đã từng học qua trước đây, Sony cười cười. Anh quay lại rồi trả lời với ông Kim:“anh đừng lo, em sẽ trông chừng Bella cho chị đây”.

-Cảm ơn em quá, có thêm người coi chừng con bé, chị sẽ an tâm hơn. Bà Hoa thở phào nhẹ nhõm.

-Mẹ à, con làm gì phải cần người coi chừng chứ?

-Thôi cô hai à, tui rõ cô quá rồi. Quên trước quên sau, mẹ sẽ an tâm hơn nếu như có người nhắc nhở con mỗi ngày.

-Anh Khang cũng coi chừng con được, con có sao đâu. Mẹ đừng lo.

-Thằng Khang? Mẹ lại lo con ăn hiếp người ta, nó dám la con sao? Sony, nhờ em chăm sóc cho nó. Cứ coi nó như....cháu, cứ thẳng tay trị nó cho chị. Bà Hoa gằn giọng.

-Dạđược, em sẽ coi. Wow, gói gà ngon quá chị ơi. Sony thật sự khen ngợi.

-Đã tin chưa? Anh nói ngon là ngon mà, không chỗ nào bằng phải không? Ông Kim cười thật sự.

-Dạ ngon, em chưa từng ăn món cháo gà nào ngon như vậy.

.....

Tối nay Bella đang ngồi đong đưa ở ngoài cái ghế xích đu trước cửa nhà thì Sony từ bên cạnh nhà ông Kim bước ra, anh đi tới gần rồi hỏi:“anh ngồi có được không Bella?”

-Ừ, anh chú ngồi đi.

-Cảm ơn em. Sony ngồi xuống bên cạnh.

Bella đang cầm trái cóc trong tay, cô xoay người lại rồi nhìn Sony chăm chăm. Người đàn ông này nhìn không già lắm, cười lên cũng rất được nhưng sao lại có thể làm chú của mình chứ? Em trai của bạn của ba, vai vế lớn như vậy, gọi bằng anh thì cũng nghe rất chướng tai nhen. Cô chồm tới thật gần Sony như để đọc ra câu trả lời thật sự từ trong mắt của anh:“muốn Bi kêu anh bằng chú thật sao?”

Sony nhướn mắt rồi ngay sau đó cười khở:“tương tôi muốn làm chú lắm sao? Tôi còn chưa già tới như vậy”.

-Vậy sao chú đồng ý lúc này? Bella còn không hiểu mà hỏi tiếp.

-Tôi là em trai của bạn của ba em, không gọi tôi bằng chú thì gọi tôi bằng gì bây giờ? Hơn nữa, mẹ của em hình như muốn tôi làm chú của em nha.

-Tại sao? Uh...ờ mà hình như đúng là như vậy, mẹ xưa nay cứ luôn nói phải chỉ mẹ có em trai...

-Lúc này anh Kim có nói cho tôi biết một chút về gia đình của em, mẹ của em rất thông minh. Tôi còn rất trông mong được nhìn thấy khuôn mặt khi em bước ra đường nữa kìa. San Jose là một nơi đầy cảm bầy, mẹ em thật thông minh.

-Xời, chú nói chuyện này à. Sao chú không nói bản lãnh của Bi rất tốt đi, phải chịu mới có thể có khuôn mặt đó chứ bộ. Ai thông thường cũng thích làm đẹp, trường hợp của Bi là ngoại lệ. Nè, chú ăn không? Ngon lắm đó, Bella chia một trái cóc xanh đã được cắt vỏ sẵn trước mặt Sony.

-Ừ, cảm ơn em. Sony cảm lấy nhưng chưa cho vào miệng.

-Chú ăn đi, ngon lắm. Ở San Jose không có loại này đâu, chỉ nơi này mới có thể trồng ngon mà giòn như loại này. Chú Kim thật tốt tay nghề.

-Hiện tại em ở nơi nào hả?

-Bi ở cũng rất gần trường, một trong những apartment cho thuê cũng không mắc lắm. Chỉ là.....chỗ đó hơi ồn một chút, gần đây thì có nhiều người kỳ lạ tới ở. Bi đang tìm một chỗ tốt hơn để dọn đi.

-Để chuyện này tôi lo cho, chừng nào em sẽ trở về San Jose?

-Uh...hai ngày sau rồi. Bi định ở thêm 4 ngày nhưng mẹ không cho, mẹ nói phải về chuẩn bị cho sớm. Nghĩ ngoi cho tỉnh táo đăng còn đi học.

-Ừ, hai ngày sau tôi cũng quay về. Cho em đi ké được không? Sony cười.

-Tốt quá, Bi còn tưởng phải ngồi xe đò nữa kìa. Cảm ơn chú.

-Hứa với tôi, có chuyện thì gọi cho tôi được không? Tôi bây giờ là chú của em, chúnhư cha. Em mà lì là coi chừng tôi đó, lúc này mẹ em lại dặn dò nhờ vả tôi coi chừng em. Sony gầm gừ như người bẻ trên của Bella.

-Được được, đừng hù người ta. Làm như ngon lắm, chú coi chừng nha. Chú dữ như vậy thì ế vợ đó, Bella tỉnh bơ trả lời.

-Em.....Sony tròn to mắt.

-Ngon lành phải không? Nể tình câu nói đầu tiên khi mình gặp nhau, Bi tha cho chú hôm nay. Coi như bước đầu thì cho chú 1 điểm an ủi, good night chú. Bella đứng dậy rồi đem đĩa cóc mình đã ăn xong mà đặt vào tay của Sony. Cô quay lưng đi ngon lành.

Sony nhìn theo rồi lại nhìn cái đĩa rác ở trong tay của mình, con bé này thiệt tình....O, mà câu nói đầu tiên là câu nói gì vậy? Có phải là....."vừa rồi....emkhông cẩn thận nên làm cho Bella bị rơi đồ, em.....bị té".

Sony cười một mình, con bé này thiệt là thú vị. Không ngờ một câu nói cũng đã giúp đỡ không ít cho một năm tới của anh.

Bạn đang đọc truyện *Và Anh Muốn Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: King Global

Gần 2 giờ trưa, Ken, Rich bước ra ngoài cùng với Sony và Paul. Ken bước vào phòng làm việc của mình. Căn phòng họp giờ này mới có người dám thở mạnh một chút, một đám người già có trẻ có đang thở phào nhẹ nhõm sau khi bốn người đàn ông bước ra ngoài. Căn phòng lạnh ngắt mà trán họ đổ mồ hôi hột, sống lưng cứng đờ ra khi nhìn thấy bản report của big boss. Thì ra không phải boss không biết mà còn biết rất rõ tình trạng của từng department, họ không những sợ hãi mà còn bội phục tài năng của boss hơn.

Ken ngồi xuống sofa rồi dặn:"Paul, lát nữa anh tìm thêm mớ tin tức về nơi đó, tôi muốn toàn bộ tin tức có liên quan tới phần đất kia. Ai là người đang nắm trong tay mớ giấy tờ đó, toàn bộ đều phải tìm cho được".

-Dạ biết, đã cho người điều tra. Chắc cũng sẽ có tin rất nhanh anh Ken.

-Đói rồi, mình đi ăn trưa đi. Ken nhìn Sony và Paul.

Điện thoại của Sony phát ra tiếng kêu beep beep, anh nhìn thấy dây số rồi nói nhỏ:"sorry, sorry".

-Điện, bắt phone đi. Ken vẫy vẫy tay rồi đi tới cửa kiếng to dừng. Anh thích cảm giác khi đứng ở nơi này, độ cao vừa phải, cảm giác thật tốt.

-Hả? Sony run giọng.

.....

-Vậy à? Chú lập tức tới ngay, Sony nói.

.....

-Ừ, ừ, ở đó đợi chú. Chú tới ngay, đừng sợ có biết không? Sony cúp phone.

Sony thấy Ken quay lại, anh vội vàng nói:“anh Ken, nhỏ cháu xảy ra chút chuyện, em không thể không đi”.

-Đi đi, Ken gật đầu.

Sony lập tức lao ra ngoài, tốc độ thật nhanh khiến cho Paul chóng mặt. Anh lắc lắc đầu:“không phải cháu ruột mà làm gì lo dữ vậy?”

-Paul, anh nói vậy là sao? Rich hỏi.

Paul đẩy đẩy gọng mắt kiếng rồi nói:“đứa cháu kia.....gặp qua rồi.....nhìn bình thường thôi.....lúc đầu còn tưởng Sony dấu điểm mọi người. Ai dè thật là cháu của bạn của anh trai, không phải bà con gì. Vậy mà lo như con ruột, con bé kia quả thật có phước phần.....”.

-Nếu như tôi nhớ không lầm thì Sony hình như biết con bé kia cũng được một năm rồi.

-Phải, từ cái lần anh Ken đi nghỉ phép ở Hawaii.

-Thôi mình đi, tôi đói quá. Ken nói.

-Uh.....uh.... Thanh Trúc đã gọi phone hỏi mấy lần.....để xem tối nay anh có rảnh không? Paul nói.

-Anh nói sao? Ken nhìn Paul.

-Uh.... còn chưa trả lời, em nói sẽ gọi lại sau.

-Đã êm lại một chút, tuy nhiên vẫn còn chưa dịu lại.

-Tờ báo đó cũng có lá gan lớn đó, tôi xem Don thiếu gia kia cũng không chịu ngồi yên. Ken cười.

-Dạ phải, tờ News kia có 70% cổ phần của Don thiếu gia, họ không dám làm trái ý anh ta.

-Mặc kệ đi, nhờ vậy King mới có thể leo lên vị trí hàng đầu khiến mọi người không thể quên.

-Nhưng lại để lại tiếng không tốt cho anh.

-Tôi sợ sao? CEO của tập đoàn King Global có khả năng là gay, tin tức này khá hấp dẫn đó chứ. Đã đem không biết bao nhiêu lợi nhuận cho News và Fast rồi. Nhờ vậy mà tờ Fast của mình có thể ngang hàng với News, tôi muốn trong một thời gian ngắn thì nó có thể thay thế vị trí của News. Ken khoác tay cánh tay lại, nụ cười thật nửa vờ.

-Anh.....thật sự không bức với mấy tin tức đó sao? Rich hỏi.

-Tôi? Tôi sẽ sao? Ken quay lưng đi.

Paul vuốt vuốt sống mũi, đi theo Ken bấy lâu nay nhưng anh biết mình vẫn không thể nào hiểu nổi tánh tình của sếp mình. Khó lòng biết được người đàn ông trước mặt đang suy tính những gì trong đầu, Paul thờ dãi.

-Mình đi, Ken dẫn đầu đi ra ngoài.

Ba người đàn ông rời khỏi tầng lầu thứ 52 kia, cả ba thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt của phái nữ. Người đàn ông dẫn đầu hấp dẫn không biết bao nhiêu ánh mắt của phái nữ, chỉ nội khuôn mặt tuyệt thế kia cũng đủ làm cho phái nữ khắp thiên hạ điên đảo. Không những trời ưu đãi khuôn mặt đẹp chết người kia mà ông trời còn ban cho người đàn ông đó một gia tài khiến người mơ ước. Không những khuôn mặt đã đẹp mà toàn thân lại cũng toát lên vẻ khí phái không ai có được. Một người thấp toàn thấp mỹ đến có thể làm cho người trong thiên hạ đều hâm mộ nhưng lúc nào bên cạnh anh cũng xuất hiện những “mỹ nam”.

Một nửa tiếc nuối ông hoàng của tập đoàn King Global lại là một người gay, một nửa với ánh mắt oán hận người thư ký với cái tên Paul và một người mang tên Sony cao ngạo với gương mặt lạnh lùng y hệt ông chủ nhỏ. Đã vậy lại có thêm một người lúc nào cũng như hình với bóng bên cạnh Ken, đó là Rich. Một người đàn ông lai với hai dòng máu trong người. Gương mặt lạnh lùng và không bao giờ nở nụ cười, lúc nào cũng như hình với bóng với ông hoàng của tập đoàn King Global.

Điều đặc biệt giữa 3 người đàn ông này thì là họ không có bạn gái. Không có một tin tức nào có liên quan tới 3 người này. Tất cả mọi người hoàn toàn có chung một câu hỏi đó là:“ông hoàng đẹp trai này lại động tình với một trong ba người đàn ông này?”

-Thiệt tiếc quá, một người thờ dài.

-Ừ, tiếc ghê.

-Phải chi.....

-Thật không thuốc trị sao?

Ken bỏ bên ngoài những câu nói vốn được nghe mỗi ngày, những người này lúc nào cũng có chuyện bàn tán về anh. Ken lắc đầu rồi đi thẳng vào phía private parking nơi có chiếc xe của mình.

Bạn đang đọc truyện *Và Anh Muốn Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Lần Đầu Gặp Mặt

Ken chọn một nhà hàng tương đối hơi xa với nơi làm việc, anh chọn một đĩa steak như thường lệ trong khi Paul lại chọn một đĩa pasta và Rich thì lại chọn một cái hamburger như mọi khi. Họ ăn mà không nói một tiếng nào, im lặng thưởng thức món ăn như mọi khi.

-Hôm nay sao thấy ăn không ngon, Paul lắc lắc đầu.

-Ừ, tao cũng vậy. Rich gạt đầu. Phone của Rich chợt phát ra tín hiệu, Rich nhấc phone lên:“hello“.

... ..

-Cái gì? Sao lại như vậy? Rich chụp lấy khăn lau miệng, anh lau nhanh rồi tiếp tục nghe.

.....

-Rồi sao nữa?

.....

-Được, để tôi hỏi boss một chút. Rich cúp phone rồi quay sang nhìn Ken rồi chần chờ một lúc mới nói:“uh....Sony bị thương.....”

-Tại sao? Ken nhíu mày, anh buông nĩa xuống. Động tác chậm rãi nhưng vẫn nói lên được anh đang lắng nghe tiếp tục.

-Họ đang ở tại bệnh viện, lúc này Sony kéo theo David. David đang chờ Sony ở bệnh viện. Rich nói.

-Sony có sao không? Paul lấy cái khăn lau miệng rồi uống một ngụm nước. Tư thế sẵn sàng để rời khỏi.

-Nghe nói còn đang để bác sĩ coi cánh tay, Rich trả lời.

-Minh lập tức tới đó. Ken đứng dậy, động tác khá nhanh nhưng không làm mất đi khí thế quý phái. Cả ba người đàn ông đến thật nhanh và đi cũng thật nhanh.

Paul dò mồi hỏi hột nhưng sóng lưng lại cứng đờ ra khi nhìn thấy gương mặt của Ken trong lúc này. Chiếc xe không vận máy lạnh nhưng vẫn có thể cảm nhận được qua ánh mát lạnh như băng của Ken. Anh nói:“có thểSony.....không sao đâu....”.

-David nói Sony phải băng bó cánh tay phải. Hình như bị thương khá nặng vì.....đờ cho đứa cháu. Rich bắt mẫn.

Ken không nói tiếng nào, gương mặt một trời tăm tối. Lại là con bé bà con nào đó, Sony vì nó mà đã không biết bao lần chạy đôn chạy đáo. Đây không phải là lần đầu tiên. Lần này lại để bị thương, thật muốn xem con bé kia ba đầu sáu tay tới cỡ nào.

Tới bệnh viện, cả ba người đàn ông bước vào khu emergency ngay phía bên trái. Mọi người tuy đang ngồi chờ ở nơi này nhưng vẫn không giấu được những ánh mắt say mê khi ba người đàn ông này xuất hiện ở ngay cửa ra vào. David nhìn thấy Ken thì lập tức đi tới, David nói:“anh Sony vẫn còn ở trong, cánh tay bị thương, đang may lại”.

-Là ai? Ken hỏi.

-Uh....hình như là.....người của Don. David trả lời.

-Sao lại như vậy? Ken nhìn quanh, ánh mắt anh đang muốn tìm gì đó.

-Lúc đó nếu như không phải thằng đó nắm được con bé kia thì anh Sony sẽ không sao. Tụi nó theo dõi anh Sony từ lâu rồi, nay muốn ra tay với con bé trước để hòng trút con giận về vụ lần trước Sony làm tan tành căn nhà kia. David nuốt nước miếng, gương mặt boss đằng đằng sát khí. Thôi xong rồi, David toát mồ hôi.

Vừa lúc đó Sony được đẩy ra ngoài bằng xe lăn, anh vẫn tỉnh nhưng gương mặt có chút tái. Nhìn thấy mọi người đều ở nơi này, Sony nhú mày nhìn David. Cái thằng này lại làm kinh động mọi người, xem ra phải giải thích với boss rồi.

-Anh Ken, em không sao. Sony nhìn lên.

-Anh làm sao giải thích với tôi đây? Ken găm gừ. Nhìn thấy thuộc hạ thân cận nhất của mình như vậy, Ken chỉ muốn lôi con bé kia ra đánh một trận.

-Người của Don đã theo dõi và tìm tới con bé, nó và người bạn vừa đi học về thì bị tập kích ngay cửa. May là thằng bạn hét to và cả hai chạy trốn được. Không phải lỗi của tụi nhỏ, chỉ là.....thằng đó nắm con bé trong tay. Em không thể.....không cứu nó.....Sony ngập ngừng.

-Anh vì một con bé không bà con ruột thịt gì mà lại chịu bị thương sao? Paul bắt mắt.

-Rồi căn nhà của anh sao rồi? Rich hỏi.

-Tụi nó hình như đập phá nơi đó, con bé và thằng bạn chạy khỏi nên không biết rõ ràng. Uh....uh...có điều này.....anh Ken, có thể cho em và con bé ở tạm nơi chỗ của anh...tôi nay không? Em sợ tụi nó lại tìm tới, em không thể để cho nó mạo hiểm.....Sony nhìn Ken.

-Được rồi, cứ tới. Tôi hy vọng đây là lần đầu cũng như lần cuối anh vì một người mà không cần tính mạng mình. Ken găm gừ thật rõ ràng.

-Cám ơn anh, Sony gật đầu. Ánh mắt anh chạm tới hai chiếc xe lăn được đẩy ra. Một là Hoàng, người bạn của Bi và người kia là cô nhỏ. Bóng dáng nhỏ nhỏ được đẩy ra trên chiếc xe lăn, gương mặt bị thương được băng bó vài nơi. Cánh tay cũng được băng bó, nhiều vết thương trên người của Hoàng và Bi, anh thở dài rồi rời khỏi xe lăn.

-Bi, sao rồi? Anh ngồi xuống bên cạnh cô.

-Chú.....anh Hoàng....bị thương rất nhiều.....Bella nấc lên.

-Điện, anh không sao. Hoàng lên tiếng khá mạnh, anh nhú mày rồi rên rĩ vì đau đớn.

-Còn nói, anh dưỡng sức chút đi. Anh Hoàng, cám ơn anh. Bella thút thít.

Ken quay đầu lại nhìn cô gái, ánh mắt anh nhú lại thật chặt. Tóc tai rối bù, mái tóc được buộc lại nhưng vẫn nhìn ra nó đã rối tung lên. Cánh tay được băng bó vài nơi, gương mặt cũng có ít nhất là bốn miếng bandage ở trên đó. Gương mặt còn đeo một cặp mắt kiếng kính người, gọng kiếng màu nâu đen. Kính hoàng hơn là dưới đôi mắt kia còn có một nốt ruồi khá to. Đây là chuyện gì? Sao có người lại nhìn.....khó coi tới như vậy? Ken quay lưng đi ngay lập tức.

-Paul, sắp xếp cho Sony đi. Rich, mình đi. Ken không đợi Sony nói tiếng nào, anh rời khỏi nơi đó ngay lập tức.

Sony biết Ken không vui lòng lắm khi nhìn thấy mình như vậy, anh thở dài rồi quay sang Bella:“Bi, theo chú về nhà chú Ken tới nay. Hoàng cũng đi chung chứ?”

-À không, em muốn đi về nhà người bạn. Anh Sony chăm sóc con bé này đi, nó sợ mất hồn rồi. Hoàng lắc lắc đầu.

-Anh Hoàng à, anh làm sao mà....Bella tròn to mắt.

-Anh Tâm sẽ coi chừng anh, đừng lo. Hoàng cười cười.

-Okay, anh cho người đưa em về. David à, giúp đỡ tôi đưa Hoàng về được không? Sony nhờ vả.

-Được anh Sony, cứ yên tâm giao cho em. David gật đầu rồi đẩy Hoàng ra xe.

-Bi, mình về đi. Chắc Bi cũng sợ lắm rồi, theo chú đi. Sony vỗ vỗ đầu cô.

Paul nhìn Sony rồi nhìn Bella, quả thật là anh không có mấy thiện cảm với cô gái này. Diện mạo đã không xinh đẹp lại còn làm hại thằng bạn thân của mình xém chết, có điện mới thích cô gái này. Paul không nói gì mà quay lưng ra ngoài lấy xe.

Bạn đang đọc truyện *Và Anh Muốn Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Nhà Mới

Trời tối om, hôm nay bầu trời đen ngòm như tâm tình của Bella. Cô đi sát bên cạnh Sony như sợ anh bốc hơi, sự việc của ngày hôm nay quả thật làm cho tinh thần cô bấn loạn. Thử hỏi đột nhiên đang vui vẻ đi vào nhà thì thành linh có một đồng người không biết từ nơi nào nhào ra xô kéo. Anh Hoàng đã gồng lưng mà gánh chịu dùm cho cô, tâm tình này quả thật không tốt chút nào khi nhìn thấy một đồng vết thương khắp tay chân.

-Bỉ, không phải sợ. Chú Ken rất tốt, xem chú Ken như chú vậy. Biết không? Sony dặn dò.

-Dạ biết rồi.

Một người đàn bà tóc muối tiêu ra đứng ở ngoài cửa sau, khi nhìn thấy Sony thì bà lập tức tiến lên rồi nói:“Sony, cậu sao ra nông nổi này?”

-Tôi không sao rồi, cảm ơn dì. Sony cười cười.

-Cậu Paul gọi điện thoại nói là tối nay cậu và cháu đây tới ngủ, chúng tôi đã dọn dẹp xong phòng rồi. Bà Thu nhìn sang cô gái.

-Bella, đây là dì Thu. Dì Thu với chú Thu là lớn thứ hai nơi này, chỉ sau chú Ken. Con có gì thì cứ tìm dì Thu là được, dì ấy....không thể đắc tội, nếu không thì khổ cái bụng đó.

Bella còn không hiểu gì thì nghe bà Thu cười, bà nói:“cậu làm con bé sợ rồi, gì mà không thể đắc tội. Tôi....mới không dám đắc tội với cậu thì có, tha cho tôi đi”.

-Dì Thu, Bella ngập ngừng.

-Gì mà dì? Phải gọi bà mới đúng, Sony lắc lắc đầu.

-Trời ơi tôi đâu già dữ vậy, con à, gọi dì Thu đi. Bà Thu cười nhẹ.

-Nó gọi con bằng chú, phải gọi dì là dì.....sao có thể ngang hàng với con? Sony cãi lại.

-Thôi được, gọi dì đi. Mau theo tôi vào trong, phòng ngủ đã chuẩn bị cho hai người. Tối nay cậu ngủ sát phòng con bé được không?

-Cảm ơn dì, Sony gật đầu.

Tắm rửa sơ sơ, Bella ngồi ở trong căn phòng mới. Căn phòng nhỏ nhưng rất sạch sẽ. Cô cầm cái phone đã bể của mình lên rồi nhìn nó chăm chăm. Cô quyết định sẽ không nói cho chú Sony biết, cô lại không muốn anh phải lo thêm phần không cần thiết này. Bella bỏ cái phone vào trong giỏ, cô kéo lấy mớ đồ trong giỏ ra. May là còn mớ bản vẽ này, không thì phải ngồi làm lại từ đầu.

Có tiếng gõ cửa, Bella đi tới mở cửa phòng ra. Sony đứng ngay tại cửa phòng, anh nói:“ra ăn cơm”.

-Dạ, Bella quay vào trong lấy cái mắt kiếng rồi đeo lên thật nhanh.

Sony cười cười rồi dẫn đầu ra ngoài, anh thấy Paul, Rich và Ken đã ngồi vào bàn. Sony chỉ vào một cái ghế cuối cùng rồi nói:“Bỉ, ngồi đi”.

-Dạ, Bella ngoan ngoãn ngồi xuống.

Trên bàn thật nhiều đồ ăn nhưng Bella cảm thấy có gì đó thật lạ. Hình như có rất nhiều người nhìn mình nhưng cô lại không dám nhìn thẳng lại. Sao lại kỳ như vậy? Có những ánh mắt thật lạnh cả người, hôm nay mình sao vậy nè? Chắc có lẽ chuyện của ngày hôm nay nên mới như vậy, thấy ai cũng đề phòng. Nhất định là như vậy rồi.

-Bỉ, ăn canh đi. Sony múc một chén soup và đặt ở trước mặt cô.

-Dạ, cảm ơn chú. Bella kéo cái chén tới gần mình.

Paul thỉnh thoảng nhìn qua nhưng không nói gì, Rich thì không quan tâm tới ai đang làm gì. Ken thì yên lặng không nói tiếng nào, xưa nay anh ít khi mở miệng quan tâm chuyện của ai. Chỉ là Sony quá quan tâm tới con bé xấu xí kia, thật không hiểu nổi.

Cơm thật ngon nhưng tâm tình quá không tốt nên Bella lua lua chén cơm nhỏ của mình. Cô bung cái chén lên rồi nói:“con ăn no rồi, con đi vào phòng nhé chứ”. Dứt lời Bella bung cái chén vào phòng bếp, cô uống nước rồi đi ngay vào phòng.

-Con bé....sao vậy? Paul thúc thúc cánh tay của Sony.

-Không sao, chắc nó còn sợ. Sony nhún nhún vai.

David mở cửa bước vào, anh đi tới gần Sony rồi nói:“nhiệm vụ của em đã xong, đã đưa người đó về nhà”.

-Ừ, cảm ơn David.

-Anh Sony, em thấy căn nhà của anh chắc không ở được nữa rồi. David nhún vai.

-Ừ, tôi biết rồi. Ngày mai tôi sẽ kiếm nơi ở cho con bé, Sony gật đầu.

-Còn anh thì sao? David hỏi.

-Tôi vẫn không có chỗ ở nhất định mà, đừng quên nơi này của anh Ken còn có một căn phòng cho tôi nha, tôi không sao. Sony nhún vai.

-Sony, để con bé ở lại nơi đây đi. Nhà này to như vậy, một căn phòng không thành vấn đề. Hơn nữa an toàn cho con bé hơn, tôi không muốn anh phân tâm. Ken nói.

-Uh.... cảm ơn anh. Sony đành phải gật đầu, nơi này phức tạp quá, chỉ sợ Bella sẽ không thể chịu nổi nhiều người trông coi mình.

Tối nay Sony đi tới phòng của Bella, anh gõ cửa rồi đi theo cô vào phòng. Đưa cho cô ly trái cây do dì Thu làm, anh nói:“có chuyện này chú phải nói rõ với Bi”.

-Dạ.

-Bi phải ở tạm đây ít bữa. Đợi cho chuyện này êm xuống thì chú sẽ tìm chỗ cho Bi. Họ tới tìm Bi là vì chú đã làm mất lòng họ.

-Vậy à? Vậy chú phải cẩn thận nha. Bella chớp chớp đôi mắt.

-Ừ. Ở nơi này.....Bi vẫn phải.....đeo mắt kiếng, có biết không? Vẫn như thường lệ, như vậy mới an toàn. Sony dặn dò.

-Đã biết, chú ý như mẹ. Bi đã thuộc lòng rồi, hai người cứ nhắc mãi. Bella lắc lắc đầu.

-Chú chỉ sợ.....rủi đâu Bi quên.....như vậy người chịu thiệt thòi lại là Bi....chú không muốn

-Chú à, chú Ken kia.....nhìn thấy....ghê quá. Bella nói nhỏ.

-Ghê?

-Dạ phải, gương mặt thì đẹp nhưng khi nhìnsống lưng Bi lạnh ngắt. Chú có thấy vậy không? Bella hỏi.

Sony phải đợi một lúc mới cười run người, anh nói:“ừ, mọi người đều nói vậy. Tuy nhiên, chú Ken rất tốt với đám anh em”.

-Lần đầu tiên Bi thấy một người như vậy nha, tuy nhiên.....Bi vẫn thích nhìn chú hơn chú Ken. Chú Ken như bức tượng á, không biết cười. Chú Sony thì dễ nhìn hơn nhiều, Bella cười giòn.

-Hết sợ rồi phải không? Bi càng ngày càng không xem chú ra gì rồi, chú mét chị Hoa.....

-Chú có biết là chú không thể hù được Bi không? Mặt của chú.....Bi không sợ. Tuy nhiên.....uh....

-Gi?

-Chú Ken kia tuy không nói chữ nào với Bi nhưng gương mặt có thể hù chết người. Bi đoán.....kiếp trước của chú Ken phải là một.....đao phủ chuyên giết người. Mấy cái phim Tàu mà mẹ Bi vẫn thường xem đó, Bella cười hắc hắc.

-Trời, con bé này..... cả gan dám nói xấu chú Ken sao? Sony tròn to mắt.

-Chú ấy đâu có nghe Bi đâu mà Bi sợ, mà Bi sợ làm gì chứ? Không phải chú sẽ protect Bi sao? Bi khỏi phải lo chuyện này rồi. Bella cười.

Sony nhìn cô một hồi rồi chợt hỏi:“Khang dạo này thế nào rồi?”

-Ành? Cả tuần rồi Bi có thấy ành đâu? Không biết ành về chưa nữa? Bella trả lời tình bơ.

-Khang làm ở công ty kia được chứ?

-Bi không hỏi, ành cũng không nói chuyện ở chỗ làm. Ành nói chỗ làm đầy stress, thời gian nghỉ ngơi thì không muốn nhắc tới công việc.

-Vậy à? Uh....chú không biết giữa hai đứa như thế nào nhưng.....Bi phải hứa với chú là một khi làm chuyện gì thì phải nghĩ đến kết quả có biết không? Sony nhìn cô.

-Hả? Là sao chú?

-Uh.....là.....thí dụ như.....uh.....nếu như Bi muốn trốn học đi chơi, Bi phải nghĩ tới sau khi trốn học thì sẽ xảy ra chuyện gì? Có phải sẽ bị điểm danh rồi miss mất một ngày học không? Có phải sẽ bị miss những cái note quan trọng cho lần test tới không? Có phải sẽ bị quen và ghiền trốn học cho mấy lần tới

không? Sony nói vòng vo, anh thật sự muốn đi thẳng vào vấn đề nhưng lại không biết phải nên nói ra sao cho cô bé này hiểu.

-Chú..... Bella nhìn anh rồi cười cười.

-Gi? Sony nhìn cô khó hiểu.

-Cái câu:“một khi làm chuyện gì thì phải nghĩ đến kết quả”, chúchú định nói với Bi là quen thì quen nhưng không được đi quá mức có phải không? Phải nghĩ cho mình trước, không được làm những điều không nên làm với anh Khang. Không được kiss, không cho đi quá đà, nhất là phải giữ mình, có đúng không? Bella tỉnh bơ nhìn Sony.

-Bi.....uh....biết hả? Sony tròn to mắt, cô bé này cũng quá thông minh đó chứ.

-Xời, mẹ Hoa nói hoài chuyện này. Nhưng mà.....nói cho chú biết nhen, anh Khang còn chưa mở miệng nói thích Bi bao giờ. Làm gì có chuyện kiss hay làm chuyện gì quá đáng. Mẹ lo quá xa rồi, chú cũng vậy. Tuy nhiên.....cái câu:“một khi làm chuyện gì thì phải nghĩ đến kết quả” quả thật rất là hay. Bi thích nó.

Sony đưa bàn tay lên xoa đầu cô, anh cười cười:“thông minh lắm, Bi biết nghĩ như vậy thì thật tốt. Không biết tương lai ai sẽ có được phước phần này đây?”

-Mẹ thì nói người đó vận khí không tốt mới gặp phải Bi, chú lại nói người đó có phước phần. Hi hiiiiii sao khác nhau dữ vậy?

-Chú chỉ đoán, biết đâu trong xui có hên thì sao? Sony làm trò cười.

-Biết ngay chú sẽ nói như vậy mà, nhưng mà....chú còn đỡ hơn mẹ. Bởi vậy Bi càng lúc càng thích chú rồi, nhiều khi Bi nghĩ tại sao mẹ lại không có anh em trai vậy? Nếu có thì tốt biết mấy, Bi sẽ có nhiều người để chơi chung.

-Trời ơi, Bi thích chú vì.....Bi có thểchơi chung với chú sao? Con bé này.....Sony trừng mắt nhìn cô.

-Không, ý của Bi là.....Bi thích chú vì chú cũng giống như mẹ vậy. Chú lo cho Bi như mẹ với chú Kim, Bella cười.

Tâm trạng chìm xuống, Sony vỗ vỗ nhẹ đầu cô rồi nói:“thôi tối rồi, đi ngủ đi. Ngày mai có lẽ chú nói chú Ken cho Bi dọn tới căn phòng ở phía sau một chút. Nơi này đầu sao cũng là phòng khách, không tiện cho Bi đâu. Chú muốn Bi ở lại đây đơn giản chỉ vì hiện giờ chú đang bị thương, không thể lo cho Bi được. Hơn nữa nơi này rất an toàn, sẽ không ai dám tới gần”.

-Bi thấy mà, ở ngoài cổng còn có người gác cửa nữa. Chú Ken.....rất giàu nhen.

-Ừ, nơi này an toàn cho Bi nhưng cũng rất phiền toái đây. Nhớ đeo mắt kiếng, mọi chuyện phải cẩn thận có biết không? Chú không phải lúc nào cũng ở gần Bi được, chú cũng có chuyện để làm.

-Bi biết rồi, chú đừng lo. Bi chỉ cần một chỗ để ngủ thôi, buổi sáng thì Bi đi suốt ngày và ở lại trường cả ngày. Xong thì Bi đi với anh Hoàng, Bi chỉ về nơi này để ngủ thôi. Sẽ không làm phiền ai hết.

-Ừ, căn phòng phía sau còn trống, ngày mai chú nói dì Thu dọn sạch sẽ cho Bi dọn vào. Nơi đó nằm khuất ở đằng sau của góc nhà nên sẽ không có người tới phiền Bi. Dận là dọn như vậy thôi chứ ở đây ai cũng sẽ không dám làm gì Bi đâu. Họ xem chú như người một nhà, sẽ không đụng tới Bi.

-Đã biết, chú đừng lo. Bi cũng thông minh lắm chứ không phải ngu đâu nhe, cái miếu này....”đại Phật” là chú Ken, ngàn vạn lần không được đụng tới. Người thứ nhì là dì Thu, trăm lần không được làm mất lòng vì mất lòng là bao tử dói. Người thứ ba là “đại cận vệ” kia, nhìn ông ấy như một.....”hung thần”, nhìn là ón rồi chứ nói chi tới gần. Người thứ tư là “mắt kiếng cận”, người khó tánh và không biết cười. Chú coi chung quanh chú toàn là những “đại Phật” không, Bi làm sao mà dám mon men tới gần hưởng chi là dám đụng tới. Nhưng mà.....

-Gi? Nói tiếp đi, sao lại ngừng giữa chừng?

-Nói chú nghe chứ chú đừng có mừng quá nha, giữa một rừng “sói”, chỉ có chú là ngon lành nhất. Mấy ông thần kia không biết cười và lúc nào cũng như tượng đá. Chú....normal nhất, chú....biết cười với Bi. Bella nói tỉnh bơ.

-Trời ơi con bé này.....chú đang suy nghĩ.....một khi mấy cái người mà Bi tặng cho danh hiệu “sói” kia.....một khi họ nghe thấy thì không biết Bi sẽ ra sao đây Bi? Sony cười cười.

-Làm gì mà biết, chú không nói thì ai sẽ biết đây? Bởi vậy khi mà họ biết, Bi chắc chắn là chú nói vì Bi sẽ không điên khùng tới độ đi gọi thẳng biệt danh này.

Nhưng mà như vậy, cô bé quàng khăn đỏ như Bi cũng không phải khờ, Bi....núp sau lưng chú. Bi biết có gì thì chú sẽ cứu Bi mà, cô cười khoái chí.

-Trời.....Sony không nói được chữ nào.

-Chú cũng đi ngủ đi, hôm nay chú vì Bi mà đổ máu nhiều như vậy. Bi....thật có phước phần rất lớn, cô chợt nhớ tới câu mà Sony đã dùng lúc này.

-Con bé này.....thôi, ngủ đi. Sony đứng dậy rồi đi ra ngoài.

-Chú à.....cám ơn chú đã cứu Bi hôm nay. Uh....Bi càng ngày càng thích chú nhiều hơn. Good night chú, Bella vẫy vẫy bàn tay.

Bạn đang đọc truyện *Và Anh Muốn Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tháng Ngày Bình Yên

Theo như sắp xếp của Sony, ngày hôm sau Bella đã được dọn tới phía sau căn nhà còn để trống. Nơi này là lúc trước để cho ông Thu ở, bây giờ thì Sony dọn dẹp sạch sẽ để cho Bella ở. Căn nhà này hoàn toàn đủ tiện nghi, có một cái giường twin, một cái bàn nhỏ và một nhà tắm nhỏ. Căn nhà nhỏ này nằm hoàn toàn khuất bóng với căn nhà to đằng phía trước, không ai qua lại nơi này chỉ trừ đi Thu thường đưa thức ăn tới vào mỗi tối lúc 7 giờ. Bella rất biết điều, cô không phiền tới ai. Nơi này giống y như đã nói, là nơi để tắm và ngủ mà thôi.

Lúc đầu Sony sợ cô buồn khi phải dọn tới nơi này nhưng cô nhỏ đã tỏ ra rất thích vì nó yên tĩnh và không phiền tới ai. Mặc dù không thể thấy cô nhỏ mỗi ngày vì công việc của anh đòi hỏi phải đi đi đâu đây nhiều, nhưng Sony lúc nào cũng nhớ đi Thu ghé ngang và dòm chừng cô bé cho mình. Khi thì một mớ trái cây chưa mà cô thích, khi thì mớ bánh kẹo ngọt mà cô thường thích ăn.

Buổi sáng thì cô vẫn vừa đi học vừa đi làm, buổi tối thì thật trẻ mới mò về “hang sói” mà cô thường hay nói. Vì vậy cũng không làm phiền ai, không một ai để ý tới phía sau nhà vẫn có một người cư ngụ. Chỉ trừ hai vợ chồng đi Thu là vẫn quan tâm tới sự hiện diện của cô nhỏ này.

Mỗi khi được trở về thì Sony lập tức tới trường để tìm cô nhỏ ngay, thí dụ như hôm nay. Vừa rời khỏi phi trường thì anh gọi ngay cho Ken. Sau khi báo là mình sẽ tới trình diện vào buổi chiều thì Sony đi thẳng tới trường học của cô. Schedule của cô thì anh đã nắm rõ trong đầu, chỉ đợi mười lăm phút thì đã thấy bóng cô từ phía xa. Bên cạnh cô ngoài Hoàng thì còn có một người, họ đang nói gì đó thật vui.

-Chú.....Bella kêu lên khi nhìn thấy Sony đứng đợi mình ngay cổng trường.

-Ừ.... mình đi ăn nhe, Sony nhìn cô.

-Uh..... Bella ngáp ngừng.

-Hoàng với Khang đi chung được không? Sony nhìn hai người.

-Uh....dạ thôi lần tới đi anh. Bella đi ăn với chú đi, bữa nào anh rảnh thì sẽ đi với em. Hôm nay schedule của anh cũng rất bận, anh sợ về chỗ làm không kịp.

Nguyễn Khang từ chối khéo.

-Vậy Hoàng thì sao?

-Đi chứ, anh mời mà ngu sao không đi. Hoàng cười.

-Ừ, vậy mình đi. Bi muốn ăn gì hả? Sony hỏi.

-Uh.... com bì thịt nướng đi, Bella trả lời.

Sau khi Bella và Hoàng tách ra với Nguyễn Khang, họ đi thẳng tới quán com mà Hoàng chỉ, họ vừa vào thì quán ăn cũng tấp nập người. Trong lúc chờ đợi thì Hoàng đang đọc một tờ báo, anh kéo mạnh cánh tay của Bella rồi nói: “Bella, em coi “sói” của em lại trở thành tin hàng đầu của tuần báo này.

-Vậy à, em nghe anh nói hoài đó chứ, có gì lạ đâu. Bella nhún vai rồi cầm ly nước lên uống.

-Hai người đang nói gì vậy? Sony khó hiểu.

Hi hiiiiii Hoàng cười cười rồi gãi đầu, anh nói: “Bella kêu “sếp” của anh là “sói”. Sói....lại lên tin hàng đầu của tuần báo này, chỉ là lần này người có liên quan lại là một người có lai lịch không nhỏ. Ông hoàng kia.....thay người yêu như thay áo, hôm qua có người nhìn thấy “sói” và Tà thiếu gia lại gặp mặt. Họ nói Tà thiếu gia.....đổi đối tượng yêu đương.....Hoàng vừa đọc vừa chỉ chỉ tờ báo.

-Nhà báo nói láo ăn tiền, Hoàng cũng nghe tin đó chứ. Sony nghiêm mặt.

-Em....chỉ là đọc những gì tờ báo này nói thôi. Hoàng nói.

-Sếp của anh không phải như họ nói, toàn tin tức để có mà lên báo thôi. Anh đi theo anh ấy bao lâu rồi, anh hiểu rõ nhất. Sony nói.

Đồ ăn được bung tới, Bella tự nhiên mà thưởng thức món com bì thịt nướng của mình. Cô không dùng nước mắm mà nhà hàng đưa tới, cô chỉ ăn com

với bì và thịt nướng, dưa leo and cà, hoàn toàn không có gì khác.

-Nhỏ này ăn thấy ghê quá, Hoàng lắc lắc đầu.

-Nói cho anh biết nhen, anh ăn nước mắm nhiều thì người của anh sẽ bốc mùi đó. Ở đó mà chê em, Bella gằm gừ.

-Uh.....cũng có lý.....Hoàng suy tư.

-Đợi một ngày nào đó anh Tâm sẽ chê anh khó ngửi thì chừng đó cho dù anh có ngâm trong dầu thơm cũng sẽ không cứu kịp. Bella khoái chỉ cười gòn.

Sony lắc lắc đầu khi nghe mẩu đối thoại giữa hai người này, cũng may có Hoàng bầu bạn với cô nhỏ này mỗi ngày, nếu không con bé sẽ.....

-Bella, em coi.....bữa nào có dịp, để anh nhìn thử “sói” chút đi.

-Bảo đảm anh sẽ đau lòng lắm, Bella đáp.

-Sao vậy?

-Sói.....đẹp trai lắm

-Thật à? Nhìnra sao? Hoàng hỏi tiếp.

-Uh.....anh thấy chú ra sao? Bella cho một muỗng com vào miệng sau khi hỏi.

-Uh....đẹp trai.

-Nếu như em nói với anh là.....không thể so sánh chú với “sói” thì anh nghĩ ra sao?

-Ý của em.....là sao hả?

-Xời ơi là như vậy nè, nếu như anh nói chú đẹp trai thì ông “sói” kia còn hơn một bậc nữa. Nhưng mà.....khi mà anh nhìn ông thì....

-Sao hả? Đẹp tới si mê luôn hả? Hoàng mở to mắt.

-Không phải, là....khi mà anh nhìn ông thì.....sống lưng anh lạnh ngắt. Ý của em định nói là.....anh sẽ cảm thấy đồ mồ hôi hột, tay chân lạnh ngắt đó. Bella trả lời.

-Gi ghê vậy? Có thiệt không?

-Ừ, lần đầu tiên em gặp ông.....em có cảm giác này. Cho tới bây giờ vẫn còn cảm giác này, may là em chỉ nhìn thấy ông có 3 lần thôi. Nếu không.....giảm thọ.

Bella cười.

-Thiệt sao?

-Ừ, em thì thấy ông 3 lần, ông thì hình như thấy em một lần thôi.....

Còn chưa kịp cười thì Sony đã lên tiếng“Bỉ”

-Được được, không nói nữa. Bella gật đầu. Mỗi khi đụng tới “sói” của chú thì chú lúc nào cũng stop mình lại.

-Bella, em nhất định phải tìm cách để cho anh nhìn thử thì anh mới tin. Hoàng nói nhỏ.

-Ừ, anh chưa thấy cái hòm thì anh chưa biết khóc. Em sẽ cho anh biết.....

-Sai, phải nói là“chưa thấy quan tài chưa đổ lệ” mới đúng. Hoàng cắt ngang lời của Bella.

-Xời ơi thì cũng cùng một nghĩa thôi, anh cứ hay sửa lưng em. Bella nhăn nhó.

Họ vừa ăn vừa trò chuyện với nhau rồi sau đó Sony chở Hoàng và Bella tới tiệm may mà họ đang học nghề. Sau đó anh quay trở về trình diện với sếp của mình.

Bạn đang đọc truyện *Và Anh Muốn Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Làn Hẹn Hồ Đầu Tiên

Hoàng dặn đi dặn lại: “nhớ rõ không được làm điều không nên làm có biết không?”

-Hoàng đại ca à, em biết rồi. Anh chỉ hẹn một mình em đi ăn tối thôi, anh làm gì ghê vậy? Bella day day thái dương.

-Anh phải nhắc nhở em hoài mới được, anh biết con trai nghĩ gì. Đầu óc con trai lúc nào cũng nghĩ tới ba cái chuyện sex, phải nhắc em mới được. Con trai ở bên cạnh rất là nguy hiểm...

-Anh không phải con trai sao? Anh có nghĩ như vậy đâu? Bella găm giữ.

-Không, anh là....anh là gì em không biết sao? Tóm lại....nhớ phải giữ mình đó, có biết không? Con nhỏ này, anh là lo cho em cho nên mới căn dặn kỹ càng như vậy. Chỉ sợ trong lúc em yêu đương thì tinh thần lại bị say mê mà làm chuyện điên rồ. Nói cho em biết nha, 100 người khi yêu thì hoàn toàn có chung một chứng bệnh. Đó là ai biểu gì thì làm, cho nên anh mới nhắc nhở em.....Anh lo cho em vì anh Sony đã nhờ vả anh, em lại đi hỏi anh có phải là đàn ông không? Hoàng rú lên thật khủng khiếp.

-Đã biết, cứ nói mãi. Bella trả lời.

-Có gì thì nhớ phải chạy tới chỗ đông người.....mà anh nói với em nha, anh nhìn thấy anh Khang.....có gì đó....không ổn. Hoàng trầm ngâm.

-Là sao? Anh đã nói câu này nhiều lần lắm rồi, anh....thích đàn ông sao? Bella ngơ ngác.

-Không phải, ý của anh là.....anh....anh....sao trực giác của anh thấy anh....không bình thường. Đại khái chỗ nào thì anhkhông biết, Hoàng gãi gãi đầu.

-Trời đất ơi.....

-Nhớ có gì gọi cho anh, anh lúc nào cũng cầm phone đợi em. Hoàng dặn dò.

-Được được đại ca à.....

Tiếng chuông cửa reo lên, cuộc nói chuyện giữa hai người phải chấm dứt. Hoàng đi ra mở cửa, anh cười thân thiện với Nguyên Khang.

-Hello anh Khang.

-Hi, Nguyên Khang cười nhẹ. Ánh mắt anh toả sáng khi nhìn thấy Bella trong lúc này, cô nhỏ toả sáng như một vì sao lấp lánh. Đôi mắt nâu trong suốt, gương mặt hoàn toàn là thật sự.

-Bella đã xong, đi đi. Hoàng vừa nói vừa nhìn cô, anh nháy nháy mắt liên tục.

-Lát nữa tôi sẽ chở Bella về đây. Nguyên Khang nói.

-Ồ, Bella.....nhớ....nhớ đó. Hoàng nhắc lần nữa trước khi “thả” cô ra ngoài.

Bella trừng mắt rồi đi ra ngoài, cô thật không hiểu nổi tại sao hôm nay Hoàng lại như một bà cô già. Nguyên Khang lịch sự mở cửa xe của anh rồi đợi cô bước vào. Sau đó anh đi vòng qua rồi cũng bước vào xe, giọng anh vang lên: “anh Hoàng dặn em.....nhớ....nhớ đó.....là nhớ gì vậy?”

-Ah....anh....dặn em nhớ đừng ăn nhiều, lần rồi....em đau bụng khi....ăn quá nhiều. Bella trả lời thật nhanh.

-Vậy à? Xưa nay em làm gì có bao giờ ăn nhiều? Nguyên Khang ngạc nhiên.

-Ừ, là lần rồi em với anh....ăn nhiều trái cây quá. Bụng em hôm đó.....đau, Bella cười cười.

-Tối nay.....lý do gì khiến em.....mặt của em.....

-Nè, em xấu xí mỗi ngày rồi, tối nay cho em làm người bình thường với khuôn mặt thật sự có được không? Em đã cãi với anh Hoàng cả ngày rồi đó nha, anh đừng có làm cho em mất hứng à.

-Được được, anh dĩ nhiên đồng ý nhìn em như vậy hơn là bình thường rồi. Mà tại sao anh Hoàng lại không đồng ý cho em để mặt bình thường vậy? Nguyên Khang cười.

-Ảnh nói....như vậy....nhìn thuận mắt hơn, Bella nhún vai. Chả lẽ đi nói thật với anh Khang lý do Hoàng không cho cô để mặt bình thường đơn giản chỉ vì sợ Khang dòm ngó tới cô sao? Ảnh sẽ cười mình chết.

-Vậy à? Ừ, Bella nhìn thuận mắt của anh hơn với gương mặt như vậy.

-Bộ bình thường em xấu ghê lắm hả? Bella cười giòn.

-Uh....vời cái nốt ruồi to dưới mắt.....anh nghĩ.....đã có thể giúp em “đánh đông dẹp tây” một đám đàn ông rồi. Đã vậy, em che giấu mình....thật tốt. Phương pháp này thật sự tốt, Nguyên Khang cười cười.

-Mẹ nói phải như vậy thì em mới có thể học cho xong đại học, nếu không thì mẹ sẽ không tha cho em. Hơn nữa.....em cũng không muốn có bạn sớm như vậy.

-Thật? Nguyên Khang nhún mày.

-Ừ, có bạn.....sẽ không còn thời gian. Em sẽ không chuyên tâm để học đâu, Bella gật đầu.

-Đâu phải có bạn là em sẽ nghỉ học đâu, có bạn....đôi khi đời sống của mình có ý nghĩa hơn. Có gì vui buồn cũng có người tâm sự đó Bella. Nguyên Khang thuyết phục cô.

-Thì em không phải có anh Hoàng để tâm sự sao?

-Không phải, anh Hoàng là anh Hoàng, còn bạn trai lại có một vị trí khác. Vị trí này....hơn hẳn tình bạn kia, Nguyên Khang nhìn cô.

Cuộc nói chuyện phải dừng lại khi đã tới nhà hàng, họ đi vào trong theo người chỉ dẫn. Bàn ăn vuông nhỏ ở ngay góc phòng còn có một chậu hồng nhỏ đã được đặt sẵn. Khung cảnh thật ấm, ánh đèn không sáng rực như những nhà hàng khác. Nơi này có thể nhìn ra ngoài, có thể dễ dàng nhìn thấy hàng xe đang nối đuôi nhau chờ đèn đỏ.

-Em muốn ăn gì Bella?

-Uh....uh.....chicken salad đi anh.

-Không được, em cần ăn thịt mà không phải là rau.

-Trong salad có thịt mà.

-Em đừng nói là chicken salad rẻ nha, bây giờ anh đã có thể trả tiền nổi rồi. Đừng quên anh đã có job, em không phải tiếc kiệm cho anh.

-Đã biết, chỉ là.....em không thích ăn thịt.

-Nhưng mà.....sợ em rồi, ngoài salad ra thì em còn muốn ăn gì nữa không?

-Anh....đã quên anh Hoàng dặn em gì rồi sao? Đau bụng đó, Bella cười.

Nguyên Khang gọi thức ăn, sau đó anh quay đầu lại nhìn cô chăm chăm. Cô nhỏ này hôm nay thật đẹp, đây mới là gương mặt mà mình thích nhìn. Đôi mắt nâu to tròn và trong suốt, làn mi dài cong cong. Mỗi khi làn mi của cô nhỏ này phe phẩy lên xuống, trái tim của mình muốn nhún ra. Đôi mắt thật đẹp nhưng vẫn luôn được giấu kín dưới gọng mắt kiếng nâu thật dày, đã vậy lúc nào cũng có cái nốt ruồi chết người ở dưới mắt phải. Đó là tại sao không ai đeo đuôi Bella cho tới giờ này mặc dù phía sau gọng mắt kiếng kia là một đôi mắt nâu đẹp chết người.

-Anh sao vậy? Bella tròn vo đôi mắt.

-Không gì, uh....chỉ là....nhìn em đẹp hơn mọi ngày.....nên không quen. Nguyên Khang cười nhẹ.

-Còn chọc em? Bella gặm gừ.

-Thật sự là như vậy. Em mà như vậy mỗi ngày.....chắc đám con trai phải mệt dài dài rồi. Nguyên Khang thở hắt ra.

Bella đỏ bừng mặt sau câu nói này của Nguyên Khang, cô khó hiểu khi nhìn thấy ánh mắt kia. Câu nói kia là khen hay là chọc mình vậy? Xưa nay anh ấy không bao giờ khen mình, chỉ lảng lảng chăm sóc mình như chú. Sao hôm nay lại.....

-Bella.....uh.....anh.....rất là thích em. Nguyên Khang ngập ngừng một lát cũng bung ra được một câu.

Câu nói làm Bella làm rớt cái nĩa trong tay mình, cô vội vàng cầm lấy cái nĩa. Bàn tay run run vì vẫn còn choáng váng với câu nói kia. Cố gắng làm mình bình tĩnh, cô nhìn anh một lát rồi nói: “không phải xưa nay anh ghét em chứ?”

-Bella, ý của anh là.....anh thích em cái kiểucon trai thích con gái đó. Rất thích, rất là thích. Nguyên Khang cũng hồi hộp không kém gì cô.

Bella yên lặng một lúc rồi cô nói: “anh không phải không biết em không muốn có bạn lúc này”.

-Anh sẽ không làm ảnh hưởng tới việc học của em, Nguyên Khang nhìn cô.

-Nhưng.....nhưng em sẽ không tập trung được, Bella trả lời.

-Rất khó khăn thì anh mới quyết định đem chuyện này nói với em, anh không gấp em phải trả lời bây giờ nhưng mà hãy hứa với anh. Suy nghĩ về điều này, anh hứa anh sẽ không làm vướng bận chuyện học của em. Nguyên Khang chân thành nhìn cô.

-Ừ, để em suy nghĩ rồi sẽ cho anh hay. Trái tim của Bella đập thình thịch như muốn rớt ra ngoài, cô cũng thích thích anh một chút nhưng một khi nghe anh nói muốn làm bạn trai của mình thì Bella lại cảm thấy sốc.

-Nhưng anh hiện tại lại muốn biết em có từng bao giờ nghĩ tới anh không? Nguyên Khang đột nhiên nắm lấy bàn tay của Bella.

Bella kinh ngạc khi bàn tay ấm nóng kia cầm lấy tay mình, cô run giọng:“anh....sao lại hỏi câu này?”

-Anh chỉ muốn biết em có cảm giác với anh hay là không thôi, câu hỏi này không phải khó trả lời chứ?

-Uh.....uh.....

-Thôi được, anh sẽ không làm khó em. Anh tin tưởng những gì anh nhìn thấy, em là có cảm giác nhưng còn chưa khẳng định được cảm giác đó là như thế nào. Lần sau gặp lại thì cho anh câu trả lời có được không? Nguyên Khang vỗ vỗ bàn tay cô.

-Ồ, Bella gật đầu. Cô rút bàn tay mình lại nhưng Nguyên Khang lại giữ lấy.

Có ai biết được cùng thời gian đó, chiếc xe màu đen bóng loáng kia đang dừng lại trong khi chờ đèn xanh. Vì có một tai nạn xe cộ ở con đường chính nên chiếc xe màu đen này phải đánh lái qua bên con đường này với hy vọng có thể thoát khỏi tình trạng bị kẹt xe. Sony tình cờ nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia đang ngồi cạnh cửa kiếng, bên cạnh cô nhỏ lại là Nguyên Khang. Trời à, hôm nay con bé lại không đeo mắt kiếng mà lại..... Cô nhỏ đang muốn rút tay lại nhưng người đàn ông kia lại cứ muốn nắm giữ. Anh thật sự muốn lao ngay ra ngoài nhưng lại nhớ tới người ngồi ở bên cạnh và người ở phía sau xe. Giờ tính sao đây? Sony trầm mặc, bàn tay nắm chặt lại.

Con bé dường như đang rất là lúng túng.....

Có nên đi vào trong không? Sony vẫn tự hỏi.

-Sony.....

-Sony.....

Giờ tính sao bây giờ? Cái người kia lại không buông tay con bé ra.....

-Sony.....

-Sony.....

-Hả? Sony giật mình khi Rich lay lay cánh tay của anh, anh quay lại rồi nhìn Rich chăm chăm

-Sao vậy? Rich hỏi, anh đã nhìn thấy những sợi gân xanh cuộn cuộn nổi lên ở trên bàn tay của Sony. Thằng bạn mình đang bị gì sao? Sao lại như vậy?

-Gi? Sony bực bội.

-Sao không chạy? Rich hỏi.

Sony nhìn lên thì thấy mấy chiếc xe chung quanh mình đã chạy từ lâu, chỉ còn lại một mình chiếc xe này và phía sau là một đoàn xe không chạy được và đang bấm kèn inh ỏi. Bất đắc dĩ, anh nhấn ga và rời khỏi. Ánh mắt còn kín đáo liếc ngang khung cửa kiếng một lần nữa.

Suốt trên đoạn đường về nhà, Sony không được tập trung. Anh nhìn đồng hồ rồi sau đó thở ra, chiếc xe mấy lần chạy sang lane khác. Tiếng còi inh ỏi vang lên khiến cho Sony cũng tỉnh trí nhưng sau đó lại không được tập trung. Rich chồm tới rồi hỏi:“không khoẻ hả?”

-Không gì, Sony lắc đầu.

-Nãy giờ thấy mày nhìn đồng hồ mấy lần rồi, trễ hẹn với bồ hả? Rich cười cười.

-Bồ? Diên khùng, Sony nhăn nhó.

-Đau bụng sao? Rich hỏi tiếp.

-Không có.

-Vậy..... tại sao lại nắm chặt tay vậy? Không bị gì.....

-Không cho hỏi nữa, tao đang bực mình đó nha. Đừng phiền tao, Sony gầm gừ.

-Không cho hỏi nữa, tao đang bực mình đó nha. Đừng phiền tao, Sony găm giữ.

Paul và Ken không nói tiếng nào khi nghe cuộc đối thoại này, Paul đẩy đẩy cặp mắt kiếng của mình. Anh thấy Ken lắc nhẹ đầu rồi nhìn chăm chú vào mớ tài liệu trong tay. Paul thầm nghĩ chuyện này là như thế nào? Xưa nay Sony chưa từng bực mình như vậy, tại sao ngang nhiên lại nổi nóng với Rich chứ? Trừ khi là.....giữa đường đang lái xe rồi nhìn thấy chuyện gì đó..... .. Paul chỉ có thể đoán ra nhiều này thôi.

Chiếc xe dần dần hiện ra giữa con đường nhỏ, cánh cổng to lớn từ từ mở ra khi nhìn thấy chiếc xe. Chiếc xe màu đen chạy thẳng tới cửa lớn rồi ngừng lại, Ken, Paul và Rich từ từ đi vào trong. Lát sau thì Sony vào, gương mặt vẫn không có chút gì gọi là bình thường. Rich lắc đầu rồi ngồi xuống sofa. Ánh mắt kín đáo nhìn Sony như muốn tìm hiểu xem chuyện gì đang xảy ra cho người bạn của mình.

Sony nhìn thấy ánh mắt đó, anh thờ dài rồi vỗ vai Rich. Giọng nói tràn đầy ăn năn:“sorry, lúc nãy tao....đang bực mình”.

-Đồ điên, cần mày nói xin lỗi sao? Rich hất tay Sony.

-Cám ơn, Sony nhìn xuống mũi giày của mình.

-Ồn thật chứ? Rich hỏi lần nữa.

-Ừ, Ồn. Sony gật đầu.

Di Thu đã bùng đồ ăn ra, đi đi tới bên cạnh Paul và Ken rồi nói:“Ken, đồ ăn đã có rồi”.

-Được, cám ơn di. Ken buông trong tay sấp hồ sơ dày cộm, Paul đem nó cất vào trong tập hồ sơ. Ken dẫn đầu, cả bốn người đàn ông đi tới phòng ăn. Trên bàn là sáu bầy đĩa thức ăn còn đang bốc khói, Paul cười rồi nhìn di Thu:“di Thu làm đồ ăn càng ngày càng thơm nha, nhìn thấy là chân đã run lên rồi. Con đói quá rồi di ơ”.

-Ừ, lát nữa ăn nhiều một chút. Di Thu gật đầu.

Trên bàn ăn thì đa số là Rich và Paul trò chuyện với nhau, ít khi nào Ken mở miệng nói trong buổi ăn trừ khi đó là vấn đề quan trọng. Ánh mắt anh vẫn thỉnh thoảng nhìn thấy Sony thờ dài rồi lâu lâu thì lại nhìn đồng hồ. Sony đang đợi ai sao? Cứ nhìn đồng hồ miết, con bé kia sao? Từ lúc gặp nó ở bệnh viện hôm đó và lúc nó dọn tới đây thì mình chỉ nhìn thấy nó 2 lần. Không biết hôm rày con bé ra sao rồi? Ken tự hỏi.

-Di Thu, sao con bé không tới ăn? Ken hỏi.

-À, di thường đem đồ ăn tới cho con bé lúc 8 giờ. Lát nữa sẽ đem tới, còn chưa tới giờ mà. Di Thu cười cười.

Thì ra là vậy, hèn gì mình không nhìn thấy nó. Ken thầm nói.

-Hôm nay khỏi đem đi di, Sony trầm giọng.

-Sao vậy cậu?

-Uh.....con bé....hôm nay đi ăn với bạn.....chắc sẽ không đói. Sony trả lời.

-Vậy à? Ờ, ờ, di biết rồi. Bà Thu nói.

-À, mà thôi, di đem đi. Rồi buổi tối nó đói thìcó mà ăn. Sony lại nhìn lên.

-Ờ, ờ.

Paul giờ này mới có câu trả lời cho chính mình, thằng bạn đang bực mình vì chuyện con bé xấu xí kia nữa. Chả lẽ lúc ngừng xe nơi đó thì Sony nhìn thấy con bé sao? Nhưng sao lại bực mình tới nỗi không tập trung chứ? Phải là cớ nào quen thân mới có thể để hết tâm tư lên người cháu không tí quan hệ này thật không thể nào hiểu nổi. Đây là quan hệ gì chứ?

Tối nay sau khi bàn xong công việc, Sony quyết định đi tới phía sau nhà để đợi cô. Anh nhìn thấy cô nhỏ chậm rãi đi từ trong bóng tối, vẫn cặp mắt kiếng dày cộm kia nhưng bộ jean thường ngày được thay thế bằng chiếc áo đầm. Phía bên ngoài còn có thêm một chiếc áo khoác ngoài, cô nhỏ này vẫn còn biết kín đáo che giấu. Anh thờ hất ra khi cô tới gần.

-Bi, Sony cất tiếng.

Bella giật nảy người khi nghe giọng nói ai đó vang lên, cô đi tới gần rồi sau đó thờ hỗn hển:“chú làm Bi sợ muốn chết, sao chú lại ở đây?”

-Sao giờ này mới về? Sony nhìn lên.

-Bi mới vừa đi ăn với anh Khang về, Bella thành thật trả lời.

-Ừ, chú biết.

-Chú đợi Bi lâu chưa? Bella nhìn quanh.

hích, anh hỏi tiếp:“đi ăn vui không?”

-Uh.....cũngtạm được, Bella gật đầu.

-Có chuyện gì sao?

-Uh.....uh....Bella đi tới bên cạnh Sony rồi cô ngồi xuống gần anh. Giọng cô thật nhỏ:“chú à, hôm nay.....anh Khang nói...uh.anh Khang thích Bi á”.

-Uh.....uh....Bella đi tới bên cạnh Sony rồi cô ngồi xuống gần anh. Giọng cô thật nhỏ:“chú à, hôm nay.....anh Khang nói...uh.anh Khang thích Bi á”.

Sony im lặng, anh đã đoán ra từ khi nhìn thấy Nguyễn Khang nắm tay cô bé đằng sau cửa kính rồi. Anh quay sang nhìn cô rồi gật đầu, giọng anh thật nhỏ:“vậy à?” Sony còn không biết ánh mắt mình tối sầm trong lúc này, anh nhìn xuống dưới đất mà không thấy gì.

-Dạ, Bi sợ muốn chết luôn. Giọng nói mềm mại vẫn vang đều đều bên tai Sony.

-Sao vậy? Bi không thích anh Khang sao? Sony khó hiểu, ánh mắt anh đột nhiên sáng rỡ lên.

-Uh.....Bi cho tới bây giờ vẫn còn sợ, đột nhiên khi nghe có người nói thích mình thì thiệt là khó chấp nhận. Bi sợ sẽ không có thời gian cho chuyện đó, Bi đã hứa với mẹ là sẽ đi tâm học cho xong sau đó mới có thể có bạn.

-Ừ, phải như vậy mới được. Sony chỉ cảm thấy trái tim mình dường như đã ngừng đập cách đây vài giây. Sau khi nghe con bé trả lời thì anh mới biết mình vẫn còn sống.

-Nhưng anh nói anh sẽ không làm khó Bi. Anh cho Bi thời gian để trả lời.

-Rồi Bi tính sao?

-Bi...có hai tháng để trả lời anh, giờ thì Bi chưa tính gì. Đột nhiên nghe chuyện này, Bi không nghĩ được gì hết. Bella nhìn anh.

-Ừ, chuyện này phải suy nghĩ thật kỹ. Bi.....còn nhớ lời chú nói trước đây không? Sony nhìn cô.

-Có phải là....làm chuyện gì cũng phải nghĩ tới kết quả hay không? Bella cười cười.

-Ừ, có quyết định quan trọng gì.....Bi có thể cho chú biết được không?

-Dĩ nhiên là được rồi, chú đừng lo nha. Bi chỉ thích anh Khang chút chút thôi, không phải như là anh Hoàng nói là một khi yêu ai thì mất trí điên điên gì đó đâu. Bi còn chưa tới như vậy.

-Ừ, quyết định xong....nói cho chú biết. Sony gật đầu.

-Bi biết rồi. Mà chú à, Bi hỏi chú chuyện này cái đã.

-Nói đi, Sony nhìn cô.

-Uh.....trước đâykhi chưa nghe anh Khang nói anh Khang thích Bi, Bi không cảm thấy gì hết. Bây giờ sau khi nghe anh nói anh thích Bi, tại sao.....Bi có cảm giác như là không dám nhìn anh vậy chú?

-Uh.....

-Có phải Bi chưa thật thích anh?

-Chuyện này....

-Hay là Bi thích anh rồiBi cũng không biết nói sao cho chú hiểu nữa. Chỉ là cảm thấy kỳ kỳ.....

-Suy nghĩ kỹ một chút thì Bi sẽ biết trái tim mình muốn gì. Chú cho Bi một lời khuyên....

-Chú nói mau đi, Bella thúc giục.

-Uh.....nếu có thể lựa chọn, hãy lựa chọn người yêu mình hơn là người mà mình yêu.

-Ah....trời ơi.....

-Sao?

-Chú nói y chang như mẹ Hoa.....sao lại như vậy chứ? Bella mở to đôi mắt nhìn Sony như không tin.

-Khò khảo, đây là.....phải trải nghiệm qua thì mới biết. Sony vò đầu cô.

-Vậy chú.....đã từng.....

-Stop, uh....ngày mai chú lại phải đi, nhưng có gì thìgọi cho chú có biết không? Nếu tìm chú không được thì có thể nhờ dì Thu, chú đã nói với dì ấy rồi. Sony dặn dò.

-Dạ biết, chú đừng lo. Bella gật đầu.

-Mai một có đi ăn thì cũng nên đeo mắt kiếng có biết không?

-Chú nhìn thấy Bi hả? Bella giật mình.

Sony gật đầu, anh im lặng một lát rồi lại nói:“nhớ lời mẹ dặn đó, không phải ai cũng tin tưởng có biết không?”

-Xời ơi đã biết, cứ dặn mãi.....

-Chính vì hôm nay chú nhìn thấy “người kia” nắm tay Bi mà Bi vẫn không có cách nào lấy bàn tay về, chú mới lo. Sony gặm gù.

-Chú thấy? Bella mở to mắt nhìn anh.

-Đừng bao giờ bày khuôn mặt này trước bất kỳ người đàn ông nào có biết không? Sony dí ngón tay vào đầu cô như một người lớn đang dạy dỗ một đứa con nít.

-Sao vậy chú? Uh....mặt của Bi....ngu lắm hả? Cô ngo ngác.

-Nhớ lời chú dặn đó, đừng bao giờ nhìn người ta kiêu đó, người chịu thiệt chỉ là Bi thôi. Sony chỉ chỉ vào thái dương của cô. Con bé này thật biết hành hạ người, bày ra khuôn mặt ngo ngác đáng yêu tới như vậy. Đôi mắt kia quả thật có thể làm một trái tim mềm nhũn, Sony gào thét trong lòng.

-Chú à, mặt Bi lúc này thiệt ngu lắm hả? Cô như không tin tưởng lắm nên hỏi lần nữa.

-Đúng vậy, cho nên đừng bao giờ xài bộ mặt đó có nhớ không? Mau vào ngủ đi, Sony đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Và Anh Muốn Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Mất Lòng

Tối nay khi về tới phòng thì Bella chỉ muốn làm một chuyện là đi tắm thật nhanh, cô đặt cái giỏ xách nặng trĩu lên trên cái bàn nhỏ rồi chạy thẳng vào phòng tắm. Tối nay thật rất mệt, nào là đi học ra rồi chạy thẳng tới nhà anh Hoàng để làm cho xong cái project còn đang dở dang.

Tắm thật nhanh rồi đi ra ngoài, Bella mở tủ lạnh nhỏ ra thì nhìn thấy hộp salad ở trong đó. Cô hơi ngạc nhiên khi thấy chỉ toàn salad rồi còn chút carrot, chút broccoli và vài trái tomato nhỏ. Không có thịt, có chút cheese và ranch. Bella cười rồi rút hộp salad ra ăn, cô không mấy quan tâm lắm vì còn rất nhiều việc phải làm.

Nếu như nói tối hôm đó Bella bận nên không để ý gì thì mấy ngày sau cô mới bắt đầu phát hiện ra một chuyện. Không có lý do vì để đi Thu cho mình ăn liên tục salad không trong một tuần, thậm chí không có những món ăn vặt như thường lệ. Ăn salad liên tục trong một tuần, hôm nay là ngày thứ 8 rồi. Chẳng lẽ mình làm mất lòng dì Thu sao? Ngoài vài lần gặp gỡ trước đây thì mình chưa từng làm mất lòng ai ở trong nhà này bao giờ, chuyện gì xảy ra đây?

Chú đã đi một tuần rồi, mình đã có nói chuyện với chú hai lần. Tối nay.....quả thật ăn không vô, Bella ngồi co ro một mình ở trên giường. Thật muốn ăn một cái hamburger quá, hay là.....hay là.....Bella ngồi ngẫm nghĩ thật lâu. Cô rút ra cái phone rồi gọi cho Hoàng.

.....

-Hello cung.

-Anh Hoàng, anh đang làm gì đó?

-Mới tắm xong, chuẩn bị đi ăn.

-Hai người à?

-Ừ, đi không?

-Anh bao em mới được, Bella cười cười.

-Được mà, hôm nay anh Tâm mới lãnh lương mà. Mình đi đâu?

-Uh....em.....muốn ăn gì cũng được hả?

-Ừ.

-Hamburger được không?

-Gi? Sao vậy?

-Uh....chứ chẳng lẽ anh muốn đãi em thịt rồng sao?

-Nhỏ này.....hỏi có một câu mà làm gì dữ vậy?

-Vậy lát gặp nha, gặp nhau ở McDonald gần chỗ em đi.

Hai tuần trôi qua êm ả, Bella vẫn nhận được hộp salad mỗi ngày như thường lệ. Thời gian qua nhanh, một tháng nửa trôi qua. Nếu như lúc trước buổi ăn tối của cô là cháo nóng hay cơm hoặc vài món soup thì trong tháng này chỉ là một món salad chay.

Hai tháng kể từ ngày Sony đi tới bây giờ, tối nay Bella mệt rã rời khi quay trở về. Cô không những vừa đi học mà đã đi làm part time thêm vào buổi tối ở một tiệm fast food gần nhà. Mỗi tối cô còn được đem đồ ăn về nhà. Có lẽ cái bao tử cũng hiểu được Bella đang gặp khó khăn nên nó chấp nhận và xem salad như món ăn healthy mà nó phải ăn mỗi tối. Bella sau hai tháng được đi Thu “quan tâm”, cô đã không còn sợ khi nhìn thấy salad nữa. Cô xem món ăn này như một loại thức ăn đã quen, chỉ là đôi khi cô rất nhớ những món ăn vặt mà chú thường hay đem tới cho mình.

Đang ngồi ngắm món salad trong khi tay thì đang cầm đồng giấy vẽ mà cô đã tốn gần một tuần để tâm tới, có tiếng gõ cửa ở ngoài. Không lâu sau thì tiếng đi Thu vang lên: “Bella, là dì, dì vào được không?”

-Dạ, con tới ngay. Bella buông cái hộp salad ra rồi chạy tới ngay, cô hơi ngạc nhiên khi thấy đi Thu đứng ngay cửa.

-Dì.....vào được không? Dì Thu nhìn cô bằng ánh mắt thật lạ.

-Dạ, dạ được. Uh...phòng này....con đang bày lung tung.....dì đừng cười con nha. Bella đứng qua một bên.

Trên cái bàn vuông nhỏ là hộp salad, ngay bên cạnh là đồng giấy dày rồi một mớ vải nằm ở trên ghế. Căn phòng rất nhỏ còn.....khá lạnh nữa, đi Thu quay ngay lại rồi hỏi: “phòng sao lạnh vậy con?”

-Dạ.....uh....cái heat.....đã hư, Bella trả lời.

-Hư? Sao con.....không nói cho dì biết? Lạnh như vậy thì sao mà ở cho được? Dì Thu nhíu mày.

Bella không biết trả lời sao, cô nói được gì chứ? Mình làm mất lòng dì Thu cho nên dì mới “trị” cái bao tử của mình thông qua việc cho ăn salad chay trong hai tháng. Nếu nói cái heat hư, liệu dì sẽ cho người sửa cái heat sao? Dĩ nhiên là không rồi, còn không cho mình bị lạnh chết mới là lạ.

Nhìn thấy cô nhỏ cụp mi xuống, đi Thu thấy ghen cả cổ. Căn phòng thật lạnh, chẳng trách gì con bé mặc cái áo lạnh rồi lại mang vớ như vậy. Hai tháng trời ăn salad không thịt, hoàn toàn không có chút món vặt nào, vậy mà con bé vẫn không hề răng một tiếng với Sony. Thật tội quá nhưng phải làm sao đây?

-Dì.....không biết có chuyện gì không dì? Con.....con.....không làm sai gì có phải không? Bella lấy hết can đảm rồi nhìn đi Thu.

-Uh.....dì Thu không biết trả lời sao. Im lặng thật lâu, đi Thu thở dài rồi nói: “không gì, uh...thôi đi đi đây. Ngày mai dì cho người sửa cái heat cho con, con ráng ở tạm thêm...một bữa nữa.....”. Dứt lời đi Thu đi ra ngoài.

Bella ngẩn người ra một lúc rồi lắc đầu, cô đi tới hộp salad rồi vừa ăn vừa tiếp tục nghiên cứu bản vẽ của mình.

Ở ngoài này bà Thu vừa đi vừa rót nước mắt, bà đưa tay lên chùi nước mắt liên tục. Đi thẳng vào phòng bếp, bà rút cái phone ra rồi vài số....

-Dì, Ken bỗng xuất hiện ở phòng bếp.

-Uh.....dì Thu hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy Ken.

-Giờ này mà dì còn gọi phone sao? Ken mở tủ lạnh lấy chai nước, anh chỉ là tình cờ đi ngang qua phòng bếp mà thôi.

-Ồ, gọi người tới sửa máy heat cho con bé. Căn phòng thật lạnh....

-Nó nói với dì sao? Ken nhìn dì Thu.

-Không có, uh....làdì tối nay có ghé qua căn phòng.....tình cờ mới biết cái heat đã bị hư. Nếu không ghé qua thì còn chưa biết con bé đã chịu như vậy.....

-Nó có khả năng chịu đựng được trong bao nhiêu ngày như vậy thì có thể chịu tiếp.

-Ý của cậu là.....dì Thu ngờ ngác.

-Mặc kệ nó, đây chỉ là chút trừng phạt nhỏ cho nó.

-Nhưng mà.....

-Dì có biết khi con nhìn thấy Sony ở trong bệnh viện thì con thấy sao không? Sony vì nó mà bị chém ở trên cánh tay, người của con chưa từng bao giờ làm việc cẩu thả như vậy. Sony chưa bao giờ phải đổ máu và bất chấp tánh mạng của mình vì một chuyện vô lý tới như vậy. Đây là một chút trừng phạt nhỏ. Ken gầm gừ xong thì đi khỏi phòng bếp.

Bà Thu vuốt mặt mình, nếu như cậu chủ đã không cho phép thì phải chịu thôi. Tội nghiệp con bé, chỉ hy vọng Sony mau trở về. Thái độ con bé nhìn mình, thật là khó chịu quá. Bella à, con phải hiểu cho dì. Đây không phải là dì muốn làm, dì rất muốn y theo Sony mà lo cho con nhưng cậu chủ thì lại muốn trừng phạt con. Bà Thu thở dài liên tục rồi tắt đèn đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Và Anh Muốn Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Hiểu Lầm

Sáng nay Bella vừa chạy ra cửa vừa đưa tay sửa cái túi xách ở trên vai, cô bực mình vì cái giỏ hình như có gì đó không ổn. Đang chạy thì bỗng nhiên cô phải dừng lại, mở đồ từ trên vai đổ tung xuống đường.

-Ahhh.....Bella hoảng hốt kêu lên, cô ngồi phụp xuống rồi đưa tay lượm đồng hồ.

Bà Thu vừa từ phía ngoài đi vào thì nhìn thấy cô, bà vội vã đi tới rồi cùng cô lượm đồng hồ ở trên mặt đất. Bà hỏi:“sao lại như vậy?”

-Dạ.....cái túi xách của con....bị đứt dây, Bella trả lời. Cô không muốn trễ chuyến xe bus nên hối hả lượm hết tất cả để bỏ vào túi xách.

-Nhưng mà nó rách rồi thì làm sao mà con..... bà Thu còn chưa nói hết thì Bella đã lượm xong hết đồng hồ của mình.

-Dạ con....ôm như vậy cũng được.....uh....con chào dì, Bella hơi cúi đầu rồi bước đi.

-Nè, khoan đã

-Dạ?

-Uh.....uh....dì....không thể gọi người....tới sửa cái heat cho con được. Dì Thu áy náy nhìn cô.

-Uh.....dạ, con biết rồi. Bella gật đầu, cô định quay đi.

-Khoan, khoan đã. Dì Thu chạy theo nắm lấy cánh tay cô, giọng dì gấp gáp:“uh.....salad của con.....con không trách dì chứ? Dì.....dì.....không muốn như vậy.....Dì đã hứa với Sony nhưng lại không chăm sóc cho con được.....xin lỗi con thật nhiều....”.

Bella ngẩng người ra một lát rồi mới hiểu, cô gật đầu rồi nói:“cám ơn dì.....đã cho con biết, con.....con trẻ học rồi.....con.....đi nha....”. Bella nói xong thì quay lưng đi, cô chạy thật nhanh ra cửa.

Khi cánh cổng to đùng kia đóng lại thì Bella dựa lưng vào tường, câu nói của dì Thu thật sự làm cô khó thở quá. Thì ra đây chỉ là hiểu lầm, mình không có làm mất lòng dì Thu. Chỉ là.....chỉ là.....đám người của “sói” hay chính là ý của “sói” mà thôi, mình lại làm mất lòng họ sao? Lúc nào vậy? Mình....nhớ là chưa bao giờ đụng mặt họ lần nào mà, sao kỳ vậy?

Nước mắt đột nhiên chảy ra, giờ thì Bella đã thấm hiểu tình cảnh của ở nhờ nhà người ta rồi. Ở nhờ, nếu như làm mất lòng người chủ hay bất kỳ ai ở trong nhà thì họ hoàn toàn có quyền đối xử bất công với mình. Chú.....chú à, nếu như Bi dọn ra ngoài.....chú có khó xử với “sói” không? Nhưng nếu Bi dọn ra ngoài, như vậy không phải họ rắc là vừa lòng sao? Tốt cho cả hai, nhưng chú.....sẽ giận Bi không? Bella suy nghĩ thật lâu.

Cô không hay mọi cử động của cô đang được một đôi mắt đen nhìn chăm chú, qua màn ảnh gắn ở trên tường, Ken nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ kia đứng tựa lưng vào tường. Bàn tay bầu chắt lấy xách tay đã bị rách, đồng hồ đổ xuống đất lăn nửa rồi con bé lại cúi xuống bỏ đồ vào giỏ. Bàn tay đưa

lên quẹt nước mắt, cô gái ngược mặt lên trời một lúc rồi đứng dậy. Bóng dáng nho nhỏ như mọi lần Ken nhìn thấy, chỉ là bóng lưng cô đơn kia bỗng nhiên làm cho anh cảm thấy phiền chết đi được.

Quay lưng lại rồi nhìn ra cửa kiếng, Ken nhớ tới Sony đã đi hơn hai tháng rồi. Hai tháng qua mình đã không cho đi Thu cho con bé đồ ăn mà chỉ cho salad không. Con bé lại không hé răng một tiếng với Sony mà lại bắt đầu đi làm thêm ở một tiệm fast food. Khi lần đó chú Thu nói cái heat có triệu chứng bị hư thì mình còn làm lơ đi, vậy mà con bé lại có thể chịu đựng trong suốt hơn nửa tháng. Cho tới khi đi Thu định gọi người thì mình lại cản trở, uh.....hay là tha cho nó.....Mình không sợ Sony giận mình nhưng tuyệt đối Sony không thể vì nó mà không kể tính mạng, tuyệt đối là không được.

Nếu như Ken đang suy nghĩ lung tung thì ngoài này Bella lại lên xe bus mà đầu thì nghĩ đủ mọi thứ chuyện. Cô thật phân vân không biết phải làm gì mới đúng, thật muốn điên lên khi không biết phải nói cùng ai. Anh Hoàng thì nhanh miệng quá, rồi anh im không nói thì chú sẽ biết. Anh Khang thì....đạo này hình như anh cũng rất bận, từ sau lần hẹn hò đó thì mình gặp anh được ba lần. Nói cho anh thì chỉ sợ anh sẽ lo thêm, uh....tính sao đây?

Cả ngày bần thần, cuối cùng thì Bella xin nghỉ làm tối nay. Cô không muốn mang tinh thần suy sụp như vậy mà đi làm, cô sợ sẽ mắc phải lỗi lầm. Bella mua một cái hamburger rồi đi tới trạm xe bus, vẫn còn khá sớm nên cô tìm một cái ghế đá ven đường để ngồi. Chỉ có một ghế đá nằm gần lề đường là còn trống, thôi thì ngồi đó cũng được. Nơi này cũng không đông xe, mình tới đó ngồi cũng được.

Bella nhìn trân trân cái hamburger mà không nuốt nổi, cái đầu đau quá. Cô ách xì một cái, rồi tiếp theo là một cái nữa. Bella nhủ mày thật chặt, cô bỗng nhiên nhớ chú Sony quá. Bella co người lại, cô đặt cái hamburger vào túi giấy rồi co hai chân lên. Nếu như có chú ở đây thì thật tốt, mình sẽ không cảm thấy tủi thân như vậy. Chú à, sống nương tựa nhà người ta thật sự rất khổ. Nếu Bi dọn ra ngoài, chú sẽ không giận Bi có phải không? Một giọt nước mắt chảy xuống lúc nào mà cô không hay.

Bạn đang đọc truyện *Và Anh Muốn Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Bạn Mới

Cách chỗ Bella ngồi khoảng chừng năm bước chân có đậu một chiếc xe màu đen bóng loáng, có một đôi mắt màu xanh lam đang nhìn cô chăm chăm. Người đàn ông ngồi ở trong xe nhìn cô chăm chú như sợ cô sẽ biến mất bất cứ lúc nào. Khi người tài xế bước vào xe và chuẩn bị rời khỏi thì giọng nói của cậu chủ vang lên:“chú Tài, đợi một lát, khoan đi đã”.

-Cậucần gì sao? Chú Tài hỏi.

-Không, uh....conmuốn ngồi đây một lát. Uh.....chú đi hút thuốc tiếp đi, Don nhìn ông.

-Uh....ờ được, có gì thì cậu kêu tôi nha. Chú Tài gật đầu rồi bước ra ngoài.

Don vẫn dò mắt nhìn chăm chăm người con gái ngồi trên băng ghế, con bé kia tuy xấu nhưng không hiểu sao lại bắt mắt anh. Anh tự hỏi xưa nay mình không thích nhìn người xấu bao giờ, sao con bé này lại có thể hấp dẫn ánh mắt của mình vậy? Don mở cửa xe rồi bước xuống, anh từ từ tiến tới gần.

Cúi người nhìn người con gái với cặp mắt kiếng to đùng ở trên mặt, dưới giọng kiếng là một nút rui khá to, một khuôn mặt nhìn rất bình thường nếu như không nói là hơi có chút khó coi cho một cô gái trẻ. Don hỏi:“are you okay?”

Cô gái vẫn ngồi im mà không có nhúc nhích, Don vẫn thấy dưới cảm của cô gái còn đọng lại nước mắt. Anh sốt ruột lay lay cùi chỏ cô rồi hỏi:“are you okay?”

Bella bàng hoàng khi có người ở gần mình, cô bất chợt đẩy đẩy gọng mắt kiếng rồi nhìn thấy một người khá cao ở trước mặt mình. Một người với đôi mắt màu xanh thật đẹp, tướng tá rất cao, nhìn rất khá. Anh ta đang nhìn mình, Bella cụp mi xuống thật nhanh.

-Are you okay? You cried?

Bella gật đầu, cô lúng túng và vô tình làm rớt cái hamburger của mình. Bella kêu lên:“ahh....trời đất ơi.....chết rồi.....”. Cô cúi người xuống lượm nó thật nhanh.

-Em là người Việt Nam hả? Don vui mừng khi khám phá ra điều này.

Bella ngược lên nhìn, cô tròn to mắt:“anh....anh....biết nói tiếng Việt hả? Sao lại như vậy?”

-Tôi....có một nửa là người Việt mà, Don cười cười.

Bella nhìn người đàn ông một lát, cô thấy người này có gì đó nhìn thật quen nhưng cô biết chắc chắn là mình chưa thấy qua người này bao giờ. Sao kỳ vậy?

-Thấy quen sao? Don cười cười.

- Không quen.

- Cái gì? Thiết không quen? Người đàn ông nhìn cô chăm chăm như là anh không tin những gì vừa mới nghe.

- Tôi sao phải nói láo với anh? Tôi biết anh sao?

- Thiết không biết tôi sao?

- Anh là movie star sao?

- Uh....không.

- Vậy sao tôi phải biết anh? Uh.....anh.....chỉ là nhìn hơi giống.....Bella ngập ngừng rồi cô quyết định không nói tiếp.

- Tiếp đi, giống ai? Có lẽ em đã nhớ ra rồi, Don cười cười.

- Giống “sói”, Bella cười cười.

- Cái gì? Em....em.....nói....

- Sói.

- Em nói tôi giống...thú vật hả? Don trừng mắt nhìn cô gái, anh thật muốn hét to lên trong lúc này. Con bé này quả thật muốn chết sao? Mình đường đường có một khuôn mặt yêu nghiệt tới người người phải ghen tị mà con bé phải nói là xấu xí này lại đi nói mình giống thú vật. Cái gì sói? Sói là con thú dữ nha, mình giống sao?

- Uh....không....phải, uh....nhưng mắt của anh....nhìn rất giống. Bella cười cười, quả thật người này có cặp mắt đẹp hơi giống “sói” nhưng lại là màu xanh lam. Trời à, sao mình lại đi ghép một người có một đôi mắt xanh lam với một người có đôi mắt đen thui kia chứ? Bị sói ám tới nhìn ai cũng giống ổng sao? Bella lắc lắc đầu.

- Em dám nói lần nữa coi, có tin tôi sẽ làm gì em không? Người đàn ông chống hai cánh tay lên hông rồi nhìn cô.

- Ý của tôi định nói là anh rất giống một người, một ngườitôi ghét. Tôi.....đặt người đó tên là “sói”, anh....vô tình lại có cặp mắt hơi giống người đó một chút.

- Nè, mắt của tôi đẹp như vậy mà em nói giống “sói” sao? Con thú xấu xí kia làm gì có đôi mắt đẹp như tôi chứ? Don đỡ giận hơn một chút khi nghe lời giải thích này.

- Tôi nói là chỉ giống một chút mà.

- Em thiết không biết tôi sao? Don vẫn còn chưa tin nên hỏi lại lần nữa.

- Không.

- Thật không biết tôi?

- Không biết.

- Uh.....còn tưởng.....em biết tôi....

- Điện, Bella trừng mắt với anh rồi sợ ý quệt bàn tay ngang túi giấy. Cái hamburger đồ ào ra mặt đường “chết rồi, bị rớt dơ như vậy.....” Bella tiếc nuối nhìn cái hamburger chăm chăm

- Lúc này tôi thấy.....em khóc à?

- Uh.....mắc mớ gì tới anh? Bella đem cái hamburger bỏ vào túi giấy rồi đi tới thùng rác để bỏ. Tối nay.....xem ra phải ăn salad tiếp rồi. Chỉ là....giờ này cô lại chưa muốn về nhà mà thôi. Cái phone trong giỏ lại reo lên, Bella rút ra rồi nói “hello”.

.....

- Em.....không đi làm hôm nay.

.....

- Không muốn, em thấy.....không khoẻ.

....

-Em biết rồi, có gì em sẽ gọi.

....

-Ừ, bye. Anh lúc nào cũng dặn như vậy.

....

-Đã biết.

....

-Đã biết người ta nói phone phải nhanh mà anh cứ dặn. Anh nói gần hết một phút rồi nha, xong chưa?

....

-Ừ, bye anh. Bella cúp phone, cô vừa cho phone vào giỏ thì đã thấy người đàn ông nhìn mình chăm chăm. Cô hỏi:“gì vậy?”

-Không gì, chỉ là....hơi ngạc nhiên một chút thôi.

-Gì?

-Lần đầu tiên tôi mới thấy một người như em, tính từng phút nói chuyện.

-Tôi xài phone bằng thẻ trả tiền nha, không tính phút thì chẳng lẽ để cho nó hết phút sao? Bella trả lời.

-Hôm nay em....trốn làm hả?

-Cái gì mà trốn làm? Tôi.....không khỏe mới nghỉ chó bộ, anh tưởng tôi muốn lắm sao?

-Vậy sao nghỉ?

-Tôi....nghĩ hôm nay là mai mốt phải làm bù lại thì mới có thể.....

-Sao không nói tiếp?

-Tôi....tại sao phải cho anh biết? Bella gặm gù rồi xách giỏ xách lên, cô quay lưng đi thật nhanh.

-Nè.....nè.....Don chạy theo. Anh hỏi:“em....đi đâu vậy?”

-Mắc mớ gì tới anh, tránh ra đi. Bella trả lời.

-Uh.....tôi....chợt có ý định này. Tôi muốn làm bạn với em, Don nhìn cô.

-Anh? Uh....tôi....không muốn.

-Hả? Em nói cái gì? Don dừng lại, anh bắt lấy cánh tay cô.

-Anh buông tay, anh muốn làm bạn nhưng tôi thì không cần bạn.

-Tại sao? Tôi nhất định muốn làm bạn với em, Don cương quyết. Xưa nay chỉ có anh mới có quyền cự tuyệt người ta, chuyện nực cười này chưa từng bao giờ xảy ra.

-Tôi nói là tôi không muốn.

-Em đưa lý do đi, nói nghe có lý thì tôi sẽ thôi. Don khoanh hai cánh tay lại nhìn cô.

-Tôi làm sao biết được anh là bạn tốt hay là bạn xấu, tôi không muốn mạo hiểm như vậy.

-100% là bạn tốt.

-Anh Hoàng nói những người nhìn đẹp mắt thì 80% toàn là người xấu. Anh nói coi anh có nằm trong 80% này không? Bella nheo nheo đôi mắt nâu dưới gọng kiếng to dùng kia.

-Dĩ nhiên là không rồi, tôi nằm trong 20 phần trăm còn lại và lại nằm trong nửa phần trăm của loại tốt nhất. Là người nhìn đẹp mắt nhưng là người tốt nhất.

Bella nhìn người đàn ông chăm chăm, người này sao lại như vậy chứ. Cô vuốt vuốt thái dương rồi thở dài: “nè, hôm nay tôi đã không vui lắm rồi. Anh đừng đi theo làm cho tôi bức mình thêm có được không?”

- Vậy làm bạn với tôi đi, bảo đảm em sẽ không bao giờ biết được “không vui” là gì. Don bày ra một bộ mặt rung động lòng người.

- Đã nói là không muốn mà anh ... bị cái gì vậy? Đừng bao giờ dùng mỹ nam kế với tôi, tôi chỉ thích đàn ông xấu. Bella tròn to mắt.

- Vậy cũng không sao, tôi tin sẽ có một ngày em sẽ thích đàn ông đẹp. Làm bạn với tôi đi, bảo đảm em sẽ chẳng bao giờ buồn, chẳng bao giờ bức mình.

- Tôi đã nói với anh biết bao nhiêu lần rồi hả? Tôi không cần bạn, tôi có rồi.

- Vẫn chưa nghe lý do chính đáng, tôi vẫn muốn làm bạn với em.

- Tôi có bạn rồi, Bella tức giận.

- Thêm một người cũng tốt chứ có sao đâu?

- Nè, tôi nói với anh rõ ràng rồi nha. Tôi... không có phước phần để làm bạn với nửa phần trăm của loại người tốt nhất. Vậy đủ lý do chưa? Đủ rồi thì làm ơn tránh ra, tôi còn phải về nhà. Bella nhìn Don.

- Chưa đủ, lý do nghe quá vô lý. Don nhún vai.

- Nè, anh.....anh.... không thấy nếu như có bạn như tôi thì anh sẽ bị mất mặt lắm sao? Tôi là vì tốt cho anh nha, đi bên cạnh anh, tôi sẽ cảm thấy mình tội nghiệp lắm. Chào nhen, Bella trừng mắt rồi quay lưng đi thật nhanh, cô gần như chạy khỏi nơi đó.

- Nè, anh.....anh.... không thấy nếu như có bạn như tôi thì anh sẽ bị mất mặt lắm sao? Tôi là vì tốt cho anh nha, đi bên cạnh anh, tôi sẽ cảm thấy mình tội nghiệp lắm. Chào nhen, Bella trừng mắt rồi quay lưng đi thật nhanh, cô gần như chạy khỏi nơi đó.

- Nè..... nè..... Don đuổi theo cô, anh nắm lấy bắp tay cô rồi nhanh tay rút lấy cái thẻ nhỏ ở trong cái giỏ đã bị rách của cô.

- Ah..... anh làm gì? Trả lại cho tôi..... Bella hét to lên.

Don nhìn chăm chăm cái thẻ, anh giơ lên thật cao vì Bella đang cố gắng chụp lấy cái thẻ nhỏ trong bàn tay của anh. Cái tên thật ngắn: “Bella Trần”, anh gật gù: “Bella..... Bella..... ừ, khá lắm”.

- Khá cái gì? Coi xong thì trả lại cho tôi, ngày mai tôi còn phải đi học nữa. Bella xoè bàn tay của mình ra.

- Em có biết Bella có nghĩa gì không?

- Là xinh đẹp, có đúng không? Bella tự nhiên trả lời.

- Đúng, Bella in Hungarian thì có nghĩa là intelligent, nom na thì có nghĩa là beautiful, lovely..... Don vừa nói vừa nhìn cô chăm chăm.

- Anh đang định nói tên tôi thì đẹp mà người tôi thì xấu chứ gì.

- Trời, con bé này thông minh y như tên vậy. Tôi nhất định phải làm bạn với em. Don nói như quyết định, ánh mắt lại ánh lên vẻ hài lòng rõ rệt.

- Anh.... không phải anh nói tôi.... tên tôi đẹp.... ý của tôi định nói là.... anh không ngại khi đi bên cạnh người xấu như tôi sao? Bella đẩy đẩy gọng kiếng tới gần đôi mắt mình hơn. Tuy rằng cô không bị cận nhưng đã là thói quen rồi, không có cặp mắt kiếng thì cô thấy mất an toàn cho mình.

- Không ngại, người người ở bên cạnh tôi nhìn hoài cũng chán. Tôi lại thấy thích nói chuyện với em, tôi rất vui.

- Nè, anh bị thần kinh có phải không? Tránh ra, tôi không rảnh.

- Vậy làm bạn với tôi đi, tôi trả lại thẻ cho em.

Bella nhìn trân trân người ở trước mặt, lát sau cô gật đầu. Cô xoè bàn tay ra rồi nói: “trả lại đây”.

- Nè, chịu làm bạn với tôi thì cười cái đi. Tôi nghĩ tôi cũng nên cho em biết tên mình, tôi là Don, cứ kêu Don là được.

- Don? Ừ, Bella gật đầu rồi cười khi nhận lấy cái thẻ của mình.

- Nhà của em ở đâu? Don hò hét thầm trong lòng. Cô gái nhỏ này tuy không đẹp nhưng nụ cười có thể làm cho trái tim mình ngẩn ngơ tuy rằng đây chỉ là nụ cười cho có lệ mà thôi. Có thể nhìn ra cô gái nhỏ là không mấy tình nguyện.

- Tôi? Uh... chi vậy?

- Tôi chỉ là hỏi vậy thôi, đưa phone đây cho tôi. Don chìa bàn tay ra.

-Chi vậy? Anhkhông có phone hả? Bella hỏi.

-Thì đưa đây đi, Don thúc giục.

Bella lục lọi cái giỏ rồi bấm bấm vài cái rồi mới đưa cái phone cho Don. Cô nói:“cẩn thận nhen, phải nhẹ tay đó”.

Don hơi ngẩn người ra khi nhìn thấy cái phone của cô bạn mới, trên mặt kiếng là những đường bị nứt ra chứng tỏ trước đây chắc đã từng bị rớt xuống khá nặng.

Cái phone thật lỗi thời và khá dày, không những dày mà còn nặng nữa chứ. Cô gái vẫn còn xài mà không bỏ đi.

Don thấy lỗ mũi bồng cay xè, ngón tay anh run run rồi bấm số. Thì ra mẹ mình nói đúng: “trên đời này còn rất nhiều người nghèo khổ”, nghèo tới nỗikhông có tiền để sắm cho mình một cái phone với màn hình không bị bể, điện hình cô gái nhỏ trước mắt mình đây.

-Nè, sao cái số 2 bấm hoài không ra vậy? Don nhìn lên.

-Xời ơi, đưa đây đi. Chỉ tôi mới biết xài thôi, Bella cười cười.

Cô bước tới gần sát Don rồi cầm cái phone của mình, cô nói:lúc trước tôilỡ làm rớt nó, nó bị bểnhưng vẫn còn xài được. Anh nói số đi”.

-Ừ, số là 408....Don chợt cảm thấy có mùi gì đó thật dễ người bay thẳng vào mũi của mình. Lúc này người thoảng qua mùi thơm này nhưng lúc này lại càng rõ ràng hơn.

-Khoan, khoan đã, đợi một chút. Cái phone này.....anh biết không, tuy rằng nó điên điên khùng khùng nhưng vẫn còn xài được nha. Mẹ tôi cho tôi đó, tôi nhất định phải giữ nó. A được rồi, anh đọc tiếp đi. Bella cười.

-408....224.... Don hít nhẹ thêm lần nữa, đầu của anh tình cờ quay sang cô bạn mới. Bây giờ anh mới biết được cái mùi dễ người kia là từ đâu bay tới.

-Khoan đã.... không biết bị trúng chỗ nào màcái số 2 hơi khó bấm một chút. Phải bấm nhiều lần và bấm hơi nghiến nghiến thì mới được. Anh nói số đi”. Cô thao thao bất tận để giải thích cái phone của mình.

-Ừ, 408....224 rồi gì nữa?

-Uh...408....224.....

-Rồi gì nữa? Bella ngược lên như chờ đợi.

-Cái phone của em còn có thể nhìn thấy số sao? Don làm như đang chăm chú nhìn phone của cô.

-Tuy nó có nhiều đường chắn ngang nhưng cũng có thể nhìn thấy số mà, chừng nào nó hư luôn thì tôi mới mua cái khác. Mà nói trước với anh nha, tôi cho anh mượn xài một phút thôi đó. Không được nói lâu vì cái phone của tôi là trả tiền bằng thẻ à nha. Bella lại lắc lắc cái phone trong tay mình, sao bây giờ lại không thấy số nữa rồi.

-Sao vậy? Don nhìn Bella.

-Uh....không biết tại sao....không thấy số nữa vậy?

-Đâu, đưa tôi coi coi. Don cúi đầu tới gần, trời à, con bé bên cạnh thật là dễ người.

-Anh làm cái gì mà nhìn lâu dữ vậy? Có biết sửa không đó? Bella vừa hỏi vừa nhón chân lên để nhìn cái phone mà Don đang cầm trong tay.

-Uh....uh...có số rồi, cái phone của em giống như ninja vậy đó. Lúc ẩn lúc hiện, thật khó nhìn. Don cười cười rồi bấm luôn dãy số phone của mình. Tiếng beep beep vang lên, anh trả phone lại cho Bella. Anh nói:“rồi xong rồi, tôi có số của em rồi”.

-Anh.....còn tưởng anh không có phone nên mới mượn của tôi chứ. "

-Nhớ bắt phone nghe không? Uh....còn nữa, em không thể xưng tôi. Em còn nhỏ hơn tôi nhiều, kêu em đi. Tôi nhìn khá hơn em, em phải nghe lời tôi. Ở nhà em còn có tên gì nữa không? Don vừa nói vừa nhìn cô.

-Nói cho anh biết nha, đừng tưởng anh cao hơn tôi và nhìn thuận mắt hơn tôi thì có nghĩa là anh có quyền bắt tôi phải làm theo ý của anh. Trừ khi tôi điên mới để anh xỏ mũi dắt đi như vậy, nhớ không được ra lệnh với tôi. Bella nói bằng một giọng gằn gừ rõ ràng.

-Nhưng tôi rõ ràng là lớn tuổi hơn em, em phải chấp nhận điều này thôi. Không cho xưng “tôi” với anh, tôi lớn hơn thì dĩ nhiên phải làm anh rồi.

-Nè, tôi đồng ý làm bạn với anh....là anh bắt buộc tôi nha. Tôi....tại sao phải nghe lời anh? Tôi....tôi thích xưng tôi đó, anh làm gì tôi? Anh đừng tưởng anh cao to hơn tôi là tôi sợ anh nha, Bella nghiến răng.

Don chỉ đứng đó nhìn cô thật lâu để rồi sau đó cười run cả người, xưa nay chưa từng ai dám nói những lời này với anh. Những cô gái mà Don quen biết toàn chỉ biết lấy lòng anh, người nào người nấy đều đẹp và biết nghe lời. Cô gái này không những không đẹp mà lại còn cứng đầu mới chết chứ. Don đi tới gần cô rồi bỗng nhiên anh xoa đầu cô rồi cười run người: “khá lắm, ánh mắt của tôi thật tốt”.

-Điên, tự nhiên tự khen chính mình.

-Trước tới giờ tôi chưa thấy mình quyết định chuyện gì để có thể khiến cho mình vô cùng hài lòng nhưng bây giờ thì tôi khẳng định là tôi đã có rồi. Tôi....rất là hài lòngrất là....vui khi mình có ánh mắt nhìn người khá tới như vậy.

Bella nhìn chăm chăm Don như đang suy nghĩ câu nói vừa rồi, sau một lúc thì cô lắc lắc đầu. Giọng cô đều đều: “chưa từng bao giờ thấy người như anh, thiệt quái dị”.

-Ừ, tôi rất quái dị cho nên mới chọn em làm bạn. Don tặng một nụ cười mê hồn tới Bella.

-Điên, tôi phải đi về rồi, chào nha. Bella quay lưng đi.

-Ừ, nhớ bắt phone nhen bé. Don nói với theo.

-Tôi không phải là bé, tôi là Bi. Bella quay nhanh lại.

-Tên ở nhà của em đó à? Don cười.

-Anh....Bella bực mình vì bị lời nói khích của Don, cô trừng mắt với anh một cái trước khi quay đi.

-Bi, nhớ bắt phone của anh nha. Don cười thật thích thú rồi quay trở lại xe.

Bạn đang đọc truyện *Và Anh Muốn Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Tâm Sự

Tối nay khi Bella đang chậm chạp đi trên con đường nhỏ để trở về phòng ngủ thì bóng dáng cao to của ai làm cô sợ tới thét lên. Khi định thần nhìn kỹ thì mới thấy đó là Sony, Bella mừng rỡ kêu lên: “chú, chú về rồi hả?” Không hiểu sao khi nhìn thấy Sony thì Bella chạy nhanh tới, đây là lần đầu tiên cô biểu lộ hành động này với Sony.

Nắm lấy bắp tay của Sony, Bella kêu lên: “sao lần này chú đi lâu dữ vậy?” Bella nhìn anh bằng một đôi mắt đầy oán trách, cô gần như là dụi mặt của mình vào cánh tay của Sony. Cảm giác có người thân ở bên cạnh thật là tốt, Bella biết mình cũng nhớ chú Sony rất nhiều.

-Sao vậy? Sony hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy cử chỉ này của cô, bóng đêm không rõ ràng lắm nhưng giọng nói của cô nhỏ tràn đầy chờ mong mình trở về. Sony chợt thấy lòng ấm áp.

-Uh.....uh....chú đi một hơi hơn hai tháng, uh.....Bi chỉ là.....cũng có chút xiu nhớ chú. Bella nhỏ giọng.

-Thiệt? Chỉ có....chút xiu thôi sao? Sony cười cười.

-Ừ, chỉ chút thôi. Bella gật đầu.

-Vậy chú đi tiếp, lần sau đi luôn 6 tháng. Sony gầm gừ. Thật ra trong lòng anh đang nhộn nhạo như vừa trúng được giải thưởng gì đó. Thật rất ấm áp và run rẩy, đó là cảm giác của Sony trong lúc này.

-A không được đi lâu như vậy, Bi sẽ nhớ chú chết luôn. Bella nắm chặt bắp tay của Sony. Chú Sony mà đi lâu như vậy thì đám sói sẽ hành hạ mình tới điên mất.

-Vậy bây giờ Bi nhớ chú bao nhiêu? Sony nhìn cô.

-Nhiều, nhiều thiệt nhiều có được chưa? Bella trả lời nhanh. Cầu trời chú đừng đi lâu như vậy, mình có rất là nhiều chuyện cần nói với chú.

-Không có chuyện gì chứ? Sony hỏi.

-Uh.....không, không có. Có gì đâu, Bi chỉ là quen nhìn chú ngày có ngày không. Lần này chú đi thật lâu nêncó chút không quen. Bella trả lời.

-Sao không bắt phone hả?

-Uh.....uh...chắc hết battery à, Bella cười cười. Cái phone của cô thì cô rõ ràng hơn ai hết, có lúc on có lúc off từ sau vụ đánh nhau lần đó khi bị rút xuống đường.

-Theo chú vào ăn tối, hình như cũng vừa đúng giờ. Sony kéo cô đi thẳng tới cửa chính.

-Uh.....uh....không đi có được không? Bella khựng lại.

-Sao vậy? Bi không đói sao?

-Uh....đói....nhưng mà.....Bi lại không muốn đối mặt với nhiều người ở trong nhà đó.

-Sao?

-Uh.....có nhiều người lắm.....

-Không phải sợ, Bi cứ ngồi bên cạnh và im lặng ăn là được. Chú chỉ trở về tối nay, ngày mai lại phải rời khỏi.

-Cái gì? Lại phải đi? Bella kêu lên.

-Ừ, đừng nói là Bi không nỡ nhìn thấy chú phải đi nha. Sony cười cười.

-Thiệt là như vậy, vậy chú sẽ phải đi bao lâu nữa? Bella hò hét trong lòng, cô thật không muốn phải ở nơi này một mình rồi.

-Uhchú sẽ ráng làm thật nhanh rồi trở về có được không? Uh.....sẽ nhanh thôi, Sony vuốt đầu cô.

-Uh....có điều này.....uh.....Bi có thể dọn tới ở với anh Hoàng được không chú? Bella lấy hết can đảm.

-Sao vậy? Có chuyện gì sao?

-Uh.... không có.

-Vậy tại sao lại muốn dọn đi? Bi không gặt chú chứ? Sony nhìn cô chăm chăm.

-Uh....là như vậy, uh....Bi muốn tới chỗ của anh Hoàng, nếu có cần thì có anh ấy để hỏi chuyện. Thuận tiện hơn cho Bi khi đi học và làm project. Nơi này hơi xa.....uh....lại bất tiện, chú cho Bi dọn đi đi. Bella nài nỉ anh.

-Không được, ít nhất là đợi chú trở về mới được. Bi dọn đi, rồi đám người kia lại tìm tới thì sao? Chú làm sao an tâm để Bi ở ngoài một mình? Bi có chuyện gì thì chị Hoa chắc là đánh chú chết.

-Uh....vậy.....

-Không vậy gì nữa, mọi chuyện đợi chú trở về. Bây giờ thì theo chú vào trong ăn, chú ngồi máy bay cả mấy tiếng. Đói bụng quá, theo chú vào trong đi. Sony kéo bắp tay của cô rồi đi thẳng vào phòng ăn.

Đây là lần thứ ba Bella cùng ngồi một bàn để ăn với nhiều người, đầu cô không ngẩng lên để nhìn ai vì cô cứ nói với chính mình là cô đang ăn cùng bàn với một “đàn sói” và chỉ có người ngồi cạnh mình là người thân mà thôi. Ăn cái kiểu này thì cho dù có ăn thật rỗng cũng không thấy ngon. Cảm giác rất nặng nề và khó thở.

-Bi ăn đi, nhìn Bi ốm hơn kỳ rồi đó. Ăn nhiều chút đi, Sony gấp cho cô một đồng thịt và bỏ ở trong đĩa.

Bella ngồi đó và nhìn đĩa đồ ăn đầy ắp, cô đang suy nghĩ tới không biết “ai đó” cảm thấy thế nào khi nhìn thấy trong đĩa đồ ăn của mình tràn đầy thịt. Chắc họ cũng tức điên lên có phải không? Vậy thì mình tại sao lại không ăn cho họ tức chơi?

Bella cười cười rồi gấp một miếng thịt chiên, ánh mắt cô đột nhiên lướt ngang khuôn mặt dì Thu. Niềm vui sướng trong lòng đột nhiên tắt hẳn khi nhìn thấy gương mặt và hướng nhìn của dì. Dì đang nhìn “sói”, chính xác là nơi “sói” đang ngồi. Như vậy.....anh ta chính là người ra lệnh cho dì làm salad cho mình. Uh.....nhưng mình đâu có bao giờ nói chuyện với “sói” đâu? Mình lại làm mất lòng “sói” bao giờ chứ? Thật không hiểu nổi mình đã làm chuyện gì để ông thần đó ghét mình như vậy?

-Sao vậy? Sao không ăn? Sony thấy cô nhìn chăm chăm miếng thịt mà không cử động tiếp.

-Oh....uh....dạ, Bella gật đầu. Cô kéo cái đĩa tới gần mình hơn, cô hé miệng cắn một cái.

Trời à, cảm giác thật lạ chạy thẳng tới tận cổ. Sau một thời gian dài không đụng tới đồ ăn mặn, tuy rằng miếng sườn rang muối này nhìn ngon tới ứa nước miếng, Bella đột nhiên cảm thấy thật khó chịu với mùi thịt. Cô lập tức muốn nhổ ra và khi ánh mắt tình cờ lướt qua nơi “sói” ngồi thì Bella biết mình bị kinh sợ. Ánh mắt đen đang nhú lại và nhìn cô chăm chăm, Bella hoảng sợ cụp mi xuống. Cô nuốt xuống miếng thịt vừa mới cắn ngay lập tức.

Bella ho liên tục, mùi thịt nồng tới khó chịu. Sony lập tức buông đũa rồi vỗ nhẹ vào lưng cô. Giọng anh đầy lo lắng: “sao lại như vậy? Ăn từ từ thôi”.

Paul nhúm mày nhìn một lát rồi tiếp tục ăn, Rich thì nhún vai rồi làm như không phải chuyện của mình. Ken thì đòi nào lại nói chuyện khi ăn, anh chậm rãi ăn như thường lệ. Chỉ có Sony là đưa nước, đưa khăn giấy, vỗ lưng.....

-Chú.....chú à.....Bi không sao. Bella nuốt nuốt bụng của mình.

-Ừ, ăn từ từ thôi. Bi ăn nhiều một chút đi, sao lại để cho ốm như vậy? Sony nhìn cô như quở trách.

-Uh.....đâu có đâu. Uh....ôm một chút mới tốt. Bella nhún vai, hừ, nếu như không phải ông thần kia không cho mình ăn thì mình đâu có ốm như vậy. Với lại bây giờ còn không ăn được thịt nữa, cái mùi ghê thật sự.

Paul thật sự nhin cười không được, anh phì cười. Có thật không đây, con bé xấu xí kia mà đòi ôm? Gương mặt đã nhìn không thuận mắt rồi mà lúc nào cũng diện một cái quần jean với hai cái áo tshirt. Một tay dài ở trong, một tay ngắn ở ngoài. Hoàn toàn nhìn không ra tướng tá con bé này. Nếu như tướng tá đẹp thì cần gì phải che? Không biết tướng tá con bé nhìn ra sao mà đòi phải ôm hả? Paul tiếp tục cười, ánh mắt anh tràn đầy giễu cợt.

Sony nhìn sang nhưng Paul lại chẳng nói câu nào. Sony không phải không nhìn ra ánh mắt đó của Paul nhưng anh lại làm ngơ đi. Hèn gì con bé đòi dọn ra, xem ra mình phải sắp xếp một chỗ khác cho con bé rồi. Phải mau mau trở về, nếu không bị ánh mắt này làm khó thở cho con bé lắm.

-Sony, anh tự nhiên lại trở về tối nay. Sẽ không có chuyện chứ? Lúc này là thời điểm quan trọng nhất, anh có suy nghĩ kỹ chưa? Rich hỏi.

-Không sao, chỉ một ngày mà. Ngày mai tôi lại bay về đó rồi, Sony gật đầu.

-Anh đừng nói anh trở về là vì cần gì nha, tôi sẽ không tin. Rich găm gừ, ánh mắt anh lại liếc tới cô gái nhỏ đang ngồi cạnh Sony.

Sony nhìn Rich mà không trả lời, thật sự thì anh đã tự mình rời khỏi nơi đó chỉ vì nhớ cô gái nhỏ ở ngay bên cạnh. Sony liếc ngang qua Ken như muốn giải thích. Chỉ là chưa kịp thì nghe Ken nói:“ăn đi Rich, một ngày sẽ không có gì”.

-Vì một ngườimà bỏ công việc, anh gan thật đó Sony. Rich cười cười.

Bella không phải điếc mà không nghe câu chuyện, cô thấy Rich nhìn mình. Thì ra chú trở về là vì mình, cô không phải ngu tới nỗi nghe mà không hiểu. Cổ họng cay xè, Bella cố gắng ngăn chặn để mình không bật khóc. Cô nói:“chú ơi, lúc này Bi ăn rất nhiều đồ rồi. Bi no quá, Bi...về phòng trước được không?”

Sony quay lại nhìn cô rồi gật đầu, anh nói:“ừ, đi đi. Lát chú tới tìm Bi”.

Bella lập tức đứng dậy, cô bung chén đĩa của mình vào phòng bếp. Cô quăng đồng thịt mà chú Sony đã gấp lúc này cho mình vào thùng rác. . Cô không phải đói tới nước phải ngồi ở đó để cho người cười chê. Nơi này.... thật sự không thể đựng mặt “đàn sói”, Bella quay lưng rồi khỏi căn phòng ngột ngạt to đừng này thật nhanh.

Tối nay khi Sony quay trở lại để tìm Bella thì thấy cô ngồi ở ngoài vườn như chờ đợi anh, Bella không muốn chú biết cô ở trong căn phòng lạnh lẽo kia. Cô cũng biết Sony đang làm việc cho Ken, nhân viên làm cho ông chủ. Đạo lý đó còn không biết sao?

-Sao ngồi ngoài này? Sony ngồi xuống bên cạnh cô.

-Đợi chú đó, Bella cười.

-Bi à, uh....đừng giận chú Rich được không? Anh ấytánh tình hay nói thẳng nhưng thật sự rất tốt. Chú Rich với chú là bạn rất thân, chú ấy rất tốt. Sony giải thích.

-Bi biết chứ, họ không thích Bi. Nhưng mà cũng không đụng tới Bi chỉ vì có chú.

-Uh....

-Chú à, mai một chú đừng trở về như kiểu này nữa được không? Bi biết chú trở về là vì Bi có phải không? Bi thật sự ổn, vẫn đi học bình thường mà.

-Uh....còn chuyện Nguyên Khang thì sao? Đã hai tháng rồi..... Sony không nói tiếp. Lý do anh trở về có một nửa là muốn biết quyết định của cô nhỏ về chuyện này. Lý do còn lại chỉ vì muốn nhìn thấy cô, đơn giản là như vậy thôi.

-Uh....chú nhắc thì Bi mới nhớ, hèn gì hôm nay anh gọi phone cho Bi.

-Trời đất ơi, rồi sao hả?

-Uh....Bi quên. Bella cười hi hi.

-Vậy sẽ trả lời ra sao?

-Uh....uh....hình như là Bi cũng có thích anh một chút.....

-Vậy.....Sony gập tới giọng run lên.

-Uh...Bi nghĩ là sẽ nói với anh là....chấp nhận tìm hiểu anh. Chú coi đó, anh bây giờ ra trường rồi đi làm rồi. Anh....nhìn không tệ, anh lại biết chiều Bi....uh...anh không hút thuốc, không uống rượu, không bài bạc.....mấy thứ này anh đều vượt qua. Bi sẽ quen với anh....nhưng chỉ là tìm hiểu coi hợp nhau hay không nha. Chú đừng nói với mẹ, mẹ sẽ lập tức tới đây nếu như hay tin này.

-Ồ.....ờ.....uh....còn nhớ câu chú dặn không?

-Nhớ, nhớ chứ. Phạm làm việc gì cũng phải nghĩ tới kết quả có đúng không? Bi nhớ rồi.

-Ừ, cẩn thận tìm hiểu tình cảm của mình. Bi....còn nhỏ lắm, Khang...đã ra đời, mọi chuyện nhớ....suy nghĩ đắn đo có biết không?

-Chú à,.....có chú ở bên cạnh thật tốt. Bella dựa đầu vào vai anh, cô thật sự muốn kể mọi thứ cho Sony biết “đàn sói” bạc đãi cô như thế nào.

-Giờ này mới biết sao? Sony cay xè con mắt.

-Biết lâu rồi, nhưng càng ngày thì Bi thấy Bi càng dựa vào chú hơn. Có chú....bên cạnh, Bi khỏi phải sợ ai.

-Chú....không tài như vậy. Sony run giọng.

-Bi biết....nhưng mà.....à chú à.....chú nhớ về sớm nha, Bi muốn....dọn về....

-Chú biết rồi, uh....mọi chuyện nhớ tìm dì Thu có biết không? Phải đợi chú trở về mới có thể dọn khỏi nơi này, Bi dọn ra thì chú sẽ không yên tâm được.

-Dạ biết. Bella gật đầu.

-Nghe nói Bi đã đi làm?

-Uh.....dạ, uh...Bi muốn học cách làm đồ ăn ở tiệm. Mai mốt Bi làm cho chú ăn. Bella nói dối tron tru, chẳng lẽ nói cho chú Sony biết là cô ngán món salad tới tận cổ rồi. Ngoài salad ra thì cô cũng cần nạp thêm một đồng món ăn “ghien” nữa, vì thế phải cần đi làm thêm thì mới đủ.

-Ừ, thật tốt. Sony gật đầu. Anh dặn tiếp:“có chuyện gì thì phải gọi phone cho chú có biết không? Bi không cần phải tiết kiệm, cái account vẫn còn thật nhiều tiền. Sao không xài hả?”

-Yes sir. Chừng nào Bi cần thì sẽ gọi chú, Bi để dành tiền đó chứ. Mùa học tới Bi sẽ lấy để đóng tiền học, chú đừng lo sẽ không hết. Chú à.....uh....Bi không phải cháu ruột của chú mà sao chú tốt với Bi quá vậy? Bella ngược lên nhìn Sony.

-Cái con bé này, chú đối xử không tốt với Bi sao mà Bi lại hỏi chú như vậy?

-A, không phải, không phải đâu. Ý của Bi là..... Bi không phải cháu ruột nhưng chú lại tốt với Bi như vậy. Bi nghĩ kiếp trước của Bi chắc phải tu nhiều lắm cho nên kiếp này mới gặp được chú. Bella chớp đôi mắt nâu nhìn Sony, cô thật sự cảm động vì ân tình này.

-Điên khùng, uh.....Sony xoa đầu cô rồi khàn giọng:“ừ, coi như chú với Bi kiếp trước cả hai đều tu đều nhau nên kiếp này gặp nhau đi. Uh....còn nhớ chú nói trước đây sao? Đừng bao giờ dùng đôi mắt đó nhìn người đối diện, người thiệt thòi chỉ là Bi mà thôi”.

-Chú định nói....là mặt Bi ngu đó hả? Thiệt không? Bella nhìn Sony chăm chăm.

-Thiệt, phải nhớ rõ đó. Sony gật đầu.

-Anh Hoàng không nói như vậy đâu.

-Hoàng là vì nể mặt Bi nên mới không dám nói rõ, Bi còn quên anh Hoàng của Bi không phải đàn ông nha. Sony cười cười.

-Ồ há, Bi quên chuyện đó. Bella cười giòn.

-Tối rồi, đi ngủ đi. Sony đứng lên, anh còn phải trở về phòng để báo cáo lại tình hình bên kia cho Ken nữa.

-Good night chú, ngày mai chú đi mấy giờ?

-Thôi đi, chú đi lúc Bi đang học đó. Ngủ đi, Sony vuốt đầu cô rồi quay lưng đi.

Bạn đang đọc truyện *Và Anh Muốn Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chính Thức Hẹn Hò

Tối nay Bella vẫn theo lời của Sony mà mặc bộ jean và đeo mắt kiếng như thường lệ khi đi chơi với Nguyên Khang. Cô đã thiếu điều kiên lên khi Hoàng cứ mãi dằn dò không được để cho tình cảm bị mất đi lý trí gì đó. Nguyên Khang lại dẫn cô đi coi phim rồi sau đó đưa cô đi ăn ice cream, trên đường trở về thì anh nói: “Bella, sao em vẫn không chịu để anh chở tới nơi em đang ở vậy?”

-Chú có dặn nơi đó là nhà của chú Ken, không được tùy tiện dẫn người tới.

-Nhưng mà....anh là...

-Em biết, nhưng chú Ken lại là boss của chú. Em không thể vì anh mà lơ đi lời nói của chú, chú sẽ bị la đó.

-Em ở nơi đó có an toàn không?

-Em chỉ gặp chú Ken có vài lần, ông còn chưa chắc nhớ mặt em nữa kìa.

-Sao kỳ vậy? Không phải ở chung một nhà sao?

-Uh...ý của em định nói là....em đi tới tới mới về, khi em về thì ít khi gặp ông lắm. Bella giật mình khi xem chút đã nói hớ ra.

-Bella à, ngày mốt là birthday của anh. Uh.....uh....em có thể tới không? Nguyên Khang nắm tay cô.

-Uh..... tới mốt em ra lớp trễ lắm, khoảng 9 giờ mới ra.

-Vậy mình gặp nhau 9 giờ, anh tới trường đón em được không?

-Uh....okay, Bella gật đầu.

Chiếc xe chạy tới nhà của Hoàng thì dừng lại, Nguyên Khang nắm lấy bàn tay của Bella rồi nói: “Bella à, lần sau mình cùng về nhà em được không?”

-Chú nói tháng sau sẽ chở em về.

-Bella à, chú Sony là chú Sony.....anh là anh.....Em cứ chú này chú nọ, anh sẽ điên lên.

-Hả? Anh....sao vậy?

-Không phải là chú ruột, em dư biết chuyện này mà. Khi không tự nhiên dùng một cái, em lại có thêm một người chú. Đã vậy lại không phải là một người chú già, anh sao an tâm được. Nguyên Khang nhìn cô như có thật nhiều uý khuất.

-Nè, anh.....uh.....anh không phải muốn làm chúcủa em chứ? Bella ngơ ngẩn.

-Anh....anh muốn làm chú của em để làm cái gì chứ? Anh... không cần, anh không già tới như vậy.

-Vậy tại sao anh...

-Anh chỉ là ghen thôi, em lo cho chú Sony của em còn nhiều hơn là lo cho anh nữa.

-Uh.....

-Thôi, anh chỉ nói vậy thôi. Nguyên Khang vuốt đầu cô, anh nhìn thấy Hoàng đã mở cửa và ra ngoài đón. Nguyên Khang thở dài.

-Bye anh, mai gặp. Bella cười rồi mở cửa xe.

Đợi cho chiếc xe rời khỏi, Hoàng hỏi ngay: “Hai người có làm gì quá đáng không?”

-Trời ơi đại ca à, anh chỉ nắm tay em thôi. Có được chưa? Bella trợn to mắt.

-Coi như còn khôn, mau theo anh, anh chở về. Hoàng găm gừ rồi đi thẳng lên xe.

Trên xe hai người lại riu rít kể đủ thứ chuyện mà lại quên rằng mới vừa rồi kẻ trợn người gừ. Khi chiếc xe dừng lại thì Hoàng thở dài, Bella quay lại rồi hỏi: “anh sao vậy?”

-Anh....đang thắc mắc.....

-Gi?

-Uh.....bao giờ anh mới gặp.....”sói” của em, Hoàng vuốt vuốt cằm

- Trời ơi.....ông anh của tui ơi, em đã nói với anh là.....

- Nhìn rất đẹp trai nhưng không nên nghĩ tới có phải không? Hoàng cắt ngang.

- Ủ, vậy sao còn....

- Anh chỉ là muốn nhìn cho đã con mắt mà thôi, chỉ là ngưỡng mộ bằng mắt có được không? Em giúp anh đi, Hoàng nài nỉ.

- Uh.....đại ca à, em nói là mỗi khi em nhìn thấy ông thì em ớn lạnh xương sống á. Anh không tin có phải không?

- Không tin, cho anh thấy thì anh mới tin.

Đúng lúc đó thì chiếc xe đen bóng loáng từ từ rà tới, Bella thúc thúc bắp tay của Hoàng: “đó đó, để coi ánh mắt anh có sáng đủ để nhìn thấy dung nhan của ông không. Xe đó là của ông đó”.

Cánh cổng từ từ mở rộng ra, Hoàng mở căng mắt nhưng chỉ nhìn thấy hai người ngồi phía trước. Anh nôn nóng hỏi: “người ngồi bên tay phải có phải không?”

- Không phải, đó là phụ tá của ông. Ông ngồi phía sau, Bella cười giòn.

- Nhưng mà.....chiếc xe tối đen.....

- Đã nói với anh rồi mà còn mơ.....

- Em.....

Đột nhiên Bella thấy lạnh người, cô cảm nhận được có một luồng sáng đang chiếu thẳng tới mình. Sao kỳ vậy? Có ai nhìn mình sao? Nơi này....khá tối nha, ông lại không thể nào nhìn tới mình được. Bella suy nghĩ rồi sau đó cô cảm thấy sợ hơn, cô vuốt vuốt trái tim.

- Sao vậy?

- Em.....không gì, tự nhiên thấy hơi hộp thôi.

- Làm quê, tối nay không thấy được. Em nhất định phải tìm cách để anh nhìn thấy ông mới được, báo chí xưa nay chưa từng chụp được tới gương mặt của ông. Em phải giúp anh làm tròn tâm nguyện này, Hoàng lay lay bắp tay của Bella.

- Chưa từng thấy người nào kỳ cục như anh, thôi chào. Bella giật tay lại rồi mở cửa đi thẳng ra ngoài.

- Bye cưng. Hoàng nói với theo.

Bella mon men đi theo con đường nhỏ để tới căn phòng của cô, cả ngày mệt tới muốn nhấc chân không nổi. Tối nay còn phải làm xong cái project thì mới có thể ngủ, cô lắc lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Và Anh Muốn Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Kinh Hoàng

Thở phào khi nhìn project của mình đã xong, Bella dọn dẹp lại mớ vải và bỏ cái kéo vào trong cái hộp nhỏ. Cô đi qua rồi đi lại để nhìn cho thật kỹ mẫu áo mà mình vừa làm xong. Chất liệu của vải không được tốt lắm nhưng cũng đủ nổi bật lên ý nghĩa của người làm ra nó. Bella nhíu mày suy nghĩ rồi cô quyết định ngày mai sẽ rủ Hoàng đi tìm thêm những mẫu vải khác xem coi có cái nào đủ mềm và mịn hơn thứ vải này hay không. Tạm thời đủ để nộp bài nhưng final tới thì nhất định phải tìm ra thứ vải tốt hơn.

Đã rất khuya rồi, Bella nhìn lên thì đã 1 giờ sáng. Cô thấy khát nước nhưng ánh mắt nhíu lại khi nhìn thấy hai chai nước trống trơn nằm ở trên bàn. Giờ này chả lẽ phải đi lấy nước sao? Bella cầm lấy hai chai nước không và bước ra ngoài, cô đi hơi nhanh vì trời cũng hơi có gió lạnh. Cô vừa đi vừa gọi cho Hoàng.

- Anh Hoàng, làm xong chưa?

- Còn chưa.

- Em xong rồi, ngày mai rảnh thì mình đi tìm vải đi anh.

-Xong rồi thì sao không ngủ đi?

-Em....hết nước, emphải vào nhà bếp để lấy nước. Ở ngoài tối om.....em sợ.....nên mới gọi cho anh. Bella cười hi hi rồi cô mở cánh cửa bên hông bằng chìa khoá của dì Thu đã cho, Bella sờ soạng rồi đi tới phòng bếp.

-Coi chừng đi đêm có ngày gặpsói nha cưng, Hoàng cười hi hi.

-Anh nha....miệng mồm bậy bạ, giờ này....sói ngủ mất đất rồi. Cô nhỏ giọng rồi ngồi xuống để hứng nước.

- Biết đâu em sẽ.....

-Anh đừng có hù em hoài nhen, đã nói em không bao giờ muốn gặp ổng.

-Uh.

-Em lấy nước xong thì sẽ về, bộ tưởng em thích gọi anh lắm sao? Nếu không phải ở ngoài tối om...em sợ....ma ...thì em cũng sẽ không gọi phone cho anh. Ở ngoài trời lạnh mà gió nữa nhen, sweater của em còn chưa khô. Anh coi giờ này mà em bận ngăn tay, không tội nghiệp mà còn ở đó hù em nữa sao? Bella than thở.

-Xong chưa?

-Chắc còn hai phút nữa là em sẽ về tới phòng, anh ráng mà lo làm cho hết project của anh đi. Bella đứng lên và định đóng nắp chai nước lại. Vừa quay lại thì trái tim cô sợ tới mức muốn rớt ra ngoài, bóng dáng to đùng của ai đó đang đứng thật gần.

-Ahhhh..... Bella buông ngay cái phone trên tay xuống, chai nước cũng tuột xuống và đổ đầy đất. Có thật không đây? Vừa mới nhắc ma.....lập tức có sao? Người của Bella run lên bần bật nhưng cô cũng ráng lấy hết can đảm còn lại để mở to mắt nhìn xem là thứ gì.

-Ai....ai vậy? Bella run giọng, bóng dáng to đùng đứng thật gần, trời à, giờ này sao lại có người ở đây? Giờ này thì chắc chắn là “Đại Phật” đã ngủ ngon lành rồi, làm sao mà xuất hiện ở đây chứ. Cao to như vậy.....chỉ có “đại cận vệ” kia mới cao to như vậy. Ông “hung thần” đó giờ này chưa ngủ sao? Bella lắp bắp:“có phải.....chú Richchú Rich không?” Bóng dáng to đùng thì chỉ có “đại cận vệ” mới có mà thôi, Bella chỉ nghĩ được có như vậy. Cô chỉ nhìn thấy Ken có ba lần, lúc nào cũng là lúc Ken ngồi ở trên ghế. Cô lại càng không biết Ken có tương tá như thế nào.

Chỉ nghe tiếng trầm thấp vang lên thật nhỏ, Bella thờ phào ra vì đỡ sợ. Cô lắp bắp:“Chú đừng có sợ, là con....là con.... trời ơi, sợ muốn chết. Con còn tưởng.....ăn trộm.....thiệt muốn rớt tim....”.

-Ah.....cái phone.....rớt đâu rồi? Bella chợt nhớ tới cô mới vừa làm rớt cái phone vì giật mình, cô bước tới một bước.

-Ahhh.....dưới chân có nước, Bella trượt một cái. Người của cô thẳng tắp đổ ào về phía trước, Bella chụp được thứ gì đó.

Va chạm thật mạnh, Bella cảm thấy mình bị ngã xuống đất. Đầu gối cô đụng mạnh vào lớp gạch lạnh ngắt ở dưới sàn nhà, người thì không đau nhưng đầu gối rất đau. Bella rên rỉ:“ahh.....đau.....quá.....”. Nước mắt như muốn ào ra ngoài, Bella cố gắng ngăn cơn đau. Cô quờ quạng để xoa bóp đầu gối của mình, cô hít hà liên tục.

Đúng là sự tình không như dự liệu, trong lúc Bella vừa mới vào phòng bếp thì ở trên lầu hai vẫn còn có một người còn thức. Ken đứng dậy sau khi đọc xong mớ tài liệu ở trên bàn, anh thấy mỏi bờ vai và khát nước. Ken lại không muốn ngủ liền nhưng lại không thể không uống gì đó ngoài cafe. Anh quyết định đi xuống lầu xem có nho hay gì đó để ăn không, anh nghe thấy tiếng động nhỏ ở trong phòng bếp. Ken nhủ mảy rồi đi tới gần.

Dĩ nhiên là đã nghe và thấy những gì cô nhỏ đang làm, thỉnh thoảng lại bị kéo mạnh ngay eo khiến Ken không kịp trở tay. Trong lúc đó thì Ken bị Bella chụp lấy rồi bị cô kéo ngã nhào trên sàn, anh thấy ống quần của mình bị ướt. Chi là.....chi là.....thân hình của con bé kia lại đang nằm ở trên người của mình. Bàn tay nó lại vô tình lướt qua bắp tay của mình, bàn tay thật mềm mại. Trên người của con bé lại có một mùi thơm, rất thơm. Ken nhủ mảy thật chặt khi con bé lại lồm cồm ngồi dậy, mái tóc tinh cò rơi vào trên mặt anh.

-Cái phone....cái phone.....Bella sờ soạng khắp mặt đất. Cô không hay một cái chân của mình vẫn còn nằm vắt ngang chân của Ken, cô chụp được cái phone. Bella lập tức đưa lên tai, cô nói:“anh Hoàng.....anh Hoàng.... anh còn ở đó không hả?” Không có tiếng trả lời, chỉ làcái phone đã tắt.

Ken đẩy ống chân của Bella ra, anh trầm giọng:“là ai?”. Anh đứng lên thật nhanh.

Giọng nói làm cho Bella rớt trái tim ra ngoài, thì ra.....thì ra là “sói” mà không phải “đại cận vệ” kia, Bella sợ hãi đứng dậy ngay lập tức. Con đau hầu như biến mất trong lúc này. Ánh đèn ngay sau đó sáng lên trong phòng bếp, Bella nheo chặt mắt lại vì không chịu nổi ánh sáng này.

Ken nhìn thấy sàn nhà đầy nước, ống quần anh cũng bị dính một mảng nước do con bé lúc nãy đã kéo mình ngã xuống. Hai chai nước nằm lăn trên sàn nhà, con bé này quả thật muốn gì đây? Ban đêm lại làm gìánh mắt anh chợt kinh ngạc khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Một người với mái tóc rối tung, mái tóc nâu đen xoả tung Con bé không đeo kính, uh.....đôi mắt đang nheo chặt lại, đôi môi cũng đang chu lại.....Gương mặt kia.....không thấy nốt ruồi.....uh....xuống dưới chút nữa.....con bé đang bận một bộ đồcái áo ngăn tay màu vàng nhạt đi bên cạnh cái quần màu trắng dài qua đầu gối.....cánh tay trần.....Bộ đồ vừa sát người, đáng ngườiống quần ngay bắp chân bị ướt nên lộ ra một mảng thịt hồng hồng. Con bé đi một đôi vớ màu trắng.....

Còn chưa kịp nhìn tiếp thì con bé đột nhiên mở mắt ra vì đã thích hợp với ánh sáng, con bé cúi đầu nói nhỏ: “chú...”.

-Uh....Ken nhìn thật kỹ thêm một lần nữa để xem mình có nhìn lầm không. Ken thấy kinh ngạc khi nhìn thấy đôi mắt nâu đẹp tuyệt vời kia.

-Chú...là con.

-Ừ, Ken gật đầu khi nhìn thấy đôi mắt nâu tràn đầy ăn năn của con bé.

-Con xin lỗi, con....Bella giải thích khi thấy Ken nhìn mình chăm chăm.

-Uh....làm gì giờ này?

-Uh....con...chỉ là vào lấy nước, con lập tức đi ngay. Bella chợt nhớ tới hai chai nước của mình, cô nhìn quanh rồi túm lấy hai cái khăn ở trên countertop gần đó. Cô cúi xuống lau hết đồng nước đã đổ ở trên sàn nhà, động tác thật nhanh. Sau đó thì Bella vặn nước vào chai, khi xong thì cô vẫn thấy Ken đứng y nguyên như lúc này. Bella giật mình, cô không hiểu tại sao “sói” lại nhìn mình chăm chăm.

-Bella? Ken hỏi thật ngắn gọn.

-Dạ, cô gật đầu.

-Là Bella? Ken nhú mày.

Bella ngờ ngạc không hiểu tại sao “sói” lại cứ nhìn mình, chuyện gì đây? Mình đã xin lỗi rồi nha, tối om mà tự nhiên thù lù xuất hiện ngay cửa. Trái tim không rút ra ngoài mới là lạ nha, đàn ông gì mà nhỏ mọn như vậy, mình đâu phải cố ý đâu nà. Muốn mình xin lỗi lần nữa sao? Cô nuốt nước miếng rồi nói: “con xin lỗi, con.... không biết giờ này ...chú còn thức. Con....lỡ bị té.....thật sự không cố ý..... kéo chú xuống....”.

-Mắt kiếng đâu?

-Uh.....chú nói gì?

-Nốt ruồi.....đâu?

-Uh.....

Câu nói làm cho Bella thức tỉnh, Bella tròn to mắt rồi đưa bàn tay lên mặt. Chết rồi, lúc này mình đã không mang mắt kiếng. Tối nay lại tháo cái tatoo ở trên mặt ra, uh... cái tatoo kia hôm nay phải cần thay cái mới....mà mình lại chưa kịp dán lên vì nghĩ ban đêm sẽ không gặp ai. Bella nhìn thấy ánh mắt đen om kia nhìn mình, ánh mắt kia không biết là đang suy nghĩ gì nhưng Bella biết mình sợ tới trái tim đau đớn. Cô lắp bắp: “con....về phòng”. Dứt lời Bella tóm lấy hai chai nước rồi phóng như bay ra cửa hông dưới ánh mắt kinh ngạc của Ken.

Con bé.....tối nay là một người khác hẳn thường ngày, bao nhiêu lâu nay vẫn gạt mọi người. Không phải con gái thường thích chưng diện cho đẹp sao? Sao con bé này lại chịu làm cho mình nhìn xấu vậy? Ken thật không hiểu nổi.

Trước đây con bé xuất hiện trước mặt bao nhiêu người với dáng dấp uh.....

Gọng mắt kiếng đen nâuto kinh người.....

Nốt ruồi dưới mắt.....to to.....

Dáng người.....không nhìn ra mập hay ốm.....

Bây giờ tối nay lại tinh cò xuất hiện kiểu như.....

Mái tóc nâu đen..... chưa từng thấy.....

Đôi mắt nâu.... chưa từng thấy.....

Mắt kiếng..... biến mất....

Nốt ruồi..... biến mất.....

Cánh cửa lại bật mở, Bella chạy nhanh vào. Cô nhỏ chộp lấy cái điện thoại ở trên countertop rồi quay lưng chạy nhanh ra ngoài. Cứ y như một làn gió thổi qua, làn gió thổi qua nơi Ken đang đứng. Mùi thơm rất tuyệt, Ken nhú mày thật chặt.

Bạn đang đọc truyện *Và Anh Muốn Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thấp Thỏm

Bella chạy như bay về phòng, cô sợ tới muốn té mấy lần. Đóng cửa thật nhanh, Bella vẫn còn không thở nổi vì đã chạy quá sức. Cô thở phì phò như một vận động viên vừa mới chạy suốt mấy canh giờ. Bella lấy cái ghế chắn ngang cửa vì sợ ai đó đẩy cửa mà vào.

Làm cho mình bình tĩnh lại, Bella rút cuộc cũng nhớ ra mình phải đi thay quần. Ông quần ướt nhem, vớ cũng ướt. Hèn gì thấy lạnh, Bella chui ngay vào phòng và thay nhanh đồ. Sau đó cô cầm chai nước và leo lên giường. Vừa uống nước vừa nhớ lại chuyện mới vừa xảy ra, cô thấy bất an vô cùng.

Cứ tưởng là “đại cận vệ” xuất hiện ở phòng bếp nhưng cuối cùng lại xui xẻo mà biến thành “đại Phật”. Tệ hại hơn nữa là mình đã kéo cho ông ngã lăn ra trong phòng bếp, lần này chết là cái chắc rồi. Trước đây mình còn chưa đụng tới “sói” thì ông đã cho mình ăn salad trong hơn hai tháng. Lần này chẳng những là ông biết mặt mình mà mình còn làm cho ông té ngã lăn ra trên sàn nhà. Hèn gì ánh mắt ông lúc đó nhìn thấy ón lạnh, mình....tính sao bây giờ?

Bella rút cái phone ra, cô bấm bấm định gọi cho Sony nhưng cái phone lại không có tín hiệu. Chết rồi, giờ tính sao đây? Mà nếu nói cho chú nghe thìchú sẽ quay về nữa thì tính sao? Chú lại không thể bị mình liên lụy, uh....mà mình không phải đã tính dọn ra sao? Hay là.....tạm thời dọn tới anh Hoàng? Uh.....chú có giận mình không? Chú đã nói là đợi chú trở về mà. Nếu mình dọn ra ngay lúc này thì.....lại rắc rối cho chú.

Cứ nom nớp lo sợ suốt đêm nên gần 4 giờ sáng thì Bella mới mệt mỏi mà ngủ. Chỉ ngủ được vài giờ thì cô lại giật mình thức dậy, hôm nay phải đem nộp bài rồi. Bella phóng vào phòng tắm thật nhanh.

Sáng nay Bella rình đóng project của mình cùng với cái giỏ đi học, cô định đi sớm một tiếng để còn thời gian mà chuẩn bị. Vẫn là bộ đồ như thường lệ của Bella, chiếc quần jean màu xanh bạc màu không bao giờ ôm sát người, phía trên là hai cái áo cũng không ôm sát người. Một tay dài phía bên trong, một tay ngắn ở bên ngoài, nhìn rất tầm thường. Cặp mắt kiếng với cái gọng màu nâu khá to, gần như che toàn bộ đôi mắt nâu xinh đẹp. Nốt ruồi muôn thưở kia lại xuất hiện ở trên gương mặt của Bella, cô đi cà nhắc với cái túi nặng trĩu trên vai.

-Bella, con dậy rồi hả? Ông Thu đang quét lá ở trên đường, ông ngừng lại rồi cười hiền với cô.

-Con chào chú, Bella cúi đầu.

-Chân con sao vậy Bella? Ông Thu dẹp cây chổi qua một bên, ông đi tới gần.

-Dạ.....uh....con....hôm qua không cẩn thận nên bị té, Bella ngập ngừng.

-Có sức thuốc gì không con? Ông Thu nhìn cô.

-Dạ.....chưa kịp nói gì thì dì Thu đi tới. Bà nói: “may quá, Bella, còn kịp”.

-Dạ....

-Cậu Ken nói con vào trong ăn sáng, cậu ấy đợi. Dì Thu nhìn cô như muốn tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra.

-Cậu Ken nói con vào trong ăn sáng, cậu ấy đợi. Dì Thu nhìn cô như muốn tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra.

-Hả? Uh...dì nói gì? Bella tròn to mắt, mình có nghe lầm không?

-Cậu Ken nói con vào trong ăn sáng. Dì Thu lặp lại lần nữa.

-Uh....không....không....con...không ăn sáng. Bella sợ tới lạnh người, cô lắc đầu lia lịa.

-Bella.....uh....hiếm khi có dịp thì cậu Ken mới như vậy.....như vậy cũng tốt cho con hơn mà. Dì Thu nhìn cô.

-Nhưng mà....nhưng mà....

-Cậu ấy nói mà con không làm thì.....dì Thu ngập ngừng, ánh mắt bà như van xin.

-Vậy....vậy....vậy con đi, Bella gật đầu. Thôi chết rồi, lần này không biết chuyện gì xảy ra với mình đây. Dám chắc 100% là người đàn ông nhỏ mọn kia sẽ “tặng” cho mình một bài giảng vì cái tội dám lừa người lớn. Phải chuẩn bị lỗ tai mới được, chuẩn bị “rửa tai” mà nghe “sói” nói.

Bước vào phòng ăn, Bella đã cảm thấy được sống lưng mình lạnh ngắt. Bella đặt túi xách của mình lên trên ghế bên cạnh, cô đặt giá treo đồ mầu ở góc phòng. Đi cà nhắc tới cái ghế ở phòng ăn, cô cảm nhận được một đôi mắt đang nhìn mình. Hừ, có cái gì mà nhìn ghê vậy? Muốn chinh thì chinh đi, nhìn làm gì?

Bella vừa ngồi xuống thì chị Thoa đã đem một đĩa đồ ăn sáng tới cho cô. Bella mở to mắt khi nhìn thấy bao nhiêu thức ăn ở trong đĩa: 2 cái trứng chiên, 2 cọng sausage màu nâu vàng óng, một miếng ham nhìn thật ngon, một chút potato đã được chiên vàng, đã vậy còn có thêm một đĩa pancake nhỏ bên cạnh. Cô hỏi nhỏ: “cái này....của em hết đó hả chị?”

Thoa cười rồi trả lời:“ừ”.

-Mới...mới 8 giờ sáng mà.....ăn bao nhiêu thứ này? Cô hỏi thật nhỏ.

-Ừ, em ăn đi.

Bella thấy chị Thoa rời khỏi bàn rồi, cô cụp mí không dám nhìn quanh. Không phải ông ấy định giảng một bài cho mình nghe sao? Cho ăn trước khi giảng à? Bella nhú mồm, cô cầm lấy cái nĩa lên.

Trời à, mới sáng sớm mà ăn bao nhiêu thứ này, không bị phình bụng sao? Bella ngược lên thì thấy Ken đang ngồi nhai miếng bánh mì, trong đĩa là hai cái trứng. Chỉ vậy thôi, bên cạnh “sói” là ly cafe. Đôi mắt nâu như rút lên khi chạm phải ánh nhìn của Ken, cô run rẩy cụp mí xuống ngay lập tức.

Lắng tai chuẩn bị để nghe bài học nhưng đợi mãi vẫn không nghe thấy gì, Bella thấp thỏm không yên. Cô lấy chút potato chiên để nhai, trong lòng lại thầm sợ hãi. Người này thật rất biết hành hạ người khác, muốn la cứ la đi. Dìm tội của mình ở đó, thật là khó chịu vô cùng. Tâm trạng thấp tha thấp thỏm khiến cô ngồi như trên ổ kiến, cả hai chục phút đồng hồ mà Bella vẫn chưa ăn xong mớ khoai tây chiên. Bella nhìn đồng hồ ở trên tường. Cô biết mình phải đi ngay lúc này, cô nói:“uh...uh...con...con có thể to go đồ ăn không chú? Con....sắp trễ giờ rồi”.

Ken đã ăn xong này giờ, anh vẫn ngồi yên trên ghế mà không nói tiếng nào. Này giờ anh còn mắc “bận” ngắm hình dáng của cô gái đang ngồi ở trước mặt mình. Mấy tháng qua nhìn không ra đằng sau lớp kiếng dày cộm kia là một đôi mắt nâu thật đẹp. Nhìn không ra dưới cái gọng mắt kiếng màu nâu kia lại là một nốt ruồi giả, càng nhìn không ra dưới bộ đồ tằm thường kia lại là một dáng người hoàn toàn có thể làm làm cho một người đàn ông giật mình. Khi nghe tiếng của cô, Ken không trả lời mà gọi:“chị Thoa”.

-Cậu hai, chị Thoa chạy lên ngay.

-Gói thức ăn đi, Ken nói xong thì đứng dậy. Anh rời khỏi bàn mà không nói tiếng nào nữa. Anh quyết định “treo tội” của cô nhỏ này ở đó, từ từ mà “xử” cô nhỏ này.

Bella cảm thấy giờ này cô mới có thể thở một cách bình thường, người này thật sự là bóng vía quá nặng. Chỉ nhìn thôi mà không cần nói gì thì cũng đủ đem tới lực sát thương thật lớn. Chả lẽ lúc trước mình đoán đúng sao? Mình nói với chú là ông “sói” này kiếp trước phải là một đao phủ cho nên kiếp này khi người ta nhìn tới thì vẫn cảm thấy rùng rợn. Nhớ lúc đó chú còn trọn to mắt nhìn mình nữa, không chừng mình đoán đúng. Người như vậy thì bóng vía mới rất là nặng, mới có thể dọa người.

Bella lắc lắc đầu, cô cầm lấy cái bọc mà chị Thoa đưa tới. Cô nói:“cám ơn chị”.

Chị Thoa chỉ cười rồi quay lưng đi, di Thu lại đi tới rồi cười nói:“con đi đi, coi bộ....tình hình đã khá hơn rồi”.

Bella không nói gì, cô chỉ gật đầu rồi bung đồ của mình. Bỏ cái hộp đồ ăn sáng vào giỏ, Bella rời khỏi nhà. Một tay bung giá treo, một tay nắm lấy cái túi xách, Bella chậm rãi đi ra ngoài. Cô thở phào nhẹ nhõm khi rời khỏi nhà, không được bao lâu thì cô cảm thấy phía sau có một chiếc xe chạy theo. Từ nhà ra cổng cũng phải đi mất mười phút, chiếc xe màu đen kia là của “sói”, ôngsao không chạy qua mà lại đi theo phía sau vậy?

Chiếc xe theo sau không bao lâu thì nó vượt qua, chỉ vượt qua một đoạn ngắn rồi dừng lại. Chú Thu bước xuống rồi đi tới Bella, trên tay ông cầm là chai dầu. Ông nói:“dầu nè con, xước vô chỗ đau thì sẽ không bị bầm”.

-Con cám ơn chú, Bella cảm động.

-Ừ, đi học đi. Chú Thu quay đầu lại, ông vẫn đang thắc mắc tại sao cậu Ken lại biểu ông đem chai dầu cho con bé. Đã vậy lại không cho nói là mình biểu đem dầu tới.

Bạn đang đọc truyện *Và Anh Muốn Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Gặp Lại

Hoàng thở phào khi project của mình và Bella đã vượt qua, anh thu xếp tập vở rồi hỏi:“Bella, tối qua sao đang nói chuyện với anh thì em tắt vậy?”

-Em? Uh....anh nhìn đi, cái đầu gối của em còn tím rìm nè. Bella kéo ống quần jean của mình lên cho Hoàng coi.

-Trời mẹ ơi, sao lại như vậy hả? Hoàng xuyt xoa.

-Em bị té.

-Tại sao? Lấy nước mà cũng có thể té sao?

- Tại sói.

- Cái gì?

- Ông hù em, làm em sợ muốn chết. Chai nước bị rót, em bị trượt....nên té.

Ha ha hahaaa Hoàng cười khùng khục, anh đỏ cả mặt mày vì nhện không được. Hoàng nói: “đã nói đi đêm sẽ có ngày gặp sói, đúng y chang”.

- Thì xui đó, cái đáng nói hơn nữa là.....Bella ngập ngừng, cô không biết có nên nói cho Hoàng biết “sói” đã biết diện mạo của cô không.

- Gì? Mau nói, Hoàng thúc giục.

- Uh.....cái chân của em nhức suốt đêm, hôm nay anh phải giữ hết đồ cho em. Em sẽ không vất về nhà đâu, Bella quyết định không cho Hoàng biết.

- Thôi được, anh vất về nhà.

- Vậy hôm nay mình tính đi coi vải thì sao? Bella hỏi.

- Em đi một mình đi, anh Tâm sáng nay có hẹn với anh rồi. Tụi anh đi chơi với đám bạn của anh Tâm, em đi không?

- Không đi, em đi làm gì? Bella lắc đầu.

- Thiệt? Chịu đi một mình sao? Hoàng cố ý hỏi lại lần nữa.

- Ừ, anh xách giá treo về cho em. Em chỉ đem giỏ thôi, em nhất định phải đi tìm vải mà em muốn. Bella trả lời.

Chia tay với Hoàng, Bella lên xe bus để đến khu vực chợ trời nơi có bán thật nhiều vải. Cái chân đã khá hơn nhiều sau khi sức dầu của chú Thu đưa cho, cô thấy cảm động vì hành động này của chú. Cô đi chung quanh khu vực nơi có chứa những cuộn vải thật dày, thứ vải này rất thích hợp cho anh Hoàng đây. Không phải anh muốn loại sọc như thế này sao? Chỗ này, ngày mai nhất định phải chỉ cho anh biết mới được. Cô ghi xuống rồi sau đó rời khỏi nơi đó.

Ở ngoài này Don còn đang nhìn chằm chằm bản thiết kế của kho hàng này, anh đã đi qua phía trước của kho vải. Nơi này thật sự rất rộng nhưng lại thiếu nhân viên tới làm, xem ra phải điều một số người từ bên xưởng tới nơi này. Lúc này mình đã rất khó khăn mới có thể tìm được người, xem ra phải chỉnh sửa một số thiết bị nơi này mới được.

- Đợi một chút, Don cất ngang người quản lý kho hàng. Ánh mắt anh bỗng nhìn thấy bóng dáng quen thuộc vừa mới lướt qua ở bên trong.

- Uh....xin hỏi....tôi nói gì sai sao? Bác tư nhìn lên.

- Không có, uh...tôi đi dạo nơi này một lát. Bác không cần theo tôi, lát nữa tôi sẽ tới tìm bác. Dứt lời thì Don rào bước đi vào bên trong kho hàng.

Bác tư nhìn theo nhưng lại không dám đi theo, Tà thiếu gia đã ra lệnh thì làm gì có người dám cãi lại chứ. Tuy rằng Tà thiếu gia phong lưu bay bướm nhưng một khi làm việc thì nhất định sẽ không ngừng lại. Ông nhún vai rồi đi ra văn phòng của mình để đợi.

Don rào nhanh khu vực ở phía bên trong, chẳng lẽ mình đã nhìn lầm sao? Vừa rồi rõ ràng đã nhìn thấy con bé kia mà, tướng tá kia không thể nhìn lầm. Don nhíu mày nhìn chung quanh, anh muốn đi xuyên qua khu vực nhỏ nhỏ này để nhìn xem có thể nhìn thấy cô bé kia không.

- Ahhh.....tiếng kêu của Bella vang lên. Cái thang ngã nhào xuống đất, hai ba cây vải ở phía trên dùng dùng lún xuống.

Khi mà Don chạy tới thì anh nhìn thấy dưới đồng vải kia là cô gái nhỏ đó, anh chạy nhanh tới rồi giật mạnh ba cây vải ở trên người của cô ra. Giọng anh không vui lắm: “sao lại như vậy? Em làm gì ở nơi này hả?” Vừa nói anh vừa dìu Bella lên.

Bella nhìn đau, cô ngước lên rồi nhìn thấy Don. Cô nói không được tiếng nào vì cái chân đau quá, trán nhỏ mồ hôi. Gương mặt hơi tái vì vẫn còn sợ hãi.

- Đừng sợ, đừng sợ. Don giật mình khi lần đầu tiên mình lại đi dỗ ngọt con gái, mà kinh sợ hơn là dỗ ngọt con gái xấu nữa mới chết chứ.

- Đau....quá.....Bella khó khăn lắm mới nói được hai chữ. Cô bị té từ trên cây thang xuống nha, khúc vải kia quá nặng nên làm cô bị mất thăng bằng ở trên cao.

- Chỗ nào hả? Chân hay tay? Don nhìn quanh.

- Chân....Bella chỉ chỉ xuống chân mình, cô hơi dựa vào Don mới có thể đứng nổi.

Don bỗng nhiên nhắc cô nhỏ lên rồi đặt lên trên đồng vải cao bằng thắt lưng ngay ở bên cạnh, giọng anh đầy quan tâm: “chân nào hả?”

Bella chỉ chỉ chân phải của mình, cô đau tới không nói được. Nếu như tối qua đã ngã nhào xuống nền gạch thì hôm nay lại đau gấp mấy lần đêm qua. Mặc cả chân như bị trật, Bella nói thật nhỏ: “cái chân của tôi đau quá”.

-Nơi này có phải không? Don xoay xoay cổ chân của cô, ánh mắt anh tối sầm lại khi nhìn thấy bàn tay Bella đang kéo ống quần của mình lên. Đầu gối đã tím bầm lại, bây giờ còn hình như rướm máu.

-Mới té mà sau có thể tím bầm lại được? Don hỏi.

-Uh...tôi qua....bị té....ahhh...anh nhẹ tay một chút. Bella ré lên khi bàn tay của Don xoay bóp mạnh cổ chân mình, cô chụp lấy bờ vai anh như chịu không nổi cơn đau kia.

-Xong rồi, lát nữa sẽ không sao. Don nhìn lên đầu gối của Bella, trước khi ánh mắt đi tới vết thương nơi đầu gối, ánh mắt đã lướt qua bắp chân trắng mịn thon thả kia. Ánh mắt lại tối sầm lại lần nữa, Don từ từ đứng dậy.

Nhìn quanh nơi này, Don hỏi:“em làm gì nơi này?”

-Uh...tìm vài thứ làm cái gì. Bella trả lời, cô thổi thổi đầu gối của mình. Lốp da đã bung ra rồi, đã rướm máu.

-Tìm vải? Sao không gọi người giúp em?

-Uh...hay anh giúp tôi đi, tôi muốn cái khúc vải ở trên đó đó. Nó nặng lắm nha, anh lên đó bưng nó xuống được không? Bella sáng rực ánh mắt.

Don nhìn theo ngón tay của Bella, anh thấy tuốt ở trên kia có vài khúc vải. Anh hỏi:“em đã leo lên đó sao?”

-Ồ, anh leo đi. Bella gạt nhanh đầu.

-Con gái mà có thể leo cao như vậy sao? Don chột hết lên.

Bella giật mình nhìn Don, cô không hiểu tại sao người đàn ông này lại như vậy nữa. Vừa rồi mới vừa tốt bụng lắm mà, sao bây giờ lại như vậy? Cô bình tĩnh trả lời:“không leo thì thôi, anh làm gì dữ vậy?”

-Tôi không phải là sợ té mà tôi tức giận là vì em là con gái mà sao có thể lang thang một mình ở nơi này? Có phải gãy tay gãy chân và không ai phát hiện em bị thương thì em mới vui sao? Don hùng hổ nhìn cô như cô vừa phạm phải tội tày trời.

Bella bị khí thế này dọa tới không nói được chữ nào, cô nhìn anh trân trân rồi không nhìn nữa. Bình thần kinh sao? Tự nhiên hét to với mình, Bella thấy uất ức tới muốn khóc. Từ tối qua tới giờ thì tâm trạng của cô đã gần như hồng lét, bây giờ lại bị người hét to. Cô thật sự chịu không nổi.

Don xui xuống khi phát hiện ra tự nhiên mình lại nổi nóng với cô gái này. Trước đây Don chưa từng bao giờ quan tâm tới bất kỳ người nào, anh không bao giờ nổi nóng với ai. Don biết tánh tình của mình rất là trầm ổn, rất trầm, trầm tới nỗi không bao giờ ai có thể nghĩ tới Don lại biết hết hò với người khác. Ngồi xuống bên cạnh cô, Don nhìn cô rồi lay lay bắp tay của cô rồi nói:“tôi xin lỗi, tôi chỉ là thấy bức khi em không chịu gọi ai giúp mà lại một mình leo trèo như vậy”.

Bella bị giọng nói nhẹ xù của Don làm cho mát lòng, cô nhìn lên rồi bắt gặp ánh mắt xanh lam kia. Con giận lập tức bay vèo đi, cô gằm gừ:“người ta bị té mà anh còn la hét om sòm nữa”.

-Biết, đã biết. Là tôi sai có được chưa? Don lập tức cười cười.

-Anh làm gì ở đây vậy?

-Tôi? Uh...đi vòng vòng.....như em

-Tôi đi tìm vải nha.

-Tôi....đi vòng vòng....

-Nè, anh leo lên đó giúp tôi đi. Lấy cây vải ở trên đó, lúc này hơi tối, tôi lại chưa kịp nhìn kỹ lắm. Bella chỉ tay lên phía trên.

-Cái nào hả? Don ngả người nhìn lên.

Bella hơi nghiêng người về phía Don, cô nói:“nè, anh nhìn theo ngón tay của tôi nha. Cái khúc vải màu beige ở tầng cao nhất đó, nói tới lúc này thì Bella lại đề sát đầu cô vào gần đầu Don. Tay cô đưa lên để vịn cho đầu của Don quay theo đúng hướng mình chỉ, giọng cô nhỏ nhỏ:“anh nhìn thấy khúc màu beige đó không?”

-Nào hả? Don thoáng thấy run run khi ở kề sát cô gái này, bàn tay nhỏ mềm đang điều khiển đầu của mình.

-Anh nhìn thấy khúc màu hơi đỏ đỏ có bông anh đào gì đó không? Cách cây vải đó không xa là khúc màu beige, màu beige đó, cùng một tầng cao nhất.

-Khúc nào hả? Nơi tầng cao nhất kia làm gì có bông anh đào nào chứ? Tôi chỉ thấy hình như là cúc mà thôi. Don đùa dai, anh điều chỉnh cho mũi của mình gần sát cổ của cô bé hơn.

-Trời đất ơi, đã nói là cách khúc vải có bông đỏ, cách khoảng.....3 hay 4 khúc là khúc vải beige. Anh lên đó lấy cho tôi đi, Bella thúc giục. Cô quay người lại nhìn Don.

Don nhìn cô bằng ánh mắt như trách hờn, giọng anh tỉnh bơ:“hè, em đang sai tôi đó hả?”

-Uh....

-Em sai tôi làm việc cho em mà em cứ tôi này tôi nọ. Không phải hôm đó nói là phải xưng em với tôi sao?

-Anh.....

-Xưa nay chưa có ai sai tôi làm bất kỳ việc gì, Don nhìn cô.

-Anh....cùng lắm thì kêu tên. Sẽ không xưng em với anh, Bella gầm gừ.

-Được, còn đỡ hơn nghe tôi. Mau kêu đi, Don thúc giục.

Bella nhìn Don một lúc thật lâu thì cô mới nói:“anh lên đó lấy khúc vải màu beige cho.....Bi đi”. Hừ, nếu như không phải chân mình đau thì mình đã lên đó rồi, còn có dịp cho anh ta lên mặt như vậy sao?

-Tốt lắm, Don xoa xoa đầu cô rồi đứng lên. Anh bắt cây thang thẳng lên rồi bắt đầu leo lên. Không lâu sau đó thì Don leo xuống, trên tay anh là cây vải mà Bella muốn.

Ánh mắt cô nhìn khúc vải chăm chăm, nhìn thật lâu rồi sau đó cô nói:“coi xong rồi, anh bỏ trở lại đi”.

-Sao vậy?

-Khúc này....không phải như Bi tưởng. Cô thất vọng trả lời, cô không hay mình xưng Bi thật tron miệng.

Don không đem trở lên mà là anh đặt ở bên cạnh đồng vải, anh cúi người xuống rồi nhấc bổng Bella lên.

-Anh làm gì vậy? Bella tròn to mắt.

-Ngồi im đi, tôi đem em ra phòng ở phía trước.

-Cái gì.....cái gì.....Bella quay đầu lại nhìn cái gì của mình. Cô nói tiếp:“anh bỏ Bi xuống đi, Bi đi được....”

-Chân như vậy mà còn có thể đi sao? Don quay lại, anh kéo lấy cái gì rồi vát nó lên vai. Bước đi vững chắc như thể anh đang bế một đứa con nít.

Bác tư giật mình khi nhìn thấy cậu chủ vát ai đó trên tay, ông luống cuống kéo cái ghế cho cậu chủ ngồi. Ông giật mình khi nhìn thấy đầu gối cô gái chảy máu ra, ông hỏi:“sao....vậy Bella?”

-Ah, là con....không cẩn thận nên bị té đó bác. Bella cười.

-Bác tư, bác đi lấy hộp thuốc lại đây đi. Don nói mà không nhìn lên.

-Ồ, ờ, cậu đợi tôi một lát nha. Bác tư quay lưng đi thật nhanh.

-Anh nha, anh mượn đồ người ta mà anh nói kiểu đó hả? Bella tròn to mắt nhìn Don.

-Sao? Kiểu gì? Don cũng nhìn cô.

-Uh....uh....có gì đó không đúng. Uh.... ông ấy.....đường như rất sợ anh. Bella nói nhỏ.

-Sợ? Tôi....có làm gì đâu?

-Anh.... sao ông ấy.....Bella im miệng khi thấy ông bác quay trở lại.

Don không nói gì mà lẳng lặng lấy hộp thuốc ra rồi khư trùng vết thương cho Bella, cô cắn răng để không chảy nước mắt ra. Rất quá, đau tới tê cả ống chân. Bây giờ thì Bella biết mình hết dám leo thang rồi, đau quá nổi.

Bác tư như được mở rộng tầm mắt khi nhìn thấy cảnh này, cậu chủ xưa nay nổi tiếng trắng hoa mà hôm nay lại vì một cô gáicó thể nói là rất tầm thường....mà gần như quý gối để sức thuốc cho. Trời à, tin tức này mà lọt ra ngoài thì báo đảm thiên hạ sẽ xôn xao. Cô gái này mình gặp qua mấy lần, rất tầm thường, tầm thường tới không thể nào tầm thường hơn được nữa mà cậu chủ lại quan tâm quá mức. Đây là chuyện gì đây? Trước đây cô gái này thường ghé ngang qua để tìm vải, tánh tình rất vui vẻ và hoà đồng. Bella thường hay đi chung với một người thanh niên nhưng họ dường như lại là bạn bè thân. Cô bé này tánh tình rất được, một người tốt bụng nhưng tại sao lại có thể quen với.....ông tiếc nuôi nhìn Bella.

Băng bó xong cho Bella, Don đứng lên rồi quay sang bác tư. Anh nói:“Bella là bạn của tôi, lần sau bác cho người đi theo con bé này. Lúc này Bella leo

lên cao và bị té xuống“.

-Dạ.....dạ.....tôi biết rồi.

-Bella, lần sau có tới thì tìm bác tư. Sẽ có người theo em để giúp em tìm vải, có biết không? Don nhìn cô.

Bella đi từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác, Don....sao có thểanh ta dường như là....

-Cậu hai....uh....lúc này cậu nói....

-Tôi sẽ điều người qua nơi này giúp ông. Don gật đầu.

-Thật tốt quá, bác tư thờ phào nhẹ nhõm.

-Minh đi, Don cúi người xuống bế Bella lên.

-Nè.....anh....anh làm cái gì nữa vậy? Bella la toáng lên.

-Ngồi yên đi, em đi được sao? Don nhún mày nhìn cô.

-Đi chậmthì được, Bella trả lời.

-Ngồi yên đi, Don không dừng lại mà anh đi thẳng ra xe của mình. Bác tư chạy theo một bên và mở cửa cho Don, ông quá ngạc nhiên khi nhìn thấy những chuyện xảy ra ngày hôm nay. Cậu chủ lúc nào cũng có thể làm cho tìm người ta rớt ra ngoài, hôm nay là một điển hình. Cậu chủ nổi tiếng đào hoa thay người tình như thay áo lại có thể chịu đựng một cô gái thật tầm thường. Điều này cứ y như là mặt trời mọc hướng Tây và lặn ở hướng Đông. Bác tư lắc lắc đầu rồi quay lưng đi vào trong.

Don đưa Bella về nhà của Hoàng theo như lời cô chỉ, anh miễn cưỡng ngồi trong xe trong khi cô nhò một mình đi cả nhấc vào bên trong. Giọng anh nói với theo:“chừng nào cần tôi giúp tìm vải thì gọi cho tôi, tôi biết có một nơi tốt hơn để tìm vải. Nhớ gọi cho tôi“.

-Cám ơn, Bella quay đầu lại rồi vẫy vẫy tay như ra hiệu cho anh mau rời khỏi. Để anh Hoàng mà thấy thì lại hỏi mình lung tung nữa, cô thầm nói trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Và Anh Muốn Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Chú Ý

Tối nay Bella cả nhấc đi tới phòng mình, cô phải mất tới gần nửa tiếng mới có thể từ phòng tắm bước ra. Phải cẩn thận lắm mới không để cho nước dính vào đầu gối, điều này thật sự rất khó khăn khi cô phải đi tắm. Thở phì phì khi ngồi xuống giường, Bella thật cảm thấy mình gần như kiệt sức. Cô thấy đầu đau quá, Bella lắc lắc đầu. Bây giờ cũng đã hơn 11 giờ rồi, cô lại không muốn ăn gì.

Tiếng gõ cửa làm cho Bella giật mình, giọng dì Thu vang lên:“Bella, đi vào được không con?”

-Dạ được, Bella nói.

Dì Thu bước vào, ánh mắt dì động lại trên đầu gối đã được quấn băng của Bella. Giọng cô gái nhỏ vang lên:“con xin lỗi dì, con không đi mở cửa kịp.....“.

-Điên quá, chân làm sao vậy nè? Mới sáng nhìn còn tốt mà sao bây giờ lại.....

-Hôm nay con lại bị té lần nữa, Bella cười nhẹ.

-Thuốc thang gì chưa con? Đi đứng kiểu gì mà kỳ vậy nè? Dì Thu lắc lắc đầu.

-Dạcó rồi dì, lát nữa con uống. Bella gật đầu.

-Con ăn gì chưa?

-Dạ con chưa ăn nhưng mà con không muốn ăn, con....thấy mệt, con muốn ngủ quá. Bella nói.

-Ồ, cậu hai nói....căn phòng đã dọn sẵn cho con từ sáng. Dì Thu nhìn cô với ánh mắt sáng lấp lánh.

-Hả? Dì nói.....dì nói.... gì? Dọn sẵn phòng gì....vậy dĩ? Bella sợ run lên.

-Uh...có lẽ cậu hai biết căn phòng của con bị hư cái heat nên bây giờ con có thể tới căn phòng ở nhà trước để ở. Di Thu gật đầu.

-Uh...con.... con ở đây được mà. Saosao.....lại dọn? Bella lấp bắp.

-Di đỡ lo rồi, như vậy di có thể trả lời với cậu Sony. Mọi chuyện trước đây.....con....con đừng nói với cậu Sony có được không con? Di Thu nài nỉ.

Bella nhìn di Thu một lát rồi gật đầu, cô nói: di biết con chưa từng nói một chữ với chú mà“.

-Di biết, cảm ơn con. Di thu gật đầu, bà nhìn chung quanh rồi nói:“thôi, mau, di phụ con dọn đồ. Mau lên nhà trước ngủ cho khỏi lạnh đi con“.

-Tối nay....

-Ngoan, nghe lời di đi. Chân căng như vậy, không ai ngó chừng thì không tiện. Di giúp con....

-Uh. nhưng mà.....

-Không nhưng nhị gì nữa hết, mau đi. Di dọn đồ cho con, di Thu vừa nói vừa gom góp những thứ ở trên cái bàn nhỏ rồi gom lại trong giỏ. Căn phòng tuy nhỏ nhưng lại không có bề bộn gì. Sau đó di Thu gom góp giỏ nhỏ của Bella và dìu cô đi ra khỏi căn phòng nhỏ đó. Bà Thu không hay chuyện gì đã xảy ra tới qua và cô gái nhỏ đang đi bên cạnh lại là tâm trạng gì. Bà chỉ biết đây là tình trạng tốt, tốt hơn bà tưởng nhiều. Cậu hai đã không còn thành kiến với cô gái này, bà cũng không muốn cô gái nhỏ bị gì.

Bella lại là tâm trạng phập phồng không yên, cô lo sợ vô cùng. Từ tối qua tới giờ thì đã xảy ra chuyện khó tin quá, “sói” lại kêu mình tới để ăn sáng. Bây giờ lại là dời về nhà trước, như vậy không phải là khủng hoảng hơn sao? Muốn làm gì mình đây? Nhưng lúc sáng này lại không hề rằng chữ nào, dìm tội mình để mình phải phập phồng kiểu này. Thiệt là ác mà, mình đâu phải cố tình kéo ống ngã xuống đâu. Là bất đắc dĩ và là phản xạ tự nhiên thôi nha.

Khi Bella tới cánh cửa hông của nhà lớn thì thấy ba người đàn ông đang ngồi ở trong phòng khách, giọng di Thu vang lên:“cẩn thận nha con“.

Rich nhìn Paul rồi hỏi nhỏ:”con bé lại bị gì nữa vậy?”.

Paul nhún vai rồi không nói gì, anh nhướn mắt nhìn sang thì thấy con bé kia được di Thu dìu đi. Chân nó lại là chuyện gì xảy ra nữa rồi? Giờ này lại đi đâu?

Di Thu dìu Bella lên cầu thang, cô giật mình hỏi nhỏ:“ừa, sao lại lên cầu thang vậy di? Cái phòng cũ....hình như ở dưới lầu mà di“.

-Cậu hai nói phòng của con ở trên lầu.

-Trên.....trên....đó sao? Bella sợ toát mồ hôi. Trời biết giờ này hai ống chân của cô run lên bần bật. Đau và sợ thì ngang ngửa nhau, điều này khiến cho Bella thấy choáng váng.

-Ừ, dưới này có nhiều phòng nhưng hầu hết là phòng dành cho khách và cho đàn ông. Con....ở đây không tiện lắm, phòng ở trên kia không ồn ào như dưới này. Di Thu giải thích xong rồi hỏi:“con đi nổi không?”

-Dạ....con. được, Bella cắn răng trả lời.

Tồn gần mười phút mới tới được căn phòng, Bella thở hì hục khi được ngồi xuống giường. Cô kéo kéo ống quần lên để nhìn, bandage lại rướm máu. Vết thương nơi đầu gối khá đau, cô hít hơi.

-Ngày mai nữa thì di sẽ đem toàn bộ đồ của con tới đây, con....có cần nó tới nay không?

-Dạ không. Bella nói.

-Con có muốn ăn gì không?

-Dạ không, con...muốn ngủ thôi. Hôm nay con mệt quá, Bella trả lời.

-Bella à, đầu gối con không sao chứ? Mặt của con....nhìn tái ngắt hà, di Thu quan tâm.

-Dạ không sao, conđi nhiều nên hơi đau.

-Nhưnghình như lại bị chảy máu ra rồi. Con có bandage khác không?

-Dạ có, lát nữa con sẽ thay.

-Ừ, vậy con có chuyện gì cần di thì cho di biết nha. Con ngủ đi, di Thu gật đầu rồi đi ra ngoài.

Sau khi di Thu ra ngoài thì Bella mới nhớ túi thuốc nhỏ thì mình đã nhét vào giỏ, còn bandage thì vẫn còn đặt ở trên bàn. Chẳng lẽ lại nhờ di Thu quay lại nơi đó để lấy sao? Không được rồi, cô loay hoay tìm một miếng tissue mới rồi nhét vào giữa bandage. Đầu gối đau quá, hai ống chân cứ như không còn

chút sức nào. Sau đó Bella lập tức ngã người xuống giường rồi ngủ say như chết.

Khi đi Thu đi xuống tới thang lầu thì đã thấy Ken, Rich và Paul ngồi ăn chè. Vừa định quay lưng vào nhà bếp thì Ken hỏi: “đi à, con bé không ăn chè sao?”

-À, nó nói không ăn. Com chiều cũng chưa ăn nửa mà chè chiết gì, nó hình như mệt và chỉ muốn ngủ. Di Thu trả lời.

-Nó lại sao vậy? Rich hỏi.

-Chân nó....nghe nói bị té, sáng này còn đi cà nhắc. Tối nay có vẻ nặng hơn, đầu gối lúc này còn bị chảy máu ra. Thiệt không biết tại chỗ này đi đứng kiểu gì, tối qua bị té, sáng nay lại hình như bị té nặng hơn. Thiệt tình mà, đi Thu nói một mình.

-Làm cái quái gì mà bị chảy máu chứ? Rich nhíu mày.

-Tối qua.....nghe nó nói...nó bị té....

-Té? Té ở đâu chứ? Rich hỏi tiếp.

-Dì...đâu biết.

Chỉ Ken biết được con bé là bị té bằng cách nào, anh không nói một chữ nhưng lúc con bé bước vào thì Ken có nhìn qua. Vết thương có vẻ là đau lắm nên con bé mặt mày trắng bệch....

-Sony mà biết được thì chắc có lẽ lại bay trở về, Rich thờ hì ra.

-Rich, hôm nay anh nói nhiều quá rồi. Ken nói mà không nhìn lên.

-Sao anh đổi ý mà cho nó lên lầu vậy? Rich nhin không được mà hỏi câu này.

Ken nhìn lên, anh để ly chè xuống rồi nói: “đừng quên nó là ai nha”.

-Phải, là cháu.....không ruột thịt gì với Sony. Rich gật đầu.

-Vậy là đủ lý do rồi, tôi không muốn Sony phân tâm nữa. Ken trả lời.

-Chỉ vậy thôi? Rich như không tin.

-Vậy anh còn thắc mắc gì sao? Ken nheo nheo cặp mắt nhìn Rich.

-À....không.....không có. Rich lắc đầu, anh biết ánh mắt này tượng trưng cho điều gì. Rich im miệng mà ăn tiếp ly chè của mình.

Paul thì không nói tiếng nào, chỉ là có gì đó không đúng. Nhưng đại khái thì không biết là ở chỗ nào. Không phải boss xưa nay không thích quanh quẩn chung quanh con gái sao? Sao bây giờ lại để con bé xấu xí kia dọn tới đây phòng ở trên lầu? Xưa nay boss đâu thích bóng dáng con gái ở gần, chuyện này....không thuận tai lắm. Có lẽ là boss nói đúng, boss không muốn Sony phải phân tâm. Sony là ai thì khỏi phải nói rồi, trong lòng của boss thì Sony có một vị trí quan trọng. Có lẽ vậy, lo cho một người thì lo luôn cả dòng họ.....Paul gật gật nhẹ đầu.

Bạn đang đọc truyện *Và Anh Muốn Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Rối Loạn

Tối nay sau khi đã coi xong hết bản hợp đồng do Sony gửi qua, Ken gật gù tán thưởng. Quả thật Sony làm việc thật không cần phải lo, đầu đó rõ ràng và giải quyết nhanh chóng. Có chút bất ép đối phương nhưng đây là kết quả mà anh có thể đoán được sau lần nói chuyện với Sony kỳ rồi. Ken đứng dậy rồi đi tới cửa sổ, từ nơi này có thể nhìn thấy một căn phòng.

Căn phòng không sáng lắm, có lẽ con bé kia đã ngủ rồi. Ken thờ dài khi nhớ tới lúc con bé bước vào từ cửa hông. Không biết bị té kiểu gì mà mặt mày tái mét tới như vậy, rõ ràng tối qua đâu tới nỗi.....Di Thu lại nói chiều tối giờ chưa ăn gì, không biết nó có ăn gì không? Ken nhíu mày lại mà không hay.

Anh quay lưng đi, anh đi qua rồi đi lại. Vẫn không hay mình đã lặp lại động tác này bao nhiêu lần rồi, Ken thấy không biết phải nên làm sao. Ken vuốt mặt rồi tự thì thầm “mình là điên rồi sao? Tự nhiên lại như vậy? Nó ăn hay không thì mắc mớ gì tới mình chứ? Không phải hôm trước còn muốn trừng phạt nó hay sao?”

Ngồi thờ ra một lúc, Ken lại đi tới cửa sổ để nhìn một lần nữa. Anh thật sự muốn đi tới căn phòng nhỏ kia để xem con bé kia nhưng ý thức lại bảo không

được đi. Chuyện này là thế nào, sao lại rối loạn rồi? Ken thở dài mấy lần rồi quyết định tắt đèn đi ngủ.

Sáng nay Ken thức dậy y như thường lệ, anh đi xuống lầu rồi ngồi uống cafe. Tối qua rối loạn khiến cho anh mất ngủ nhưng cũng không làm Ken ngủ bù lại. Đã quen với giờ giấc như vậy, Ken cầm trong tay tờ báo và mắt lướt qua trang đầu tiên. Sáng hôm nay Ken cố tình chậm trễ thời gian của mình lại so với ngày thường, anh nhâm nhi tách coffee ở trên bàn và cảm thấy nó đặc biệt ngon.

Có tiếng động ở cầu thang, Ken biết Bella đã thức dậy. Anh chờ thật lâu thì mới thấy cô nhỏ xuất hiện ngay thang lầu. Ken chợt nhớ ra đầu gối con bé bị thương, vừa định quay nhìn cô thì dì Thu đã lên tiếng: “chân ra sao rồi con?” Dì Thu đi nhanh tới rồi đỡ lấy Bella, dì giật mình nói: “trời, sao con nóng quá vậy? Bị sốt rồi”.

- Dạ.....đờ.....rồi dì, Bella nói thật nhỏ. Xuống tới hết cái cầu thang kia quả thật là một cố gắng thật lớn trong lúc này, cô lên cơ xuống khi vượt qua thang lầu, có lẽ vết thương lại bung ra rồi. Bella trả lời mà cô thấy choáng váng.

Bella ngồi xuống cái ghế sofa ở trong phòng khách, cô hỏi nhỏ: “dì ơi, dì cho con mượn cái phone được không? Cái phone của con....bị hư rồi....không gọi được nữa....”.

-Ồ, ngồi đây, dì đi lấy rồi quay lại liền. Dì Thu gật đầu.

-Khoan đã dì, uh....con....bandage của con....tối qua còn ở trên bàn trong phòng....

-Dì biết, ngồi đây dì đi lấy cho con. Uống thuốc gì chưa?

Bella lắc đầu.

-Ăn chút gì đó rồi mới được uống thuốc, cả buổi tối hôm qua đã không ăn gì rồi. Trán con lại bị nóng quá, sốt rồi đó.

-Dạ biết, hôm nay con định nghỉ học một bữa.

-Ừ, ngồi đây để dì đi lấy cái phone trước.

Lát sau dì Thu quay lại rồi đưa cái phone cho Bella, cô bấm số của Hoàng ngay lập tức.

....

-Anh Hoàng. Bì đây.

.....

-Nhớ hôm nay lấy attendance cho em, không được thì....cover cho em.

.....

-Em bị té ở chỗ vải....chân đau á...không đi nổi...

....

-Ừ, cover cho em. Ngày mai em đi học lại....

....

-Phone em bị hư, đừng gọi cho em.

....

-Biết rồi, em sẽ gọi cho anh.

....

-Ừ, bye. Bella cúp phone. Cô cúi người xuống rồi đỡ ống quần lên, cô nheo mắt lại khi đã gỡ miếng bandage ra. Miếng tissue tối qua đỏ òm như chứng tỏ vết thương vẫn đang rỉ máu, cô hít mạnh một hơi. Bella vẫn không hay có một cặp mắt đang chiếu vào mình từ lúc cô xuất hiện tới giờ, cô thôi nhẹ vết thương.

Có tiếng động, dì Thu đã quay lại. Dì ngang sang phòng ăn, Ken nhìn lên rồi nói: “đưa cho con, dì đi làm đồ ăn cho nó đi”.

Dì Thu hơi ngỡ ngàng nhưng sau đó thì lập tức mỉm cười ngay với cậu chủ, dì trao hộp bandage cho Ken rồi lập tức đi làm đồ ăn cho Bella. Ken chậm rãi đi tới phòng khách.

Bóng dáng cao to của Ken xuất hiện ngay tầm mắt khiến cho Bella giật mình, cô thấy trái tim mình run rẩy. Cô nhỏ giọng: “chứ”. Bella không biết phải làm

thế nào, cô lập tức bỏ chân xuống ngay lập tức. Vừa định đứng dậy thì giọng nói thật trầm vang lên: “không cần”.

Ken đi tới bên cạnh rồi thình lình ngồi xổm xuống ngay trước mặt Bella. Ánh mắt anh nheo lại khi nhìn thấy vết thương ngay đầu gối của cô. Miếng giấy đỏ thấm, vết thương sưng phồng lên. Xem ra đã bị infection rồi mà con bé này còn không hề rống một tiếng. Ánh mắt lạnh như băng của anh dòi tới trên khuôn mặt đỏ bừng vì sốt của Bella.

Bella thì sợ tới không nói được tiếng nào, cô không biết “Đại Phật” lại muốn làm gì mình. Đột nhiên bàn tay to chia ra rồi gỡ lấy hộp bandage, anh khử trùng vết thương. Một chút cream mát lạnh được bôi vào vết thương khiến Bella hít mạnh một hơi.

Ken lấy tuýp thuốc ra rồi, sau đó anh quay lưng đi rồi rất nhanh quay trở lại. Trên tay là một hộp hình vuông gì đó, anh lại ngồi xổm xuống rồi xăm xoi vết thương trên đầu gối. Năm phút sau anh quần bông gạt khắp đầu gối cô rồi hoàn thành công việc của mình.

Di Thu vẫn còn không nói được chữ nào khi nhìn thấy cậu hai ngồi xổm dưới đất để băng bó vết thương cho Bella. Bà nghĩ rằng từ đây con bé đã hết chuyện rồi, bà thật sự cảm thấy rất vui. Chỉ là cậu hai.....có gì đó không đúng. Uh.....Chẳng lẽ cậu hai hồi hận đã đối xử không tốt với con bé? Chắc chắn là như vậy rồi, bà Thu thật sự mừng rỡ.

-Di Thu, Ken nhìn lên.

-Uh....di Thu lấp bắp.

-Đồ ăn đâu?

-A, đã xong. Đặt trên bàn rồi....

Ken không nói câu nào nữa, anh cúi người xuống rồi nhắc bổng Bella lên.

-Ahhhhh..... chú àBella sợ tới rú lên, cô không biết Đại Phật định làm gì với mình.

-Ngồi im cho tôi, Ken gầm gừ.

Bella lập tức im miệng, cô sợ tới trái tim gần như rút ra ngoài. Từ hôm qua tới giờ cô bảo đảm trái tim mình bị hoạt động tới đa khi người đàn ông này ở gần. Đầu cô đau nhức vô cùng, Bella thấy choáng váng khi bị nhắc bổng kiểu này. Trong khi đó thì Ken lại đang nhíu mày lại thật chặt, người của con bé rất nóng. Nhất định bị fever rồi, anh quay sang nhìn di Thu rồi nói: “đi đi lấy một miếng ice pad đi, nó sốt rồi”.

-Ồ, ờ.....di Thu quay lưng đi ngay.

Ken đặt Bella xuống ghế rồi trầm giọng: “ăn đi”.

Bella thờ phỉ phò với gương mặt đỏ gấc, đầu choáng váng và thật nhức. Cô nói: “con không ăn, con...uống thuốc được không? Chân con.....đau quá.....”. Giọng nói mềm nhũn trong lúc này.

-Không được, ăn trước rồi mới uống. Ken nhẫn nại trả lời. Nói được bao nhiêu từ này đã là một chuyện lạ rồi, chính anh còn đang giật mình vì mình đã nói khá nhiều rồi.

Di Thu chạy nhanh tới với miếng ice pad trên tay, Ken nhanh tay cầm lấy rồi nói: “con bé bị fever rồi”.

-Bella, con ráng ăn hết chén cháo này đi rồi còn uống thuốc nữa. Di Thu nói.

-Con....thấy khó chịu quá....Bella nhắm chặt mắt lại.

-Tại tới qua con bỏ ăn đó, mau ăn hết chén cháo để cái bao tử trống thì khổ lắm....

-Ăn mau đi, Ken gầm gừ trong khi tay thì vẫn áp miếng ice pad trên trán cho cô. Anh nhìn thấy nốt ruồi màu nâu đen dưới mắt phải của cô.

Giọng nói làm Bella không dám không làm theo, cô cúi người xuống rồi run rẩy bỏ một muỗng cháo vào miệng. Cô biết mình bị bệnh thật rồi, không ăn hết là sẽ không uống thuốc được. Cái miệng đắng tới không chịu nổi, nó đang phản kháng lại mớ cháo ở trong miệng của Bella. Ăn vội vàng năm muỗng cháo, Bella lắc lắc đầu. Cô nài nỉ: “di ơi, cho con thuốc đi, chân con đau quá....”.

Di Thu nhìn Ken như dò hỏi, chỉ thấy anh chân chừ một lúc rồi gật nhẹ đầu. Di Thu mừng rỡ nuốt viên thuốc giảm đau cho Bella. Con bé chỉ một ngày thôi mà ốm thấy rõ, di Thu lắc đầu nói: “không biết đi cái kiểu gì mà té như vậy”.

Bella sau khi uống thuốc, cô giờ này mới phát hiện ra Đại Phật đang làm gì. Ánh mắt nâu run rẩy khi nhìn thấy ánh mắt đen lay láy nhìn mình chăm chăm. Chả lẽ Đại Phật cũng bị choáng váng như mình sao? Chạm phải sợi dây nào vậy? Đại Phật đang.....giữ tay ở trên trán mình, đang giữ miếng ice pad cho mình sao? Bella lắc lắc nhẹ đầu, cô cự quyết một chút.

Vết thương ở ngay đầu gối không nhức nữa và hình như đang dần dần tê tê, Bella nhanh chóng nuốt trọn ba muỗng cháo nữa. Cô lắc đầu rồi nói nhỏ: “con không ăn nữa, con.....no rồi di ơi”.

-Ah....mới ăn có nửa chén cháo thì làm sao mà.....đi Thu phản đối.

-Được rồi, nhiều đó cũng tốt. Ken cắt ngang.

Bóng của ông Thu xuất hiện ngay cửa, ông nhỏ giọng hỏi:“bà xong chưa vậy?”

Bà Thu ngược lên nhìn ông Thu rồi quay sang cậu chủ, bà nói:“cậu hai, uh....”

-Đi có việc thì cứ đi đi, Ken gật đầu.

-Uh còn con bé.....

-Đi đi, Ken lập lại lần nữa.

-Ồ, ờ.....đi Thu ngần ngại một chút rồi mới quay đầu đi. Bà muốn nói gì đó nhưng lại không nói được chữ nào.

Trong phòng khách chỉ còn lại hai người, Bella cảm thấy nhiệt độ trong phòng dần dần giảm thấp xuống cho dù người của cô thì đang nóng phùng phùng lên. Cô nhỏ giọng nói:“chú....à, con....có thể quay về.....căn phòng phía sau....được không?”

Đúng vậy, mình nhất định không cần phải dọn tới căn phòng ở trên lầu đi. Vừa bất tiện lại cứ phải nhìn thấy những gương mặt đen xì này thì trái tim không bị bệnh mới là lạ.

-Tại sao?

Bella khó hiểu và lấy hết can đảm để nhìn lên. Chỉ thấy ánh mắt đen lay láy kia nhìn mình chăm chăm, cô sợ tới hồn vía xém chút bay khỏi, cặp mắt như đang kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời nhưng cũng đồng nghĩa là nếu cô trả lời sai thì hậu quả thật sự là nghiêm trọng.

Cụp mi xuống thật nhanh, cô lí nhí:“con.... bây giờ chân conlên xuống....rất đau....”.

-Tôi giúp em, Ken kiên nhẫn trả lời.

Bella tròn tròn đôi mắt, cái gì giúp em? Giúp kiểu nào chứ? Cô giải thích:“ý của con định nói....là....chân con...hiện giờ không thể đi lên ...hay xuống được...”

-Tôi biết.

-Uh.....là....lúc này đi xuống....vết thương lại....bể ra. Con không thể....leo lên lầu....

-Tôi đã nói tôi giúp em, Ken nhìn cô.

Bella thở phì phì khi Đại Phật cứ không hiểu mình định nói gì, cô bực bội trả lời:“ý con là con không muốn nhảy lên nhảy xuống thang lầu, chân con đau”.

-Tôi nói là tôi ẵm em lên, Ken trả lời. Gương mặt không nhìn ra chút biểu cảm nào, ánh mắt đen đang nhìn Bella chăm chăm như chờ đợi phản ứng của cô sau câu nói này.

Hàng mi dài run rẩy với ánh mắt nâu to tròn đang sừng sờ sau câu nói của Ken. Đúng là cực kỳ kinh ngạc rồi theo sau đó là sợ hãi, con bé cụp mi xuống ngay lập tức để che giấu nỗi sợ hãi của mình. Con bé lí nhí:“con ah, như vậy phiền chú lắm.....uh.....con....”. Bella nói không ra chữ kế tiếp, chả lẽ nói con sẽ sợ tới bề tìm mà chết sao? Người này thật sự quái dị, bị sốt sao mà phát lỏng từ bi hả?

-Không sao, Ken thật ngắn gọn.

-Con....uh....đã quen với căn phòng đó.....uh....hơn nữa con cũng không muốn phiền ai....con nghĩ con sống ở đó...tốt hơn....”.

-Không cho, Ken cắt ngang.

Bella kinh hoàng nhìn lên, cô lắp bắp:“tại sao?”

Im lặng thật lâu, Ken trầm giọng đáp:“tôi không muốn Sony phân tâm”.

-Hả? Uh..... Bella còn chưa tiếp thu được câu trả lời.

-Tôi không muốn Sony vì em mà lại làm việc không chừng mực.

-Uh..... con sẽ không để chú biết mà. Bella trả lời.

-Tôi đã quyết định rồi, Ken không cho cô cơ hội phản kháng.

Bella choáng váng đầu, cô ôm lấy đầu mình. Giờ phút này Bella biết mình không đủ sức để cãi lại người đàn ông này, cô quyết định im lặng.

Chương 17: Sinh Nhật Của Nguyên Khang

Tựa đầu vào sofa, Bella bất tri bất giác mà ngủ. Con đau nhức cũng được thứ cream mát lạnh kia làm tê đi nên Bella cảm thấy đỡ phần nào, chỉ là đầu quá choáng váng. Trên trán của cô còn miếng icepad, Bella đã quên mình đang ở chỗ nào.

Khi Ken quay lại thì anh nhìn thấy cái đầu nhỏ nhắn dựa vào sofa rồi miếng icepad tuột khỏi trán của cô nhỏ. Anh đi lại gần một chút rồi nhìn sững người trước mặt. Nhìn thật lâu, rốt cuộc Ken quyết định đưa tay ra rồi kéo miếng icepad lên trán cho Bella. Tiện tay Ken kéo nhẹ người của cô nhỏ xuống cái gối nhỏ để cô có thể ngủ ngon một chút.

Sau đó Ken còn đắp một miếng mền mỏng ở trên sofa cho Bella, anh ngồi thừ một chút rồi rút cái phone ra. Ken text cho Paul và Rich thật ngắn gọn: "I will not come today".

Ken đứng dậy rồi vào phòng làm việc, anh đem cái computer của mình ra ngoài phòng khách rồi phân vân không biết nên ngồi ở nơi nào. Cái chỗ Ken thường ngồi đã được Bella chiếm chệch nằm ngay ngắn ở trên đó, anh lại không muốn ngồi ở nơi khác. Ken quyết định vẫn ngồi ở nơi này, anh ngồi ở bên cạnh Bella.

Ánh mắt đen thình thoảng dừng lại ở khuôn mặt nhỏ nhắn ở bên cạnh rồi sau đó đưa tay để chỉnh miếng icepad về đúng chỗ. Khoé môi nhếch lên rồi ngay lập tức ánh mắt lại chạy trở về computer ở ngay trước mặt sau khi phát hiện ra mình đã làm gì. Ken trầm tư vài lần tới nỗi anh không hiểu tại sao lại như vậy.

Di Thu đã đi chợ về, bà lập tức chạy tới để xem con bé có khá chút nào không. Vừa thấy Bella nằm ngủ ở trên sofa và bên cạnh là cậu chủ, bà sợ tới không nói được chữ nào khi nhìn thấyĐầu của Bella nằm sát bên chân của Ken, trên người con bé là một tấm mền mỏng. Ken thì đang chăm chú đọc mớ tài liệu và thình thoảng thì ngón tay lướt qua computer. Cậu chủ dường như đang họp và bà thấy được một vài người đang nói chuyện ở trên computer. Ken và Rich cũng có trong số người đó, chỉ là cậu chủ không nói chuyện mà là đang typing.

Khi nhìn thấy Di Thu, Ken chỉ ra hiệu bà im lặng. Ken nhanh tay bấm một vài chữ, sau đó anh gỡ bỏ headset ra khỏi tai mình. Ken nói: "đi cần làm gì thì cứ làm đi, nóvẫn còn ngủ".

- Vậy có phiền cậu không? Di Thu hỏi nhỏ.

- Không sao, Ken lắc đầu.

- Ồ, ờ, vậy.....có gì thì cậu gọi nha. Di Thu nói.

Ken gật đầu rồi lại tiếp tục buổi họp, ánh mắt anh lướt qua khuôn mặt ngay bên cạnh một lần nữa. Ánh mắt hơi run run khi nhìn thấy gò má hồng hồng của con bé, làn da thật đẹp. Có phải thật mịn màng như những gì mình nhìn thấy không? Ken cắn răng để không phải nhìn tới nữa. Thật là gặp quỷ, sao mình lại như vậy?

Ngủ một giấc tới 3 giờ chiều, Bella rốt cuộc tỉnh dậy. Cô từ từ mở mắt ra và sau đó lại nhắm mắt lại, đã khá hơn lúc này rất nhiều. Cô vươn hai cánh tay thẳng về phía trên đầu vì hai cánh tay thật sự đau nhức. Bella vẫn còn nhắm cặp mắt lại, đầu gối đã bớt đau nhiều rồi. Bella cảm thấy miếng icepad trên trán chảy xuống một chút, chưa kịp làm gì thì miếng icepad đã trở về vị trí cũ.

Ủa, sao kỳ vậy? Sao nó có thể chạy trở về chỗ cũ được???? Bella ngậy người rồi đột ngột mở to mắt. Ngay phía trên đầu của cô là một đôi mắt đen lay lay đang nhìn mình chăm chăm, gương mặt của "Sói" đang ở thật gần. Bella còn thấy hai cánh tay mình đang nằm chiếm chệch ở trên người.....không, không phải, hình như là ở trên đùi của "Sói". Bella ngồi bật dậy, cô sợ tới hết lên "ahhhh".

Chỉ thấy trước mặt mình là Đại Phật, lúc này.....là Đại Phật.....kéo miếng icepad. Trời à, làm sợ tới trái tim muốn rớt ra ngoài. Bella thờ phỉ phỉ rồi cô chợt cảm thấy tình trạng bây giờ lại càng đáng sợ hơn trái tim rớt ra ngoài nữa. Đại Phật nhìn mình chăm chăm, ánh mắt đen kia đang thấp thoáng những tia lửakhông hài lòng.

- Con.....conngủ quên.....Bella giải thích.

- Ủ, Ken đáp lời. Con bé này sao vậy? Vừa mới ngủ dậy thì đã đề phòng mình, mình giống quỷ sao mà nhìn mình với cặp mắt kinh hãi tới như vậy? Anh nhủ mầy mà không hay.

- Con.....lập tức về phòng. Bella ú ớ.

- Đờ chưa? Ken nhìn cô.

Bella như hoá đá trước câu hỏi này, cô ngẩng ngẩn một lát rồi gật đầu.

-Vậy đi ăn cơm, Ken vừa nói vừa dọn dẹp mớ giấy tờ. Anh đặt computer của mình qua một bên rồi đứng lên. Con bé này đã bắt mình nhìn luôn cả bữa cơm trưa, anh chợt nhớ tới.

Di Thu đã chạy ra, gương mặt với nụ cười hiền từ xuất hiện ngay trước mặt Bella. Giọng di đầy quan tâm“đờ chưa con?”

-Dạ, con....khoẻ rồi.

-Chóng mặt không? Bớt nóng rồi nha, di Thu sờ trán của Bella.

-Dạ, con đờ rồi. Cái chân cũng hết đau, Bella cười hi hi.

-Lần sau có chuyện thì phải lập tức nói cho di biết có biết không? Di Thu dặn dò.

-Dạ.

-Di đã nấu soup cho con, mau tới ăn đi.

Ken mặt không chút thay đổi khi cúi người xuống ẵm Bella lên, giọng anh thật thấp:“coi chừng vết thương bẻ ra, ngồi yên cho tôi”. Ken ẵm cô như ẵm một đứa bé, quả thật con bé thật nhẹ. Ước chừng khoảng 100 pounds là cùng, Ken nghĩ ngợi.

Bella ứ ớ không ra chữ nào, từ ngày hôm qua tới giờ thì trái tim của cô đã đau tới không biết bao nhiêu lần rồi. Mình rút cuộc cũng sẽ bị người này làm giảm thọ thôi, thật sợ hãi người đàn ông này.

Ken đặt cô xuống cái ghế sát ngay chỗ mình thường ngồi, vừa đặt cô xuống thì nghe cô nhỏ kêu lên thật nhỏ “ahhh”.

Ken nhìn xuống thì thấy đầu của Bella thật gần ở trong ngực mình, thì ra tóc của con bé đã dính vào hột nút áo của mình. Anh nói:“để tôi”. Ánh mắt anh lướt qua những ngón tay thon dài, con bé đang nắm lấy tóc của mình ra khỏi nút áo của anh.

Mùi đột nhiên người được một mùi thơm thật dễ chịu, Ken biết mùi này ở trên người của Bella. Hương thơm thoang thoảng như lan, nhẹ nhàng nhưng vô cùng quyến rũ. Ken khẳng định mùi thơm này y hệt như mùi thơm trên thân thể của con bé, y hệt như vậy.

-Ahhh.... Bella nhẹ kêu.

Ken giật mình khi anh còn đắm chìm ở trong làn hương này, anh nhúu mày khi nhìn thấy đôi môi nhỏ hồng vênh lên như phản kháng những ngón tay của anh. Đôi môi....có lẽ thật mềm mại, Ken thầm nghĩ.

-Chú à.....được không? Giọng nói thật nhỏ vang lên ngay bên cạnh.

-Uh....sắp.....xong, Ken hít mạnh một hơi. Mùi hương này.....đôi môi kia.....Ken rút cuộc rút vạt cọng tóc ra khỏi hột nút áo của mình. Anh thẳng người đứng lên. Đúng là gặp quỷ mà, sao mình lại có ý nghĩ kỳ quái kia chứ? Lúc này anh thật sự muốn đưa ngón tay lên để cảm nhận bờ môi nhỏ kia.

Bà Thu lại bung lên một chén soup nhỏ cho Bella và Ken, bà nói:“con ăn hết chén soup này mới được nha, ăn xong mới cho uống thuốc”.

-Cám ơn dì, Bella nhòen miệng cười.

Ken vẫn không nói tiếng nào trong khi ăn, con bé kia cũng ngoan ngoãn ăn gần hết chén soup kia. Vừa định mở miệng bắt chuyện với con bé thì phone nhà lại vang lên. Biết di Thu còn đang bận nên Ken phải bắt phone. Anh bỏ muỗng xuống rồi cầm phone lên, ánh mắt anh thoáng qua cô nhỏ lần nữa rồi cất tiếng:“Ừ”.

-Anh.....Ken? Giọng Sony vang lên.

-Ừ.

-Uh....dì Thu.....có đó không anh?

-Bận rồi, Ken trả lời.

-Uh.....vậy.....

-Có chuyện gì?

-Uh....à không.....em chỉ muốn hỏi dì Thu....Bi của em ra sao thôi. Gọi phone mãi mà con bé đó lại không bắt.

Ken nhúu mày lại, câu nói này....gì mà Bi của em. Anh gầm gừ:“phone hư rồi”.

-Hả? Anh...sao anh biết vậy?

-Tôi nghe nói thôi, còn gì không?

-Uh....à không, em sẽ....

Di Thu bỗng nhiên xuất hiện, giọng dì gấp gáp:“xin lỗi cậu, tôi.. bạn quá, không bắt phone kịp“.

-Của Sony đó, Ken đưa cái phone cho di Thu.

-Oh, Sony à, di Thu gạt đầu rồi cầm phone lên nghe:“hello cậu“.

-Di Thu.....Sony cười giòn.

-Sao đây?

-Uh.....connhớ dì, Sony nói vòng quanh.

-Thiệt không? Tui ráng tin cậu nha, di Thu cười giòn.

-Uh....Bi của con....sao rồi dì? Gọi mãi mà con bénó....không sao chứ?

-Bella hả? Nó....di Thu chuyển mắt qua nhìn Ken. Ánh mắt Ken nhìn mình chăm chăm khiến cho bà biết phải trả lời thế nào rồi. Bà áp ứng“uh....phone của nó hư rồi cậu, con bé.....khỏe“.

-Vậy à? Con đỡ phải lo rồi, nó ...chừng nào đi gặp nó thì nói với nó....

-Nó đây nè, cậu đợi chút. Bà Thu đưa ngay cái phone cho Bella:“chú Sony đó, mau nói đi“.

Bella mừng rỡ cầm ngay cái phone, giọng cô thật vui:“chú.....“.

-Bi, rốt cuộc tìm được Bi rồi. Phone lại bị hư sao?

-Dạ phải, Bi....quên gọi chú. Bella cười hi hi, gương mặt cô tràn đầy hạnh phúc.

-Uh....hôm nay.....Bi định ra sao?

-Gi hà chú? Bella ngẩn người.

-Sinh nhật Nguyên Khang, Bi....tính sao?

-Ah.....Bi quên mất. Bella kêu lên.

-Trời ơi.....chú nghĩ.....Bi nên nghĩ lại coi mình có thích hợp để nói chuyện tình cảm với Nguyên Khang không. Sinh nhật bạn trai lại không nhớ sao? Giọng Sony đều đều.-Bi....lỡ quên mà, nhờ chú nên mới nhớ. Cô cười hi hi.

-Rồi tính sao?

-Uh.....uh.... chắc Bi sẽ gặp anh.....để coi cái chân....

-Gi?

-A, không...gi. Bi định nói là.....để coi cái chân Bi muốn đi không. Bella hết hồn. Xém chút cô lỡ miệng rồi, ánh mắt đột nhiên dờn về người bên cạnh. Ánh mắt đen lay láy đang nhìn mình, trái tim Bella chợt căng ra.

-Bi, chú sắp xong project bên này.....chú nghĩ.....

-Chú đừng lo, Bi nhớ lời chú nói rồi. Sẽ suy nghĩ....

-Nhớ gọi phone cho chú mỗi tối có biết không? Sony dặn dò.

-Dạ biết, Bella gạt lia lia.

-Sinh nhật xong.....gọi cho chú. Sony trầm giọng.

-Dạ.

-Thôi, chú cúp phone đó.

-Okay, bye chú. Bella cúp phone.

Con bé tiếp tục ăn nhưng Ken lại không muốn ăn nữa, nói gì mà gương mặt đó lại vui vẻ tới như vậy? Gì mà suy nghĩ, suy nghĩ gì chứ? Con bé nói chuyện với Sony thật ngọt, ngọt tớimuốn sặc. Ken đen mặt trong lúc này. Anh đột ngột đứng dậy rồi đi vào phòng.

Di Thu và Bella nhìn nhau, hai ánh mắt khó hiểu chạm vào nhau. Di Thu chợt hỏi:“soup....không có vấn đề gì chứ Bella?”

-Soup? Ngon mà dì, Bella trả lời.

-Vậy sao.....cậu hai.....

Bella rất muốn trả lời nhưng cô kịp im miệng, thì cậu hai khó tính kia mura nắng thất thường chứ sao nữa. Bình thần kinh đó, gương mặt làm trái tim sợ muốn chết.

Bella đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi:“dì ơi, uh.....khoảng mấy giờ thìdì rảnh hả dì?”

-Dì hả? Uh.... cậu hai ăn cơm chiều xong là dì cũng rảnh rồi. Chi vậy con?

-Uh.....con..... con.... dì có thể nào chờ con....chờ con ra ngoài không?

-Con....định ra ngoài? Chân như vậy.....đi được sao?

-Bởi vì chân như vậy.....đi chỉ cần chờ con ra ngoài, bỏ con ở tại tiệm bán bánh là được.

-Tiệm bánh? Con thèm bánh sao? Dì có thể đi mua cho con.

-Không phải, không phải. Uh....là...sinh nhật bạn của con, con đã hứa.....sẽ tới....

-Trời ơi chân như vậy, vết thương lại nứt ra nữa thì khổ.

-Uh..... con cũng sợ vết thương lại nứt ra. À mà thôi, con bây giờ lại không muốn đi. Con gọi phone cho anh là được, Bella cười nhẹ.

Cô bấm phone gọi cho Nguyễn Khang, không lâu sao giọng nói bên kia vang lên:“hello“.

-Anh Khang, Bella đây.

-Trời, Bella, anh gọi cho em rất nhiều lần.

-Uh....phone em ...bị hư.

-Nghe Hoàng nóiem té hả? Có sao không?

-Uh.... chân em....đau, uh....không đi được. Uh....tối nay.....tối nay....có thể em không tới được.....

-Vậy à? Uh..... vậy....ừ, thôi ở nhà nghỉ đi. Đi qua đi lại vết thương lâu lành lắm. Giọng Nguyễn Khang có gì đó là lạ.

-Anh.....sẽ làm gì tối nay?

-Anh? Uh.....ở nhà, coi phim.....một mình, Nguyễn Khang cười cười.

-Uh....sorry anh. Bella thấp giọng.

-Được rồi, không gì. Lần sau....bù lại cho anh, Nguyễn Khang nói nhanh.

-Okay.

-Bella, anh...bận rồi. Giọng Nguyễn Khang gấp gáp.

-Oh, okay, bye anh. Bella cúp phone.

Tối nay Bella cứ nhìn đồng hồ mãi, cô rất muốn đi ra ngoài nhưng lại sợ phiền dì Thu. Bóng dáng ai đó xuất hiện ngay trước mặt mình, Bella giật mình khi nhìn thấy dì Thu đang cầm chìa khoá trong tay.

-Đi con, đi chờ con đi. Dì Thu giọng thật vui.

-Dì.....

-Sinh nhật bạn trai mà, không đi thì kỳ lắm.

-Cám ơn dì, Bella vui sướng kêu lên.

Chiếc Honda chậm rãi ra khỏi khu nhà sang trọng kia, Bella muốn mua một cái bánh sinh nhật nhỏ nhưng cuối cùng cô đổi lại thành cái bánh trái cây ở tiệm bánh mà cô yêu thích. Bella nói:“dì ơi, dì ngồi đợi con. Con ra ngay thôi”.

-Dì đi với con nha.

-Khỏi đi dì, chỗ này khó tìm chỗ đậu xe. Di để xe nơi này một hồi ra là có ticket đó, con ra ngay mà.

-Ừ, đi cẩn thận. Chậm chậm thôi.

-Dạ.

Bella chậm rãi đi vào trong tiệm bánh kia, cô hớn hờ chọn chiếc bánh mà Nguyễn Khang thích. Nhìn rất đẹp mắt mà lại ngon, nụ cười tươi tắn xuất hiện trên môi. Mười lăm phút sau cô trở lại xe, dì Thu cười thật tươi.

-Xong rồi hả? Wow, nhìn ngon quá. Bà nhìn lướt qua phía trên, Nguyễn Khang. Thì ra đây là tên của bạn trai Bella.

-Uh....con...mượn phone đi....một chút được không? Không biết ảnh....ảnh...có ở nhà không?

-Con bé này, đây nè. Gì mà mượn được không? Nói như vậy là dì giận con đó nha, xem dì như người nhà được không?

-Cám ơn dì, Bella cười giòn khi chiếc xe từ từ rời khỏi khu tập nập đó.

Bấm phone cho Nguyễn Khang khi chiếc xe từ từ hoà vào dòng xe cộ tấp nập, không ai bắt phone. Bella thờ dãi rồi cúp phone. Dì Thu lập tức nói:“chắc bạn, một lát gọi lại là được”.

Mười phút sau, vẫn chưa có ai gọi lại. Bella lại gọi lần nữa, cô nói:“sao cái đường này hôm nay lại bị gì mà kẹt xe ghê vậy dì?”

-Hình như phía trước là accident đó con.

Bella cười nhẹ rồi ánh mắt chợt lướt qua nơi lần trước Nguyễn Khang và cô gặp nhau. Dụi dụi mắt mình, cô nhìn thấy một người. Đồng thời lúc này phone lại được bắt, giọng nói của Nguyễn Khang vang lên:“hello”.

-Uh....anh Khang, Bella....đây.

-Là em à? Uh....anh.....mới tắm xong.

-Anh....ở nhà sao? Bella dụi dụi mắt, cô quả là nhìn thấy Nguyễn Khang ở trong tiệm ăn, ngay chỗ....cạnh cửa sổ.

-Phải....anh....mới tắm xong. Em...đang ở đâu? Nguyễn Khang nhìn lên.

-Em...ởnhà. Anh tối nay làm gì? Bella thấy khó thở quá.

-Anh ở nhà coi phim, sau đóngủ thôi.

Bella nhìn thấy một người con gái ngồi ngay xuống trước mặt Nguyễn Khang, giọng anh có vẻ áp úng:“anh....bạn một chút....”. Nguyễn Khang nhìn cô gái chăm chăm, ánh mắt thật dịu dàng. Người phục vụ đã bung đồ ăn lên, Nguyễn Khang còn lịch sự “chăm sóc” tận tình người con gái kia.

-Anh Khang, happy birthday anh. Giọng Bella buồn hiu, ánh mắt cô rất buồn.

-Cám ơn em, giọng Nguyễn Khang không nghe ra được gì.

-Uh....anh....ở nhà buồn không? Bella nhìn thấy Nguyễn Khang kéo cái đĩa đồ ăn của cô gái tới gần và đang giúp cô gái kia cắt nhỏ thức ăn ở trong đĩa.

-Không đâu, sè.....không. Nguyễn Khang trả lời.

-Okay, em cúp phone đây. Anh....have a good dinner.

-Uh.....cám ơn em, Nguyễn Khang cúp phone. Anh giật mình, cái gì mà have a good dinner? Sao con bé lại nói như vậy? Sao....nó biết mình.....đang có dinner? Uh.....ah, có lẽ Bella nghĩ mình ở nhà một mình..... chắc là như vậy. Nguyễn Khang đưa tay lên vuốt vuốt tóc, chính anh trong tận cùng tiềm thức vẫn cũng cảm thấy có chút xấu hổ với cô bạn gái của mình. Xin lỗi em Bella, anh có nỗi khổ riêng.

Ngoài này Bella đưa cái phone trả lại cho dì Thu, ánh mắt cô vẫn nhìn chăm chăm cái bánh trái cây ở trong tay. Cô cất giọng:“dì à, cái bánh này....con phải làm sao đây?”

-Hả? Không phải con định đem tới nhà bạn trai sao? Dì Thu ngăn người ra.

-Ảnh? Bella thờ dãi.

-Lúc này.....không phải con còn nói chuyện.....

-Phải, ảnh nói ảnh....mới tắm xong, Ảnh còn nói....ảnh đang ở nhà. Bella gật đầu.

-Vậy sao con....

-Con....conđi biết con vừa nhìn thấy gì không? Con nhìn thấy ảnh.....

-Hả? Con....định nói là.....đi Thu áp ứng.

Bella chỉ chỉ ngón tay về hướng bên tay phải, giọng cô chậm rãi nhẹ nhàng:“đi nhìn thấy hai người ngồi ở cửa kiếng trong tiệm ăn kia không? Ảnh.....chính là người nói với con.....đang ở nhà.... mới tắm xong“.

Bà Thu nhìn theo hướng ngón tay của Bella, quả thật là người con trai kia đang nói chuyện vui vẻ với cô gái ở ngay cửa sổ. Không biết họ nói gì mà nhìn thật vui vẻ, đột nhiên người con trai còn đưa khăn giấy lên khoe miệng cô gái. Cử chỉ rõ ràng là đang yêu nhau, bà áp ứng:“uh....uh....“.

-Minh đi về đi đi, giọng Bella nghe không ra được cảm giác gì.

-Con.....uh....đừng buồn.

-Minh đem cái bánh này về....ah, di ơi, bây giờ cũng còn sớm. Hay là.....hay là đi chở con tới nhà anh Hoàng đi. Ảnh nhất định có ở nhà, ảnh sẽ chở con về. Bella chợt nhớ ra.

-Con....không sao chứ? Uh.....con....

-Con không sao mà, chả lẽ đi muốn nhìn con khóc sao? Bella cười cười, nụ cười chỉ mình cô biết cảm giác ra làm sao.

-Dì thà rằng con khóc còn hơn là con tỉnh như vậy, dì Thu nhìn cô chăm chăm.

-Xời, dì thiệt tình. Con không sao đâu dì.

-Con...thiệt ổn chứ?

-Thiệt mà, dì yên tâm. Uh...đi đừng nói với chú nha, mắc công chú lại lo cho con. Con không muốn chú bị Đại hộ vệ xiên xỏ đâu.

-Đại hộ vệ?

Bella bật cười rồi nói:“ý con là chú Rich, ông đó“.

-Con bé này thiệt tình, còn biết nói giỡn là được rồi. Dì đỡ lo một chút, dì Thu nhìn cô rồi thở ra.

-Cám ơn dì. Ngừng một lúc rồi Bella nói:“đi đừng đợi cửa con, con sẽ tự một mình lên lầu được“.

-Ồ, dì biết rồi.

Bà Thu rút cuộc cũng chở Bella tới nhà của Hoàng, cô tập tễnh đi cà nhắc vào trước cửa nhà Hoàng. Không lâu sau đó thì cô biến mất ở cánh cửa kia, bà Thu quay trở về một mình.

Bạn đang đọc truyện *Và Anh Muốn Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Đau Lòng

Hoàng nhìn chăm chăm cái bánh rồi chợt hỏi:“bánh sinh nhật...sao lại mang tới đây?”

-Thì mình em ăn không hết, hai người phụ em chở sao. Bella trả lời.

-Nhưng....sinh nhật của anh Khang mà, sao em lại.....không đem tới đó cho ảnh?

-Ảnh? Không rành. Bella còn thật sự trả lời.

-Cái gì? Ảnh...bạn gì? Hoàng ré lên.

-Uh.....

-Không phải hai người cãi nhau chứ?

-Không có, Bella lắc đầu.

-Vậy chứ ảnh đâu?

-Ảnh...bạn....rồi.

-Ảnh bạn gì? Hoàng bám theo sát câu trả lời của cô.

-Đi ăn với bạn.

-Ai? Trai hay gái?

-Gái.

-Sao em biết?

-Em..

-Nói thật đi, không thì anh gọi cho ảnh liền. Hoàng đứng bật dậy.

Bella vội vàng chụp lấy cánh tay của Hoàng, cô nhìn anh bằng ánh mắt trách hờn:“ngay cả anh cũng xấu như vậy sao?”

-Nói cho anh biết, chuyện gì xảy ra hả? Hoàng chắc chắn là có chuyện rồi, anh ngồi xuống.

-Em.....hứa với em, không được gọi cho ảnh. Nếu không, em không bao giờ nữa nói chuyện với anh.

-Con nhỏ này....em thiệt là....Hoàng ré lên.

-Hứa đi.

-Được rồi, Hoàng bực bội gật đầu.

-Không được nói cho chú biết nữa.

-Được, Hoàng nghiêng răng.

-Ok, tin anh.

-Nói mau, Hoàng thúc giục.

-Uh....em không định tới ảnh hôm nay. Anh coi...cái chân em lúc sáng còn sưng vù lên. Tối nay thấy đỡ nên đổi ý mà ra ngoài. Em đi mua cái bánh này, định surprise ảnh. Gọi phone cho ảnh hai lần, rút cuộc ảnh bắt phone. Ảnh nói....ảnh đang tắm, ảnh...đang ở nhà. Giọng Bella dừng lại, cô ngược nhìn Hoàng.

-Ảnh không ở nhà sao?

-Lại bị anh đoán đúng rồi.

-Vậy....rồi sao nữa?

-Có biết lúc em đang cầm cái bánh và gọi phone cho ảnh thì em nhìn thấy gì không? Bella như chờ đợi.

-Uh...đừng nói em thấy ảnh với người khác.....

-Phải, anh....thật sự thông minh. Uh...em hỏi ảnh làm gì? Ảnh nói ở nhà xem tivi. Em còn tưởng mắt em có vấn đề rồi, em thấy ảnh....đang ăn dinner với một người.....

-Con gái hả?

-Phải. Em....thấy ảnh ngồi ở cái chỗ....lần trước ảnh nói....ảnh thích em. Bella cười cười, chỉ cô mới biết được nụ cười này của mình là cỡ nào buồn cười.

-Con nhỏ kia là ai?

-Là ai không quan trọng, quan trọng là.....anh Hoàng,.....uh....mặt em....nhìn ngu lắm sao? Bella đòi mắt nhìn lên gương mặt của Hoàng. Cô nói tiếp:“xin anh thành thật cho em biết đi, em nhìn ngu thật sao?”

-Không có, rất là xinh đẹp nha.

-Em đang hỏi anh chuyện khác, là ngu có phải không?

-Không có, rất thông minh.....chỉ làđôi khi ngu phát khiếp. Hoàng ngăn lại con cười của mình.

Bella cười cười tới run cả vai, cô nói:“hèn gì.....”.

-Uh.....rồi sau đó thì sao?

-Không sao hết, em nói ...have a good dinner rồi cúp phone. Ảnh có rảnh đâu mà nói chuyện với em.

-Rồi....sao nữa?

-Em...đi Thu còn nhìn thấy ảnh đưa khăn giấy....lau miệng cho người kia.

-Vậy lặn à? Người này.....muốn chết sao? Hoàng găm giữ.

-Anh Hoàng.....mình....ăn bánh đi.

Giờ phút này Tâm mới mở miệng:“Bella, người như vậy không đáng tin tưởng. Anh tin chắc em đã có quyết định rồi”.

Bella ngăn người một lát rồi gạt đầu, cô cười cười với Tâm rồi nói:“cám ơn anh.....đã nghe chuyện.....buồn cười của em. Lại để cho anh chê cười rồi”.

-Ảnh dám cười em, anh...xử ảnh liền. Hoàng ré lên.

-Bây giờ mình....ăn bánh được không?

-Ăn chứ sao không ăn? Bánh ngon như vậy, cho người như vậy ăn....rất uống. Hoàng kéo cái bánh trái cây lại gần.

-Anh Hoàng nè, em nhớ anh có rượu trái cây gì phải không? Ké chút được không? Bella hỏi.

-Cái gì? Em...không định giải sầu chứ?

-Anh đi lấy, Tâm đứng dậy. Anh quay đầu lại rồi nói:“rượu đó nhẹ lắm, chỉ chút còn thôi. Đừng lo”.

-Em lo gì chứ, anh chở em về mà. Bella cười cười.

-Bella, có nhớ trước đây anh thường hay nói với em là anh Khang nhìn có vấn đề nhưng anh lại không biết chỗ nào có vấn đề. Có nhớ không? Hoàng chợt nhớ ra.

-Ừ, anh thường hay nói như vậy.

-Bây giờ thì anh đã biết vấn đề ở đâu rồi. Ánh mắt của anh, nhìn rất lạ. Kiểu như là chột dạ mà không dám nhìn thẳng vào người ta đó.

-Ừ, nghe rồi.

-Anh thấy kiểu anh bày tỏ cảm tình với em cũng rất lạ, rất nhanh, rất vội vàng. Hoàng kéo tay Bella đứng lên, Tâm đã bày ra 3 cái ly và đang cắt bánh ở trên bàn.

-Hôm nay.....không no không về, Bella cười nhẹ. Cô cũng hy vọng mình có thể ăn một cách ngon lành.

Hoàng nhìn Bella thật lâu rồi sau đó nói:“Ừ, quên đi. Tuy rằng anh không giỏi ăn nói như người khác nhưng có một câu anh còn thật sự hiểu được là.....người không biết trân trọng những gì trong tay thì cũng đừng mong có thể giữ được nó mãi”.

-Anh Hoàng, anh thật sự là bạn tốt của em. Bella cười cười rồi đưa tay cầm lấy đĩa bánh mà Tâm đưa.

Cả ba người vừa ăn bánh vừa nói về cái project mà Hoàng và Bella đang làm. Hoàng thật sự là đem hết kinh nghiệm ăn nói của mình ra với mục đích là làm cho cô bạn nhỏ không có thời gian để nghĩ tới buổi sinh nhật đáng ghét của Nguyễn Khang. Họ vừa ăn vừa uống chút rượu cocktail. Cho tới khi trên tivi chiếu bộ phim Fast and furious thì Hoàng và Tâm lại rủ Bella tới để xem tivi.

Bella quay sang hỏi Hoàng:“anh Hoàng, cho em mượn phone đi”.

-Gi? Muốn gọi cho ảnh sao? Hoàng gầm gừ.

-Không phải, em gọi cho chú. Chú nói....gọi cho chú tối nay.

-Okay, trên bàn kia. Gọi đi.

-Ừ, cảm ơn. Bella đứng dậy lấy phone rồi tìm một chỗ yên tĩnh để nói chuyện.

Phone reng không lâu thì Sony bắt phone:“Hi Hoàng”.

-Chú, Bi đây.

-Hả? Uh....sao lại.....giọng Sony vui hẳn lên.

-Chú rảnh không?

-Rảnh, Bi....đang ở với anh Hoàng sao?

-Dạ, Bi mượn phone của ảnh. Bi hứa gọi cho chú nên gọi thôi.

-Uh....vui không?

-Uh.....cũng bình thường thôi chú.

-Chú hỏi sinh nhật có vui không?

Bella cười cười rồi nói:“thì Bi nói là cũng bình thường mà, Bi biết chú định nói gì chứ bộ”.

-Sinh nhật bạn trai màcũng bình thường? Bi có phải đang hẹn hò hay không?

-Chú à, Bi chỉ là.....chỉ mới thử muốn biết ảnh nhiều hơn một chút thôi. Cái gì mà hẹn hò chứ? Bi....giống đang hẹn hò sao? Uh....

-Bi, uh....sao vậy?

-Sao là sao chú?

-Bi....không bình thường. Sony khẳng định.

-Bi bình thường.....cũng là chuyện thường. Chẳng lẽ chú muốn Bi hét lên cho mọi người biết mình đang vui hay buồn sao? Bella cười hi hi.

-Bi....sao lại ở nhà của Hoàng? Sony chột hỏi.

-Uh...ah, là sau khi sinh nhật thì anh Hoàng muốn Bi làm project tiếp với ảnh nên hai đứa về đây. Ảnh với anh Tâm bây giờ.....đang xem phim mê mẩn trong kia kia.

-Vậy à.

-Chú à, uh....anh Tâm hỏi Bi nhưng mà Bi không biết trả lời ảnh ra sao nên hỏi chú cho chắc ăn.

-Gi hả?

-Uh.... em họ của ảnh đó, đang quen một người. Khi cô bạn gái gọi phone cho người bạn trai kia đó, người đó lại đang đi ăn với một người con gái khác. Chuyện lạ là khi cô ấy hỏi người bạn trai ở đâu thì anh ta lại nói là đang tắm, mới tắm xong và đang ở nhà. Uh.trong khi đó lại bị cô bạn gái nhìn thấy rõ ràng là anh ta đang ngồi ăn với một người con gái khác. Họ nhìn....có vẻ không giống bạn bình thường. Chú àuh....anh bạn trai ấy còn dùng giấy để lau dùm cái miệng cho người con gái kia. Chú nghĩ.....chuyện này là sao? Bella cố làm cho giọng nói của mình giống như bình thường nhưng nói tới đây thì không nói được nữa. Cô hống nghẹn lại, cô quyết định chỉ nói bao nhiêu này thôi. Giống như bị uất ức, rất khó chịu. Nói bao nhiêu lời trên đây là một thử thách rất lớn rồi, không thể chịu được thêm nữa.

Sony im lặng một lúc thật lâu.

-Chú.....chú còn đó không?

-Còn, còn.....

-Chú nghĩ sao hả? Bella hỏi hộp chờ đợi câu trả lời.

-Uh..... chuyện này....không phải của Bi chứ? Sony suy tư.

-Trời, không phải đâu. Là em họ của anh Tâm. Uh...lúc này anh hỏi Bi nhưng mà Bi nói...ờ, mà sao chú lại hỏi như vậy? Chú mong muốn Bi bị như vậy sao?

-Không có, chú....đĩ nhiên là lúc nào cũng muốn Bi được vui vẻ mà. Chú làm sao có thể mong muốn chuyện đó đến với Bi chứ. Chú chỉ hỏi vậy thôi.

-Vậy chú trả lời đi, coi giống Bi suy nghĩ hay không? Bella toát mồ hôi, chú Sony đa nghi quá. May là mình thông minh nha, Bella thầm nghĩ.

-Uh.....người con trai này không thành thật. Hy vọng sau những gì cô bạn gái này nhìn thấy thì có thể đặt anh ta vào loại không đáng tin cậy. Với ý nghĩ của chú thì không có lý do gì để nói láo với người bạn gái của mình cho dù mình thật sự là chỉ đi ăn với người cùng chỗ làm hay bất kỳ người con gái nào. Với lại...không có lý do gì để có thể “giúp” người khác phai lau miệng. Tóm lại, người con trai không thật lòng và đang đứng ở hai thuyền. Chú nói như vậy, Bi hiểu không?

Bella im lặng một lúc thật lâu rồi nói:“ừ, chú thật giỏi. Uh.....anh Hoàng cũng nói như vậy. Đàn ông thiệt là.....không đáng tin”.

-Không phải đàn ông nào cũng vậy đâu Bi, Sony cười nhẹ trên phone.

-Ừ, ai cũng không đáng tin. Chỉ mình chú là tốt nhất, hèn gì chị Tiên...

-Bi à.....Sony cắt ngang, anh nói:“chú không có gì với người đó hết, Bi tin chú đi”.

-Nhưng người ta rất là thích chú nha, Bi thấy chỉ vừa hiền lại vừa đẹp nữa. Chú....còn đòi gì nữa? Bella cười giòn.

-Con bé này, sao mỗi lần đều nói ...chuyện này?

-Chú à, chị Tiên lại rất hiền nha. Bi thích chỉ lắm á, Bi làm mai cho chú...

-Bi, chú....có thích một người. Sony bật ra câu này.

-Hả? Ai hả?

-Uh.....uh..... chỉ có điều là.....Sony ngập ngừng. Thật sự làm sao mà mở miệng đây? Con bé có sợ không?

-Điều gì hả chú? Là ai hả? Bella thúc giục.

-Uh.....uh...chú thì thích người ta, nhưng người ta.....

-Có chồng rồi hả?

-Còn chưa.

-Vậy....có bạn trai rồi sao?

-Uh....hình như cũng chưa thật sự yêu người kia, chỉ là mới thích thích chút chút thôi.

-Xời, làm Bi thót tim dùm cho chú.

-Là sao? Sony cười cười.

-Thì là chú cứ tiếp tục theo đuổi người ta chứ sao, Bi là con gái nha. Bi miễn phí.....gỡ rối tơ lòng cho chú. Bella cười giòn.

-Nhưng mà.....

-Gì nữa?

-Uh.....chú.....sợ người đó sẽ sợ tới hết lên khi nghe chú nói chú thích....

-Khoan đã, mà sao lại sợ chú?

-Uh.....là.....là vì.....người này lúc nào cũng.....là người ta không bao giờ nghĩ tới chú sẽ thích người đó.....

-Khoan, là sao hả chú?

-Là.....uh...thí dụ như là..... có một ngày, chú nói là thí dụ cho Bi dễ hiểu nha. Có một ngày, uh..... chú Rich nói chú Rich thích Bi, Bi sẽ ra sao hả?

-Á..... Bella ré lên rồi sau đó im lặng thật lâu. Rốt cuộc cô cười khùng khục trên phone mà không ngừng được.

-Bi, gì hả?

-Uh....chú nói chuyện hoàn toàn không thể nào xảy ra được. Đại cận vệ.....là anh chàng “gay” chính hiệuthì làm sao mà biết yêu. Bella cười tiếp.

-Đại cận vệ? Gay....chính hiệu? Sony ngẩn người.

-Ừ, đại cận vệ là....tên Bi đặt cho ông. Còn Gay chính hiệu là báo chí tặng cho ông nha, anh Hoàng nói tới thuộc lòng luôn. Mà trở lại chuyện của chú đi, chú....bình thường..... như những người đàn ông khác sao? Bella hồi hộp chờ đợi câu trả lời.

-Hả? Chú....không giống bình thường sao? Sony găm gù.

-Uh.....Bi định hỏi là.... chú thích đàn bà sao?

-Hả? Sony giật mình.

-Trả lời Bi đi.

-Chú là đàn ông nhen Bi, đương nhiên....thích đàn bà.

-Vậy đỡ lo rồi, chú có biết.....báo chí tặng cho chú là gì hay không? Chú là “người không thích đàn bà“. Ha ha haaaaaa Bella cười thật giòn.

-Trời đất ơi, Bi à. Đừng nghe những tờ báo nói láo ăn tiền kia, chú....người bình thường.

-Là có nghĩa là biết thích đàn bà có phải không? Người bình thường thì thích đàn bà đẹp, chú có không?

-Ừ, đẹp chút. Tốt nhất là y hệt như Bi, Sony trầm nghĩ.

Bella cười rú lên như nghe được chuyện gì cực kỳ vui, cô cười tới ho liên tục. Cô nói:“chú à, Bi nghe chú nói tới nay, Bi đỡ lo rồi. Còn tương.....còn tương.....“.

-Tương gì? Nói tiếp đi, không cho ngập ngừng.

-Bi còn tương chú ...là người không thích đàn bà, còn tương....chú giống....Đại Phật.

-Đại Phật?

Bella cười giòn, cô nói:“dạ phải, Đại Phật....ngườikhông biết cười, sếp của chú. Mặt ông nhìn sợ muốn chết, không biết muốn hù ai mà lúc nào mặt mày ông cũng như cái núi băng, nhìn phát ớn“.

-Bi.....

-Được, được, không nói ông. Trở lại chuyện cô bạn chú thích đi. Giờ chú tính sao?

-Uh....không tính, đợi....người ta lớn chút mới tính.

-Hả? Người đó.....còn nhỏ à? Teen sao?

-Uh... tuổi thì đủ lớn nhưng.....

-18 không chú?

-Rồi.

-Bi có tuyệt chiêu này, bảo đảm giúp chú đạt thành tâm nguyện nha.

-Gì hả? Sony phẩn chấn lên.

-Uh.....bắt đầu bây giờ, mỗi ngày nha. Nếu như chú gặp người ta thì chú cứ việc nói vòng nói vo, cứ vòng vòng để người ta biết là chú có chú ý tới người ta. Uh....cách này bảo đảm từ từ người đó sẽ quen với chú hơn, sẽ không phải sợ khi nghe chú tỏ tình. Chú nói Bi thông minh không?

Sony thật không biết phải nói gì, anh cười nhẹ trên phone. Cách này....đã và đang dùng nhưng còn chưa có hiệu quả vì “quan sư quạt mo” vốn là “chậm tiêu” bên kia đường dây vẫn không cảm giác được gì.

-Sao hà chú? Chú thấy không được hả?

-Uh....uh....nhưng mà.....người kia.....rất là chậm hiểu.....hơn nữa anh bạn trai của người kia ở rất gần người đó.

-Xời, chú à..... chú nói riết thì chậm cỡ nào cũng nhanh hiểu á.

-Uh..... người bạn trai kia....nhìn cũng rất khá.

-Mà người bạn trai kia của người đó có nhìn khá cỡ nào cũng làm sao có thể bằng chú chứ? Bella dứt một miếng bánh vào miệng.

-Gi?

-Bi nói là khỏi cần nhìn anh bạn trai của người đó, Bi bảo đảm chú ăn đứt ông kia. Bella nói.

-Con bé nàythiệt tình, Sony cảm thấy có niềm vui len lỏi trong lòng.

-Cái người kia mà không thích chú thì rõ ràng là “siêu ngu” rồi. Chú vừa có công việc đang hoàng nè, đẹp trai lại cao ráo. Còn chưa vợ và không thích đàn ông nè, cũng không thích đàn bànhiều, chỉ thích một, và còn thích đàn bà đẹp.....hahaaa Bella cười khùng khục tới miếng bánh lọt vào trong cổ họng, cô ho liên tục.

-Bi.....Bi à, có sao không?

Bella cố gắng ngừng cơn ho, cô nói“Bi.....không....sao, Bi đang ănmà cười....nên bánh.....nó rớt vô cổ....”.

-Tối nay...Bi có về không bình thường. Sony chợt nói.

-Bi? Uh.....

-Bánh ngon không?

-Không ngon, Bella đáp nhanh.

-Tại sao?

-Nếu Bi nói Bi muốn chú cùng ăn với Bi thì Bi sẽ thấy ngon hơn, chú tin không? Bella ngân ngấn nước mắt, giờ phút này cô chỉ muốn được nhìn thấy Sony mà thôi. Trái tim thật buồn quá, Bella đưa tay dụi mắt.

Sony không nói lời nào.....

-Chú à, Bi hỏi thiệt chú nha. Mặt Bi....nhìn ngu lắm có phải không?

-Sao lại hỏi như vậy?

-Uh... có nhiều lúc anh Hoàng nói Bi rất là chậm tiêu. Lúc đó Bi còn tưởng ảnh....tám chục phần trăm nói chơi, hai chục phần trăm nói thật. Lúc này Bi....Bi có hỏi ảnh một lần nữa, cũng là câu hỏi này. Ảnh.....ảnh nói....

-Sao? Hoàng đổi câu trả lời à?

-Uh.....anh Hoàng nói là Bi ngu tới phát khiếp. Thỉnh thoảng ảnh lại nói là làm ơn thông minh lên một chút, Bi.....ngu như vậy không phải là Bi sẽ bị người ta gạt dễ dàng sao?

-Không phải, Bi thông minh lắm. Bi còn nhỏ....lại có thể suy nghĩ được rất nhiều chuyện. Tóm lại, dưới mắt của chú, chú sẽ không cho Bi bị chuyện gì. Ai dám gạt Bi, người đó.....coi như mềm xương. Chú nói thật đó, Sony gầm gừ.

-Chú à, hahaaaa nói chuyện với chú thật sự là có thể làm cho Bi.....trái tim mềm nhũn.

-Chú nói thật mà, chú sẽ không để cho Bi gặp phải chuyện gì. Sony thật lòng trả lời.

-Chú.....nhiều lúc.....nhiều lúc....

-Sao?

-Uh....nếu như....uh....nếu như Bi mà ngu tới phát khiếp như anh Hoàng nói á. Uh....hihihihi chú làm Ba của Bi đi, như vậy khỏi ai dám ăn hiếp Bi. Bi muốn coi mấy người đó mềm xương như thế nào. Hi hi hihihihi....Nhiều khi Bi thật sự muốn biết....có ba thì....mình sẽ như thế nào? Chú biết là Bi không có ba mà, chú.....à, được không?

-Cái gì? Sony thiếu điều nhảy dựng lên.

-Biết ngay chú hông chịu mà, Bella cười hi hi.

-Chú.....không cần con gái. Sony gầm gừ, con bé này quả thật có thể làm cho trái tim một người ngừng đập.

-Bi biết trước câu trả lời rồi. Ai lại đi chịu nhận một người con gái to đùng mà ngu tới phát khiếp làm con chứ. Hay là.....chú làm anh trai được không? Tuổi chú không xa với tuổi của Bi, Bi lại có thể giới thiệu đám bạn cho chú.... Bi thật sự là thiếu tình thương của ba và anh trai nha, thiếu một cách đáng thương đó chú à. Giọng nói mềm nhũn của Bella vang lên đều đều.

-Bi, anh trai cũng không được. Sony gầm gừ.

-Được được, lại cũng chẳng muốn làm anh chứ gì. Biết chú không thích Bi mà, Bi vừa ngu lại hay gây chuyện. Bella giọng điệu như rất là đáng thương.

-Không có, chú rất là thích Bi. Thích thiệt là nhiều....Chả lẽ Bi không nhìn.....không cảm nhận được hay sao? Sony bật ra câu này.

Ha ha haaaaaa Bella cười rộ lên, giọng cô thật giòn trong khi bên kia phone thì Sony lại hối hận vì câu nói này của mình. Giờ làm sao đây? Cũng đã lỡ nói ra rồi, uh....

-Bi.....

-Bi biết rồi, Bi chỉ giỡn với chú thôi. Lâu lâu Bi phải check lại coi chú có còn thích Bi không. Giờ thì Bi yên tâm rồi.

Trái tim của Sony giờ mới được trở lại bình thường, lúc nãy anh thật sự sợ hãi vì câu nói của mình. Cũng may con bé còn chưa hiểu, Sony thở phào rồi nói:“nhớ kỹ, chú lúc nào cũng mong muốn Bi thật sự vui về“.

-Chú à, hahaaaa nói chuyện với chú thật sự rất là vui. Giờ phút này Bi chỉ muốn.....

-Gì hả?

-Uh....Bella ngập ngừng. Thật sự cô rất muốn ôm Sony một cái, chỉ một cái mà thôi. Sao mẹ lại không sinh cho mình một người anh trai hay chị gái chứ? Có anh chị em thì thật sự rất là tốt nha, thật hâm mộ quá.

-Bi?

-Uh... thôi không gì, có muốn cũng không được. Lần sau chú về thì Bi mới muốn, Bella cười.

-Xời.

-Chú à, thôi Bi kêu anh Hoàng chở Bi về. Đầu Bi bắt đầu....lãng lãng rồi.....

-Gì hả?

-Ahhhhh.....uh....Bi....chú đừng giận nha, lúc này....Bi có uống rượu trái cây với anh Hoàng. Hihiiii nhưng Bi còn tỉnh mà.

-Vậy sao.....sao lại như vậy chứ? Chú có nói là Bi không được đụng tới mấy thứ đó mà, Sony bắt an.

-Chú à, anh Hoàng....thích đàn ông. Ai lại đi thích một con bé ngu tới phát khiếp như Bi chứ? Anh sẽ tìm một thằng bé ngu tới phát khiếp.....như anh Tâm. Ha haaa haaa chú yên tâm đi. Bella cười cười.

-Con bé này..... biểu chú làm sao không lo đây. Sony thở dài.

-Chú, lần sau Bi sẽ không uống. Giờ Bi về nha, phải trả phone cho anh đó.

-Ừ, về tới thì gọi cho chú. Uh.....có mất kiếng không?

-Dạ có, có luôn nốt ruồi đáng yêu kia. Bella cười giòn.

-Biết rồi, Bi lúc nào cũng đáng yêu. Cứ giới thiệu mãi, chú đã thuộc lòng rồi. Sony cười thật sự.

-Ừ, lâu lâu Bi phải check lại coi chú có còn nhớ Bi đáng yêu không. Mắc công chú chỉ nhớ Đại Phật là đáng yêu thôi. Bella phụng phịu trả lời.

-Thôi, Bi về đi.

-Dạ, bye chú.

-Ừ, bye Bi.

Bella ngồi đó một lúc lâu sau mới đi vô trong nhà để rồi sau đó Hoàng đưa cô bạn nhỏ trở về.

Bạn đang đọc truyện *Và Anh Muốn Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Đại Phạt

Hoàng bỏ cô bạn nhỏ trước cổng và đợi cho cô biến mất sau cánh cổng lớn thì anh mới cho xe quay đầu đi. Bella chậm rãi “lang thang” trên con đường nhỏ từ cổng tới nhà chính, cô lăm lăm trong miệng: “nhà gì mà xây tốt ở phía trong vậy nà, đi bao lâu mới tới đây?”

Vừa đi vừa hát bài hát mà mình yêu thích nhất, giọng ca thật dễ nghe vang lên trong đêm tối. Bóng người vẫn chậm rãi nghiêng qua nghiêng lại trên con đường nhỏ, giọng ca thật mềm mại....

Nhìn lên vầng trăng khuyết, chợt nghe hồn nuôi tiếc,

Lời yêu không nói đêm nay và cho đến ngàn sau.

Nhìn sâu vào mắt biếc, chợt nghe tình tha thiết

Người ơi cho đến khi nào tình thôi hết ghen ngào.

Hi hi hii.....Bella tự nói một mình: “Việt Dũng mà nghe mình hát bài này còn phải giật mình nữa kia ha haaa haaaa.....Việt Dũng.....sao mà có người có thể viết bài hát gì mà hay dữ vậy nà? Việt Dũng, Bi thiết là thần tượng chú quá đi thôi. Phải trải qua mới có thể biết được.....ha ha ha.....nhất định đã từng yêu một người và còn yêu rất nhiều mới có thể biết được cảm giác này.....wow.....mình thông minh tới phát khiếp.....hi hi hiiiiii”.

Cuộc tình em ngây thơ như nắng như mưa trong mơ

Đợi anh đến dẫn đưa em vào thế giới lãng quên

Cuộc đời anh lang thang trong gió trong sương mệnh mạng

Chờ em nói tiếng yêu thương ngàn đời vẫn mong tìm

Bella quen thuộc con đường nhỏ để tới căn nhà phía sau, giờ phút này cô không đủ tỉnh táo để nhớ tới mình đã chuyển về toà nhà phía trước. Cô nhìn thấy cái xích đu nơi mình thường xuyên ngồi mỗi khi Sony tới, cô đi tới rồi ngồi xuống.

Và em muốn nói yêu anh dù tình yêu trái ngang

Và em muốn nói yêu anh dù đời đã dở dang

Bàn tay như kéo đêm đen để vầng trăng vỡ tan

Và em muốn nói yêu anh dấu cho hồn phai tàn

Và xin tha thứ cho nhau để hồn thôi đón đau

Và xin muốn kiếp yêu nhau để chờ nhau kiếp sau

Bàn tay đan kín yêu thương vì một mai cách xa

Nụ hôn chất ngất trên môi giữa ân tình phai nhòa.

Bella thấy hối hận vì đã uống cái thứ rượu trái cây kia, bụng cô giờ phút này cực kỳ khó chịu. Cô ôm đầu rồi co hai chân lên, giọng cô thật nhỏ: “anh Hoàng, anh thật là ác. Biết người ta không uống được mấy thứ đó mà còn rủ rê.....hai người.....người đẩy.....người đưa.....báo hại em.....đau đầu quá....”.

Bóng dáng cao to vốn đi theo Bella nãy giờ, bây giờ đang đứng ở bên cạnh cô. Anh đột nhiên ngồi xuống rồi đưa tay đung lấy bàn tay nhỏ.

Bella ngo ngoe ngắc ngắc nhìn lên, cô nhìn thấy Hoàng. Giọng cô vang lên: “ủa, sao.....anh không phải quay về rồi sao anh Hoàng?” Bella dụi dụi mắt, cô quả thật nhìn thấy Hoàng. Ánh trăng tuy rằng không sáng lắm nhưng cũng đủ nhìn thấy anh Hoàng.

-Em say rồi, giọng nói thật trầm thấp vang lên.

Hii hiiii hiiii Bella cười cười rồi nói: “em không có say, anhmới say. Nói cho anh biết nhen, Đại Phạt mà nhìn thấy anh....là anh chết chắc”.

-Đại Phạt?

-Ừ, nhưng mà....anh đừng lo. Em giúp anh....trốn, nơi này....ổng không bao giờ tới. Anh Hoàng à, đầu của em đau quá. Bella rên rỉ.

-Sao lại.....như vậy? Giọng nói nghe như đang đau lòng.

-Anh thật ác, hôm nay người ta đã rất là không vui....lại để em uống tới....ahhhh đầu em....bụng cũng khó chịu quá....anh Hoàng.... em đã uống bao nhiêu cái thứ quái kia hả? Bella nhích người tới gần, cô đặt đầu vào đôi vai bên cạnh.

-Không vui sao? Giọng nói như tự hỏi.

-Anh nghĩ em có thể vui sao..... anh Hoàng? Bella càng lúc càng nhích tới gần người bên cạnh.

-Xây ra chuyện gì? Tiếp tục hỏi.

-Uh...uh...em kể anh nghe rồi mà.....anh...anh Khang thật xấu. Chỉ có chú với anh là thật tốt....giọng Bella nhỏ lại.

-Chỉ....hai người thôi sao? Giọng nói tỏ vẻ rất là không vui.

-Ừ.....chú...tốt hơn anh một chút. Hi hi hiiii chú không nói em ngu tới phát khiếp như anh nói. Chú nói ai ăn hiếp em, chú....làm người đó mềm xương.....hahahaaaa anh Hoàng, anh dám nói em ngu....em cho chú đánh anh.....chú rất là thích em, chú sẽ nghe lời em hahaaaaa....

-Chú.....Sony? Giọng nói hơi găm giữ.

-Chứ còn ai, em nói chú đánh anh mềm xương....hiiiiiii tốt nhất là đánh cho mềm cái miệng của anh Khang.....sao anh lại gạt em chứ? Bella ngược lên rồi xoa xoa cái miệng ở ngay trước mắt mình, giọng cô thật nhỏ:"chú à, chú tốt nhất là đánh cho anh....khỏi dám nói láo với Bi đi...." Bella cười cười, đầu cô nghiêng ngả. Cô nói tiếp:"tốt nhất là chú đánh "Đại cận vệ" cho ông khỏi trừng mắt với Bi nè, uh....hahaaaa còn "mắt kiếng cận" nữa, Bi biết ông cũng không thích Bi, còn "Đại Phật" thì tốt nhất là..... đánh tan cái tảng băng ở trên mặt ông. Ha ha haaaaa mỗi lần nhìn tới ông, anh Hoàng anh biết không....em sợ muốn chết.....anh Hoàng.....nói cho anh biết bí mật này nha, kiếp trước "Đại Phật" nhất định là sát thủ cho nên kiếp này mặt của ông mới có thể hù dọa người như vậy nha....hahahahahaaaa.....".

Ha haaa haaaa Bella cười thật giòn, giọng cô đứt quãng:"chú à.....hi hi hi.....Bi chưa gọi phone cho chú.....mà sao.....chúah, nhất định là Bi nhớ chú tới.....nhìn anh Hoàng.....thành chú.....rồi. Phone....phone.....anh Hoàng...đưa phone em gọi cho chú....." Bella vừa nói vừa xà người xuống, bàn tay nhỏ lục lọi túi áo của Hoàng.

Gương mặt nhỏ nhắn kia cứ cọ qua cọ lại ở trong ngực, khó chịu vì bàn tay nhỏ sờ soạng lung tung ở trước mặt, bàn tay to cầm lấy bàn tay nhỏ của cô rồi bấm vài số. Sau đó đặt cái phone vào tai cô, giọng anh vang lên:"nói đi".

.....

-Anh Ken?

-Chú.....là Bi.....ha ha haaa chú cũng say sao? Lúc nào cũng kêu Đại Phật. Chú....phải đặt Bi trước ông....mới được, Bi nhất, Đại Phật thứ nhì..... hahaaaa.....giọng Bella vang lên.

-Bi? Sao lại là Bi? Sao Bi....dùng phone này?

-Phone? Phone...gì? Cái phone này...xài được mà.....

-Bi.... chú Ken có ở đó sao?

-Chú....Ken? Ha ha ha ha giờ này Đại Phật ngủ rồi....Bi nói chú nha, Bi nhất ông nhì. Bi phải là nhất mới được.

-Được được, Bi là nhất. Nhưng sao Bi lại xài phone của chú Ken?

-Phone? Cái phone này của ông sao? Đầu phải.... Bi tới nhà rồi.....Bi....đau đầu quá.....chú đừng lo.....chú nhớ....đánh mềm xương.....hi hi hi....chú đã hứa.....vừa nói Bella vừa ngả đầu vào thứ gì đó ở bên cạnh.

-Bi à.....

-Bi muốn ngủ.....quá, bye chú.....Bella tìm được vị trí thoải mái, cái phone cũng từ từ tuột khỏi tay cô.

-Bi muốn ngủ.....quá, bye chú.....Bella tìm được vị trí thoải mái, cái phone cũng từ từ tuột khỏi tay cô.

-Bi.....Bi.....à.....

Cắt đứt phone, ánh mắt đen lay láy nhìn chăm chăm gương mặt nhỏ đang úi úi trong ngực mình. Con bé này đang làm gì? Gối....gối nằm sao? Còn chưa kịp suy nghĩ tiếp thì con bé đã choàng cánh tay kia qua thân hình anh, giọng con bé thật nhỏ nhưng cũng đủ nghe:"chú à, Bi.....nhớ chú.....chùng nào thì chú vềchùng nào....Bi có thể dọn ra? Chú nhanh....nhanh một chút..... có được không? Được.....không?"

Sau đó thì không nghe cô nhóc nói gì nữa, Ken thật muốn hét lên trong lúc này. Cả buổi tối anh cố tình không muốn nhìn tới con bé, trời xuối đất khiến, cả đêm cứ bồn chồn trong lòng. Xách xe ra ngoài cả một buổi tối và uống mấy chai beer với Rich nhưng vẫn không tập trung được, anh lại lái xe trở về. Cứ ngồi ở ngoài và ngóng bóng dáng nhỏ này khi nghe di Thu nói con bé đã ở lại nhà người bạn và lát sau sẽ quay về.

Lúc tâm trạng đang không khá lên được chút nào thì con bé lại nghiêng nghiêng ngả ngả trở về, giọng hát vang lên khiến tinh thần thật tốt. Tâm trạng khá lên khi nhìn thấy con bé nửa tỉnh nửa say, nếu không sao lại có thể có tâm tình mà ngồi xuống chiếc xích đu nhỏ tí này với con bé chứ? Câu nói cuối

cùng của con bé lại làm cho tâm trạng của Ken xuống dốc, gì mà Bi nhớ chứ? Bộ đi lâu lắm rồi sao? Còn nữa.....dọn ra? Nó muốn dọn ra sao? Con bé này.....

Bàn tay to nâng nhẹ đầu nhỏ của cô lên, Ken quyết định đem cô về phòng. Ánh mắt chợt dời tới đôi môi nhỏ, cô nhỏ thì thầm“anh Hoàng, bánh sinh nhật...thật ngon.....nhưng anh lại không muốn ăn....hihihihi”. Ánh mắt đen tối lại khi nhìn đôi môi nhỏ chu lên rồi cái lưỡi nhỏ liếm liếm như đang thưởng thức gì đó. Quả thật là làm điên người, Ken thở hì hộc.

Quyết định làm theo điều trái tim đang muốn, Ken chợt cúi đầu xuống rồi mút lấy đôi môi nhỏ kia. Trái tim đập như muốn vỡ ra khi chạm phải làn da mịn màng non mềm của Bella. Quả thật mịn màng mềm mại như anh đã từng nhìn thấy lúc sáng này, mềm tới sợ làm đau cô nhỏ khi chạm tới vùng cấm địa này.

Đôi môi nhỏ kháng cự và muốn đẩy anh ra, ánh mắt nâu he hé mờ đi rồi sau đó cô nhỏ đẩy mạnh Ken ra. Giọng nói uất ức vang lên:“anh Khang.....anh không.....chưa từng có bắt đầu nhưng từ đây về sau anh không nên đụng tới em. Anh....không nên đượcmy first kiss“. Bella ôm ôm đầu, giọng cô ừ ừ:“chúchú..... ời.....“.

Bị hành động của Bella làm cho giật mình, Ken thù người một chút mới hiểu cô nhỏ đang nói gì. Đây có nghĩa là.....nụ hôn đầu tiên của Bella? Trái tim nhảy nhót vài giây nhưng bị vài chữ cuối cùng của Bella đánh tan niềm vui đó, trong đầu con bé lúc nào cũng có Sony. Chưa kịp làm gì thì cô nhỏ lại nhào vào trong lòng anh, giọng cô nức nở:“chú.....chú.....“.

Yên tĩnh....thật yên tĩnh, rốt cuộc thân hình nhỏ nhắn hoàn toàn dựa vào đôi tay của Ken. Cả người của cô đang nằm trong cánh tay của Ken, anh đem cô về phòng. Giây phút này thật sự yên tĩnh vì cô nhỏ đã ngủ từ lúc nào. Ken chậm rãi bế cô đi lên lầu, đem cô đặt vào căn phòng nhỏ của cô. Gỡ bỏ cặp mắt kiếng to đùng kia, Ken kéo mái tóc dài mềm mại và đặt nó ngay ngắn lại. Dưới ánh trăng len lỏi qua khung cửa sổ, gương mặt nhỏ nhắn mê người kia đang nằm ngay tầm mắt Ken.

Không phải lúc này đi Thu nói con bé đi sinh nhật bạn, người đó tên Khang? Câu nói:“.....chưa từng có bắt đầu nhưng từ đây về sau anh không nên đụng tới em. Anh....không nên đượcmy first kiss” vẫn lặp đi lặp lại trong đầu Ken, anh nhìn cô chăm chăm.

-Chú.....ờicánh tay nhỏ ôm chặt con bear nhỏ vào lòng, gương mặt với nụ cười thật hạnh phúc.

Trái tim Ken đập mạnh, nếu đây không phải là con bear mà là Sony.....nghĩ tới đây, Ken bật dậy. Anh không dám nghĩ tiếp nữa, anh xoa xoa gương mặt mình. Trời à, lúc này mình....mình đã làm gì? Sao mình có thể hồ đồ tới....muốn hôn con bé? Thật là gặp quỷ mà, Ken thở hắt ra rồi nhanh chóng rời khỏi căn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Và Anh Muốn Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Danh Từ “Cung”

Sáng nay khi Bella thức dậy thì cô ngỡ ngàng thật lâu, cô quả thật không nhớ rõ mình đã làm gì tối qua. Vò vò cái đầu nhỏ nhắn của mình, Bella chợt nhớ ra mình đã quên một việc vô cùng quan trọng. Cô chụp ngay cái phone ở bên cạnh giường, cô bấm thật nhanh. Hơi thở phì phò, gương mặt còn chưa tỉnh táo hẳn.

-Hello, giọng Sony vang lên bên kia đường dây.

-Chú, chú.....Bi.....Bi đây.

-Morning, giọng Sony nghe vui vui.

-Chú.....chú đừng giận Bi nha, giọng cô hồn hển.

-Hả?

-Uh.....Bi biết chú giận Bi có phải không? Tối qua.....Bi....quên gọi cho chú, Bella giải thích.

-Cái gì? Sony ngẩn người.

-Uh.....làBi quên mất....chú đừng giận nha.

-Bi.....

-Được được, người ta biết lỗi rồi mà. Bi...đừng la Bi nữa.

-Có biết giờ này chú muốn làm gì không? Sony nghiến răng hỏi.

-Uh....gì chú?

-Muốn bay ngay về để đánh cho Bi một trận.

-Hả? Bella giật mình.

-Tối qua Bi đã gọi phone cho chú mà cũng không nhớ sao? Sony gầm gừ.

-Uh.....thiệt hả chú?

-Có biết là chú đã lo tới cỡ nào không? Giọng nói của Sony vang lên hơi cao.

-Bigọi phone cho chú tối qua rồi, vậy sao....chú còn giận Bi hả? Bella ngó ra.

-Trời đất ơi.....con bé này.....Giọng Sony lại trầm xuống như cổ nhện.

-Uh.....vẫn còn giận Bi hả chú? Sao kỳ vậy?

-Bi có biết là mình đã làm gì tối qua không? Chú có nói qua là đồng ý cho Bi uống cái thứ rượu trái cây quí quá gì đó không? Cái gì mà con bé ngu tới phát khiếp và thằng bé ngu tới phát khiếp, thật sự đủ lớn để có thể uống thứ rượu đó sao? Có biết tối qua Bi đã treo trái tim của chú ra sao không? Có biết Bi đã dùng phone của ai gọi phone cho chú sao? Có biết.....Sony càng nói thì giọng càng gầm gừ nghe thật hoảng.

-Uh.....chú....nói cái gì.....Bi hông hiểu gì hết.

-Thiệt làm đầu chú đau chết đi được. Con bé ngu tới phát khiếp, thằng bé ngu tới phát khiếp. Rõ ràng là....

-Chú à, cái gì thằng bé con bé ngu tới phát khiếp? Chú nói gì..... ah, chú đang nói anh Hoàng có phải không?

-Không phải, là Bi. Còn dám uống thứ rượu đó lần nữa, chú cho Bi biết tay. Sony gầm gừ.

-Nhưng mà Bi biết lỗi rồi, Bi hông dám uống nữa. Đầu....người ta còn đau nè, vừa mới tỉnh dậy thì nhớ tới chú nên gọi ngay. Chú....đừng giận nữa....có được không? Bella thì thảo nghe thật tội.

Lời thì thảo trên quả thật làm Sony nguôi ngoai, anh nhẹ giọng một chút:“để chú mà nghe Bi dám uống thứ rượu đó một lần nữa, chú sẽ.....cho Bi một trận đòn”.

-Đã biết.....Bi hông dám nữa.

-Đầu còn đau không? Sony hỏi.

-Đau, đau á chú.

-Đi uống một ly trà nóng vào ngay đi. Sony gầm gừ.

-Dạ biết rồi. Bella thờ ra.

-Đi đi.

-Chú.....hông giận Bi nữa có phải không? Bella giọng thật nhỏ.

-Ừ.

-Chú.....hìhì hiiii chú thiệt tốt. Bella cười giòn.

-Điên bót lại đi, cứ để cho người khác phải lo mãi. Sony ráng nhin cười.

-Bi nói chú nha, vừa tỉnh lại là người ta nhớ tới chú liền. Gọi phone ngay mà còn hăm he một trận đòn gì nữa? Chú hăm he Bi thì Bi cho chú xuống thứ nhì á. Bella chọc ghẹo.

-Có biết tối qua Bi nói gì với chú không? Sony hỏi với giọng hơi vui.

-Gì chú?

-Là Bi nói Bi muốn đứng nhất, chú phải đặt Bi đứng nhất mới được. Còn đứng nhì phải là.....Đại Phật. Sony nhin không được mà cười nhẹ.

-Thiệt à? Vậy chú có để Bi đứng nhất không?

-Bi nghĩ sao?

-Uh....Bi giỏi giang nè, Bi lại không biết xài tiền như bao nhiêu người con gái khác nè, Bi lại ca hay, Bi biết điều, Bi lại không nháo om sòm, rất lễ phép, không đua đòi, Bi lại hiền and quan trọng nhất là Bi xinh đẹp. Chú không đặt Bi ở vị trí thứ nhất thì đầu chú nhất định có vấn đề rồi. Đại Phật dĩ nhiên thứ nhì, đơn giản chỉ vì ông là boss chú. Bi nói có đúng không?

-Trời à, Bi khiêm tốn một chút có được không? Sony cười cười, quả thật con bé này nói trúng phốc những gì anh nghĩ về con bé.

-Đã khiêm tốn lắm rồi chú à, Bella cười giòn.

-Sợ Bi luôn, Bilúc nào cũng đứng nhất trong lòng chú.....có được chưa?

-Thiệt? Bella mừng rỡ khi chính tai nghe được câu nói này. Giọng nói của chú Sony quả thật không phải đang giỡn hay là nói cho mình vui lòng.

-Ừ.

-Chú à, uh....Bi...hình như là nghe được.....Bi nghĩ chú đang nói thật có phải không? Không phải nói cho Bi vui chứ?

-Thật. Chú.....không bao giờ nói láo với Bi.

-Ah....Bi càng ngày càng thích chú rồi. Hi hi hi hiiii Bella cười thật thích thú.

-Bi, tối qua.....Bi.....không gặp ai chứ? Ý chú định nói là.....khi Bi về tới nhà.....Bi không gặp ai chứ?

-Hình như là không. Bi...về tới.....nếu Bi gọi cho chú thì.....chú cũng nói Bi gọi đó. Chú yên tâm đi, Bi đâu có quậy phá gì đâu, Bella cười nhẹ.

-Thiệt.....không biết phải làm sao. Chỉ biết tối qua, chú sợ muốn chết.

-Sao vậy chú?

-Bi đã dùng phone của anh Ken.

-Hả?

-Là thiệt.

-Uh.....nhưng mà ông để ở đâu mà Bi có thể xài phone của ông?

-Chú làm sao biết được?

-Uh.....uh.....Bi cũng đâu có biết.

-Hy vọng là anh Ken để quên trên bàn, Bi tình cờ đi ngang rồi lấy phone anh rồi gọi cho chú.

-Chắc là vậy rồi, chú à, chú đừng lo. Bi hông thích ông, ông cũng chẳng thích Bi.

-Hy vọng là vậy. Sony gật đầu, cầu cho mình đừng nghĩ xa quá.

-Chú à, thôi Bi đi đánh răng. Hôm nay Bi phải tìm ra vài thích hợp để cùng anh Hoàng làm xong project cho rồi.

-Bi, chú đã send cái phone tới cho Bi. Có lẽ hôm nay Bi sẽ nhận đó. Để chú mà gọi không được thì Bi liệu hồn đó, Sony hăm he.

-Hi hi hi cảm ơn chú, bởi vậy Bi thích chú là có lý do mà. Đáng được cưng nhiều, Bella cười giòn.

-Trời ơi con bé này.....

-Đáng yêu có phải không? Bi biết mà, khỏi cần chú nhắc nhở.

-Xời.....Sony cười to.

-Khi nào Bi nhận được, Bi lập tức gọi phone cho chú liền. Bye cưng, Bella cười vang.

-Con bé này.....Bye.....cưng. Sony cũng lập lại hai chữ “đáng yêu” kia.

-Chú à, sau này chú kêu Bi là “cưng” đi.

-Sao vậy? Sony cười cười.

-Bi nghe chú Kim gọi mẹ là cưng á. Bi hỏi mẹ tại sao, mẹ trả lời như vậy nè. Chú Kim gọi mẹ là cưng, cũng giống như gọi em gái vậy. Chữ “cưng” đặc biệt hơn chữ em, nghe ngọt ngào hơn, chứng tỏ tình cảm vượt qua hơn kiểu bình thường. Mẹ là vợ của ba, chú Kim đương nhiên vì tình bạn với ba mà phải “cưng” mẹ. Hơn nữa chú Kim không có em gái, đương nhiên phải “cưng” mẹ Hoa nhiều một chút vì mẹ Hoa rất là đáng yêu như Bi.

-Xời, tóm lại là Bi lại nói mình đáng yêu có phải không? Đã thuộc lòng, cứ nhắc mãi, Sony cười tiếp.

-Vậy tóm lại chú có muốn gọi Bi là “cưng” không? Bella gằm gừ.

-Gọi, gọi chứ. Bi.....cưng.

-Vậy mới được, bye chú.

-Ừ, bye cưng. Sony cười vang trên phone, anh thật sự rất thích cái từ mới lạ mà nghe êm tai này vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Và Anh Muốn Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Tà Thiếu Gia

Sau khi cúp phone với Sony thì nụ cười vẫn còn đọng lại trên khuôn mặt của Bella. Cô đi nhanh vào phòng tắm rồi làm đánh răng thật nhanh. Chợt nhớ ra câu chuyện của Nguyên Khang, nụ cười chợt dừng lại. Ánh mắt còn tự hỏi với chính bản thân mình rằng mình thích Nguyên Khang bao nhiêu. Bella ngẩn người khi khám phá ra cô không buồn nhiều như ngày hôm qua.

Xách cái giỏ xuống dưới lầu, Bella gấp ngay đi Thu. Cô cúi đầu chào rồi chợt khựng lại. Bella hỏi:“đi ơi, uh.....tối qua.....con....đi có gặp con không?”

-Không có con, sao vậy?

-Uh.....con còn tưởng....con cũng không biết con về phòng bằng cách nào nữa. Bella cười hi hi.

-Hả? Ý của con là.....đi Thu trọn to mắt nhìn Bella.

-Ý của con là.....con quên mất tui con đã làm gì. Uh.....tối qua.....chú Ken.....

-Chú Ken đi với chú Rich, sao vậy con?

-Dạ không có gì, con là sợ.....ổng. Bella thè lưỡi nhìn đi Thu.

-Thiệt tình, thôi mau lại đây đi thay băng cái chân cho.

-Dạ khỏi đi đi, con thấy cũng còn tốt lắm. Vết thương đã lành da lại rồi đi, lúc này con có mỡ ra xem thử. Hôm nay chắc là con về trễ dữ lắm nha đi.

-Không ăn gì sao con? Nè nè....đi đâu vậy? Di Thu gọi với theo.

-Dạ không, hôm nay con bận lắm.

-Nhưng mà cậu hai có dặn là.....

-Bella dừng hẳn lại, cô mở to mắt rồi hỏi:“ổng nói gì hả đi?”

-Cậu Ken nói nhắc con ăn sáng rồi mới uống thuốc. Đây là bọc thuốc của con, nhớ ăn rồi uống nó cho vết thương mau lành.

-Xời, con còn tưởng.....dạ thôi đi đi, con không sao rồi. Ah, ăn thì con không có thời gian nhưng thuốc thì con lấy. Lát nữa con ăn xong thì sẽ uống. Con cảm ơn đi. Con đi nha đi, Bella cười tí mắt rồi đi nhanh ra cổng lớn.

Bella đón xe bus rồi đi thẳng tới tiệm vài lúc bữa trước mà cô đã té. Bella nhìn thấy bác tư cũng như mọi ngày với nụ cười hiền trên gương mặt. Cô cúi đầu chào rồi nói:“chào bác, mới sáng mà bác đã bận như vậy rồi sao?”

-Ồ, Bella. Chân con đỡ chưa? Bác tư gật đầu rồi nhìn xuống chân cô.

-Dạ đỡ rồi bác, hôm qua nó còn hành con nóng hổi cả buổi sáng. May có thuốc nên đã hết chuyện, Bella cười nhẹ.

-Uh.....hôm nay có muốn lấy khúc vải nào thì cho bác tư biết. Bác cho người giúp con, nhớ nha.

-Dạ con hết dám leo rồi. Thôi con đi vòng vòng coi vải nha bác.

-Ờ đi đi, tìm được thì cho bác biết.

-Dạ, cảm ơn bác. Bella nói xong thì đi vào bên trong.

Ông tư nhìn theo một lát rồi tự hỏi có nên làm gì không. Cô bé nàyhình như cậu chủ rất là quan tâm. Hay là mình gọi cho cậu chủ biết, rồi có chuyện gì thì lại không hay. Ông tư suy nghĩ một chút rồi bắt phone gọi cho cậu chủ nhỏ.

Đợi khoảng hai phút, rồi cuộc có người bắt phone. Giọng Don vang lên phía bên kia:“hello“.

-Uh.....uh....cậu chủ, là tôi. Cậuđang bận sao?

-Chú tư? Con không bận, con vừa mới tập thể dục xong.

-Uh.Cậu.rảnh không? Tiệm vải....

-Uh không, hôm nay con bận lắm. Hôm nay con phải đi dành thời gian để chăm sóc bà mẹ xinh đẹp của con.

- Tiệm vải....

- Hôm nay con bận lắm. Con sẽ không đụng tới việc làm hôm nay đâu chú tư.

-Uhh....vậy thì thôi. Chỉ là....con bé Bella....đang ở bên trong.

-Cái gì? Thật sao? Don mừng rỡ kêu lên.

-Uh....con bé vừa mới tới.

-Giữ nó lại, không cho nó đi đâu hết nha bác tư. Trong vòng 15 phút, 15 phút thì con sẽ tới. Chào bác, Don nói xong thì cúp phone.

Bác tư tròn to mắt nhìn cái phone, đây có phải là cậu hai đây không? 15 phút? Đủ sao? Không phải nói hôm nay không đụng tới việc làm sao? Còn bà mẹ xinh đẹp kia thì cậu chủ tính sao? Sao thay đổi mau dữ vậy? Bác tư lắc lắc đầu rồi tiếp tục làm việc.

Bella đi vòng vòng để tìm cho được thứ vải mà mình cần, cô đã tìm khoảng 30 phút rồi mà vẫn chưa nhìn thấy thứ mình muốn. Hơi cúi người xuống vuốt vuốt nhẹ đầu gối, thứ gì đó bỗng xuất hiện ngay tầm mắt khiến cô kinh hoàng. Vừa muốn hét lên thì giọng nói thật vui vang lên:“gì nhát vậy Bi?”

-Nè, muốn hù người ta chết sao? Làm hết thốn, Bella nghiêng răng.

-Bi à, anh giận chút mà. Đừng giận nha, Don cười như xin lỗi.

Bella không nói gì nữa, cô tiếp tục xoa xoa đầu gối.

-Chân em sao rồi?

-Đã ok.

-Sao gọi phone mãi mà không bắt hả?

-Phone hư rồi.

-Vậy sao không gọi cho anh?

-Gọi anh? Lần rồi anh cũng thấy rồi đó, lúc on lúc off.

-Ừ.

-Đề làm gì? Cặp mắt nâu mở thật to.

-Em.....có nhớ số phone anh không? Don găm giữ.

-Không.

-Đưa tay của em ra đây, Don nhìn cô, anh thật muốn hét lên trong lúc này.

-Đề làm gì?

-Thì đưa đây rồi mới biết.

Bella chìa tay ra, cô chỉ biết sau khi chìa bàn tay ra thì đã hối hận.

Don ghi lấy cánh tay nhỏ của cô rồi nhanh chóng kéo lại thật gần trong lòng mình. Anh rút ra cây viết rồi hí hoáy thật nhanh lên trên lòng bàn tay của cô nhỏ. Con bé này thật muốn làm mình tức chết mà, trả lời “không” ngon lành. Mình đã gọi điện thoại cho con bé này tới muốn gây đốt ngón tay, đáp lại là câu trả lời thật muốn vỡ tim: “gọi để làm gì?”

-Nè, anh làm cái gì vậy? Bella rút cánh tay lại nhưng không được, cánh tay đã bị ghi thật chặt ở trong lòng người kia.

-Chỉ có cách này mới có thể làm cho em nhớ số phone của anh. Don gầm gừ. Ôi, con bé xấu xí này thơm quá. Don hò hét trong lòng.

-Nhột, nhột quá, anh thả ra. Bella vừa muốn cười vừa muốn hét trong lúc này.

Don buông cánh tay của cô nhỏ ra một chút nhưng vẫn nắm lấy bàn tay của cô, giọng anh vang lên: “đọc đi”.

Bella muốn rút bàn tay của mình lại nhưng bàn tay cô vẫn bị nắm trong bàn tay to lớn kia, Bella nhìn thấy một dãy số 408***** trên lòng bàn tay của mình.

-Anh....số phone này.....

-Của anh, mau đọc đi.

-Anh....không địnhmuốn Bi nhớ liền bây giờ chứ? Cô mở to mắt nhìn Don.

-Rất thông minh, học thuộc đi. Khi nào thuộc, anh buông tay của em ra. Don chớp cặp mắt xanh vô tội rồi như chờ đợi cô.

Bella tròn xoe đôi mắt một hồi rồi nghiêng răng hỏi: “nè, anh rảnh lắm sao? Tự nhiên mới sáng sớm xuất hiện trước mặt người ra rồi bắt người ta đọc thuộc số phone của anh”.

-Anh không rảnh.

-Vậy sao anh tới đây?

-Tới tìm em, ai biểu gọi em hoài hồng được. Don nhún vai.

-Cậu hai à, hôm nay....Bi bận lắm. Không rảnh để giỡn với anh đâu, Bella thở mạnh. Cô dùng bàn tay trái để xoa xoa đầu gối.

-Anh không cần em giỡn với anh, anh chỉ muốn em có thể học thuộc số phone của anh mà thôi. Còn nữa, anh hy vọng em nói thì phải giữ lời.

-Hả? Anh nói....gì? Gì....giữ lời? Bella hỏi.

-Nếu như em đã hứa gọi phone cho anh thì em nhất định phải gọi. Nếu không anh sẽ chờ cả ngày, Don nhìn cô chăm chăm.

-Uh....Bi....hứa với anh sao?

-Đã hứa, và anh đã chờ phone suốt hai ba ngày nay.

-Xời cậu hai à, là anh đã tự động để số phone của anh vào phone của Bi. Bi cũng không hứa sẽ gọi cho anh, Bella nghiêm mặt. Ánh mắt cô như dò hỏi người này có bình thường không.

-Không cần biết là sao, hôm nay anh nhất định sẽ để em thuộc lòng số phone của anh. Don nhún vai.

-Trời đất ơi....Bella xoa xoa thái dương. Cô gầm gừ: “từ nãy giờ Bi đã mệt lắm rồi, Bi phải tìm vải mới được. Anh đừng có làm cho Bi phải khổ sở thêm có được không?”

-Còn nhớ anh đã nói gì không?

-Không nhớ. Bella trả lời thật tự nhiên.

-Thiệt tội nghiệp, đã không xinh lại còn không được nhớ dai.

-Không buông, khi nào thuộc số phone thì anh sẽ buông. Don cười cười, con bé này thiệt tình. Tưởng mình là con nít sao, vừa buông ra thì sẽ lập tức không nghe lời. Vậy sao có thể thuộc lòng được? Hôm nay, bất cứ giá nào thì mình cũng sẽ làm cho con bé nhớ số phone của mình. Hơn nữa bàn tay thật mềm mại, cứ muốn nắm mãi. Ánh mắt lơ dềnh nhìn tới những đầu ngón tay được cắt ngắn gọn gàng, không son phết gì nhưng nhìn thật đẹp. Bàn tay nhìn đẹp y hệt như bàn tay của mẹ vậy.

Trong khi đó thì Bella ngồi đọc tới đọc lui dãy số ở trong lòng bàn tay. Cô biết mình ghét nhất là phải học thuộc những con số không trật tự như số phone. Người đàn ông này tính tình tuy không ác liệt như Đại Phật nhưng cái kiểu cư xử thì có chút giống. Không nói lý, chỉ biết bắt người khác làm theo

ý mình. Thiết là đáng giận, người nào cũng ăn hiếp mình. Chả lẽ mặt của mình để bị ăn hiếp hay sao? Cô vô tình đưa bàn tay trái lên xoa xoa gò má.

-Sao vậy? Don thấy hành động của Bella thì cười cười, con bé này thật đáng yêu quá.

-Không gì, Bi đang so sánh anh với một người. So sánh anh với một người “đại ác”, Bella nhún vai trả lời.

-Anh chắc chắn người “đại ác” kia phải nhất định có khuôn mặt cũng nhìn khá coi như anh. Như vậy mới có thể làm cho Bi xấu xí của anh nghĩ tới. Don cũng không vừa.

-Gi mà Bi của anh? Hôm nay anh quên uống thuốc có phải không? Bella gặm gừ.

-Người vừa không xinh xắn lại mở miệng ác như vậy. Don lắc lắc đầu, ánh mắt vẫn nhìn cô chăm chăm.

Cặp mắt nâu nhìn lên rồi vênh môi trả lời: “bộ chưa từng nhìn thấy người đẹp sao?”

Don bật cười ngay lập tức, anh gượng cười rồi trả lời: “Người đẹp? Em....sao? Ha ha ha.....uh.....nhìn thấy người đẹp rất nhiều nhưng cho tới giờ thì anh mới khám phá ra ra một chuyện thật thú vị”. Don xoa xoa hai ngón tay lại với nhau, anh trầm nghĩ.....không biết.....nếu như gương mặt này mà không có cặp mắt kiếng to đùng kia, nếu như không có nốt ruồi ở dưới mi mắt....thì gương mặt này sẽ ra sao hả?

Thấy cặp mắt đầy tình quái của Don, Bella cảnh giác một chút. Cô nói: “ờ, nhìn thì nhiều nhưng khi rình về thì mới quan trọng kia”.

-Em định nói là nhìn người đẹp thì nhiều nhưng sợ rình về người xấu có phải không? Don bất chợt ghi lấy bàn tay của cô, ánh mắt xanh ánh lên tia nhìn như muốn xuyên qua cặp mắt nâu để tìm hiểu sự thật.

-Là anh tự nói chứ hổng phải.....ai ép anh à nha.

-Cái con bé xấu xí này..... Don xoa xoa đầu cô.

-Nè, anh đừng có hở mở miệng ra là chê người ta xấu nha. Nếu như không có.....Bella chợt dừng lại, cô không định nói tiếp.

-Đúng là anh mới vừa nghĩ tới nếu như không có cặp mắt kiếng to đùng trên gương mặt của em, nếu như không có nốt ruồi dưới mi kia thì em sẽ nhìn ra sao? Uh.....sống mũi cũng tạm được, môi....miền cưỡng cũng có thể chấp nhận, răng trắng môi hồng. Khuôn mặt tuy không phải hình dạng trái xoan nhưng cũng rắng qua trạm này. Tóm lại.....tạm tạm chấp nhận. Don còn đang tạm đánh giá cô.

Bella thì bật cười, cô nhin không được nữa. Cô nhìn Don rồi hỏi: “nè, Bi xấu hơn anh nhiều, anh định nói như vậy có phải không?”

-Thông minh. Don tiếp tục xoa đầu cô.

-Vậy sao anh còn ngồi ở đây? Mắt anh....thăm mỹ kém như vậy sao?

-Chính là bởi vì ngồi bên cạnh người “không xinh” thì mình mới thấy mình “xinh” tới dường nào. Don trả lời.

-Trời.....sợ anh rồi. Bella cũng không nói gì thêm.

-Nhưng mà anh rất là thích ở bên cạnh con bé không xinh như em, phải làm sao đây? Don kéo cô tới thật gần.

Ánh mắt sợ hãi của Bella mở thật to rồi sau đó cô nói: “anh khủng vừa vừa thôi nha. Nếu gặp phải người nào đó thì chỉ nội mấy cái từ “không xinh” kia cũng đủ cho anh mềm xương rồi. May là anh gặp Bi đó, bằng không thì anh chết chắc”.

-Tại sao em lại không nói là anh rất có mắt nhìn người? Anh lựa một người không xinh để kết bạn, người đó lại hiền. Đó là một chọn lựa vô cùng thông minh. Anh càng lúc càng thích em rồi Bi. Don lại kéo kéo cánh tay của cô tới gần mình.

Bella mở to mắt khi bắt gặp ánh mắt kỳ lạ của Don. Khuôn mặt cô bỗng chốc nóng rang dưới ánh nhìn đó, cô cup mi xuống rồi kéo bàn tay của mình lại. Cô làm như mình đang học thuộc số phone của anh.

Tiếng cười của Don vang lên phía bên cạnh, còn chưa kịp ngước lên thì đã nghe tiếng Don: “anh nói thật”.

-Im lặng một chút, không phải anh muốn Bi học thuộc số phone anh sao? Lái nhai ở bên cạnh thì làm sao người ta học thuộc chứ? Bella nhăn nhăn mũi.

-Cô hai à, có một số phone thôi mà em đã nhai một khoảng thời gian rồi. Mau trả bài đi, Don kéo mạnh cánh tay của Bella rồi kẹp vào trong cánh tay mình.

-408xxxxxxx, được chưa? Anh mau buông tay, Bella hét nhỏ.

-Okay, coi như cho em qua trạm này. Giờ mình đi tìm vải đi, anh chở em đi chỗ khác. Don đứng lên rồi kéo cánh tay cô đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Và Anh Muốn Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Người Mẹ Xinh Đẹp

Don dắt Bella tới một tiệm vải ở trên một con đường tấp nập, con đường này cô biết mình chưa bao giờ đi qua. Đã nhìn thấy nhiều lần mỗi khi đi về nhà trước đây nhưng cô chưa từng ghé lại con đường này. Căn nhà cũ của chú Sony cũng gần nơi này lắm.

Ánh mắt cô kích động khi nhìn thấy tiệm vải này, cô quay sang rồi hỏi nhỏ: “nơi này cũng là của anh hả?”

-Sao lại hỏi như vậy?

-Thì anh trả lời đi.

-Em nghĩ sao?

-Bi...không biết mới hỏi anh, là...Bi đang hỏi anh mà.

-Có ảnh hưởng tới chọn lựa của em sao?

-Sẽ không.

-Vậy thì mình đi lựa vải đi, bên này đây nè cô hai. Don kéo cánh tay cô đi về bên trái.

Ánh mắt toả sáng trong suốt 90 phút đồng hồ, Bella kích động đi từ dãy này sang dãy khác. Trời à, nơi này thật sự có thể tìm được loại vải tốt. Bella xà xuống một kệ vải khá đặc biệt, thứ vải bên trong được sắp xếp thành từng khúc nhỏ và được đặt trong một tủ kính. Cô mở cánh cửa tủ kính ra và hoa mắt khi nhìn thấy những xấp vải được đặt ở trong đó.

Bella dụi dụi mắt khi nhìn thấy khúc vải rất vừa ý mình, ánh mắt cô tràn đầy kinh ngạc khi cuối cùng đã tìm thấy thứ vải mềm và mịn. Ánh mắt lại nheo nheo liên tục khi nhìn thấy bảng giá được treo ở trên khúc vải, cô đưa tay dụi mắt lên tục rồi nhìn sững khúc vải.

Don đang đứng khá xa để nói chuyện phone với ai đó, ánh mắt anh vẫn dõi theo bóng dáng nhỏ nhỏ đang dừng lại khắp nơi. Xem ra cô nhỏ này thật dễ dàng hải lòng, gương mặt bừng bừng hạnh phúc tới liếc ngang cũng có thể nhìn ra.

Bella tháo cặp mắt kiếng của mình ra, cô dụi dụi mắt liên tục, cô đang hò hét trong lòng. Khúc vải này đặc như vậy, mình có nên mua không?

Don thấy cô liên tục dụi mắt, anh nhanh chóng cúp phone rồi đi tới gần. Giọng anh đầy quan tâm: “em sao vậy? Bụi vào mắt hả?”

Bella ngược lên nhìn anh, trong tay vẫn còn cầm cái mắt kiếng của mình. Trong đầu cô đang suy nghĩ xem có nên mua khúc vải này không. Nếu như mua thì chỉ còn phải xài tới cái thẻ của chú, cô biết rõ mình không có đủ tiền mặt để mua khúc vải này. Nhưng mà mình rất là vừa ý khúc vải này nha. Bỏ xuống thì thật đáng tiếc. Tính sao đây?

Don vô cùng kinh ngạc khi cuối cùng được nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn không có cặp mắt kiếng cận to đùng kia của Bella. Trời à con bé thật xinh, xinh tới muốn nhào tới bầu vào khuôn mặt mịn màng kia để yêu thương cho thoải thích. Con bé đang suy nghĩ gì mà thất thần vậy?

Đột nhiên thấy Don nhìn mình chằm chằm, Bella đột nhiên thức tỉnh được mình đang làm gì. Cô vội vàng đeo ngay cặp mắt kiếng vào mắt, giọng cô mất tự nhiên: “uh....uh....Bi chỉ là....muốn nhìn kỹ khúc vải một chút, uh.....thật đẹp”.

Don chỉ cười nhẹ, anh vẫn đang thần phục ánh mắt nâu trong suốt mà mình đã nhìn thấy cách đây vài giây. Một đôi mắt nâu ánh mắt tinh khiết, đúng là như vậy. Ánh mắt không nhiễm một hạt bụi, ánh mắt sạch sẽ muốn làm cho người ta đi phá tầng đơn thuần kia, rồi lại không nhịn được bị mắt nâu hấp dẫn triệt để. Don nhẹ giọng: “còn tưởng em bị bụi bay vào mắt chứ”.

-Uh....Bi coi xong rồi, uh....Bella luyến tiếc nhìn lướt qua tủ kính lần nữa. Nơi này mà anh Hoàng nhìn thấy thì nhất định sẽ hét rầm lên cho coi, Bella thầm nghĩ.

Khúc vải trên tay bị Don cầm lấy, cô quay lại hỏi: “sao vậy?”

-Xong rồi thì mình đi, Don kéo kéo bàn tay của Bella.

-Nè nè, anh định làm gì? Bella thấy Don cầm lấy sấp vải của mình đã lựa.

-Thì trả tiền chứ không lẽ em định ở nơi này hoài sao? Em không đói nhưng bụng của anh đã đói.

-Uh.....Bella một đường bị Don kéo ra tận bên ngoài. Đặt khúc vải xuống quay tính tiền, anh quay sang rồi nói với cô rằng: “khúc vải này đẹp lắm”.

Bella không nói gì, cô chia cái thẻ của mình ra cho người tính tiền. Lần này xài thẻ của chú Sony, lát nữa phải gọi phone nói cho chú biết để chú đừng giật mình.

-Em làm gì? Don tròn to mắt.

-Trả tiền chứ gì? Bella nhún vai.

-Em không nghĩ xem là ai đã dẫn em tới nơi này?

-Anh chứ ai.

-Vậy sao để em trả tiền?

-Nè, anh đừng có kỳ cục nhen. Anh trả tiền..... lần sau khỏi gặp anh nữa. Bella nhìn Don.

-Được, được, sợ em rồi. Có cần tính kỹ vậy không chứ? Don buồn bực.

Người tính tiền là một người đàn bà trung niên, bà nhoèn miệng cười rồi nói:“cô à, đúng là không nên tính kỹ như vậy. Bạn trai trả tiền, có gì không đúng đâu?”

Bạn trai? Bella sợ tới giật mình, cô nhìn qua Don một chút rồi sau đó cười với người bán hàng. Cô nói:“đi ơi, con không phải bạn gái anh, con là.....em của bạn gái anh”.

-Hả? Người bán hàng khựng lại, bà là người đã làm ở đây được 6 năm rồi, chưa từng thấy ông chủ nhỏ dẫn ai tới kiểu này. Không hiểu tại sao cậu chủ không muốn bộc lộ thân phận trước mặt cô gái này. Nghe nói cậu chủ nổi tiếng là thay người tình như thay áo, toàn là những mỹ nhân xinh đẹp cao ngất. Lần này.....em gái của người yêu.....vậy không phải người yêu của cậu chủ cũng....không được xinh lắm sao? Bà thầm nghĩ.

Trong khi đó thì Don lại bội phục đầu óc nhạy bén của Bella, anh vò vò đầu cô rồi cười cười. Một con bé rất là thú vị, rất là vui tính. Don phát hiện ra ở bên cạnh cô nhỏ này thì tâm tình của mình trở nên rất là khác thường. Đặc biệt là vui từ bên trong ra ngoài, chưa từng có người có thể mang cảm giác này tới cho mình.

-Cám ơn dì, Bella cầm lấy cái giỏ nhỏ rồi nhoèn miệng cười. Lần này anh Hoàng sẽ kinh ngạc tới hết om sòm khi nhìn thấy khúc vải này cho coi. Cũng đúng thôi, \$180 khúc vải này. Thật là đau đớn quá, lần này bị nội thương nghiêm trọng rồi.

Bella mở to mắt khi ngồi vào chiếc xe của Don, cô tuy rằng không biết chiếc xe này bao nhiêu tiền nhưng cô nhận biết nó không phải bình thường như bao nhiêu chiếc xe khác. Cô lắp bắp một lúc mới nặn ra được vài chữ nghe thật muốn vỡ tim:“anh.....chiếc xe này....của anh hả?”

Don thật muốn cười tới vỡ tim, anh ráng kiềm nén rồi bật ra một câu:“không phải, là của anh mượn.....người khác”.

-Hả? Bella không hiểu lắm câu trả lời này.

-Anh mượn.....không trực tiếp lắm.

-Là sao?

-Thì là không hỏi mượn ngay trước mặt người đó.

-Ah.....anh.....Bella lắp bắp không ra lời, sau đó cô nặn ra mấy chữ:“đừng nói là anh.....”.

-Không phải như em nghĩ đâu, người đó là....ba của anh. Ông ấy không có ở nhà, anh chỉ là....mượn đỡ để đi vì xe của anh....đang sửa.

-Trời, làm sợ muốn chết. Tưởng đâu anh....Bella thở phì phò.

-Anh nhìngiống loại người đó sao? Có người nào thuộc thành phần đó mà có được một gương mặt như vậy sao?

-Trời, anh khiêm tốn một chút có được không? Lúc nào cũng.....

Chiếc xe dừng lại ở một tiệm Dim Sum tấp nập, Don nói:“vào tìm gì ăn một chút có được không? Coi như công anh dẫn em đi tìm vải đi”.

Bella không còn gì để nói, cô bước ra khỏi xe rồi đi theo Don vào trong. Họ được dẫn tới một bàn nhỏ ở ngay góc, nơi này tương đối rộng rãi hơn phía bên ngoài.

-Em muốn uống chút trà nóng không? Don hỏi.

-Ừ, Bella gật đầu.

-Vậy cho một bình trà bông cúc là được, cảm ơn. Don nói.

Rất nhanh một bình trà cúc được đem lên, Don nhanh chóng rót cho Bella một ly. Anh hỏi: “em có từng thử món ăn ở nơi này chưa?”

- Rồi, lần trước chú của Bi có dẫn tới nơi này để ăn. Đồ ăn rất ngon nhưng mắc quá.

- Hả? Chú? Em có chú sao?

- Có.

- Chú trả tiền mà sao mắc quá? Don cười cười.

- Chính vì chú trả tiền cho nên mới thấy đau lòng dùm cho chú.

- Vậy..... lần này anh trả tiền, em sẽ thấy đau lòng sao?

- Sẽ không.

Don xem chút nữa đã bị sặc vì câu nói này của cô, anh nhìn cô một lúc rồi hỏi: “Sao lại khác biệt như vậy?”

- Anh là anh, chú là chú, chú đặc biệt hơn anh. Nếu không sao gọi là chú được? Hơn nữa, không ai có thể so sánh với chú, Bella tiếp tục trả lời. Trong đầu cô lại hiện ra khuôn mặt lúc nào cũng âm áp của chú Sony.

- Con bé này đã không được xinh mà lại lảm nhảm. Don găm giữ.

- Là lời nói thật lòng, chẳng lẽ anh lại muốn nghe Bi nói sáo sạo? Bella nhướn mắt nhìn Don.

- Sợ em rồi, là thật sự. Don lắc lắc đầu.

Người đẩy xe thức ăn đã đứng ở một bên với rất nhiều món ăn ở trên xe, giọng nói của cô gái vang lên thật ngọt: “would you like any of this?”

Don nhếch môi cười với cô gái rồi quay sang hỏi Bella: “em muốn gì thì cứ gọi đi”.

Bella gật đầu ngay mà không cần phải e dè, cô đảo mắt một vòng quanh xe đẩy thức ăn rồi chậm rãi dời mắt tới chiếc xe ở ngay bên cạnh. Trên xe kia là đĩa cải làn bóng mượt, cặp mắt nâu không muốn dời đi.

- Tôi muốn đĩa cải xanh kia, Don nói với cô gái.

- Dạ được, cô gái lập tức đáp lại bằng tiếng Việt. Lúc này còn tưởng anh chàng đẹp trai này là 100% người Mỹ, ai biết tiếng Việt người này quá chuẩn tới như vậy. Cô gái nhẹ nhàng bưng tới đĩa cải rồi vẫn đứng bên cạnh như không muốn rời đi. Không biết người đàn ông này xài nước hoa gì, thật sự là rất quyến rũ. Người con gái vội hít nhẹ thêm vài cái nữa.

- Em có muốn những thứ này thêm không?

- Uh..... một đĩa bánh ướt tôm, một hoành thánh, một bánh bao xá xíu, một đĩa súp. Nhiều đó thôi, Bella nói một hơi.

Cô gái đứng ngay bên cạnh nhướn 1 đôi mắt vừa hăm mộ vừa ghen tị tới gương mặt của Bella. Phải nói thật là gương mặt là da trắng nõn không chút tí vết nào. 1 làn da thật đẹp nhưng lại rất không ăn khớp với cặp mắt kiếng nâu to đùng kinh người kia. Không biết người đàn ông đẹp trai này bệnh thần kinh hay không mà chịu chuông 1 người con gái chẳng đẹp 1 chút nào.

Thức ăn vừa đặt ở trên bàn thì bóng dáng của ai đó đã đứng cạnh bàn, giọng nói của Don vang lên: “ mẹ, mẹ cùng tới đây ăn sáng sao?”

- Ồ, mới sáng sớm con bé này đã lôi kéo mẹ tới nơi này, bà Thùy gật đầu, ánh mắt lại dừng ở nơi cô gái nhỏ.

Cặp mắt của Bella dời tới người đàn bà đứng ở bên cạnh, ánh mắt cô nhẹ nhàng nhướn lên rồi ngay sau đó cô đứng dậy ngay lập tức. Giọng cô thật lễ phép: “dạ, con chào bác”.

- Ồ, ờ ngồi đi con. Không cần phải như vậy, bà Thùy khoác bàn tay.

- Anh Don, uh mới sáng sớm... hay là mình ngồi chung bàn có được không? Có tiện không anh? Giọng cô gái bên cạnh vang lên.

- Uh...uh... Don ngáp ngừng nhìn mẹ mình rồi nhìn sang cô gái. Lúc này không phải nói với mẹ là mình chỉ muốn mẹ nhìn thấy người con gái này thôi sao? Sao lại như vậy chứ?

- Hello... uh... chị là em họ của anh Don. Người con gái nở nụ cười thật thân thiện.

Bella đi từ kinh ngạc này tới kinh ngạc khác, cô gái này dường như đã gặp ở đâu đó nhưng lại không tài nào nhớ ra. Thật rất quen nhưng lại Bella vừa suy nghĩ vừa ngước lên nhìn, cô nhướn miệng cười rồi nói: “ chào chị”.

- Ủ, mẹ với em ngồi đi. Don lập tức xê tới bên cạnh Bella, anh cũng muốn biết mẹ mình định làm gì.

- Trời anh Don, anh cũng ăn rau xanh sao? Thùy Trang kinh ngạc chỉ chỉ đĩa cải làn bóng mượt ở trên bàn.
- Uh... ăn chứ, ăn rau tốt cho sức khoẻ, Don gầm gừ.
- Mấy đĩa ăn đi, đừng lo nói chuyện. Hai đĩa cứ liên tục kiểu này thì sẽ làm cho bạn của con sợ đó. Bà Thùy vẫn âm thầm đánh giá cô gái nhỏ.
- Bella, ăn món này ngon như vậy sao? Don chỉ chỉ đĩa rau xanh trong đĩa của cô.
- U, ngon lắm. Anh ... vẫn chưa ăn hả? Bella nuốt xong 1 ngụm thì mới trả lời.
- Uh... sẽ ăn, ăn ngay. Don cho cọng cải làn vào miệng, mùi vị ... cũng không tệ nhưng cũng không phải là ngon cho lắm.
- Sao hả? Bella vẫn chờ đợi.
- Uh... ngon, Don gật đầu.

Thùy Trang lại như hoá đá được cử chỉ này của Don, cô xém chút nữa là phun ra ngụm ở trong miệng.

Trời à, Thùy Trang dời mắt nhìn về bà Thùy, chỉ thấy bà nhón miệng cười cười như đồng ý với mình. Chuyện gì đây? Don thiếu gia nhà mình lại có thể ăn rau, vừa ăn còn nói ngon. Thùy Trang chớp chớp mắt liên tục.

- Em sao vậy? Ăn nhanh đi, Don gầm gừ. Ánh mắt như cảnh cáo cô rằng “em mà dám nói ra câu gì không đáng nói thì sẽ biết ngay hậu quả”.
- Đã biết, Thùy Trang cụp mi xuống.

Bà Thùy nhìn sang Bella rồi nói nhỏ: “con à, đừng chỉ lo ăn rau, con gái phải có chút thịt mới tốt”.

-Dạ, uh... con cảm ơn bác. Bella cười híp mắt, câu nói này y hệt như mẹ Hoa. Bella uống một ngụm trà nóng, hơi nóng bay thẳng vào gọng mắt kiếng của cô khiến nó mờ đi. Bella bỏ đĩa xuống, lấy cặp mắt kiếng ra rồi dùng khăn giấy lau nhẹ mắt kiếng.

Trong lúc cô đang lau cặp mắt kiếng thì có hai đôi mắt đang nhìn cô chăm chăm mà cô vẫn không hay. Một đôi mắt thích thú, một đôi mắt tràn đầy kinh ngạc. Khi Bella ngước lên thì cô giật mình, cô không biết chuyện gì đã xảy ra? Sao họ lại nhìn mình ghê vậy?

- Sao vậy? Bella đẩy đẩy cánh tay Don như dò hỏi.
- Không gì, chỉ là.....mẹ anh...ngạc nhiên thôi.
- Cặp mắt con thật đẹp, bà Thùy hít một hơi.

Bella giật mình vì câu nói này, cô lập tức đeo ngay cặp mắt kiếng vào. Gương mặt đỏ hồng lên thật nhanh.

- Anh Don, sao không ăn rau nữa vậy? Thùy Trang cười cười.

Don quay người qua nhìn Thùy Trang, ánh mắt hơi nheo lại rồi sau đó cười cười nói: “nghe nói dạo này em đang đề bạt một người nào đó có phải không? Làm việc phải đầu ra đó, phải công tư phân minh có nhớ không?”

Thùy Trang tròn to mắt, cô cụp mi xuống rồi nói: “được được, không dám nữa có được không? Chỉ biết ăn hiếp em, dì à, anh chuyên môn ăn hiếp con”.

- Trang à, nghe lời anh. Anh con rất biết nhìn người, nghe lời anh đi. Bà Thùy nói nhỏ.

-Em biết là được, đừng tưởng anh cố tình gây khó dễ với em. Tuy anh giao cho em toàn quyền quyết định bên đó nhưng không có nghĩa là em để người ta nói ra nói vào. Thôi ăn đi, đồ ăn nguội sẽ không ngon. Don cầm đĩa rau ở ngay trước mặt Bella rồi dời tới gần mình hơn. Sau đó anh đẩy hũ Hoàn Hảo tới trước mặt Bella.

- Ăn đi con, bà Thùy nhìn Bella.

-Dạ, dạ được. Cảm ơn dì.ah, bác. Bella giật mình nên chỉnh lại.

- Ừ, kêu dì cũng được.

-Quả thật là dì nhìn rất là trẻ, con lại kêu bác thìdì không giận con chứ? Trời ạ, người này có thể là mẹ của Don sao? Người này nhìn còn rất trẻ, trẻ thật trẻ nhen, nhìn chỉ như là chị của Don mà thôi.

- Cảm ơn con, con kêu sao cũng được. Bà Thùy cười cười.

-Không được, kêu bác đi. Em là bạn của anh, phải có trật tự rõ ràng. Em lại không phải ngang ngửa như Thùy Trang, không cho kêu dì. Don phản đối.

-Dạ biết, Bi có nói muốn nhận họ hàng với anh sao? Bella lại tưởng Don nghĩ mình muốn nhận họ hàng với anh ta, cô phùng mang trợn mắt mà cãi lại.

Trong khi đó bà Thùy lại cười cười khi hiểu ra ý tứ của con trai mình, giọng bà vang lên:”ừ, làm theo ý nó đi con, kêu bác cũng được. Dầu sao bác cũng không còn trẻ tuổi nữa, chỉ là một tên gọi mà thôi”.

Bella lườm Don một cái, cô cầm cái bánh bao xá xíu lên rồi thưởng thức nó. Hừ, làm như mình muốn nhận bà con với anh ta vậy, thiệt thấy ghét. Ánh mắt cô chột nhìn ánh mắt của bà Thùy, quả thật là Don được thừa hưởng đôi mắt thật xinh đẹp từ người đàn bà xinh đẹp này. Một đôi mắt đen thật động lòng người, trời ạ, thật đẹp.

-Đừng chỉ lo nhìn, mau ăn đi. Don nhắc nhở cô.

Bella đỏ mặt khi nhìn thấy bà Thùy cũng đang cười với mình, cô cụp mi xuống rồi ăn cho hết những thức ăn trong đĩa của mình. Sau đó bà Thùy và Thùy Trang lại đi nhau đi, Don cũng chờ Bella tới trường. Anh dặn dò mấy câu:”nhớ gọi phone cho anh”.

-Chi vậy?

-Emvậy anh sẽ gọi.

-Phone hư rồi, sẽ không ai bắt phone.

-Vậy chừng nào em mới gọi cho anh?

-Chừng nào rảnh sẽ gọi cho anh.

-Emem đối xử với anh tốt một chút có được không?

-Không được, Bi lại không dám trèo cao. Không dám nhận bà con với anh, không phải anh đã cảnh cáo Bi lúc nãy sao? Hừ, đừng tưởng Bi muốn với cao nha, sẽ không. Anh yên tâm đi, chào nha. Bella búng búng phấn chần trả lời, cô bị chuyện này tức nãy giờ mà không có cơ hội bày tỏ. Nói xong thì Bella bước ra ngoài, cô quay lưng đi thật nhanh.

Don lập tức chạy ra ngoài, anh kéo kéo cánh tay của Bella rồi như giải thích:”nè, nè, anh không phải có ý đó. Ý của anh lúc đó là.....là.....mẹ của anh đừng nhìn thấy như vậy mà tưởng còn trẻ nha. Bà ấy thật sự là 60 tuổi rồi, không kêu bằng bác thì chả lẽ em muốn gọi bằng chị sao?”

-Hả? 60.....60 hả? Bella tròn to mắt.

-Ừ, kêu bằng bác mới thích hợp.

-Trời ạ, nhưng mẹ anh nhìn thật trẻ. Chỉ giống như chị của anh thôi, Bella còn thật sự chưa tin những gì mình vừa nghe.

-Mẹ anh mà nghe em nói câu này thì chắc mẹ anh sẽ cười toe toét. Nè, anh đã giải thích rồi, anh không có ý như em nói.

-Nói cho anh biết nha, đừng tưởng Bi hiền mà ăn hiếp. Bella gằm gừ trong cổ họng.

-Ai nói em hiền chứ?

-Chú, chú thường hay nói vậy. Chú nói phải cẩn thận với. ...đàn ông.

-Lại là chú, nhưng mà...anh là đàn ông tốt.

-Không ai lại nói mình là đàn ông xấu. Chú nói đàn ông càng xinh đẹp thì càng nói láo thật giỏi.

-Anh không phải là đàn ông xinh đẹp, Don gằm gừ.

-Không phải anh chính miệng mình cứ lập đi lập lại câu nói mình là người xinh đẹp sao?

-Là đẹp trai chứ không phải là xinh đẹp cô hai à, đáng lý ra tiếng Việt của em phải giỏi hơn anh chứ có đâu mà.....

-Lại nói người ta vừa xấu vừa ngu có phải không? Anh dám nói một lần nữa thì Bi sẽ không bao giờ nói chuyện với anh. Bella nghiêng răng.

-Được được, cô bé xinh đẹp à, em đừng dữ như vậy có được không?

-Bi đi học, chào nha. Bella cười cười rồi quay lưng đi. Thật sự là cô giận không được gương mặt ở ngay trước mặt mình.

-Không giận có phải không? Don chạy theo.

-Bye, Bella ráng nín cười.

-Nhìn mặt em chắc là không rồi, anh ...yên tâm. Okay, have a good day Bi. Anh đi nhe, nhớ gọi phone cho anh. Don dừng lại rồi vẫy tay với cô.

Tâm trạng thật là thoải mái, một buổi sáng trôi qua khá nhanh. Hôm nay là một ngày tốt để có đủ sức mà làm việc, Don cười tươi rồi quay trở lại xe. Chiếc xe không lâu rồi lướt khỏi sân trường với ánh mắt ngưỡng mộ của biết bao nhiêu ánh mắt.

Bạn đang đọc truyện *Và Anh Muốn Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Phiền Muộn Của Đàn Ông

Một đường chạy thẳng vào garage, Ken ngồi thừ ở trên xe một lúc nữa. Lần gặp mặt hôm nay khiến Ken thấy hơi lo lắng hơn lần rồi, anh thở dài rồi bước ra ngoài. Vừa đi vừa miên man suy nghĩ tới câu chuyện cách đây vài tiếng đồng hồ với ba mình.

-Ba à, trời mùa đông sắp tới rồi. Con nghĩ ba cần thêm đồ lạnh. Ken nhìn thẳng vào mắt ba mình, đôi mắt chứa đầy lo lắng.

-Ừ, sẵn đem thêm cho Sur đồng vợ mới nha con. Còn nữa, đem thêm mớ áo lạnh cho đám nhỏ, mùa đông tới mà không có áo lạnh thì tội tội nó lắm.

-Con biết rồi, vài bữa nữa thì con sẽ đem lên cho ba.

-Sai người đem lên là được, con khỏi mắc công.

-Ba à, có bận cách mấy thì con cũng có thời giờ lên đây thăm ba.

-Bà ấykhỏe không?

-Khỏe lắm.

-Vậy thì tốt, ba cũng yên tâm. Công việc làm ăn thế nào rồi?

-Tốt lắm, có Sony, Paul với Rich giúp con.

-Ừ, cũng may có tội nó. Con may mắn có mấy người bạn tốt, ráng mà giữ ba đứa này. Lần rồi bé Vinh cho ba xem một tờ báo, con không định làm “người đồng tính” chứ? Ông Chí cười nhẹ.

-Ba à, là báo chí thôi. Con thường đi chung với Sony, Paul và Rich nên họ nói tùm lum. Tội con là những người bình thường mà ba. Ken vuốt vuốt tóc, anh cũng đau đầu hết sức vì những tin tức ở trên báo.

-“Nó”.....vẫn như vậy sao? Ông Chí ngập ngừng nhưng vẫn hỏi thăm.

-Vẫn vậy, “nó” rất tốt’.

-Ừ, chuyện gì cho qua được thì cho qua đi con. Đời người sống không bao lâu, từ lúc ba lên đây làm bạn với Sur trong chùa, ba thấy rất tốt. Ăn được ngủ được, tinh thần cũng không ảm đạm như trước. Con đừng có lo cho ba, ba tốt lắm. Có mấy đứa nhỏ làm bạn, có Sur chỉ dẫn, cuộc sống này ba rất là mãn nguyện.

-Ba à, hay là ba.....

-Ken, con cũng lớn rồi. Cũng nên tìm một người có thể cùng con

-Ba.....con biết ba muốn gì. Con sẽ.....nhưng mà ba hãy cùng con....

-Ken, ba nói rồi mà. Ba sống nơi này rất tốt, con đừng khuyên ba nữa. Tối giờ ba ngồi thiền rồi, Sur đang đợi ba đó. Con về đi.

-Dạ, Ken đứng lên.

-Đây là size quần áo của tội nhỏ, mấy thứ cần mua đều ở trên này. Ông Chí đưa ra tờ giấy cho Ken.

-Con biết rồi, trong vòng vài bữa, con sẽ đem lên cho ba.

Nhìn nhìn tờ giấy trong túi của mình lần nữa, Ken chậm rãi đi vào trong nhà. Bà Thu đã đứng ngay cửa để đón anh bằng một giọng nói vô cùng ngọt ngào:“về rồi hả con? Canh hay thiệt đó, cơm sắp có rồi”.

-Uh.....Ken nhếch môi cười.

- Vào đi, khoảng nửa tiếng là có ngay. Đi tắm xong là có ăn rồi. Bà Thu vừa nói vừa quay lưng đi vào phòng bếp.

Ánh mắt Ken lướt qua phòng khách để tìm kiếm bóng dáng nhỏ nhỏ nhưng ánh mắt thất vọng hiện rõ trên gương mặt anh. Con bé còn chưa về nhà, giờ này mà vẫn chưa về nhà sao? Bước chân từ từ đi tới cầu thang. Tiếng bà Thu vang lên từ phòng bếp: “con tắm lẹ đi, con bé dường như đói lắm. Dì nói nó đợi con về rồi hãy ăn, chắc nó giờ này đã sắp xong rồi đó”.

Ken bước nhanh lên lầu, tinh thần đột nhiên thấy phấn chấn hơn lúc nãy. Thì ra con bé đã về nhà rồi, mình phải nhanh lên mới được. Bước chân lướt nhanh về phòng, Ken làm bằng tốc độ nhanh nhất để đuổi kịp với con bé.

Bella tắm xong thì cô mân mê cái phone ở trên giường, hôm nay chú Sony đã gọi tới một cái iphone cho mình. Chỉ là.....mình lại hay quên, rồi bỏ mất hay làm rớt thì rất là phí nha. Cái phone này cũng phải mấy trăm đồng lận nha, giữ kỹ thì mình không chắc chắn rồi. Mình phải tốn thời gian để làm quen với cái phone mới nữa, Bella cầm nó lên rồi đi ra khỏi phòng.

Vừa bước ra ngoài thì Sony đã gọi tới, giọng Bella vui lên thấy rõ: “chú”.

- Nhận được phone chưa?

- Dạ rồi, cảm ơn chú. Giọng Bella vang lên thật ngọt.

- Vậy thì tốt, tìm Bi thật khó. Gọi mãi không được, Sony than van.

- Chỉ là.....Bi xài cái phone này thiệt thấy uổng lắm.

- Sao vậy? Bi không thích hả? Chú đổi cái khác cho Bi.

- Không, không phải. Uh....rồi Bi làm mất thì sao? Chú biết Bi hay quên mà, tay chân lại....hay làm rớt. Giọng Bella ù rú.

- Xời, còn tưởng Bi không thích. Cô nương à, chú có mua insurance cho Bi. Mất hay bể thì Bi có cái khác. Đừng lo.

- Ah.....vậy thì phí lắm. Chú cancel đi, cùng lắm thì Bi giữ nó kỹ thiệt kỹ. Cancel đi chú.

- Thiệt tình.....tôi rồi, ăn gì chưa? Giọng Sony như cười.

- Dạ sắp rồi. Ah chú à, uh.....hôm nay.....uh....hôm nay Bi.....

- Sao?

- Hôm nay Bi xài \$180 của chú, giọng Bella nói càng lúc càng nhỏ.

- Có biết bây giờ chú muốn gì không? Giọng Sony gầm gừ.

- Hả? Uh....dạ không. Giọng Bella mù mịt.

- Chú muốn bay ngay về để cho Bi một trận. Bi gọi chú là gì hả? Chú nói với Bi bao nhiêu lần rồi? Cái thẻ đó là của Bi, Bi muốn xài bao nhiêu thì xài bấy nhiêu. Còn dám nói với chú kiểu này nữa thì đừng kêu chú nữa. Sony gầm gừ mỗi lúc một to hơn.

Bella lập tức đưa cái phone ra khỏi tai mình, cô giật mình vì giọng nói khá cao của Sony. Đây là lần đầu tiên chú Sony nổi quạu. Giọng Bella mềm mại hơn lúc này: “chú.....chú.....à, đừng giận, đừng giận có được không? Bi biết rồi, sẽ không dám nữa”.

- Biết là tốt, Sony dịu xuống một chút.

- Ai cũng ăn hiếp người ta.....

- Là ai dám ăn hiếp Bi? Sony vừa nghe đã nôn nóng hỏi tiếp.

- Không, không có. Là....anh Hoàng....anh....

- Hoàng thì được. Chú không lo, thôi tối rồi, mau đi ăn đi.

- Ah chú à, tuần sau Bi muốn về nhà.

- Được, chú biết rồi. Ngồi xe cẩn thận đó, đi chung với Khang à?

- Dạ không, uh.....anh không về được.

- Hai đứa.....ồn chứ?

- Ổn, ổn lắm. Không có chuyện gì hết, Bella cắt ngang lời của Sony.

-Ồ, đi ăn đi. Bye Bi, cẩn thận đó.

-Bye chú, Bi biết rồi. Lúc nào chú cũng dặn.

-Cô hai à, không nói thì Bi lại trách chú không quan tâm Bi.

-Dạ biết, có người quan tâm thật là tốt. Bye chú.

-Bye cưng, giọng Sony ngọt lịm

-Hiiiiii nghe rất tốt. Bella gạt đầu rồi cúp phone. Cô đi xuống lầu mà không hay mẩu đối thoại của mình đã lọt vào tai một người đang đứng phía sau.

Tâm tình tốt đẹp của Ken bị mẩu đối thoại này làm hồng lét. Hàng chân mày nhíu lại thật chặt. Sao mỗi lần con bé nói chuyện với Sony thì giọng nói của nó' sao nghe rất vui vậy? Cái phone cũng phải gửi tận về nơi này, con bé chuyện gì cũng kể cho Sony nghe sao? Lúc này.... con bé còn xài tiền trên thẻ của Sony. Sony này thật đúng là.... quan tâm tới nước đó lặn sao?

Vừa đi mà mẩu đối thoại của Bella vẫn còn lảng vảng trong đầu. Về nhà cũng cần phải xin phép sao? Sao không nghe con bé nói gì với mình vậy? Không phải mình là chủ cái nhà này hay sao? Trong đầu con bé chắc Sony mới là chủ nhà, Ken giận tới tím ruột. Lù đù đi vào phòng ăn, Ken nghe tiếng cười rộn ràng của Bella với dì Thu. Giọng của cô bé vang lên: “dì biết không, bây giờ trái tim của con rất là yếu nha. Cầm cái phone này, con sợ không cẩn thận sẽ làm rớt. Dì cũng biết tánh tình của con không được cẩn thận rồi, rui lo làm bể thì”.

-Không phải Sony đã mua cái cover luôn cho con rồi sao? Dì Thu cười cười.

-Thì cũng có rồi nhưng với cái cover này, con sợ cũng không giữ được mạng sống của nó lâu dài.

-Ừ, di tin con. Chân của con mà còn bị té te tua thì đừng nói chi tới cái phone. Cẩn thận một chút là được.

-Đó là lý do tại sao con không nhận cái Ipad của chú cho. Con sợ làm mất thì tiu luôn.

-Thôi phụ dì bụng đĩa đồ ăn mặn này lên đi con. Để tô soup dì bụng cho, cái đó nóng lắm. Dì Thu thúc giục.

-Dạ được. Bella nhét cái phone lên trên bàn rồi cô lập tức cầm đĩa đồ ăn mặn vào phòng ăn. Bóng dáng to đùng đang ngồi ở trong phòng ăn làm cô giật mình. Bella lí nhí “chứ”.

Cuộc nói chuyện giữa Bella và dì Thu đã lọt vào tai Ken, anh dờn mắt nhìn Bella. Con bé vẫn y hệt như cũ, vẫn mang cặp mắt kiếng cận to đùng và nốt ruồi muôn thuở vẫn ở trên mặt. Cái T-shirt rộng rộng che lấp dáng người nhỏ nhỏ, quần thun màu xám và một đôi vớ màu trắng. Vẫn y hệt không đổi.

Bella đi nhanh vào phòng bếp, giọng cô nhỏ xíu vừa đủ nghe: “dì ơi, ổng... ổng..... sao vậy?”

-Hả?

-Ông đó, nhìn như là ai..... chộc giận ổng thì phải. Tuyệt đối không phải là con nha, con chỉ vừa mới gặp ổng thôi đó. Bella thanh minh trước.

-Con bé này thiệt tình, dì có nói là con sao? Làm gì ghê vậy?

-Con đâu có biết, ổng làm con sợ quá. Bảo đảm là đang giận ai đó, Bella thở ra.

-Thôi đừng lo, miễn không phải là con là được rồi. Mau ra ăn đi, dì Thu bụng tô soup đi ra ngoài.

Bella cầm lấy cái phone rồi đi theo ra phòng ăn, cô cẩn thận ngồi xuống cách Ken ba cái ghế.

-Ăn đi, đừng đợi nguội mà không ngon. Dì đi ra ngoài coi ông Thu ổng đang làm cái gì mà lâu dừ vậy. Không hỏi thúc ổng thì ổng sẽ ở luôn ngoài đó. Dì Thu vừa nói vừa đi ra ngoài từ cửa hông.

Bella nom nóp lo sợ, cô đặt cái phone xuống bên cạnh rồi cầm đũa lên. Thấy Ken không nhúc nhích mà ngồi yên một chỗ, Bella dờn mắt tới gần chỗ Ken ngồi. Kinh hoàng thấy Ken nhìn mình chằm chằm, Bella run rẩy bỏ đũa xuống. Trời ạ, chủ nhà còn chưa ăn mà mình đã cầm đũa lên. Đạo lý này cô vẫn hiểu được, Bella cup mi xuống và đợi Ken cầm đũa trước.

Qua vài phút mà vẫn không thấy Ken nhúc nhích tí nào, Bella sốt ruột không biết phải làm sao. Tia nhìn dữ dội kia có thể đâm chết một người. Muốn dùng ánh mắt giết mình hay sao? Ông phát bệnh à? Không phải là lúc này dì Thu còn nói ổng vui vẻ hòa nhã, bây giờ đã nổi trận lôi đình nhanh vậy? Anh Hoàng thường hay nói mấy người đàn bà năm mươi mấy tuổi, cái tuổi mãn kinh đó. Thời mãn kinh cũng không có biểu hiện như ông thần này, sao kỳ vậy? Bella nhíu mày suy nghĩ.

-Mấy cái ghế này sẽ có người tới ngồi hay sao? Giọng của Ken vang lên.

Bella giật mình khi nghe giọng nói của Ken, cô lắc lắc đầu.

- Vậy sao em ngồi tuốt ở đằng kia? Giọng nói không mặn không ngọt.

Trời ạ, không lẽ mình nói với ông là mình không muốn ngồi gần ông? Người đàn ông này bị bệnh tâm thần chắc? Tuy nhiên Bella cũng chậm rãi đứng dậy, cô miễn cưỡng nhích tới gần cái ghế của Ken một chút. Vẫn là cách một cái ghế cho chắc ăn.

- Cái ghế này bị hư sao? Giọng Ken vẫn không buông tha.

Bella cắn răng để không phải đứng bật dậy, giọng cô rầu rĩ: “uh... con... chỗ này của dì Thu”.

- Qua đây, Ken gầm gừ rồi vỗ tay lên mặt bàn một tiếng vang vọng. Cái con bé chết tiệt này, cứ phải muốn cãi lại với mình thì nói mới vui sướng thì phải?

Bella tái ngắt mặt mày, cô đứng bật dậy rồi lập tức dòi mông về cái ghế bên cạnh Ken. Biết vậy thì hồi nãy mình đã ăn trước cho rồi. Tuy chỉ thiếu món soup nhưng còn hơn là bị hành hạ tinh thần kiểu này. Thiệt là sống không bằng chết mà. Bây giờ mà trước mặt có thịt rồng thì cũng không nhai nổi huống chi là

- Ăn com đi, Ken thấy mặt của Bella tái mét nên anh cũng vội ghì xuống con giận của mình. Chỉ tại mẩu đối thoại kia nên không khí mới như vậy.

Nhai được vài đũa thì Ken hỏi: “Sony ra sao rồi?”

- Dạ chú khỏe.

- Vừa mới nói chuyện với Sony à?

- Dạ.

- Nghe nói Sony send tới cho em phone mới?

- Dạ, là cái này. Bella chỉ cái phone.

- Tối nay em có làm gì không?

- Dạ không.

- Sao lại không gấp đồ ăn hả? Giọng Ken như không hài lòng lắm.

Bella lập tức chia đôi đũa của mình vào đĩa rau xào lẫn nữa, cô cũng không chú ý được mình đang gấp cái gì. Chỉ là giọng nói trầm trầm kia cũng đủ làm cho thần hồn cô điên đảo rồi, huống chi là biết mình đang làm gì trong lúc này.

- Tôi nói là gấp đồ ăn chứ không phải gấp rau, Ken nói rõ ràng một chút.

Lúc này Bella mới giật mình, cô thấy cái chén nhỏ của mình có một đồng rau xanh dòn ở trong đó. Ánh mắt vừa mới ngược lên thì không còn chỗ để có thể bỏ gì thêm nữa trong chén, Bella không biết phải nói làm sao.

- Em sợ tôi tới như vậy sao? Ken không hài lòng với phản ứng này của cô, anh nhìn cô chăm chăm.

- Uh... Bella ấp úng nói: “không, không có.....”

- Em có biết mình vừa gấp cái gì vào trong chén sao? Em ăn được thứ đó sao? Ken tiếp tục hỏi.

Bella cup mí mắt xuống nhìn lại trong cái chén của mình, trời ạ, thì ra là miếng thịt bò còn đỏ đỏ. Cô hít một hơi như tự trách.

- Gấp qua cho tôi, lần sau nhìn kỹ một chút thì được.

Ngần ngại một chút thì Bella cũng đẩy cái miếng thịt bò còn đỏ kia qua trong chén của Ken, cô thấy nước sauce kia còn dính một chút trên đồng rau xanh dòn của mình. Cô lập tức đẩy luôn mớ rau đó qua trong chén của Ken.

- Sao vậy, em không ăn rau sao?

- Uh.... uh... cái.... cái nước thịt kia..... nó đã dính vào rau rồi. Con.... không ăn thịt bò được. Bella trả lời.

-Ồ, Ken gật đầu. Anh cầm cái muỗng trong một đĩa thức ăn rồi rồi múc đầy hai con tôm to đùng vào trong đĩa của Bella, giọng anh đều đều: “dì Thu nói em thích tôm có phải không? Ăn đi”.

Giờ này thì Bella dám chắc là người đàn ông ở trước mặt mình đang trong thời kỳ mãn kinh rồi. Ba phút trước đó thì còn trời đất mây giông trước con bão bây giờ thì lại là nắng ấm chan hoà. Nhất định là thời kỳ mãn kinh một cách nghiêm trọng nhất mà anh Hoàng thường hay nói. Bella run rẩy cười nhỏ.

- Gì hả?

Bella lập tức nín cười, trời ạ. Nếu để cho ông thần này biết được mình đang nghĩ gì, ông ấy nhất định sẽ bầm mình nát bấy cho mà coi.

Bạn đang đọc truyện *Và Anh Muốn Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Tình Cờ

Sau khi ăn tối xong, khi Bella còn ngồi nhâm nhi bọc nho mà di Thu đã để cho mình thì Sony lại gọi tới. Giọng cô thật vui: “chú”.

-Làm gì đó?

-Bi đang ăn nho, còn chú?

-Đang coi tivi.

-Một mình à?

-Chứ Bi muốn chú coi với ai? Sony cười cười.

-Ờ thì.....ai đó cho vui. Chú cứ một mình.....không thấy buồn sao?

-Không phải chú đang nói chuyện với Bi sao? Vậy là có người ở bên cạnh rồi.

-Chú à, tình yêu của chú phát triển tới đâu rồi? Bật mí chút cho Bi biết đi, Bella cười hì hì.

-Cái con bé này.....hỏi chi vậy? Chuyện người lớn mà.....

-Chú à, Bi lớn rồi nha, người ta đã đi học đại học mà chuyện người lớn gì.

-Bi nghe hiểu sao?

-Hiểu, hiểu chứ. Người đó.....đã biết chưa? Kỳ rồi mình nói tới đây rồi.

-Xời.....

-Tiếp, tiếp đi chú. Bi muốn biết người chậm tiêu kia đã có tiến triển gì hay chưa? Nhất định con mắt có vấn đề mới không thấy chú hao tâm tổn lực như vậy.

-Đúng là con mắt có vấn đề, Bi thật thông minh.

-Ý chú là....mắt nhỏ mắt to hả? Hay.....con bay con lượn?

Sony cười to lên, giọng anh như ráng kiềng chế: “Bi, Bi.....”.

-Bị Bi nói trúng sao? Trời à.....sao chú nói người đó nhìn rất được?

-Không phải vậy, ý chú định nói là người tađeo mắt kiềng.

-Xời, hại Bi còn lo dùm cho chú. Người đạt tiêu chuẩn như chú mà lựa trúng người có cặp mắt con bay con lượn, Bi buồn dùm cho chú à. Giờ đỡ lo rồi.

-Sao vậy?

-Thìtội cho chú chớ sao. Bi muốn chú cưới một người hiền từ lại xinh đẹp và hết lòng lo cho chú. Yêu cầu này cũng không cao lắm có phải không?

-Ừ, người đó.... hoàn toàn có đủ 3 tiêu chuẩn này.

Còn chưa kịp nói gì đã thấy phone của Nguyễn Khang gọi tới, Bella ngập ngừng rồi nói: “chú.....uh....Bi bận rồi”.

-Ừ, bye cung. Sony cúp phone.

Thở hắt ra rồi bắt phone của Nguyễn Khang, giọng cô hờ hững: “Bi đây anh”.

-Bella, giờ này mới tìm được em. Sao mấy ngày nay gọi em hoài mà không được vậy?

-Phone em hư.

-Vậy sao không gọi cho anh? Giọng Nguyên Khang như hòn sỏi.

-Anh....rảnh sao? Cô trả lời cho có lệ.

-Không biết chuyện gì xảy ra, em với Hoàng sao vậy?

-Anh Hoàng? Sao hả? Bella ngạc nhiên.

-Không gì, Hoàng.....chắc đang giận dữ bạn trai nên trút giận lên anh. Tối nay em rảnh không?

-Không rảnh. Em....có project phải cần làm.

-Ra ngoài đi một vòng đi, đã lâu rồi anh chưa thấy em. Không biết có ai giống anh không? Có một người bạn gái kiểu này?

-Anh....có giống có bạn gái sao?

-Em nói gì?

-Không gì.....tóm lại không đi được. Anh Khang.....đi Thu gọi em, em đi nha. Bella muốn chấm dứt nên tìm qua loa một lý do.

-Bella à.....

-Bye anh.

Nhìn chăm chăm xuống đất, Bella thờ dãi. Kể từ khi nhìn thấy Nguyên Khang vào ngày hôm đó thì tình cảm vốn thiện lương và non nớt của cô đã hoàn toàn bị Nguyên Khang giết chết. Nó chết không kịp trăn trối, bây giờ trong cô chỉ còn lại thất vọng.

Ken vẫn không nhúc nhích đứng nhìn dáng dấp nhỏ đang ngồi một mình, thật im lặng như đang suy nghĩ chuyện gì. Hết nói chuyện với Sony lại nói chuyện với Nguyên Khang, không phải đi Thu nói là người con trai đó đang quen với một người khác sao? Uh.....nhưng nhìn hành động của con bé thì rõ ràng là không muốn nói chuyện với Nguyên Khang.

Bước chân dời bước tới ngay tầm mắt của Bella, con bé giật mình. Giọng lắp bắp:“chú.....“.

-Ừ. Ken gật đầu.

-Uh.....Bella không biết phải bắt đầu như thế nào. Không có lý do gì người đàn ông này lại đi tới nơi này, mình lại làm gì chọc giận ông sao?

-Tối nay em có làm gì không? Không cần làm bài sao?

-Dạ không, đã làm xong hết.

-Giúp tôi một chút được không?

Thật là khó tin khi nói ra chuyện này. Đại Phật lại nhờ mình đi shopping, lại còn là một cái list dài thườn thượt. Ngồi ở trên xe, Bella thao thao bất tuyệt hỏi tuổi của từng người trên cái list, cô cẩn thận ghi xuống bên cạnh món đồ. Trong khi đó Đại Phật như ăn trứng phải thuốc gì, phổi hợp thật tốt.

Hai tiếng vòng quanh chỗ quần áo đàn ông và con nít, Bella từng chút gạch bỏ từng thứ ở trên cái list. Đột nhiên nhìn thấy Hoàng hôn hờ đi tới mình, ánh mắt Hoàng tròn to. Giọng anh nhỏ xíu vừa đủ nghe:“lại câu được trai đẹp?”

-Anh Hoàng à.....muốn chết sao? Bella nhanh chóng kéo bắp tay của Hoàng tới cách đó không xa. Cô thấy Ken nhìn mình chăm chăm.

-Nói đi, sao quen được với trai đẹp kia?

-Anh.....Bella nghiêng răng nói:“có nhớ người anh ngưỡng mộ mà chưa từng được diện kiến không? Là ông đó“.

-Hả? Uh....em định nói là.....cái người.....sống lưng lạnh ngắt đó hả? Hoàng kích động bóp chặt bắp tay Bella.

-Ahhhhh.....đau....đau quá. Bella nhúm mày.

Ken bước nhanh tới, giọng anh gầm gừ:“anh làm gì hả?” Bàn tay mạnh mẽ bẻ các ngón tay của Hoàng ra khỏi bắp tay của Bella.

-Ahhhhh....Hoàng ré lên.

-Chú.....chú.....à, anh là bạn của con. Bella giật mình kéo lấy bắp tay của Ken.

-Phải, phải.....Hoàng gật đầu lia lịa.

Ken buông Hoàng ra nhưng vẫn không vì vậy mà đổi ánh mắt của mình, tia nhìn vẫn không khá lên chút nào. Trong khi đó thì Hoàng lại liếc mắt nhìn Bella như dò hỏi gì đó. Chỉ thấy Bella nói nhỏ với Ken:“chú, uh....Bì nói chuyện với anh vài phút thôi, chú....đợi một chút được không?”

-Ừ, đi đi. Ken miễn cưỡng gật đầu.

Vừa đi vừa ngoái đầu lại nhìn Ken, giọng Hoàng thật lạ:“rất men nha, cao to, khuôn mặt lại đẹp nhưng lạnh lùng. Giờ thì anh hiểu tại sao em nói sống lưng lạnh ngắt rồi, lúc này anh cũng cảm thấy như vậy. Nhưng mà.....sao em lại xưng chú kêu con vậy? Sao này làm sao sửa đổi?”

-Anh Hoàng đại ca à, anh không định nói mấy câu này với em chứ? Bella bắt mẫn kêu lên.

-Dĩ nhiên là không rồi. Nói cho em biết thế giới này không nhỏ, rốt cuộc cũng bị anh bắt gặp được.

-Hả? Anh ...định nói gì?

-Là anh nhìn thấy bạn trai của em đang hẹn hò với một người con gái. Tay trong tay.....

-Đã không là, Bella thở dài.

-Kìa kìa.....nhìn đi. Hoàng chỉ chỉ tay về một hướng.

Quả thật là Nguyễn Khang đang nắm tay ai đó và đang cười nói vui vẻ, gương mặt thật hạnh phúc. Uh.....trời à, không phải ông đang trêu đùa con chứ? Sao lại có thể như vậy?

-Bì, anh nhìn không được. Mình đi cho người ta biết em không phải là người dễ bị lừa gạt. Hoàng một tay kéo Bella đi tới trước mặt hai người kia rồi dừng lại. Giọng Hoàng thật vui:“anh Khang“.Gương mặt Khang tái đi trong lúc này, nụ cười cứng ngắt trên môi. Mờ miệng mà không nói được chữ nào, bàn tay vẫn còn đang nắm lấy bàn tay của Thùy Trang.

-Hoàng.....Bella.....Nguyễn Khang không biết làm sao. Buông tay cũng không được mà nắm cũng không xong.

-Bella, em...cũng quen với anh Khang hả? Thùy Trang vui mừng hỏi.

-Uh.....uh....dạ phải.

-Bì.....em cũng biếtsao? Hoàng thắc mắc

-Giải thích với anh sao nha, làm ơn đi. Bella nài nỉ bằng giọng thật nhỏ.

-Em đang đi shopping hả Bella? Thùy Trang hỏi.

-Dạ.....phải, em đang đi với anh. Bella kéo bắp tay của Hoàng, sau đó cô nói:“tụi em....đang gấp, mai mốt nói chuyện sau với anh...chị nha. Anh Hoàng, không phải anh nói mình trẻ rồi sao?” Bella nhìn Hoàng chăm chăm.

-Ồ.....ờ, trẻ.....rồi. Mình đi đi, gấp anh sau nha anh Khang. Giọng Hoàng như gằn gừ.

--Bye chị, Bella vẫy tay với Thùy Trang rồi nhanh chóng kéo Hoàng rời khỏi nơi đó.

Thùy Trang mỉm cười với Bella rồi quay sang hỏi Nguyễn Khang:“người kia....sao vậy? Hình như anh ấy đang rất giận anh thì phải?”

-Em quen sao với Bella vậy? Nguyễn Khang hỏi ngay.

-Ah, anh họ em...đang đeo đuổi Bella.

-Cái gì? Nguyễn Khang thiếu chút nữa thì hét lên.

-Từ từ đi rồi em kể cho anh nghe, ông anh họ bay bướm của em rốt cuộc chạm trúng Bella và còn dẫn đi tới để xem mắt cô con dâu tương lai..... Thùy Trang càng kể thì ánh mắt của Nguyễn Khang càng tăm tối.....

Thì ra là Bella cũng giấu diếm mình quen với người khác, sao chẳng nghe con bé nói gì với mình vậy? Còn cảm thấy tội lỗi khi qua lại với Thùy Trang mà giấu diếm Bella, thì ra con bé cũng giống như mình. Mình thì chẳng mất mát gì nhưng con bé.....thì sao? Thùy Trang nói anh họ bay bướm kia.....không biết con bé.....con bé có biết giữ gìn không nữa. Mình là vì tương lai nên mới quen với Thùy Trang, rốt cuộc đã gần như có những gì mình muốn. Còn Bella thì sao? Người anh họ của Thùy Trang lại rất giàu, trời à.....tối nay nhất định phải hỏi rõ mới được. Nguyễn Khang thấy rối tung trong lòng.

Ken vẫn dõi mắt theo Bella mà không hay có một người đang đứng nhìn mình chăm chăm. Cho tới khi nhìn thấy người này thì hàng chân mày của anh nhú lại thật chặt.

Trong khi đó thì Bella vừa đi vừa nói với Hoàng:“anh nha, lúc nào cũng bộp chộp. Đầu phải lần đầu tiên mình biết anh.....quen với người khác đâu.

Không phải em đã kể cho anh biết vào ngày birthday của anh sao? Anh..... làm gì ghê vậy?”

-Trời ơi là trời, có phải có “traị đẹp” thì quên mất bạn trai củ rồi phải không? Phải em không đó Bella? Hoàng trọn to mắt nhìn Bella như không tin những gì mình vừa nghe.

-Hoàng đại ca à, anh đừng dùng đầu óc anh thường dùng mà suy nghĩ chuyện của em được không? Thứ nhất, “traị đẹp” kia.....chả liên quan gì tới em. Thứ nhì, anh Khang đã không là bạn trai, cũng như anh đã nói, là bạn trai củ. Củ rồi nhưng cũng không có nghĩa là “traị đẹp” kia sẽ là người mới. Anh biết “ổng” nhìn khủng khiếp như vậy, sao em lại có thể muốn chết nhanh như vậy chứ? Còn nữa nha, “ổng” cùng một level với chú, anh đang hoảng một chút đi. Em làm sao có thể.....

-Làm gì không thể chứ? Chú Sony của em không phải là chú ruột, chú Ken đẹp trai kinh hoàng kia lại cũng chẳng phải bà con. Làm gì không thể? Ahhh.....có thiệt không đây? Em nhìn xem.....Hoàng giựt giựt lấy cổ tay của Bella, ánh mắt anh trừng thật to.

Bella theo hướng nhìn của Hoàng nhìn theo, cô trọn to mắt khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt. Trờimẹ ơi, sao hôm nay nhìn thấy toàn chuyện kinh hoàng không vậy? Đó.....đókhông phải là.....là.....Bella ấp úng không ra lời.

-Bella, em nhìn xem.....người đàn bà kia.....quả thật là nhìn có chút lớn hơn “traị đẹp” nha. Uh.....quả thật là sức hút kinh người của chú Ken.....ha ha ha.....chú Ken dường như không thích chị đẹp gái kia. Anh nghĩ.....no, anh đoán chắc chú Ken không thích chị đẹp gái kia. Coi chân mày của chú Ken kia, nhíu lại và dường như đang rất nhẫn nhịn chị đẹp gái kia. Ah..... lại không chịu người đẹp nắm tay rồi....ha ha haaaa Hoàng tiếp tục nói mà không ngừng.

-Anh Hoàng....anh Hoàng, mình.....em nghĩ chú ấy.....không muốn mình nhìn thấy chuyện này đâu. Anh đi lẹ đi, em...đi chỗ khác. Để ổng nhìn thấy thì em lại mắc công giải thích với ổng nữa. Mau đi, đi nhanh đi.

-Nhưng mà.....

-Đại ca à, tối chút em gọi cho anh. Lúc đó anh muốn tám bao nhiêu cũng được, làm ơn đi Hoàng đại ca đệ nhất đẹp trai à. Bella năn nỉ.

-Được, được. Con bé này quả thiệt biết làm cho người khác vui lòng, anh đi đây. Nhớ gọi cho anh, Hoàng dặn dò.

-Ừ, bye anh. Bella vẫy vẫy tay rồi cô len lén đi vào trong thật nhanh.

Tay thì lướt qua đồng quần áo mà đầu óc vẫn còn nghĩ tới những gì mình nhìn thấy lúc này. Trời à, mẹ của anh Don sao lại có thể.....nếu như mà mình đoán không lầm thì bác ấy rất lànắm tay, ánh mắt rất quyến luyến.....chuyện này là như thế nào đây? Ánh mắt kiacó điên cũng nhìn ra được là cỡ nào yêu thương.....

Ngoảnh đầu quay lại thì vẫn thấy Ken có chút không kiên nhẫn với cuộc nói chuyện kia, ánh mắt của mẹ của Don gần như là cầu xin. Ken lại không chấp nhận gì đó và hình như lại muốn chấm dứt cuộc nói chuyện. Sao lại như vậy chứ? Bella mắt hồng nên cô quính quáng mà đẩy ngã chồng quần áo xuống đất.

Run rẩy ôm hết đồng quần áo lên rồi bỏ lại ở trên kệ, Bella sợ tới trái tim gần như rớt ra ngoài. Cô bước nhanh tới phía trước vài bước và trốn sau một cái kệ. Đưa tay ra và nắm lấy đồng quần áo ở trên kệ, cô giống như một tên trộm trong lúc này.

Cùng một lúc có quá nhiều chuyện xảy ra, đầu óc của Bella không thể nào suy nghĩ thêm được gì nữa. Đầu óc rối rắm quá, sao lại có nhiều sự trùng hợp xảy ra như vậy chứ? Tất cả mọi chuyện dường như đều có liên hệ với nhau.

Ken sau khi quay lưng đi, anh không thấy bóng dáng của Bella ở đâu. Mắt lướt qua khoảng trống ở trước mắt cũng không thấy bóng dáng kia, anh sai bước về phía trước. Hít một hơi để điều chỉnh tình trạng hiện tại, Ken bỗng lùi lại vài bước. Anh xoay đầu lại thì thấy bóng dáng nhỏ đang ngồi ở bên cạnh cái kệ lớn. Nếu như không chú ý thì sẽ không bao giờ phát hiện ra cô nhỏ, Ken chậm chậm đi tới. Ánh mắt anh neho neho lại khi phát hiện ra cô nhỏ đang làm gì, khoé môi dường như cong lên mà không hay.

-Em đang làm gì nơi này? Ken hỏi.

Đợi một lát mà cô nhỏ vẫn không nghe mình nói gì, Ken chậm rãi ngồi xuống bên cạnh cô rồi cố tình phất bàn tay qua lại trước tầm nhìn của Bella.

-Ahh..... Bella giật mình khi thấy ai đó ngồi sát bên mình. Sau khi nhìn kỹ thì cô lắp bắp:“chú.....chú.....“.

-Em....làm gì nơi này? Ken đảo mắt nhìn quanh, ánh mắt dường như đang cười.

-Uh.....uh.... lựa đồ, lựa đồ cho chú đó. Bella đáp lại, tay cô lại bắt đầu đảo quanh đồng quần áo trong tay mình.

-Vậy có lựa được chưa? Ken tiếp tục.

-Uh.....dạ gần xong rồi. Bella trả lời, cô từ từ đứng lên rồi cho tới khi nhìn thấy ánh mắt kỳ lạ của Ken thì cô biết có gì đó không đúng nhưng lại không biết là chỗ nào.

-Em... chắc chắn là đang lựa đồ cho tôi..... cho tôi sao? Ken hỏi lại một lần nữa, giọng anh nghe như đang rất vui.

Bella vừa định gạt đầu thì ánh mắt cô lướt qua đồ ở trên tay mình. “Ahhh.... ...” cô ré lên, bàn tay nhỏ làm rớt bọc đồ nhỏ ở trên tay xuống.

Ken nín cười, thật sự đáng yêu. Để xem con bé giải thích như thế nào. Có chuyện gì buồn cười hơn chuyện này, con bé ngồi ở dây quần lót của đàn ông mà không hay.

Giương mặt cô đỏ gấc lên thật nhanh, cô giải thích: “uh...uh.....con.....uh.không biết tại sao.....uh. ... lại ở nơi này.....con.....đi lựamấy thứ còn lại ở trên cái list của chú.....”. Vừa nói xong, Bella vừa quay lưng đi. Trời à, có thật không? Còn chuyện gì mất mặt hơn chuyện này?

Tại sao mình lại sợ ý tới như vậy? Thiếu gì chỗ không chịu chui vào, lại chui ngay vào chỗ quần lót đàn ông. Tệ hại hơn là lúc này mình còn cầm một bọc underwear của đàn ông mà mình còn nói là lựa đồ cho chú Ken. Trời à trời, chắc ông nghĩ là mình....biến thái là cái chắc rồi. Đã vậy còn lôi ra một đồng underwear của đàn ông, mình chắc là bị những chuyện khủng khiếp kia làm cho mất trí rồi. Bella vừa đi vừa ôm đầu mình, thật sự là đầu cũng có chút đau.

-Em sao vậy? Ken đi nhanh tới bên cạnh cô, anh nhìn thấy cô nhỏ bầm bầm vào thái dương của mình.

-Con.....không gì. Chỉ là.....uh.....

-Em ngồi đây đợi tụi, tụi đi trả tiền đồng quần áo kia rồi sẽ trở lại ngay.

-Không sao, con.....uh... mình mua chưa hết.....

-Hôm nay chỉ mua bao nhiêu này, Ken nói xong thì ôm đồng quần áo tới quầy tính tiền gần đó. Ánh mắt anh không kiên nhẫn với người tính tiền, gương mặt lạnh lùng mặc kệ những câu hỏi của cô gái và ánh mắt thỉnh thoảng vẫn đảo qua bóng dáng nhỏ nhỏ đang ngồi gần đó. Con bé để ý tới chuyện của Nguyễn Khang tới như vậy sao? Sức ảnh hưởng của Nguyễn Khang nặng tới có thể làm cho con bé không tập trung tinh thần mà lại rẻ vào khu quần lót của đàn ông. Người kia rõ ràng là không đang hoảng mà..... ánh mắt anh ta chợt dạt thấy rõ. Chẳng lẽ Bella không thấy rõ sao?

Hai tay xách hai ba túi đồ nặng trĩu, Ken đi tới gần Bella. Cô nhỏ lập tức phối hợp ngay: “chú, con phụ chứ”.

-Không cần, Ken lắc đầu.

-Trên cái list còn mấy đôi giày.....

-Ngày mai mình mua tiếp, giờ mình đi.

Hai người, mỗi người một tâm trạng khác nhau. Bella liếc ngang gương mặt lạnh như đá ở bên cạnh, cô chắc chắn là tâm tình tốt đẹp của Đại Phật đã bị mẹ của Don làm hỏng nên gương mặt anh ta tối đen tới như vậy. Còn Ken thì lại nghĩ rằng Bella im lặng tới như vậy là bị sốc khi nhìn thấy Nguyễn Khang.

Bạn đang đọc truyện *Và Anh Muốn Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Thăm Dò

Sau khi tắm xong thì Bella lật đật cầm lấy cái phone, cô tìm số phone của Don rồi bấm ngay cho anh. Chỉ sau hai lần reng thì giọng Don vang lên thật vui: “hello”.

-Hi.....uh....anh rảnh không?

-Rảnh.....chứ, Don cười cười.

-Uh.....thiệt?

-Ừ, em gọi mà dám nói không rảnh sao? Hôm nay ngon gió nào thôi tới mà để cho Bi nhớ tới số phone của anh vậy?

-Uh....gió độc thổi tới. Bella cười giòn.

-Thiệt tình.

-Anh Don, anh đang ở nhà hả? Bella thật sự không biết phải bắt đầu câu chuyện như thế nào để hỏi.

-Ừ, anh vừa mới trò chuyện với mẹ anh xong.

Thật may, Bella mừng rỡ. Cô nói ngay: “mẹ anh.....khỏe chứ?”

-Uh..... dường như không được vui cho lắm. Bella, có ngại để cho anh..... tâm sự một chút không?

-Sao vậy? Anh..... nói đi, Bi nghe.

-Hình như..... gì đó xảy ra. Hôm nay anh còn nhìn thấy mẹ anh khóc nữa.

-Anh.... lại phá gì rồi? Tim Bella đập nhanh khi nghe được chuyện này.

-Không phải anh, hôm nay anh rất tốt. Lại không phải chuyện của ba anh, ông ấy chưa về nhà.

-Uh..... ba mẹ anh..... ổn chứ?

-Uh..... hình như ổn. Ba anh rất là chiều mẹ, ông ấy rất là rất là cưng bà. Mọi thứ đều nghe theo bà. Nhưng anh.... thấy hình như mẹ anh sao đó.

-Sao là sao?

-Uh..... anh lại không biết chỗ nào không đúng.

-Sao anh là con mà lại không biết rõ? Anh không biết thì ai sẽ biết đây? Bella hơi thất vọng vì không tìm ra được đầu mối nào. Cô cảm thấy hơi vô lý vì tự nhiên mình lại đi thắc mắc về mối quan hệ của Đại Phật. Cô quyết định bỏ qua chuyện này.

-Ừ, nhiều lúc anh không hiểu trong đầu phải nghĩ gì nữa. Người thì quá dễ dàng để hiểu, người thì quá khó khăn để tìm hiểu chút gì đó. Mẹ của anh thuộc về phía sau.

Bella cười nhẹ rồi nói: “ừ, phải nữ..... khó hiểu lắm”.

-Bi cũng thuộc về phía sau, Don đáp trả.

-Xời, tự nhiên đang nói chuyện của mẹ anh mà anh xoay qua Bi làm cái gì. Thôi Bi cúp phone đây, Bi phải gọi một người. Bye à nha.

-Nè..... nè....

-Mai mới nói chuyện sau với anh, good night anh.

Bella cúp phone xong thì lập tức gọi cho Sony, giọng cô thật vui: “chứ”.

-Ừ, làm gì đó?

-Đây là bài trắc nghiệm tâm lý..... cho tuổi sồn sồn. Một thanh niên khoảng 30, đẹp trai, nhiều tiền. Thật đẹp thật nhiều tiền nhen, nhớ rõ cái này mới được. Uh.... có khi nào để ý tới người khác phái mà người này cỡ..... 60 không? Người khác phái này nhìn còn rất trẻ, hai người họ chỉ cỡ như chị em thôi, còn có thể nói là rất xứng đôi. Chú có nghĩ là..... người đàn ông này..... quá dị không?

Suy nghĩ vài giây, Sony đáp: “không”.

-Hả? Sao kỳ vậy?

-Tình yêu không phân biệt tuổi tác và địa vị đâu Bi à.

-Ý của chú là chú cũng có thể yêu thích phụ nữ cỡ 60 đó hả? Bella nhanh nhẩu.

-Sẽ không.

-Sao trả lời chẳng giống nhau gì vậy chú?

Sony nhin không được nữa mà cười to lên, giọng anh thật vui: “con bé này, thật vui. Câu trả lời vẫn là sẽ không. Thứ nhất, chú không phải thật đẹp và thật giàu. Thứ nhì, chỉ những người thật đẹp thật giàu kia mới có tư tưởng “quái dị” như vậy. Đúng là chú nói tình yêu không phân biệt tuổi tác nhưng tuổi tác của họ chênh lệch quá xa. Có lẽ họ muốn làm khác người, có lẽ người phụ nữ kia là Tây Thi trong mắt của người đẹp trai giàu có kia. Khó nói lắm, chú không phải là chuyên gia tâm lý nên cũng chẳng đưa ra được ý kiến gì. Sao hôm nay Bi lại bát quái chuyện gì kỳ vậy? Lại là Hoàng phải không?”

-Phải, phải, phải, chú thật giỏi. Nhưng mà..... uh..... người phụ nữ kia quả thật là nhìn còn rất trẻ.

-Là chuyện thật à?

-Phải, Bi cũng thấy.....

-Có phải Bi..... nhìn thấy gì không? Không.... liên quan tới Bi chứ?

- Không, không có. Bi đi chung với anh Hoàng, chỉ vậy thôi. Anh chỉ cho Bi, Bi mới thấy rồi hỏi chú thôi. Không liên quan tới Bi, Bella chối quanh.

Sony thờ ra, thật ra anh cũng biết chuyện của Ken nhưng chưa từng hỏi tới chuyện riêng tư đó. Rich thì quả quyết rằng ông chủ nhỏ thích làm chuyện khác người, hơn nửa người phụ nữ kia nhìn rất đẹp. Rốt cuộc không ai dám đưa ra suy nghĩ của mình.

- Chú, chú à. Sao chú cũng nhìn thấy gì hả?

- Nhìn thấy gì là gì? Chú làm sao mà nhìn thấy mấy chuyện này?

- Uh.... thì Bi cũng chỉ thắc mắc mà tại sao lại như vậy thôi. Một người đẹp trai thì tại sao mà không chịu lựa một người trẻ một chút để cho cân xứng tuổi tác. Bi nói có phải không chứ?

- Chú cũng đã nói với Bi trên đời này có nhiều chuyện không có câu trả lời. Tình yêu không phân biệt tuổi tác mà Bi.

- Ồ, nói cũng đúng. Trong lớp của Bi đó, anh bạn kia nhìn cũng khá. Anh Hoàng nói anh kia đang cặp với một người bạn gái ít nhất là khoảng 40 mấy hay 50 tuổi gì á. Sao lại như vậy chứ. Chẳng lẽ đàn ông bây giờ chỉ thích tìm người lớn hơn mình hay sao chứ?

- Chú không có à nha, chú sẽ tìm người nhỏ hơn.

- Sao vậy?

- Thì chú theo đầu óc bảo thủ mà, tìm người nhỏ hơn, chịu đựng người ta còn hơn là để người ta chịu đựng mình. Chú muốn làm theo câu ông bà mình thường nói “chồng già vợ trẻ là tiên”.

Bella phì cười vì câu nói này của chú Sony, giọng của cô thật vui, tóm lại chỉ có mình chú là bình thường nhất trong nhóm những người bình thường và đẹp trai nhất trong những người chưa vợ. Chú nhớ đừng lựa bạn gái lớn hơn mình nha, chị Tiên là ứng cử viên sáng giá nhất.

- Bi... lại nữa rồi, chú đã nói là chú có thích một người.

- Uh... thì Bi cũng đã nghe rồi. Tóm lại chưa có kết quả thì Bi vẫn cho chị Tiên đứng đầu bảng vàng.

- Người kia của chú rất là xinh.

- Cờ Bi hông?

- Ngang ngựa như Bi.

- Vậy... miễn cưỡng cho qua. Nhưng mà chú à, chị Tiên biết nhiều thứ lắm. Công dung ngôn hạnh gì cũng đầy đủ hết. Điện nước đầy đủ, bảo đảm tiêu chuẩn của chú.

- Bi, a.....

- Được, được, không nói chuyện tình yêu của chú nữa. Hai ngày nữa Bi sẽ về nhà đó, chú đừng tìm Bi nha.

- Không định nói chuyện phone với chú sao?

- Định chứ, nhưng đừng gọi phone cho di Thu. Bi sẽ về nhà ở một tuần.

- Bi có đi thì nhớ nói cho chú Ken một tiếng, dẫu sao thì mình vẫn ở nhờ nhà của người ta. Có biết không?

- Bi biết rồi, còn phải đợi chú dặn nữa hay sao?

- Vậy tối nay làm sao Bi trả lời với Hoàng đây? Chuyện trắc nghiệm tâm lý gì đó. Sony cười cười.

- Uh... thì bi cho anh biết là người đàn ông kia có chứng bệnh tâm lý trầm trọng. Còn về thuốc chữa trị thì... thì tìm một người trẻ đẹp ngang ngựa như cờ Bi là chứng bệnh kia sẽ có thể hoàn toàn chấm dứt, Bella cười rộ lên. Cô không hề hay biết câu nói này sẽ là cờ nào tai hại về sau cho mình. Có một người đang đứng ở ngoài cửa và tình cờ nghe được câu nói này.

- Thiet tình, thôi đi ngủ đi.

- Dạ chú, chú ngủ ngon. Bi gọi cho anh Hoàng. Bye chú.

- Bye cung. Sony cúp phone.

Bella bấm phone ngay cho Hoàng, cô hấp tấp nói: “anh Hoàng, em có câu trả lời cho anh rồi”.

- Gì hả? Chuyện của anh đẹp trai sao?

- Ủ, đã có liều thuốc cực kỳ hiệu quả cho chứng bệnh của anh đẹp trai đó rồi. Uh.. anh Hoàng nghĩ coi nè, người ta vừa đẹp trai, vừa nhiều tiền, rất là đẹp trai nữa nha. Quan trọng nhất là chưa từng nghe nói có bạn gái, bỗng dưng đùng một cái thì lại xuất hiện mỹ nữ trung niên. Anh nói coi trai đẹp của anh có phải mắc chứng bệnh gì đó không?

Giọng của Hoàng réo gào bên kia phone “gì hả cưng?”

- Biến thái chứ gì nữa.

- Vậy... trị bằng cách nào?

- Theo như chỉ số thông minh có một không hai của em thì trai đẹp của anh chỉ còn có một phương pháp để điều trị mà thôi. Anh muốn biết sao?

- Nói, nói mau đi.

- Ngày mai dẫn em đi ăn thì em nói cho anh biết, Bella cười thật giòn.

- Dẫn, sẽ dẫn. Đi đâu cũng được hết.

- Okay, ngày mai em lựa tiệm ăn. Phải ăn ngon một bữa mới được.

- Mau nói anh nghe cách trị đi.

- Oh, phương pháp duy nhất để chữa chứng bệnh của trai đẹp là... phải có một người con gái xinh đẹp như hoa cỡ như em thì mới có thể trị được chứng bệnh kia. Phải làm cho trai đẹp của anh tâm hồn điên đảo thì mới có thể đánh tan chị xinh đẹp trung niên kia. Mà anh Hoàng nè, phải công nhận chị xinh đẹp kia thật là đẹp à nha. Em hình như lại rất thông cảm cho chị xinh đẹp đó. Em... không biết tại sao lại cảm thấy rất lạ... không thể diễn tả được. Em lại không biết làm sao phải nói cho anh biết.

- Nhỏ này thiệt là biến thái. Ngày mai không dẫn em đi ăn. Phương pháp của em không có hiệu quả.

- Anh nói mà không chịu giữ lời? Vậy khỏi tạo cơ hội cho anh nhìn trai đẹp nữa, bye à. Bella hù dọa Hoàng.

- Được, được, anh dẫn. Dẫn em đi có được hay không? Người ta là chỉ muốn nhìn cho đã con mắt chứ không phải mê một trai đẹp của em đâu.

- Gì mà của em, em mới không thèm người đàn ông tâm lý thất thường kia. Gương mặt lúc nào nhìn cũng như muốn cắn chết người của ông. Em sợ muốn chết luôn.

- Ủ, bây giờ thì sợ, sau này không nhìn thấy thì gào khóc thê thảm. Anh nói rất là linh đó cưng à. Hoàng thao thao bất tuyệt.

- Chán anh, ghét quá. Em đi ngủ, bye á.

Bella không hay mẩu đối thoại tình cờ của mình lại lọt qua cánh cửa bên ngoài, cô mãi mê dán mắt vào cái tivi trên tường. Ngoài này, nụ cười của Ken từ từ nhếch lên. Biến thái phải không, người con gái xinh đẹp như hoa? Tội sẽ cho em cơ hội đó, những gì nên nghe thì đã nghe. Ken chậm rãi xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Và Anh Muốn Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Đàn Ông Là Động Vật Biến Thái Khó Hiểu Nhất

Re: [Suru Tầm] Và anh muốn nói yêu em - Từ Y - Điểm 10

26. Đàn ông là động vật biến thái khó hiểu nhất

Khi vừa bước ra khỏi lớp thì Bella thấy Hoàng nháy mắt về hướng của mình liên tục. Cô nhìn quanh rồi hỏi: “anh bị cái gì vậy anh Hoàng?”

- Trời ơi là trời, nhỏ này thiệt tình. Anh đang ra hiệu với em.

- Gì?

- Là chuyện....

- Anh muốn dẫn em đi ăn hả?

- Uh... nhỏ này tối ngày chỉ biết ăn, anh đang hỏi tại sao em lại không bị mập ú như những bà mập hả?
- Xời, người con gái xinh đẹp như hoa này làm sao mà mập ú được. Mau mau dẫn em đi ăn, em đói tới bụng kêu xùng xục từ nãy giờ nè.
- Tại sao lúc nào cũng là anh bao em hết vậy?
- Uh... tại anh thua em tối qua. Anh đã hứa thì phải giữ lời à.
- Nếu không phải ham mê nhìn trai đẹp thì anh đã không bị ép buộc kiểu này.
- Đó mới là lý do em muốn hỏi anh đó.
- Là sao?

Hai người vừa đi vừa nói chuyện tiếp: “thì là em không hiểu nổi đàn ông. Tóm lại theo em thì đàn ông là động vật biến thái khó hiểu nhất trên hành tinh này”.

- Gì ghê vậy cưng? Nói rõ chút coi.
- Thì anh đó, đã có anh bạn trai rồi mà còn mê nhìn trai đẹp là sao? Nhìn thì được cái gì chứ, vậy mà cũng chịu thiệt thòi để em bắt dẫn đi ăn. Còn chú nữa, có chị Tiên yêu tha thiết vậy mà cứ như là không nhìn thấy. Chị Tiên cũng đầy đủ hết mà không hiểu nổi chú muốn cái gì? Còn ông mặt lạnh kia nha, còn trẻ như vậy mà không tìm bạn gái trẻ cho giống người bình thường. Tự nhiên tìm một người lớn hơn mình, lại còn là.... đáng tuổi con mình mà cũng dám...
- Uh, anh cũng đang lo cho em đó Bi à.
- Gì vậy?
- Anh sợ người con gái xinh đẹp như hoa sẽ giết mình.
- Anh nói gì khó hiểu vậy?
- Em chứ nhắc hoài người biến thái thì coi chừng linh nghiệm đó, nhắc là có liền à.
- Nói gì?
- Nhìn phía trước đi, không phải trai đẹp thì là ai nữa? Hoàng nhưn mắt về phía trước.

Bella khựng lại, trái tim của cô bỗng đập liên hồi. Trời ạ, linh như vậy sao? Đại Phật mà biết mình kêu ông biến thái thì coi như xong đời, đời đời cô mấp mấp mà không nói được chữ nào.

Hoàng đột nhiên không nghe trả lời, anh nhìn ngang thì thấy gương mặt trắng bệch của Bella. Gương mặt thật tội, con bé quả nhiên là thật sự sợ “trai đẹp” nha. Tại sao lại như vậy chứ? Sao lại sợ tới mặt mày trắng bệch như vậy?

- Nè, nè, em sao vậy?
- Em.... em ... giờ làm sao đây?
- Em nghĩ mình còn đường để quay lại sao? Sợ cái gì chứ?
- Vậy... vậy...mà sao ông biết trường của mình hả? Làm sao đây?
- Tôi đâu hay tới đó, có anh mà. Hoàng cười cười rồi kéo lấy bắp tay của Bella mà bước tới phía trước.

Đứng trước mặt của Ken, Bella không thể không nói gì. Cô cụp mi xuống rồi nhỏ giọng: “chứ”.

- Ừ... Ken chỉ ừ một tiếng, anh dời mắt qua người đàn ông không giống đàn ông này. Rất không hài lòng với bàn tay đang đặt trên bắp tay của Bella, Ken nhú mày.

Hoàng thấy chân của mình muốn sụp xuống dưới ánh nhìn lạnh ngắt của Ken, anh lập tức buông mấy ngón tay của mình ra theo phản xạ tự nhiên. Sao cái nhìn của anh ta thấy ghê vậy? Chỉ nhìn thôi thì cũng đủ làm cho sống lưng của mình lạnh ngắt. Hèn gì Bi sợ người này tới như vậy, quả thật bây giờ mình hiểu tại sao rồi. Cảm giác y chang.

- Lên xe, Ken nhếch môi rồi quay lưng đi.

Bella nhìn Hoàng như cầu cứu, cô chớp chớp cặp mắt lia chia.

- Há? Hoàng không hiểu cái nhìn của Bella.

- Anh... anh đã hứa là cho em...

- Nhưng... Hoàng không biết là phải trả lời làm sao.

Ken vẫn không quay lưng lại, anh trầm giọng : “bữa khác đi, cứ để Bi cho tôi. Anh có thể đi về trước được rồi”.

Hoàng bắt lực nhún vai với Bella, cánh cửa đã mở ra như chờ đợi. Anh nói: “đi đi, có gì gọi cho anh”.

- Oh, oh... Bella gật đầu rồi run rẩy bước tới phía trước. Gương mặt lạnh lùng kia làm cho cô sợ tới mất hồn, là ai đã chọc giận tới ông thần này nữa rồi?

Vừa bước lên xe, Ken đột ngột quay sang nhìn cô chăm chăm. Cặp mắt kiếng màu nâu to đùng kia che đi cặp mắt đẹp đó khiến cho anh không thể nhìn ra được ánh mắt nâu trong lúc này. Cảm giác hồi hộp khó chịu một chút nhưng càng khó chịu hơn khi nhìn thấy hai bàn tay xoắn lại của cô nhỏ. Các khớp xương ngón tay trắng bệch, gương mặt cũng trắng bệch, cả người co lại. Không phải là mới lúc này còn vui vẻ cười giòn với người kia sao? Sao bây giờ lại như vậy?

- Em... em sao vậy?

- Hà? Bella giật bắn người khi đột nhiên nghe được thanh âm của Ken. Phản xạ tự nhiên khiến cả người bừng tỉnh như để đối phó một con mãnh thú đang ở trước mắt.

Nhìn thấy ánh mắt đầy sợ hãi của Bella, Ken nhíu mày hỏi: “em sợ tới tới như vậy sao?”

Bella nghe xong thì gật đầu rồi ngay sau đó lại lắc đầu liên tục. Minh mà nói là mình sợ ông tới tìm muốn ngừng đập thì nhất định ông sẽ rất đắc ý. Cô lập tức hít một hơi thật sâu nhưng cái ngón tay vẫn xoắn lại mà vẫn không để ý tới.

- Tôi đói bụng rồi, mình đi ăn được không? Ken nhìn cô.

Bella ngẩn ngơ một lát rồi không nói gì, mình mà đi ăn với Đại Phật thì nội sợ không cũng đủ no rồi.

- Em muốn ăn gì? Đồ ăn Việt hay là muốn ăn đồ ăn gì khác?

Bella không nhìn lên nhưng cô nhỏ giọng hỏi: “chú... chú tới tìm Bi ... uh....?”

- Tôi hỏi em muốn ăn gì?

Trời ơi là trời, đừng nói là ông thần này chạy xa xôi tới đây chỉ là muốn mình đi ăn nha, nói kiểu đó thì đánh chết cũng không tin. Nhưng... lại nhìn không ra là người này đang nói giỡn, tính sao đây? Bella cứ nhíu mày rồi nhăn nhó đủ kiểu.

- Đi ăn với tôi đi, tôi đói lắm.

Bella trừng mắt như không thể nào tin được, có phải..... có phải...Đại Phật nói rất là đói không? Vậy tại sao ông ta lại không rủ “đại hộ vệ” hay “mắt kiếng cận” đi ăn với ông vậy? Hai người kia bận hết rồi hả?

- Đồ ăn việt có được không? Em không nói thì tôi cho rằng em sẽ đồng ý đó. Ken vẫn kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời.

Bella cũng không biết phải làm sao, cô gật đầu cũng không được mà lắc đầu cũng không xong. Thôi thì im lặng đi, mình mà làm trái ý của ông thì ông lại trừng mắt với mình thì chỉ làm mình sợ tới tìm nhảy ra ngoài mà thôi.

Chiếc xe dừng lại ở một tiệm ăn nằm trên một con đường tấp nập, ở ngoài nhìn rất sang trọng. Ô, đây không phải là tiệm ăn mà chú đã dẫn mình tới ăn đó sao? Nơi này bán đồ ăn thì rất ngon nhưng mà giá thì rất cao, lần trước mình đã đau lòng không biết bao nhiêu khi chú trả tiền.

Đi theo sát Ken vào bên trong, lần này còn đặc biệt hơn lần mà đi chung với Sonny. Cô được dẫn vào một khu vực hoàn toàn yên tĩnh, phòng ăn nằm ở tầng trên. Cầu thang bằng đá trắng bóng loáng và được uốn cong tới tận tầng hai. Bàn ăn nằm ngay góc và căn lầu này chỉ có 4 bàn ăn nằm ở bốn góc mà thôi. Đãi ngộ này nhất định sẽ phải trả một số tiền rất lớn nha, chú Sonny không biết có bao giờ được bước lên tầng trên lầu này ăn chưa hả? Bella thầm hỏi.

Không cho cơ hội để Bella chọn lựa, Ken kêu một loạt thức ăn mà anh thấy ngon. Ánh mắt đen thình thoảng nhìn thoảng qua gọng mắt kính màu nâu to đùng kia rồi tiếp tục dận dò người phục vụ. Con bé thì mãi mê ngắm nhìn ai đó từ dưới đường, ánh mắt dường như kính ngạc.

Ba người phục vụ rất nhanh đã bưng ra những món ăn mà Ken đã gọi, Bella tròn mắt khi nhìn thấy những gì trước mặt. Một tô hoành thánh soup còn đang bốc khói, chỉ nói ngửi được mùi hoành thánh thôi cũng đã thấy ngon rồi. Chỉ vài lát hành xanh mỏng cũng nhìn thấy thật đẹp mắt.

Bên cạnh đó là một đĩa gỏi gì đó với rất là nhiều màu sắc. Cô nhìn thấy những cọng carrot màu đỏ sáng ngời đang được rải đều khắp cái đĩa tròn sáng bóng kia. Bên cạnh những cọng carrot còn có một cọng gì đó màu xanh lá cây thật là lọt màu, không biết là thứ gì nhưng màu sắc thì rất là được. Còn có thêm vài cọng cabbage màu xanh lẫn tím được trộn chung trong đĩa gỏi này. Còn có những lát green pepper and yellow pepper với những cọng mint được trộn chung. Nước sauce màu vàng vàng nâu nâu từ từ thấm qua và lan ra ngoài, chỉ cần nhìn thôi cũng tràn ngập ý muốn được nếm thử hương vị của nó. Thứ bắt mắt nhất là thịt của con tôm hùm được rải đều khắp mặt trên với màu cam thật đẹp. Chỉ nhìn tới những sơ thịt của con tôm thôi thì nước

miếng cũng ứa ra rồi.

- Em thử coi có ăn được không? Ken thúc giục.

Bella bị đĩa gỏi kia hấp dẫn tới quên mất mình đang ngồi chung với ai. Cầm đôi đũa lên, Bella nhắm ngay đĩa gỏi. Ánh mắt thật khéo, cô tóm được tất cả tinh túy của đĩa gỏi qua cú gấp này. Toàn bộ những thứ nên có thì đều có trong cái gấp này. Ánh mắt Bella tỏa sáng lên thật nhanh, trời à trời, thứ gỏi này làm bằng những gì mà ngon dữ vậy nè?

- Được không?

Bella gật gật cái đầu nhỏ của mình lia lịa, trời à, quá ngon chứ ăn được gì.

- Vậy ăn nhiều một chút đi, em có muốn ăn hoành thánh trước không? Để một lát nữa thì nó sẽ bị nguội, hết ngon đó. Vừa nói Ken vừa múc hai viên hoành thánh vào trong chén và sau đó thì đặt ở trước mặt của Bella.

Sau khi nuốt xong miếng gỏi đầu tiên kia, Bella cũng không vội mà thử tiếp đĩa thứ hai. Hoành thánh cũng sức nức mùi thơm, cô cầm cái muổng lên rồi bắt đầu thử tiếp món ăn đang bốc khói này. Um.....ui, nước soup ngon tuyệt vời, rất là thơm, thơm một cách kỳ lạ. Đường như còn có mùi của nấm gi đó, quá ngon rồi.

Khởi bốc lên làm cho gọng mắt kiếng của cô bị mờ ảo thật nhanh, Bella theo thói quen đưa tay lên lấy xuống để lau cặp mắt kiếng. Còn chưa kịp làm gì thì một bàn tay to lớn đã nhanh chóng vươn ra rồi cầm lấy cái gọng kiếng của cô. Giọng nói thật trầm ấm vang lên: “em đâu có cần đâu mà đeo mắt kiếng làm gì. Trước mặt tôi thì không cần phải đeo mắt kiếng”.

Miếng hoành thánh trong miệng như chắn ngang cổ họng. Bella lập tức ngước mắt lên nhìn. Trời ạ, mãi mê bị hấp dẫn bởi những món đồ ăn này, mình quên mất trước mặt mình là ai. Ánh mắt đen lay láy đang nhìn mình chăm chăm, chắc là bị cái tướng bỏ dối của mình dọa cho sợ rồi. Gương mặt cô đỏ bừng lên vì miếng hoành thánh đang nửa vào nửa ra ngay cổ họng.

Ken tinh mắt nhìn ra được Bella đang bị gì, anh chồm tới thật nhanh rồi vỗ vỗ sau lưng cô. Chuyện gì đây, con bé không phải bị mình dọa đến sợ sao? Sao lại như vậy chứ?

Bella thờ phỉ phò khi miếng hoành thánh cuối cùng rớt xuống cổ họng, cô nhận lấy ly nước mà Ken đưa tới rồi uống nhanh vài ngụm. Gương mặt đỏ bừng vì đủ thứ nguyên nhân, nguyên nhân chính cũng là nửa viên hoành thánh vừa được an toàn rớt qua cổ họng nhỏ của mình.

- Đờ chưa hả? Giọng nói đầy quan tâm tiếp tục vang lên ở bên cạnh mình.

Bella gật đầu theo phản xạ tự nhiên, hôm nay Đại Phật làm sao vậy? Rất có tình người nha, ông không phải bị dối tới hông cả đầu óc rồi chứ?

- Sao lại nhìn tôi như vậy? Ken nhướn nhướn hàng chân mày lên.

Lần đầu tiên Bella phát hiện ra hai hàng chân mày đen nhánh rậm rạp kia nhìn thật đẹp mắt. Quái dị thiệt, chỉ là hàng chân mày thôi mà cũng đã hấp dẫn như vậy rồi. Sao nó lại đều và đẹp như là vẽ vậy? Rất là đen và thật rậm rạp, nhìn rất là được. Ánh mắt cô men theo từng cọng chân mày mà quên mất là mình đang nhìn ai.

Con bé này sao vậy nè? Nương theo ánh mắt kia, đó là chân mày của mình thì phải. Con bé ... đang có bộ dạng như đang thưởng thức món nghệ thuật gì đó. Ken cười khẽ khi nhìn thấy phản ứng của cô nhỏ trong lúc này. Thật là đáng yêu vô cùng. Lần đầu tiên con bé lại không có vẻ phòng bị mình thật là tốt quá.

- Ken... anh cũng ở đây hả?

Còn chưa hài lòng được bao lâu thì một giọng nói vang lên khiến hàng chân mày đen rậm rạp kia nhíu lại. Ánh mắt Ken dời tới gương mặt của người đang đứng ngay trước mặt mình.

Bella nhìn lên thì thấy trước mặt mình là một người con gái thật là xinh đẹp. Cô gái đang bận một cái áo đầm màu đen khá ngắn và thật là hấp dẫn ánh mắt của người đối diện. Làn da trắng muốt, đôi gầy cao gót càng làm cho dáng người của cô gái trở nên thon thả hơn. Trời ạ, đôi chân dài thật đẹp, đẹp tới không muốn dời mắt đi. Cục kỳ gọi cảm nếu không nói là quá hấp dẫn ánh mắt của người đối diện. Lên phía trên chút nữa thì càng khỏi nói, cánh tay thon thả trắng muốt, cổ áo đầm thật là sâu, sâu tới phải lướt ánh mắt qua khe hở của cổ áo. Trời ạ, thật là không chịu nổi. Bella thấy gương mặt của mình nóng hần lên. Sao vậy nè, mình sao lại có thể nhìn một người con gái kiểu này chứ? Bella lập tức dời ánh mắt tới gương mặt của cô gái.

Một gương mặt cũng đẹp như dáng người, đôi mắt đen được trang điểm thật tỉ mỉ. Hàng chân mày cũng đen nhánh như Đại Phật nhưng được tia thật công phu. Sống mũi thẳng gọn, đôi môi đỏ hồng. Làn da trắng hồng thật mềm mại nhưng.... người con gái này cũng dùng thật nhiều mỹ phẩm. Bella ngửi được mùi gì đó. Cô neho neho đôi mắt lại khi khám phá ra cái mùi của mình cũng bắt đầu có vấn đề trong lúc này.

Ken vẫn nhìn người con gái, anh vẫn chưa nói câu nào. Thật là không dễ dàng mới dẫn con bé tới nơi này, chưa tới đâu lại bị phá đám. Anh khoanh hai cánh tay lại nhìn cô gái, ánh mắt không mấy hài lòng.

- Chuyện gì? Giọng nói lạnh lùng vang lên.

- Uh... Em chỉ là tình cờ đi ngang đây, định vào mua một chút đồ ăn thôi. Giọng cô gái thật ngọt, ánh mắt chuyển qua người con gái còn rất trẻ đang ngồi

ở trước mặt của Ken. Đây là ai đây? Mình chưa từng thấy Ken dẫn ai ra ngoài ăn bao giờ? Con bé này lại chẳng đẹp chút nào? Đây là chuyện gì?

Người phục vụ lại bung một mâm đồ ăn tới. Thanh Trúc tránh qua một bên. Đầu óc linh hoạt hẳn lên, giọng cô vang lên thật mềm mại: “Ken, em có thể nào ngồi chung bàn với anh không?”

Cặp mắt kiếng ở trên tờ khăn giấy đã được một đôi bàn tay nhỏ cầm lấy, Bella đeo nhanh cặp mắt kiếng vào trên mặt. Trời ạ, trên bàn có rất nhiều đồ ăn nha. Sao Đại Phật lại kêu nhiều dữ vậy? Chẳng lẽ ông biết người đẹp này sẽ ghé ngang sao?

Ken không nói gì, ánh mắt của anh nhìn xuống nên không nhìn ra được biểu hiện gì ở trên mặt. Thanh Trúc nghĩ đây là đồng ý rồi, cô nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh của Ken.

- Đứng lên, giọng nói không hờn giận vang lên.

Không những Thanh Trúc giật mình mà cả Bella cũng giật mình, cả hai cũng sững người nhìn Ken. Là... là.... cái gì, đứng lên hả? Hai ánh mắt nhìn nhau như không hiểu.

- Đứng để tôi lập lại lần thứ hai, giọng nói mang theo chút tức giận.

Thanh Trúc giờ phút này đã hiểu được chuyện gì xảy ra, cô lập tức rời khỏi bàn và xấu hổ đứng ở bên cạnh, ánh mắt thật tội nghiệp khi không biết phải làm gì trong lúc này.

- Bi qua đây.

- Há?

- Qua đây, Ken nhìn cô thật kiên nhẫn.

Có ai nói cho mình biết chuyện gì đã xảy ra hay không? Một giây trước đây còn tưởng đâu Đại Phật biểu mình đứng dậy, chưa kịp đứng lên thì lại qua đây? Cái gì qua đây? Qua đây? Ý của ông là qua... qua... ngồi cạnh ông đó hả? Bella chậm rãi tiếp thu câu nói này. Khi nhìn tới ánh mắt không còn kiên nhẫn của Ken thì Bella theo phản xạ nên lập tức rời khỏi bàn. Chuyện gì đây? Mình không có chọc giận ông thần này nha. Bella khép nép đứng bên cạnh người con gái.

Do mùi dầu thơm ở trên người con gái quá nồng, Bella chịu không nổi nên ách xì hai cái. Trời ạ, có phải đã đổ cả nửa chai dầu thơm ở trên người hay không vậy? Thật là không chịu nổi, Bella vo vo cái mũi đáng thương của mình rồi ách xì thêm ba cái nữa. Lúc này cái mũi nhỏ của cô đã đỏ hồng lên thật đáng thương. Bàn tay phải đột nhiên bị người kéo tới phía trước, Bella rút cuộc ý thức được chuyện gì đã xảy ra. Cô đã ngồi ở ngay bên cạnh Ken, anh mất khó hiểu nhìn anh rồi hỏi nhỏ: “Chú, chú à....”.

- Ủ, đồ ăn tới rồi. Ăn đi, Ken trả lời. Muốn ngồi gần mình để ăn sao? Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy. Chưa kịp ăn thì đã bị mùi dầu thơm trên người kia làm cho sặc chết rồi. Sao trước đây mình lại không biết mùi dầu thơm đó khó ngửi tới như vậy chứ? Cái mũi nhỏ hồng hồng, thật dễ thương. Ken bất chợt đưa bàn tay phải ra bóp bóp lấy cánh mũi nhỏ nhắn của Bella. Ủ, cảm giác thật là tốt, cái mũi thật sự rất được. Ken nhếch môi lên lúc nào không hay.

Bị hành động của Ken hù dọa, Bella tròn to mắt nhìn Ken như không tin. Đại Phật... Đại Phật đang.. làm gì đây? Muốn.... Muốn bóp mũi mình hay sao? Hay là... bị mình ách xì tới chịu không nổi rồi? Khi ánh mắt cô bắt gặp ánh mắt của Ken thì cô sợ tới quên thở, ánh mắt kia rất là khó hiểu nha. Ánh mắt của Bella tiếp tục dời tới khuôn mặt xinh như hoa kia, trái tim của cô đập bùm bùm.

Về mặt của người con gái như đã khám phá ra được chuyện gì kinh thiên động địa rồi sau đó là ánh mắt mở thật to. Ngay sau đó là ánh mắt gần như khó tin khi nhìn mình, Bella nặn ra một nụ cười rồi nói: “Chị à, uh... chị ngồi đi.. uh... chú... chú... không ngại đâu”.

Lời nói của cô gái nhỏ lập tức như một cơn mưa trong sa mạc khô cằn, Thanh Trúc thở phào nhẹ nhõm khi nghe được cái chữ “chú” kia. Thì ra là Ken đang dẫn đứa cháu đi ăn, còn tưởng... Ồ, mà sao chưa bao giờ nghe nói Ken có đứa cháu vậy? Mà cũng kỳ lạ nha, cùng dòng họ mà sao người chú thì đẹp tới như vậy mà đứa cháu lại nhìn kinh vậy? Thanh Trúc hít một hơi rồi chậm rãi ngồi xuống phía mà Bella đã ngồi. Giọng nói cô thật ngọt “cảm ơn em, chị thiệt bận quá. Chú em dẫn em đi ăn mà chị lại không biết, xin lỗi em”. Chuyện gì đây, sao lại đối tốt với đứa cháu kiểu này chứ? Xấu như vậy mà cũng được yêu thương chiều chuộng tới cỡ đó sao? Ánh mắt của Ken rõ ràng chỉ có đứa cháu này, Ken chưa từng cho mình ánh mắt đó. Trong lòng thật buồn bực khi nghĩ tới chuyện này.

Bella chỉ gật nhẹ đầu, hy vọng Đại Phật không hét lên trong lúc này. Vừa nhìn qua thì thấy bàn tay trái của Đại Phật như đang nắm lại, lại gì nữa đây? Người con gái kia thật tội, Đại Phật lại nổi giận sao?

Quả đúng như những gì Bella thấy, Ken muốn phát tác trong lúc này. Thiệt tưởng mình sẽ không biết giận sao? Tự nhiên không mời mà tới rồi còn tự động muốn được ăn chung. Còn chưa kịp nói không thì con bé khờ khạo kia lại tiếp nhận người không mời này. Đã vậy lại còn không biết cảm ơn người khác mà còn làm ra chuyện không thể chấp nhận này, không biết con mắt nào của Thanh Trúc nhìn ra mình là chủ của con bé này? Mình giả như vậy sao? Không khí này bị người này phá hỏng mất rồi, tâm tình thật tệ.

Chỉ thấy ống tay áo bị Bella giật giật, một đôi mắt nâu đáng thương nhìn sang. Đôi mắt nâu như nài nỉ dùm cho người đối diện và ngay sau đó gương mặt nhỏ nhất lại rồi ách xì tiếp. Ken đã biết chuyện gì xảy ra, nếu đã vậy tội gì phải kiên nhẫn chịu khó như thế này. Ken nhún mày rồi vẫy tay gọi người phục vụ tới. Anh gầm gừ: “lấy một phần gỏi, một phần soup to go trong thời gian ngắn nhất”.

- Dạ biết, người phục vụ nghe xong thì lập tức quay lưng đi.

Trời ạ, cách đuổi người của Đại Phật có một không hai nha. Có thể được ghi vào Guinness vì cách đuổi người trắng trợn có một không hai mà không cần chỗ cho mặt mũi người nào. Bella sợ tới cứng người, cô nhỏ giọng: “chú, chú ơi, uh. Bi đi restroom”. Không đợi được giây phút nào nữa, cả người cô bật dậy như một cái lò xo. Gương mặt của người con gái thật là tội, mình trốn vào trong đó là được chứ gì.

Đợi Bella lập tức vừa dỗi đi, Ken dỗi mắt qua Thanh Trúc, rồi chậm rãi chất vấn: “Tôi có mời em sao?”

- Uh... em thật sự không biết là anh đang ở chỗ này. Chỉ là... chỉ là muốn ăn bữa ăn với anh mà thôi. Thanh Trúc cụp mí xuống trong khi trả lời. Quả thật là cô đã nhận được điện thoại của người phục vụ ở trong nhà hàng này. Lúc trước đã cho một số tiền lớn cho người này để khi nào Ken tới đây thì phải gọi ngay cho mình. Hôm nay quả thật đã nhận được tin Ken tới, hơn nữa là còn đi với đứa cháu. xấu xí kia.

- Đồ ăn lập tức sẽ tới ngay, tôi chỉ muốn ăn với người mình muốn ăn. Ken lạnh lùng tuyên bố. Người này sao lại bám dính vào mình như vậy? Lần trước gặp mặt, người này cũng đâu giống như là bây giờ. Lần đó thực sự là có thêm chút rượu nên mới có cái nhu cầu chết tiết kia. Tuy mình có chút say nhưng cũng đâu có hứa hẹn gì.

Thanh Trúc cứng ngắt người, cặp mắt rung rung, giọng cô thật tội: “anh ... thật sự chán ghét em tới như vậy sao? Tối hôm đó mình thật sự rất là hợp nhau mà, chẳng lẽ anh không có một chút nào muốn em nữa hay sao?”

- Trước đây không phải em đã biết rõ ràng rồi hay sao? Hôm đó tôi có chút say nhưng không phải mất đi lý trí để biết mình đã làm những chuyện gì.

- Nhưng... trước đây anh cũng không như lúc này. Sau buổi tối hôm đó thì không phải anh cũng không có chán ghét em mà. Những lần đi chơi sau đó... tuy rằng cũng không có... với nhau nhưng anh cũng không hề hững như bây giờ. Có phải em đã làm chuyện gì sai sao?

- Ngay từ đầu tôi đã nói với em rằng tôi không bao giờ đặt hết tâm tư trên bất kỳ một người nào. Đừng bao giờ lãng phí thời gian của mình, cái giá đó em trả không nổi đâu.

- Nhưng em tình nguyện.... cho dù anh chỉ có một chút xíu tình cảm đối với em. Ngay từ lần đầu tiên gặp mặt anh thì em đã biết em đã không còn có thể chấp nhận được người khác.

- Tôi đã nói em không phải là người mà tôi muốn. Cái buổi tối chết tiết kia, tôi đã nói chúng ta theo nhu cầu mà thôi. Tôi đã đền bù cho em rồi, không bao giờ có chuyện đó xảy ra lần thứ hai. Em đã là người trưởng thành rồi, đừng bao giờ nói với tôi em đặt tất cả tâm tư lên trên con người của tôi. Em biết tôi sẽ không bao giờ đặt tâm tư lên bất kỳ ai.

- Uh... chẳng lẽ... anh... giống như những gì họ nói sao? Thanh Trúc khiếp sợ với ý nghĩ này của mình. Thật sự như vậy sao? Tối hôm đó Ken rất là được mà. Chẳng những bề ngoài đẹp trai lại nhiều tiền, hơn nữa trên giường còn giống như bão tố. Rất là uy dũng và điều động lòng người nhất là anh ấy lại rất được ở phương diện này. Không phải ai cũng làm được điều này, một người tình tuyệt vời hiếm có. Đàn ông, người nhìn được thì rất là nhiều nhưng điều quan trọng nhất trong tình ái, ai là người có thể đem đến cho mình niềm hưởng thụ say mê. Ken đã làm được điều này hơn nữa còn làm rất là tốt. Thử hỏi một người như vậy thì làm sao có thể là một người đồng tính được?

- Có thể đúng như là em nghĩ. Còn nữa, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi với cái mùi dầu thơm này. Thật là làm cho người xung quanh thở không nổi. Em không cảm thấy khó chịu hay sao?

- Dầu thơm? Uh.... trước đây chưa từng nghe anh.....

- Phải, nhưng bây giờ tôi thấy phải nên cho em biết sự thật. Ken vuốt xuống cái mũi của mình, quả thật là mùi dầu thơm nồng tới nỗi cái mũi phát đau. Hên gì con bé ách xì như điên, thật tội cái mũi nhỏ kia. Uh.. mùi ở trên người con bé thật là dịu, dịu tới say mê người. Thật dễ chịu, Ken nhắm lại đôi mắt, anh đang hồi tưởng tới cái mùi dễ chịu ở trên người của người nào đó.

Người phục vụ đem hai hộp đồ ăn tới trước bàn, Ken mở mắt ra ngay lập tức. Anh nhìn sang Thanh Trúc rồi nói: “đồ ăn tới rồi, em có thể đi”.

- Ken, anh...

- Tôi còn phải ăn nữa, không tiễn.

- Tối nay anh rảnh không?

- Không rảnh.

- Vậy chừng nào anh rảnh thì gọi cho em có được không? Em thực sự rất là nhớ anh. Thanh Trúc tiếp tục nài nỉ. Thật sự là cô biết mình chịu hết nỗi tánh tình này của Ken rồi. Lần trước gặp mặt thì đã là chuyện của hai tháng trước, thật sự là người đàn ông này không muốn mình lần nữa sao? Lần trước cũng không phải lạnh lùng kiểu này, tuy rằng có đủ hờ hững nhưng cũng không tới nỗi như ngày hôm nay.

- Tôi nghĩ em lại quên mất những gì tôi đã nói rồi. Chúng ta theo nhu cầu mà gặp nhau. Tôi nghĩ bây giờ tôi không cần cái câu này nữa. Đã nói rất rõ ràng rồi, đừng bao giờ nhớ tới tôi, Ken gầm gừ trong cổ họng, thật sự không chịu nổi tánh tình này. Cái gì mà rất nhớ anh? Tưởng mình điên hay sao? Mấy câu nhảm nhí này có thể nói với mình sao?

Thanh Trúc buồn bã đứng dậy, cô chậm rãi cầm lấy cái giỏ đựng đồ ăn đã được chuẩn bị sẵn. Anh mắt dỗi tới khuôn mặt đẹp trai kia một lần nữa, cô

nhỏ giọng: “chừng nào anh đổi ý thì gọi cho em có được không?”

- Không tiễn, Ken chán ghét dời mắt ra ngoài cửa kiếng.

Thanh Trúc hít cái mũi cay xè của mình, cô xoay người bước đi. Thật sự là khó chịu tới muốn khóc, mình đường đường là một người mẫu biết bao người ngưỡng mộ lại phải đối diện với sự thật này. Anh ta quả thật là người đồng tính sao? Vậy lần trước khi mình ở bên cạnh anh ấy, anh ấy xem mình là cái gì hả? Đồng tính hay là chỉ muốn chứng minh anh ấy vẫn còn được ở phương diện này? Vẫn có thể quan hệ với cả hai giới tính hay sao? Thật là quá đáng, Ken, anh nhất định sẽ phải hối hận.

Ken nhìn chằm chằm vào hướng restroom kia, con bé làm gì lâu vậy? Đã mười phút đồng hồ trôi qua rồi mà vẫn chưa trở ra. Ken nhìn thấy người phục vụ đi ngang qua. Anh cất tiếng: “cô à”.

Cô gái lập tức quay lưng lại, gương mặt với nụ cười tươi tắn hiện ra rõ ràng: “xin hỏi anh cần giúp gì?”

- Uh. phiền cô vào trong restroom của nữ, nói với con bé ở trong đó... Lập tức ra đây ngay cho tôi.

- Ahhhh... cô gái trừng mắt nhìn Ken. Cái gì mà vào restroom kêu người? Uh... đã xảy ra chuyện gì ở đây?

Thấy ánh mắt của cô gái, Ken chuẩn bị bùng nổ con tức giận. Vừa lúc nhìn thấy người mình muốn tìm, Ken ngoắc ngoắc tay. Một bóng dáng cao lớn đi tới, giọng người đàn ông vang lên: “anh Ken”.

- Um...anh nói với nhân viên của anh, vào trong restroom nữ kia, gọi con bé cỡ khoảng 18 tuổi ra đây ngay cho tôi. Nói với con bé nếu như trong vòng một phút mà không ra thì tôi sẽ vào đó.

- Còn không mau đi, người đàn ông trừng mắt và bắt đầu hỏi thúc người nhân viên của mình. Trời ạ, bộ không muốn công việc làm này nữa hay sao mà còn đứng y chang chỗ đó. Thiệt là hết nói nổi mà, người đàn ông lo sợ nhìn sang Ken.

- Oh... oh... okay, cô gái vội vã đi thẳng vào restroom.

- Không có chuyện gì nữa, anh đi được rồi. Ken nói xong thì lại dời mắt về hướng restroom kia.

Loay hoay không biết phải gọi ai thì chợt thấy một cô gái đứng dựa lưng vào tường, người nhân viên nữ kia biết ngay đây là người mình cần tìm. Cô bước tới rồi nói: “em à, ngoài kia Người đàn ông kia nhấn lại rằng... nếu trong vòng một phút mà em không ra thì anh ta sẽ vào đây”.

Bella tròn mắt như không tin, cô vội vã hỏi: “vậy cô gái ngồi chung bàn kia đã đi chưa vậy chị?”.

- Chị thấy một mình anh ấy ngồi, chỉ một mình thôi.

- Oh, okay, vậy thì tốt. Uh... cảm ơn chị. Bella thở phào nhẹ nhõm.

- Em à, người đó là... gì của em hả? Cô gái tò mò hỏi tiếp, ánh mắt lóe lên tia hâm mộ.

- Uh.. ông là... ông bác khó tính của em. Uh....ông hôm nay... không được bình thường... uh...cảm ơn chị, em ra ngoài nha. Bella cười cười đi nhanh ra ngoài. Ông bác khó tính, không được bình thường... hahaaaaaa, biết đâu người chị này hiểu lầm rằng ông bị điên điên. Ha haaaaa đáng ghét, khỏe mới Bella nhếch lên khi đặt được cái tên thật thú vị này cho Ken.

Còn chưa kịp ngồi xuống chỗ cũ thì đã nghe Ken lên tiếng: “ngồi ở bên này”.

Bella hóa đá trước câu nói này, chuyện gì đây? Không phải cô gái kia đã đi rồi sao? Sao mình lại phải ngồi ở bên đó? Cô chớp chớp đôi mắt của mình rồi ngập ngừng chỉ chỉ chỗ ngồi của mình: “chú... chú à, uh... Bí ngồi ở bên này đi, chị ấy đã đi rồi”.

- Ngồi ở bên này, Ken nhìn lên.

Bella run cả người, cô cụp mi xuống rồi ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh Ken. Cô nghiêng răng mắng chửi động vật biến thái nhất ở trên đời này. Động vật này chỉ biết ăn hiếp mỗi mình mình mà thôi. Chị xinh đẹp kia đã đi, mà mình đâu phải là người đuổi người ta đi đâu. Tự nhiên trút giận lên người của mình là sao?

- Ăn đi, không phải em nói thích gọi sao? Giọng nói trầm ấm vang đều bên tai. Hừ, chọc cho người đẹp bỏ đi, không biết bị bệnh gì nữa rồi. Ah... có khi nào lại nghĩ tới chị xinh đẹp trung niên kia mà không thích chị xinh đẹp trẻ trung này không? Bell dời cặp mắt qua như dò hỏi.

- Chuyện gì?

Bella lắc lắc cái đầu thật nhanh, trời ạ, bị ông nhìn ra là chết chắc. Cô ngoan ngoãn ngồi ăn, thôi thì hôm nay mình được ăn bữa đại tiệc này, ngu sao hồng rắng ăn. Lát nữa kể cho anh Hoàng nghe chuyện này, bảo đảm thần tượng của anh sụp đổ từ đây. Động vật biến thái nhất trên đời này chỉ thích hoa đã nở rộ chứ không thích nụ hồng mong manh.

- Em có muốn thêm một chén soup không? Vẫn còn nóng ấm đó.

- Dạ, không.
- Vậy còn gọi thì sao?
- Dạ, đủ rồi.
- Tôm?
- Dạ, no rồi.
- Sao em cứ ăn rau vậy?
- Dạ....uh... Bị thích rau.

Câu này thành công chọc người đối diện phát hỏa, giọng Ken đột nhiên trở nên lạnh ngắt: “em là đang cố tình chỉnh tòi có phải không?”

Bella giật mình trong lúc này, cô ngược đôi mắt vô tội nhìn Ken. Giọng nói nhỏ xù: “chú... à, uh... chú nói... chỉnh... chỉnh cái gì hả?

Ken nói không ra lời, con bé đang ăn thì đột nhiên ngưng lại và chỉ cầm củi ăn đĩa salad. Trước đây mình cho con bé ăn salad, bây giờ nó lại nói nó thích rau. Không phải đang chọc tức mình thì là gì nữa? Giọng của anh gầm gừ: “không cho ăn rau nữa”. Vừa nói, tay vừa kéo đĩa rau ra xa để Bella không với tới được.

Bella chớp chớp nhẹ đôi mắt, người này thiệt là hết nói nổi mả. Cái nước sauce trong đĩa rau thiệt là ngon quá, mình còn đang chưa có biết là loại nước sauce gì. Cũng may mình vừa no, nếu không thì tức chết được. Cô lập tức cầm lấy ly nước, cô uống một ngụm rồi ngồi như chờ đợi. Người đàn ông nhỏ mọn này, mình có biết ông ta dẫn đi ăn đâu mà treo cái gương mặt đáng ghét kia với mình. Lần này trả tiền thì cho ông đau bụng chết, đáng đời.

- Sao không ăn nữa hả? Ken vẫn thấy cô không động đũa, anh hỏi tiếp.
- Dạ, đủ rồi.
- Gọi?
- Dạ, không.
- Lobster còn nhiều mả.
- Dạ, Bi no rồi.
- Em đừng có mỗi lần đều dạ, có... dạ không có được không? Không cho dạ ... dạ nữa. Ken gầm gừ.
- Nhưng mà mẹ nói là khi nói chuyện với người lớn thì phải.....

Chưa kịp nói tiếp thì Bella lại im re. Ánh mắt đen chết người kia làm cô sợ muốn chết. Thiệt ghê chết người mả. Nếu không dạ, thì mình còn có thể nói được gì chứ? Ý làm lớn rồi muốn hét ai thì hét, Bell tức tới gương mặt đỏ bừng. Cô bị sặc vì con tức này, Bell ho sù sụ.

- Em sao rồi? Mau uống đi, Ken đưa tới ly trà ấm cho cô, giọng nói nhẹ nhàng hơn nhiều.

Hừ, còn không phải bị ông làm cho ghê chết, Bella thở phì phò, cô không trả lời mà cụp mi uống ly trà kia. Khi uống xong ly trà mới phát hiện ra ánh mắt kỳ quái của Ken, nhìn theo ánh mắt đó thì mới biết được mình đã làm chuyện gì.

Trên bàn chỉ có một ly trà, vừa rồi mình lại uống hết. Lúc nãy... không phải Đại Phật vẫn đang uống ly trà đó sao? Vậy mình và ông..... uống chung một ly? Ahhhhh... Bella run run tay, cô lập tức buông ngay cái ly trà kia. Cô giải thích ngay: “là chú đưa cho Bi, không phải Bi tự lấy nha”. Tốt nhất là giải thích trước, nếu không người đàn ông biến thái này lại nổi giận với mình nữa.

- Tôi có nói gì sao? Khóe môi của Ken nhếch lên, trong lòng lại rất là vui trong lúc này. Ánh mắt Ken như ra hiệu gì đó với một người, ngay sau đó lại dời tới khuôn mặt nhỏ nhắn ở ngay trước mặt.

Chuyện gì đây? Tự nhiên nhìn chằm chằm người ta kiểu này? Bella tuy rằng cụp mi xuống nhưng vẫn phát hiện ra tia nhìn dữ dội ở ngay bên cạnh mình. Rõ ràng là mình không làm gì nha, sao lại nhìn như vậy chứ?

Vừa lúc đó thì người phục vụ lại bưng một đĩa gì đó và đặt ở trên bàn, ánh mắt Bella dời tới cái đĩa xinh đẹp tràn đầy màu sắc kia. Trời ạ, một đĩa trái cây thật đẹp. Từ trên nhìn xuống thì y như một cái núi hoa quả bằng tuyết trắng. Không, chính xác là một núi hoa quả bằng tuyết màu hồng thật xinh đẹp. Bella mở to mắt nhìn.

- Đừng chỉ nhìn, mau ăn đi. Ken đẩy cái muỗng tới trong tay Bella.
- Chú à, cái này là cái gì vậy? Bell quên mất con tức giận cách đây vài giây của mình, ngón tay cô chỉ vào một thứ gì đó hình bầu dục màu trắng.

- Măng cụt.
- Là cái gì hả?
- Trái cây, em chưa từng ăn sao?
- Măng cụt hả, tên gì ghê vậy?

Giọng cười trầm nhẹ vang lên ở ngay bên cạnh. Bella cũng không quan tâm mà hỏi tiếp: “chú à, vậy....cái này lại là gì hả? Bella đặt cái muỗng vào một miếng vuông vuông màu nâu, nó mềm mềm nhưng không phải là mềm lắm.

- Uh... là trái saboche
- Hả? Không phải trái cây chứ?
- Là trái cây Việt Nam mình đó.
- Nhưng sao tên gì kỳ vậy?
- Uh... nhưng ăn thì ngon và thơm thơm.. Em thử đi, Ken nói tiếp.

Hương vị thật không thể nào từ chối mà lại lập tức làm cho Bella múc thêm một muỗng nhỏ nữa để bỏ vào trong cái miệng của mình. Đây là lần đầu tiên cô được thưởng thức cái món này, sao lúc trước chú Sonny không có cho mình thử cái món này vậy? Um.. thiệt ngon, không biết kêu bằng gì vậy?

Bella nhin không được mà ngược lên hỏi: “chú à, món này kêu là gì vậy?”

- Uh.... hình như là... Tropical fruit blend with pink snow.

Trên cái đĩa này có rất là nhiều thứ trái cây mà Bella có thể nhận ra, có một miếng nhỏ măng cụt màu trắng, có luôn cả một khối thanh long, một khúc dưa hấu đỏ chói nhìn rất là ngon, một miếng thơm màu vàng lừng vên cạnh đó, một khối xoài, nho strawberry, bơ, đu đủ, blueberry, kiwi, còn có vài cọng mít màu vàng... phía trên cùng của đỉnh núi màu hồng còn có vài lát dừa bào mỏng được phủ khắp đỉnh núi.

- Được không? Ken thú vị nhìn gương mặt hài lòng của cô nhỏ trong lúc này. Quả thật là những gì cô nhỏ này muốn đều biểu hiện rõ trên khuôn mặt này.
- Chú à, sao trước đây không có món này vậy? Bella chột hỏi.
- Trước đây? Ánh mắt đen nheo lại rồi hỏi tiếp: “em từng đến đây sao?”
- Dạ có, lúc trước chú có dẫn Bi tới nơi này. Bi ngồi phía dưới lầu nhưng cũng không có món này, món này là món chỉ cho người ở trên này thôi hả chú?
- Vậy lúc trước em đã thử qua món gì?

- Ah, lúc trước Bi muốn ăn bún thịt nướng nên chú mới dẫn Bi đi ăn bún thịt nướng. Chú còn order thêm một đĩa tôm hùm, chỉ vậy thôi. Bella thành thật trả lời, cô còn không hay ánh mắt đen bên cạnh đang có biểu hiện gì. Cái muỗng nhỏ đang xăm xoi đồng núi tuyết màu hồng ở ngay trước mặt mình.

Thì ra Sony đã dẫn con bé tới nơi này, trong lòng chột cảm thấy phiền muộn nhưng lại không rõ ràng tại sao. Sony đối xử rất là đặc biệt với con bé, mỗi lần về tới đây thì lại dành rất nhiều thời gian để ở bên cạnh con bé. Cái con bé đáng giận này, phải làm cho biết bao nhiêu người tức giận mới được sao? Còn trả lời thật tự nhiên kiểu đó, thiệt là....

Ken trả lời qua loa: “món này không phải món mới gì, chỉ là menu của tầng lầu hai thì khác với tầng lầu dưới mà thôi”.

- Chú à, ở trên này... đồ ăn ngon hơn ở dưới hả chú?
- Ủ, đồ ăn ở tầng lầu hai được thợ chính đích thân làm, thức ăn cũng được tuyển lựa thật tối mới có thể lấy. Quan trọng là phục vụ và đãi ngộ cho người ở tầng lầu hai tốt hơn so với lầu một, chỉ vậy thôi.
- Ủ, ăn chi mà khi trả tiền phải khóc cho dù có ngon cũng sẽ đau lòng. Bella phun ra một câu không đầu không đuôi gì.

Ken ngạc nhiên với câu nói này, anh cũng đáp lại: “em sẽ khóc dùm tôi sao?”

Bella mở to mắt nhìn Ken, cô chần chừ vài giây rồi lắc đầu. Cô nói: “sẽ không”.

- Vậy tại sao em lại có thể đau lòng vì cái túi tiền của Sonny?
- Hai người là không giống..... Chú Sony nói là chú giàu hơn chú Sony rất nhiều. Bella trả lời.

Hừ, tại sao mình phải đau lòng cho Đại Phật? Người này rất là nhiều tiền nha, mình chỉ lo cho túi tiền của chú Sony mà thôi. Với lại Đại Phật làm sao có thể so sánh với chú Sony chứ. Câu hỏi như vậy mà cũng có thể hỏi, thiệt là kỳ nha.

- Chỉ như vậy? Ken nhìn ra được câu trả lời của Bella không đúng với những gì đang biểu hiện ở trên gương mặt của cô nhỏ này.

- Em gọi tôi cũng bằng chú, cũng cùng tên như Sony nhưng tại sao lại không đối xử với tôi giống như Sony? Giọng Ken đều đều chậm rãi như đang thắc mắc. Thật ra anh lại đang cố gắng dần xuống cảm xúc của mình trong lúc này. Con bé này lúc nào cũng đặt Sonny ở vị trí cao ngất kia, thật là đáng giận mà.

Bella chớp chớp cặp mắt nâu, cô đang kinh ngạc khi nhìn thấy Ken nhận ra điều này. Bộ mình diễn tả rõ ràng lắm sao mà ông thấy được vậy? Uh... đúng là chú cũng thường nói mặt của mình nhìn rất là ngố, có khi nào ông lại biết mình đang nghĩ gì không? Chú Sony có dặn là đừng bao giờ đem khuôn mặt ngố này của mình ra để nói chuyện với đàn ông, nếu không thì người chịu thiệt chỉ là mình. Uh...mà Đại Phật cũng tính như là chú Sony, không biết mình có chịu thiệt gì không hả? Bella phân vân.

- Sao vậy? Khó trả lời lắm à? Ken nhìn chăm chăm Bella.

Bella lắc đầu, cô nhỏ giọng nói: “không có, Bi coi chú giống như chú Sony. Chỉ là...uh... chỉ là... Bi gần với chú Sony hơn nên đối xử cũng phải khác chứ”. Bella khéo léo trả lời, hy vọng sẽ làm cho Đại Phật hài lòng.

- Vậy nếu như em gần với tôi một chút thì cũng sẽ đối xử với tôi giống như Sony? Ken tiếp tục.

Bella tròn to mắt nhìn Ken, người này là sao vậy nè? Không phải mình vừa trả lời thật hay sao? Bây giờ lại hỏi một câu như thế này? Cô buột miệng mà hỏi: “chú à, Bi nhìn ngố có phải không?”

- Hả? Tôi phiên Ken kinh ngạc, anh hỏi tiếp: “ngố?”

- Phải, có phải không? Bella tiếp tục.

- Không có, Ken lắc đầu.

- Vậy tại sao chú lại hỏi Bi như vậy? Chú Sony nói là mặt của Bi rất là ngố và đừng bao giờ đem khuôn mặt ngố này của mình ra để nói chuyện với đàn ông, nếu không thì người chịu thiệt chỉ là Bi. Chú nhất định coi Bi ngố có phải không?

- Tôi đang hỏi em là nếu như em gần với tôi một chút thì cũng sẽ đối xử với tôi giống như Sony có phải không? Không liên quan gì tới mặt em nhìn ngố hay không. Em nhìn cũng như bình thường, không ngố gì hết. Ken trả lời. Quả thật là gương mặt ở ngay trước mặt mình nhìn nhìn rất là muốn làm đủ mọi chuyện nhưng ánh mắt nâu kia trong veo lại khiến cho người đối diện phải dần xuống cảm xúc trong lòng.

- Sẽ không. Bella trả lời.

- Tại sao?

- Bi chỉ có thể coi chú Sony là chú Sony, còn chú thì là chú mà thôi, Bi... không làm khác được.

- Sony dễ gần tới như vậy sao? Ken vẫn không buông tha đề tài này.

- Dạ phải, chú... lúc nào cũng cười, chú... lúc nào cũng nghe Bi nói chuyện, chú... không bao giờ la Bi, à khoan đã, có một lần mà thôi. Chú... lúc nào cũng lo cho Bi, chú... lúc nào cũng cưng chiều Bi, Bi mà muốn ăn cái gì thì nhất định chú sẽ có ngay món đó cho Bi, chú... Tóm lại mọi thứ đều rất là tốt với Bi. Bella thao thao bất tuyệt, cô không hay ánh mắt đen đang nheo lại.

Ken thật cảm thấy khó thờ khi nghe những điều này, gương mặt con bé đang say mê diễn tả tâm trạng thần phục Sony. Con bé thần tượng Sony tới như vậy sao? Thứ gì cũng tốt nhất, ánh mắt say mê khi nói về Sony, giọng nói thật hạnh phúc làm Ken ghen tị. Anh hỏi: “nếu như tôi có thể làm được mọi thứ như Sony thì em cũng có thể đối với tôi như Sony sao?”

Bella bừng tỉnh khi nghe câu này, cô vận dụng đầu óc chậm như rùa bò của mình để tiêu hóa câu hỏi của Ken nhưng cũng không hấp thu gì được. Cô hỏi: “chú à, chú... sao vậy?”

- Trả lời tôi, Ken tiếp tục.

Bella nuốt nước miếng, cô lí nhí: “ừ, có thể sẽ như vậy.”

- Được, nhớ kỹ câu trả lời của em. Tôi sẽ tốt với em như Sony vậy, sẽ lúc nào cũng cười, lúc nào cũng nghe em nói chuyện, sẽ không bao giờ la em, sẽ lo cho em, sẽ chiều em, em muốn ăn cái gì thì sẽ nhất định cho em ăn món đó, tóm lại mọi thứ đều rất là tốt với em.

Bella á khẩu không nói được lời nào sau những gì mình vừa nghe. Đại Phật chạm phải sợi thần kinh nào sao, chập mạch à? Khi không tự nhiên nói mấy thứ này, mình đâu cần ông tốt với mình như chú. Khoan đã, ông mới vừa nói... có phải là em muốn ăn cái gì thì sẽ nhất định cho em ăn món đó không? Bella chần chừ mãi nhưng cũng không nhận được mà hỏi: “có phải chú vừa mới nói... có phải là em muốn ăn cái gì thì sẽ nhất định cho em ăn món đó không?”

- Uh... em muốn ăn gì? Con bé là đang muốn thử mình đây mà, Ken vô cùng hài lòng.

Bella đưa ngón tay chỉ cái đĩa rau mà lúc nãy Ken đã kéo nó ra xa, cô nói: “Bi... muốn ăn tiếp cái đó có được không?” Quả thật là đĩa salad rất là ngon, nước sauce kia thật không biết làm bằng thứ gì mà rất là vừa miệng mình. Lần sau phải nói chú Sony đưa mình tới nơi này ăn lại cái đĩa rau đó mới được. Bella thầm nghĩ.

Ken thật sự tức muốn vỡ tim trong lúc này, anh nhìn không được mà đưa tay đập một cái rầm trên bàn. Con bé này thật sự có thể làm cho một người đứt mạch máu mà chết ngay lập tức. Nó muốn chọc mình tức chết sao? Thiếu gì thứ không muốn ăn, lại chỉ ngay đĩa rau. Đó không phải là đang chọc tức mình lúc trước đã cho nó ăn rau sao? Giọng của anh gầm gừ: “không cho ăn”, bàn tay bóp chặt lại.

Bella sợ tới lập tức đứng bật dậy, cô sợ hãi khi nhìn thấy ánh mắt đen lạnh đến chết người kia. Minh... mình chỉ là muốn ăn cái đĩa salad kia thôi mà. Có phải cần dữ như vậy không? Cặp mắt nâu ngấn ngấn nước mắt và tràn đầy sợ hãi. Vừa rồi bàn tay ấy đập mạnh xuống mặt bàn, trời ạ. Nếu như bàn tay ấy mà quất lên trên người của mình, mình sẽ ra sao đây? Bàn tay... Bàn tay kia đang bóp chặt lại như là đang nhịn dữ lắm, ah... phải tự cứu lấy mình... Chạy, chạy là thượng sách.. Bella chụp lấy cái giỏ của mình, cô phóng ra ngoài ngay lập tức.

Ken giật mình khi nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ của con bé, cặp mắt nâu rung rung nước mắt. Anh cố dần xuống cảm xúc của mình, vừa định mở miệng trấn an con bé thì bóng dáng nhỏ kia lập tức quay đầu chạy khỏi phòng ăn. Chuyện gì đây? Không phải là mình quá nóng tính, câu nói vừa rồi của con bé cũng có thể làm cho ông Phật nổi giận nữa huống chi là mình. Anh lơ đãng nhìn xuống bàn tay của mình, trời ạ. Nhất định dọa cho con bé sợ tới chạy cong đuôi rồi. Vừa mới bắt đầu, chưa thấy được gì thì lại phải quay về lúc đầu tiên. Bây giờ làm sao lấy được phần kỷ ức xấu này ra khỏi cái đầu của con bé đây? Áo nào đứng bật dậy, Ken lập tức chạy ra ngoài.

Bella quính quáng chạy ra ngoài, cô va phải rất nhiều người dưới ánh mắt kinh ngạc của nhóm nhân viên đang làm việc ở nơi này. Nhìn quanh trái phải, cô quyết định chạy sang phải. Cái nơi quỷ này là nơi nào chứ, làm sao đón được xe bus đây? Không biết là bên trái hay bên phải, phải mau chóng thoát khỏi nơi này. Ông thần kia mà tóm được mình là kẻ như xong đời, mình lại không muốn bị ông quất chết.

Bước chân đang đuổi theo phía sau, Bella nghe rất rõ ràng. Cô sợ tới không điều khiển được hai cái chân của mình, giờ phút này hai cái chân lại không biết nghe lời. Nó chạy chậm lại rõ rệt, Bella run bần người khi bàn tay ở phía sau đã chụp được cô. Bella nhanh miệng nói: “Bi biết sai rồi, sẽ không dám đòi ăn nữa có được không?” Hai bàn tay nhỏ nhắn bùm kín khuôn mặt lại, cả người run rẩy dữ dội.

Khi mà Ken chụp được thân hình của cô nhỏ thì anh choàng hai cánh tay khắp người cô. Anh chỉ muốn giữ cô nhỏ lại, khi nghe được câu nói của cô thì Ken thật sự hối hận muốn chết cho rồi. Giọng của anh thật trầm, trầm tới mức thấp nhất và mang theo cầu xin: “năn nỉ em, đừng chạy nữa có được không?”

Thân hình nhỏ nhắn vẫn run rẩy, giọng nói như cầu xin như năn nỉ người phía sau: “chú à, chú tha cho Bi đi, Bi nhất định sẽ không dám đòi ăn nữa, Bi hứa đó. Đừng đánh có được không?”

Ken cứng ngắt người, bây giờ anh mới nhìn rõ Bella đang dùng hai bàn tay nhỏ nhắn để bùm khuôn mặt của mình lại. Trời ạ, con bé đang nói cái gì? Cái gì đừng đánh hả? Giọng anh ù rũ thật tội: “không có, không có, tôi sao lại có thể làm vậy chứ?”

- Vậy chú buông Bi ra đi, giọng Bella tiếp tục nài nỉ.

Cánh tay lập tức buông ra, vừa buông ra thì thân hình con bé vội vã nhích ra xa. Ánh mắt nâu đề phòng nhìn anh như con thú dữ. Giọng con bé vang lên: “chú đừng có tới đây nha”, vừa nói thân hình nhỏ vừa lùi lại phía sau.

- Em đang làm gì? Ken bước tới.

Bella lại nghĩ Ken muốn chụp lấy mình, cô cong người lại bỏ chạy. Minh mà để cho ông tóm được thì xong đời, phải chạy thật nhanh mới có thể trốn thoát.

Chỉ vài bước chân thì Bella lại bị Ken tóm lấy, giọng anh vang lên: “phải làm sao em mới chịu tin tưởng tôi đây? Đừng chạy có được không?”

Lần này thì Bella bị hú cho tới không kìm được nước mắt, cô khóc ngất lên. Giọng cô đứt quãng: “chú... chú ơi... Bi nói là... sẽ... không dám... nữa... sẽ không... đòi ăn nữa.. Chú tha cho Bi đi... “ Những ngón tay thon nhỏ đang cố gắng hết sức để mở ra cánh tay cứng ngắt đang choàng quanh người mình.

- Hứa với tôi, đừng chạy nữa có được không? Tôi cũng không muốn người ta nghĩ tôi đang ức hiếp em. Ken nài nỉ thật nhỏ. Giọng của anh vẫn đều đều vang ở bên tai: “tôi hứa là tôi sẽ không nóng nảy nữa, cũng tại em hết, ai biểu có biết bao nhiêu món ăn mà em không thích ăn, chỉ thích ăn salad. Có phải là em đang cố tình chọc giận tôi không?”

Bella sững người khi nghe được giọng nói này của Ken, sao mình lại có thể nghe như là lời giải thích vậy? Có đúng không? Đại Phật nói rất là giống như đang dỗ mình. Cô nói: “Bi sẽ không dám nữa, sẽ không bao giờ dám nữa. Chú buông Bi ra đi, Bi... sẽ không dám chạy nữa”. Chỉ cần có thể cách một khoảng xa với Đại Phật thì chắc chắn mình sẽ không sao.

Cánh tay do dự một lúc thì chậm rãi buông ra, giọng Ken vang lên: “không được chạy nữa, tôi hứa sẽ không bao giờ làm vậy nữa. Sẽ không dữ với em”.

- Nhưng lúc nãy chú nhìn thật là dữ, chú... làm không được.

- Là do em chọc giận tôi.. .. nhưng từ đây về sau tôi sẽ cố gắng kiềm chế lại.

- Lúc này chú nhìn thật khủng khiếp, ánh mắt nâu vẫn quanh quẩn vấn đề này.

- Có sao?
- Có, bàn tay chú bóp lại. Chú xem chút nữa đã quắt lên Bi.
- Chưa mà.
- Chưa nhưng sắp sửa, may là Bi chạy kịp.
- Cho dù tôi có khủng khiếp cỡ nào thì cũng sẽ không bao giờ ra tay với em. Em tin tôi có được không?
- Bella không dám nói tiếp, nếu không người đàn ông này lại nổi bão với mình. Ánh mắt cô vẫn đề phòng nhìn Ken.
- Đừng nhìn tôi kiểu đó, tôi sẽ không bao giờ làm gì em, Ken nhủ mày.

Bella lùi lại hai bước chân, ánh mắt cô sụp xuống dưới đất. Cô lại không dám nhìn Ken, cái gì cũng không cho. Người này thật là không chịu nổi mà.

- Lên xe với tôi, Ken nhìn cô. Vừa nói xong, anh quay lưng đi. Tuy rằng quay lưng đi nhưng anh vẫn chú ý mọi cử động của Bella. Con bé có vẻ chán chừ nhưng cũng chậm rãi đi theo phía sau.

Thế là đi đông dự định ban đầu, vốn định rủ Bella đi mua tiếp những quần áo còn lại trên cái list nhưng Ken cố gắng nhịn xuống. Tâm trạng của con bé đang rất tệ, bây giờ mà muốn đi shopping thì không chừng nó lại nổi quạo lên. Nhưng có nên thử không, biết đâu con bé lại đồng ý ở bên cạnh mình.

Anh thử mở lời: “Bi, uh... chuyện... quần áo ở trên cái list... người ta rất cần quần áo, rất là cần.... em có thể cùng với tôi... đi mua cho hết trong ngày hôm nay... để tôi có thể đem tới...”. Vừa nói, ánh mắt anh thành khẩn nhìn sang Bella, giọng nói cũng rất mềm mại.

Vừa định từ chối nhưng khi nghe người ta rất cần quần áo, Bella khựng lại. Cô vẫn giương cặp mắt đề phòng nhìn Ken, do dự một hồi thì cô cũng gật đầu.

Tâm trạng khá lên rất nhiều khi nhìn thấy cái gật đầu kia, Ken cũng không dám nói thêm lời nào. Lần đầu tiên anh lại để ý tới cảm giác của một người, thật sự để ý thật nhiều. Cặp mắt nâu kia rung rung thật tội, anh phiền não nghĩ tới điều này. Mình lại làm cho con bé chảy nước mắt rồi, sao lại có thể như vậy chứ?

Quanh quẩn một hồi cũng tìm được hết quần áo trên cái list, Bella lặng thinh không nói một lời nào. Cô cố gắng tìm cho xong những thứ còn sót trên cái list. Đứng bên cạnh đợi Ken trả tiền, Bella chỉ mong mình được về nhà thôi.

Xe vừa ngừng lại ở ngay garage, thì Bella đã vội vã bước ra. Cô đi một mạch vào trong rồi đi thẳng lên lầu. Ken nhìn theo mà không nói gì, dì Thu nhìn chăm chăm và không biết chuyện gì đã xảy ra.

Tối nay căn phòng nhỏ kia vẫn không thấp đèn kể từ khi chủ nhân của nó bước vào. Đã tối như vậy, không biết con bé đã làm cái gì? Chỉ thấy ánh sáng mờ mờ thoát ra từ cửa sổ nhỏ. Lờ mờ có thể đoán được con bé lại đang nói chuyện phone, nhưng rất nhanh thì cũng không thấy được gì, Ken thờ dãi, tối nay lại một đêm không ngon giấc.

Bạn đang đọc truyện *Và Anh Muốn Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Về Nhà

Mặt trời đã lên cao, Ken vẫn ngồi ở trong phòng khách. Ánh mắt đen thoáng lướt qua cầu thang ở ngay góc rồi lại dời tới cái laptop ở trên đùi mình. Hôm nay anh lại quyết định không đi làm mà ngồi ở nhà để họp với đám người đang ngồi ở trong căn phòng kia.

Người nhân viên đang thao thao bất tuyệt về tương mục do anh ta đang nắm giữ, Ken thỉnh thoảng lại gật đầu nhưng ánh mắt vẫn thoáng qua cái cầu thang ở ngay góc. Rà ngón tay tới nút speakerphone, anh nói: “cứ tiếp tục đi, tôi vẫn nghe”, sau đó rồi ngón tay dừng lại ở nút “mute” rồi bấm xuống.

Ken chặn ngang bà Thu đang từ trong phòng bếp bước tới cửa hong, anh hỏi: “dì Thu, con bé đã dậy chưa dĩ?”

-Ừa, nó không nói với cậu sao? Dì Thu ngạc nhiên.

-Nói....gì?

-A, hôm nay nó về nhà rồi.

-Về nhà? Nó.....có nhà sao? Ken nhìn dì Thu chăm chăm.

-Nó...đã đi từ sớm.

-Mà đi bằng gì? Ken hỏi tiếp.

-Uh.... thì vẫn như cũ. Nó đón xe bus rồi thẳng tới San Francisco.

-Oh vậy à, Ken làm như không quan tâm tới chuyện này.

-Ừa, mà sao con bé không nói với con vậy? Bà Thu không hiểu nổi chuyện gì xảy ra, từ tối qua đã thấy rất lạ nhưng hai nhân vật chính lại không mở miệng nói câu nào.

-Nó có nói đi chừng nào về không đi?

-Uh....nghe đâu khoảng một tuần gì đó, nhà ở San Francisco thôi. Nó vừa xong lớp học gì đó, là ngày giỗ của ai nên về nhà.

Ken lại không nói gì nữa, con bé chắc còn giận mình vì chuyện hôm qua đây mà. Ánh mắt lướt qua cái laptop đặt ở trên đùi, thôi thì quay về làm thôi. Ở nhà.....có ai đâu mà.....

Trở lại chuyến xe bus trên đường về nhà, Bella hớn hờ khi sắp được gặp mặt mẹ Hoa. Không biết dạo này mẹ thế nào rồi, chú Kim có lo cho mẹ không? Uh...không biết lần này chú Sony có quay về không nữa? Nghe nói rất bận, bận tới nỗi không có thời gian ăn cơm gì đó. Thiết tình mà, Đại Phật quá thiên vị cho “đại hộ vệ” và “mắt kiếng cận”, chỉ biết đây chú mà thôi. Thiết là đáng giận mà, chỉ biết ăn hiếp mình với chú. May là hôm qua mình chạy kịp, nếu không thì làm sao chịu nổi bị ông quát cho một phát.

Xe bus ngừng lại, Bella thấy bóng dáng mẹ Hoa đang tìm mình. Trái tim cô nhộn nhịp hẳn lên, Bella lao xuống xe thật nhanh. Giọng cô tràn đầy hạnh phúc dưới ánh nhìn của mọi người:“mẹ”.

Nhào vào lòng của mẹ Hoa, giọng nói của bà vang lên:“thiết tình mà, con không nhỏ tiếng một chút được sao?”

-Không được, con nhớ mẹ quá trời quá đất luôn rồi. Người ta là vui quá mà, Bella cọ cọ đầu vào người bà Hoa.

-Con không biết mặc cỡ nhưng mẹ biết, lớn rồi mà cònBà Hoa lắc lắc đầu nhưng trên mặt là nụ cười thật vui. Con bé lại cao lên một tí rồi, bà Hoa vò vò đầu Bella.

-Mẹ à, mẹ có nấu gì cho con không?

-Vừa về tới là đòi ăn, con đói lắm sao? Bà Hoa nhìn cô con gái trong lòng.

-Đói, đói sắp xỉu rồi nè. Mẹ khiêng con về đi, Bella chớp chớp mắt nâu của mình thật tội.

-Sony không cho con ăn sao? Bà Hoa nhìn cô.

-Cho, cho chứ. Nhưng chú nói....con đã nhìn không được đẹp thì phải nên giữ eo. Bella làm trò cười.

-Ủ, Sony nói đúng. Con nhìn rất là không được, cần phải như vậy.

-Áy da mẹ à, chú bỏ đói con mà mẹ không đau lòng sao?

-Không chút nào, mẹ biết Sony sẽ không để cho con đói. Thôi, mau lên xe đi. Bà Hoa vò vò đầu Bella rồi ấn cô con gái nhỏ vào xe.

Một ngày trôi qua thật nhanh, Bella theo thói quen như lúc còn nhỏ, cô chạy tới ngôi nhà bí mật của mình ở trên thân cây cao to kia. Bella đang đưa hai bàn chân trần của mình ra ngoài, giọng cô cứ ngân nga bài ca ruột của mình:

Và em muốn nói yêu anh dù tình yêu trái ngang

Và em muốn nói yêu anh dù đời đã dở dang

Bàn tay như kéo đêm đen để vầng trăng vỡ tan

Và em muốn nói yêu anh dấu cho hồn phai tàn

Và xin tha thứ cho nhau để hồn thôi đón đau

Và xin muôn kiếp yêu nhau để chờ nhau kiếp sau

Bàn tay đan kín yêu thương vì một mai cách xa

Nụ hôn chất ngất trên môi giữa ân tình phai nhòa.

-Mèn ơi,mình không muốn làm project này nữa đâu. Một quả rồi, cô than thở, cô cắn cắn mấy trái strawberry rồi ngân nga tiếp:

Và em muốn nói yêu anh dù tình yêu trái ngang ...

Đột nhiên Bella dừng hẳn lại, cô khựng lại một lúc rồi lẩm bầm một mình: “đúng là trái ngang thật đó, không biết tại sao lại như vậy hả?” Cô suy nghĩ một hồi lâu rồi lẩm bầm tiếp: “ trái ngang như vậy, quá ư là ngang trái luôn”.

Một giọng cười trầm ấm vang lên mà Bella vẫn không hay, cô còn mãi mê đắm chìm trong suy nghĩ kia. Người đàn bà trung niên kia tại sao lại phải đeo bám lấy Đại Phật chứ? Không quang minh chánh đại đối diện với mọi người, chắc họ cũng khổ sở lắm đây mà. Bella nói: “tại sao mình lại đi lo chuyện chả liên quan tới mình vậy? Người ta muốn yêu thì cứ yêu, mắc mớ gì tới mình đâu...”

Giọng cười kia vang lên nhưng rốt cuộc là Bella nghe được, cô ngồi bật dậy và nhìn thấy bóng dáng một người. Ánh mắt nâu bật sáng như một vì sao trong đêm, thân hình nhỏ nhắn của cô ào tới như con sóc xoáy. Bella vui sướng khi nhìn thấy bóng hình của Sony, giọng cô vang lên rõ rệt: “chú, rốt cuộc chú cũng về rồi, Bi nhớ chú quá.”

- Ahhhhh... Sony rên rỉ khi bị Bella nhào vào trong lòng. Con bé này lúc nào cũng diễn tả bằng kiểu này ... nhưng anh biết mình không dị ứng với cách diễn tả nóng bỏng của cô nhỏ. Giọng anh ấm áp: “thiệt sao?”

Cái đầu nhỏ trong ngực cọ cọ rồi giọng nói mềm mại vang lên:” nhớ thiệt chứ giả gì, chú còn phải hỏi sao?”

- Ai biết đâu nè, vừa rồi hình như có người nói... muốn yêu ai thì phải? Uh... nhưng mà... Bi à, đau quá.

- Hả? Sao vậy? Bella còn chưa biết chuyện gì đã xảy ra. Cô tròn mắt nhìn Sony.

- Bi nha, gặp ai Bi cũng diễn tả nỗi nhớ của mình như thế này sao? Sony đưa bàn tay ra sau lưng chà chà vài cái.

- Đau có đau, chỉ với chú thì Bi mới như vậy mà thôi. Chú không muốn hả?

- Nói đi, lúc nãy muốn nói yêu ai hả? Yêu ai mà lại trái ngang tới như vậy? Sony nhìn cô.

- Đau có yêu ai đâu? Uh... là chuyện của người ta nha, hồng phải Bi.

- Còn tưởng Bi yêu ai chứ. Sony chìa ra một bọc cóc xanh đã cắt sẵn.

- Bởi vậy Bi thích chú là có lý do mà, Bellay cười xoe rồi tự nhiên mở cái bọc cóc ra ăn. Cô nói:”chú định đứng ở ngoài cái thang hoài sao?”

Sony lắc đầu rồi bước vào trong, cái con bé Bella này thật lúc nào cũng làm cho người ta lo chết đi được. Lúc nãy con bé tòng teng đưa hai cái chân trần ra ngoài, nó không biết có nhiều cảm dỗ sao? Giờ lại tự nhiên như đang nói chuyện với một người bạn gái cùng phòng, thiệt tình...

Bella tiếp tục nói: “chú à, hôm nay sao chú lại về được vậy? Không phải chú đang bận làm sao? Đại Phật biết chú về nhà sao?”

-Ừ, Đại Phật cho chú về. Chú đã xin phép rồi, đừng nghĩ lúc nào chú cũng không xin phép mà đi ngang xương. Sony nhìn cô.

- Chú à, chú ăn một miếng không? Trái này rất là ngọt nha, giòn nữa. Bella lắc lắc cái trái cóc trong tay mình.

- Thiệt không?

- Thiệt, thử miếng đi. Bella ngồi bật dậy, cô đưa cái trái cóc đang cắn dở đang trong tay mình ra cho Sony.

- Bi... muốn chú ăn cái trái này sao? Sony tìm đập thỉnh thịch.

-Ừ, ngon lắm. Thử đi, Bella thúc giục.

Sony nhìn nhìn một hồi định đưa tay ra cầm lấy trái cóc, bàn tay nhỏ nhắn đã giựt lại rồi giọng nói của Bella vang lên:”Bi chỉ cho chú cắn một cái thôi, không cho hết trái đâu, trái này ngon quá, chỉ cho chú thử một chút xíu thôi. Mau cắn một cái đi”.

-Xời, con bé này... Sony tròn to mắt nhìn Bella.

Cái trái cóc đang cắn dở đang đã được đưa tới kề bên miệng, Sony đành phải cắn lấy một phần nhỏ của trái cóc nhưng trái tim lại vui sướng đập liên hồi. Cảm giác này thật tốt, anh mất anh tới hẳn lại. Hôm nay rốt cuộc đã được ăn chung với con bé, ăn chung một trái cóc. Thật là tốt quá.

-Chú à, sao Đại Phật thiên vị “đại hộ vệ” với “mắt kiếng cận” quá vậy? Bell nhìn lên.

-Sao vậy?

-Thì đó, ông chỉ biết đây chú nhiều nhất thôi, hai người kia sướng như tiên á. Sao hồng đây hai người kia một ít đi?

Sony cười run cả người, giọng anh ảm áp: “đau lòng cho chú sao?”

-Đau, đau gấp hai cho chú. Ông chỉ biết ăn hiếp hai đứa mình thôi, nói tới đây Bella khựng lại. Cô mở to mắt nhìn Sony, cô không hy vọng anh nghe được những gì mình mới vừa lờ lờ nói ra.

-Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Sony lo lắng hỏi.

-Uh... không, không có. Đau có gì đâu. Bella lắc lắc đầu. Trời à, cũng tại cái miệng của mình, mai mốt phải nói ít lại mới được.

-Nói chú nghe, đã xảy ra chuyện gì? Sony tiếp tục nhìn cô, có gì đó đang len lỏi trong lòng anh.

-Đau có chuyện gì xảy ra đâu nè, ông... nhìn lúc nào cũng giống như tảng băng. Làm Bi sợ muốn chết, như vậy không phải ăn hiếp Bi thì còn là gì nữa.

-Chỉ vậy thôi sao? Sony không tin lắm.

-Chứ chú muốn ông làm gì Bi sao? Uh.. hay là chú cho Bi dọn tới chỗ của anh Hoàng đi, làm ơn đi nha. Ở đó có tới hai người đàn ông lận, à không, là một đàn ông, một đàn bà. Chú khỏi lo ai để ý tới Bi, hai người đó thích lẫn nhau mà.

-Bi thiệt muốn dọn ra sao?

-Muốn, muốn, chú đồng ý rồi hả? Bella vui sướng tới ngồi bật dậy, ánh mắt nâu tràn đầy chờ mong.

-Uh.. nhưng Bi dọn ra rồi ai lo cho Bi ăn uống đây? Nơi đó còn có di Thu, chú sẽ an tâm hơn.

-Năn ni chú nha, Bella nhích tới gần. Cô bắt lấy cánh tay của Sony rồi cọ bàn tay của mình với bắp tay của anh, giọng cô thật ngọt: “chú à, trước đây Bi cũng một mình lo cho mình được mà. Chú lúc nào cũng nghĩ là Bi cần người chăm sóc, Bi lớn rồi. Bi biết lo cho mình được mà, không phải trước đây Bi cũng lo hai buổi ăn cho hai đứa mình sao? Chú đồng ý có được không? Bi ở chung với anh Hoàng thì an toàn lắm”. Bella không tin mắt đối mắt mà chú Sony lại không động lòng vì lời thỉnh cầu này. Cái chiêu lấy lòng này của mình không bao giờ thất bại với chú Sony. Mình nhất định phải dọn ra mới được, nếu không sớm muộn gì cũng bị Đại Phật quất chết.

-Nguyên Khang thì sao?

-Ảnh? Sao liên quan tới ảnh?

-Không phải hai người đang tìm hiểu nhau sao?

-Không, uh... Bi... thật không hợp với ảnh. Chỉ xem ảnh như là bạn. Bella cup mi trả lời.

-Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Với nét mặt của Bella thì Sony biết nhất định đã có chuyện xảy ra rồi.

Bạn đang đọc truyện *Và Anh Muốn Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Lời Của Trái Tim

Bella im lặng một hồi, rồi cuộc cô thờ dãi rồi chậm rãi nói: “chú à, uh... còn nhớ bữa chú gọi điện thoại với Bi tối tối đó không? Uh.. hôm sinh nhật anh Khang đó. Uh... hôm đó Bi phát hiện ra anh Khang không thành thật với Bi. Anh nói... anh đang tắm ở nhà.. trong khi đó Bi lại nhìn thấy anh đang đi ăn với một người con gái”.

Bella không chút biểu hiện khó chịu nào, giọng cô đều đều như chuyện chẳng liên quan tới mình: “chú à, chú biết không, Bi còn khờ tới nỗi muốn surprise anh. Bi đã đi mua một cái bánh sinh nhật rồi định đem tới nhà anh. Lúc đó bị kẹt xe, Bi sợ anh chờ nên gọi điện thoại cho anh. Lúc đó Bi chỉ tình cờ hỏi là anh đang ở đâu. Anh nói anh đang ở nhà, Bi còn tưởng thiệt. Uh... rồi cuộc .. ngồi trong xe của di Thu, Bi thấy anh đang ở trong tiệm ăn. Trong khi đó anh nói anh đang ở nhà. Bi quyết định ngay lập tức và nói với anh là Bi có nhiều bài cần phải làm xong tối đó. Anh làm như buồn ghê lắm vậy, sau đó thì Bi cúp phone. Bi còn thấy luôn người bạn gái của anh nữa. Bi nghĩ mình không thích hợp với anh. Chỉ vậy thôi, Bi không tin tưởng anh nữa”.

- Khang biết chuyện này không?

- Giờ đã không còn quan trọng, ảnh lại đi nghĩ rằng Bi muốn với tới anh họ của người con gái kia.

- Là sao?

- À, là như vậy. Bi tình cờ quen biết anh họ của người con gái đó, chỉ vậy thôi. Anh Khang lại nghĩ rằng Bi muốn quen ảnh rồi quen với người anh họ của người con gái kia. Chỉ vậy thôi.

- Bi có giải thích không?

- Sao lại phải giải thích? Bi không quan tâm anh ta nghĩ gì về Bi, tóm lại là vậy đó. Bella cười hi hi.

- Thật.

- Ủ.

- Vậy... sao bây giờ Bi mới nói cho chú biết? Không phải chú dặn là có bất cứ chuyện gì cũng phải nói với chú sao? Cái con bé cứng đầu này, lúc nào cũng làm cho người ta lo lắng. Sony kéo cái đầu nhỏ nhắn vào ngực mình, anh đang đau lòng dùm cho cô gái nhỏ.

Bella nằm im trong cánh tay của Sony, giọng cô thật hường thụ giờ phút này: “chú à, có người lo lắng cho mình thì thiệt là tốt. Nhưng mà chú đừng có lo, Bi không có buồn. Bi chỉ là mới thích anh có một chút thôi nhưng Bi bị những lời nói láo kia làm cho tình cảm đó... bay mất rồi. Uh.. Bi nghĩ là chắc còn lâu lắm Bi mới dám thích một người”.

- Sao vậy? Bàn tay vẫn vo vo mái tóc dài mềm mại tron trượt trong tay.

- Cho tới khi nào tìm được một người đủ tiêu chuẩn thì Bi mới dám thích người ta. Đàn ông nha, là động vật biến thái nhất trên đời này.

- Hả? Mới bị có chút xú mà đã mất tin tưởng tới như vậy sao? Sony cười run người.

- Thiệt đó, chỉ có chú là đủ tiêu chuẩn thôi. Chừng nào Bi tìm được một người đầy đủ tiêu chuẩn như chú thì Bi nhất định sẽ thích người đó. Nhất định sẽ ráng theo cho bằng được. Bella cười hi hi.

- Gì ghê vậy? Sao Bi lại biết chú có đủ tiêu chuẩn đó? Bàn tay vẫn chơi đùa với những sợi tóc mềm mại.

- Biết chứ, Bi biết chú bao lâu rồi mà còn không nhìn ra chú... đủ tiêu chuẩn. A, mà dạo này tình cảm của chú tới đâu rồi? Bella ngồi bật dậy, ánh mắt tràn đầy chờ mong để nghe câu chuyện tình cảm của Sony.

Luyện tiếc khi mái tóc mềm mại vượt khỏi tầm tay, Sony cười cười rồi nói: “uh... thì cũng đang... tìm hiểu. Người ta... vừa mới chia tay bạn trai”.

- Cái gì? Sao chú lại không mau ra tay? Đây là thời gian tốt nha. Bella hấp tấp hỏi.

- Uh... nhưng người đó.. còn cần thời gian để suy nghĩ và chinh đốn lại tình cảm của mình. Chú cũng vừa mới biết được thôi. Làm gì dám...ra tay chứ?

- Ồ, cũng đúng, cần thời gian tí tí. Nhưng chú cũng phải xuất hiện đều đều thì người ta mới nhìn thấy chú nha. Nhớ không được bỏ lỡ cơ hội này đó.

- Ủ, chú biết rồi. Hy vọng người đó.....nhìn thấy chú. Ánh mắt Sony lấp lánh tia sáng hy vọng.

Bella ngẩn người một lát rồi cô khẽ sát mặt vào mặt của Sony, giọng cô thì thầm: “chú à, bây giờ Bi mới phát hiện ra một chuyện nha. Một chuyện kinh người....”.

Ánh mắt của Sony kinh ngạc rồi sau đó lại lóe sáng tia sáng kỳ lạ, anh ngập ngừng rồi tự nhiên mà hỏi: “Bi... nhìn gì ghê vậy?”

Bella lại không trả lời ngay mà ánh mắt vẫn nhìn Sony chăm chăm, trong lúc này cô lại phát hiện ra một điều kỳ diệu. Ngoài cái vẻ điển trai vốn có của chú, ánh mắt của chú cũng rất tuyệt vời. Không biết tại sao mình lại cảm thấy ánh mắt của chú rất là ấm áp, đem tới cho người đối diện cảm giác thật kỳ lạ. Cái ánh mắt đó... trái tim của Bella đột nhiên đập liên tục, đập một cách dữ dội khi bất chợt đầu nhỏ của cô lại nghĩ tới một vấn đề thật quái gở vô cùng. Trời ạ, sao mình lại như vậy chứ?

- Chuyện gì? Sony thấy hàng chân mày chau lại rồi con bé lại dăm chiêu thật lâu.

Bella thì đang tự hỏi tại sao đầu óc của mình đột nhiên lại có suy nghĩ đáng sợ như thế này. Một ý nghĩ kỳ quái xuất hiện ở trong đầu của Bella khiến cho cô kinh ngạc vô cùng. Cô đột nhiên không muốn Sony quan tâm tới người con gái nào đó mà cô đang thuyết phục anh. Quả thật là ánh mắt kia thật đã làm cho mình có một cảm giác thật kỳ lạ. Rất là ấm áp lại có nhiều chờ mong, ánh mắt lấp lánh kia lại làm cho trái tim của mình đập điên cuồng này là lý do gì chứ. Anh Khang cũng chưa từng mang lại cảm giác như thế này cho dù mình có nhìn lâu tới cỡ nào đi nữa thì cũng không có cùng cảm giác như thế này. Rất là hạnh phúc khi nhìn thấy ánh mắt này của chú, rất là chờ mong.. ... Ủa mà mình chờ mong gì với ánh mắt của chú Sony vậy? Uh... nếu như... nếu như...uh mình với chú... không phải là bà con ruột thịt gì nha. Uh... ánh mắt kia... Trời đất quỷ thần ơi, mình lại bị ma ám hay mất trí rồi hay sao mà lại có thể có suy nghĩ này với chú Sony chứ? Gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên trong lúc này. Trời đất ơi, nhất định là bị ma ám rồi, ánh mắt của chú Sony lúc nào cũng như vậy. Chú ấy coi mình như là đứa cháu mà mình lại dám suy nghĩ kiểu này với chú. Chú Sony mà biết được thì mình tiêu đời, thiệt là mất mặt quá.

- Bi, Bi sao vậy? Sao không nói tiếp? Sony cũng nhìn thấy gương mặt đỏ bừng của cô nhỏ trong lúc này, ánh mắt nâu mờ mịt lúc này cũng làm cho anh đoán được phần nào của câu chuyện. Uh... nếu như mình tận dụng cơ hội này để hỏi ý của con bé thì có thể được không? Thử mới được, Sony quyết tâm tra cho tới cùng.

- Uh... Bella lắc lắc đầu, cô không biết phải giải thích ra sao. Ánh mắt lại có vẻ tránh né Sony.

- Phát hiện chuyện kinh người gì mà Bi lại có phản ứng như thế này? Sony cười cười rồi kề khuôn mặt sát tới gần khuôn mặt đỏ bừng kia.

Hơi thở ấm áp từ phía đối diện lan tỏa, Bella càng quính quáng lên. Trái tim đập kinh hoàng, giọng cô ấp úng: “Uh... đâu có gì, Bi chỉ là mới phát hiện.. ánh mắt của chú thật là xinh đẹp”.

- Cái gì? Sony thiếu điều muốn nhảy dựng lên.

Bella tiếp tục giải thích, cô cũng muốn tìm hiểu một chút xem tình cảm mà chú Sony đối với mình là loại tình cảm gì. Cô nói:” chú à, uh.... vừa rồi, Bi mới phát hiện ra ánh mắt của chú thật là đẹp. Rất ấm áp và chiếu sáng, trước nay Bi chưa từng thấy ánh sáng này. Uh.. Bi không biết diễn tả ra sao nhưng quả thật là rất xinh đẹp, Bi lại rất muốn nhìn thấy kiểu chiếu sáng này. Sao hồi đó tới giờ Bi lại không thấy là sao vậy chứ?”

Sony hài lòng với câu trả lời này, bàn tay anh vuốt ve cái đầu nhỏ nhắn. Khóe miệng nhếch lên rồi niềm vui len lỏi trong lòng. Rốt cuộc rồi con bé cũng nhìn ra được chút vấn đề rồi, tuy còn chưa rõ ràng nhưng nó lại giải quyết vấn đề này tới cho mình, thật là một con bé thông minh. Anh nói: “là vì Bi biết được thứ ánh sáng ở trong mắt của chú là thứ ánh sáng ấm áp nên mới bị rung động như vậy. Không phải ai Bi cũng nhìn ra được ánh mắt kiểu này, ánh mắt này chỉ được phát hiện khi trái tim tìm những gì nó đang tìm kiếm”.

Lời nói này càng làm cho Bella xôn xao hơn, đầu óc vốn chậm như rùa của cô cũng không hoạt động được tốt hơn. Cô mở to mắt rồi hỏi:”rốt cuộc là chú muốn nói cái gì đây? Chú trả lời cũng như không trả lời vậy đó”.

Sony lại cười cười rồi tiếp tục: “trước giờ Bi chưa nhận ra là bởi vì Bi có Nguyên Khang”.

- Không phải, trước đây vẫn thấy ánh mắt chú ấm áp nhưng lại không xinh đẹp như mới vừa rồi. Chú đoán sai rồi.

- Vậy sao? Vậy Bi có bao giờ tự hỏi lòng mình rằng tại sao Bi lại chỉ mới phát hiện ra thứ ánh sáng như mới vừa rồi?

Gương mặt nhỏ mở mắt nhìn Sony nhưng cũng không khám phá ra lời huyền diệu của anh. Cô lắc đầu rồi nói: “chú à, chú nói kiểu này thì chờ tới sáng mai Bi cũng không biết chú hỏi Bi cái gì nữa. Nhưng mà... Bi nói cho chú nghe cái này, chú hứa là không được cười Bi nha”.

- Ủ, nói đi, chú sẽ không cười. Sony vui như muốn hét lên trong lúc này.

- Uh....vừa rồi.. Bi chắc bị ma ám hay sao á. Không biết tại sao Bi lại hy vọng chú không phải là chú. Uh.... ý của Bi định nói là..... Bella khò sò tới không biết phải nói làm sao, hai bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt lại như đang gắp phải vấn đề phiền toái gì đó.

- Chú cũng không phải là chú thiệt của Bi mà. Sonny tiếp tục dẫn dắt cô.

- Nhưng rõ ràng Bi xem chú là chú của Bi, vậy mà mới vừa rồi.... Bi lại không hy vọng như vậy. Uh... chú có giận Bi không? Bella quyết định hỏi trực tiếp vấn đề này, cô cũng không muốn mình nhìn tới khổ sở như vậy. Không biết được câu trả lời, cô biết mình sẽ mất ăn mất ngủ.

- Không giận, chú càng hy vọng Bi không xem chú như là chú. Sony vui nói vừa quay khuôn mặt nhỏ nhắn của cô để cô đối diện với mình.

Thật là kỳ lạ, trái tim của Bella đập nhanh tới nỗi cô sợ trái tim của mình sẽ lộn ra ngoài. Ánh mắt ấm áp kia, tia sáng kia lại làm cho trái tim cô kinh hoàng. Trời ạ, chuyện gì xảy ra đây? Có phải chứ vừa nói...chú không hy vọng mình xem chú như là chú không?

- Chúng... ta... không... có...chút. quan ...hệ... nào. Sony lặp lại lần nữa, ánh mắt anh nheo lại. Anh muốn cô nhỏ này phải thật sự để vấn đề này ở trong lòng. Thật không có chút quan hệ nào.

Giọng nói của chú Sony làm Bella hoảng lên, cô lắp bắp rồi chột nấc lấy bắp tay của Sony:” chú à, chú à, Bi biết rồi, chú đừng có giận nha. Bi sẽ không như vậy nữa...” Thôi tiêu tưng rồi, mình đứng là ngu ngốc mà. Tự nhiên lại phát cái gì thần kinh mà nói ra những lời quái gở như thế này chứ???

Sony cũng giật mình vì hành động của Bella, giọng anh trấn an cô: “Bi à, chú không có giận, thật sự không có. Uh.. chú chỉ muốn cho Bi biết là giữa hai đứa mình hoàn toàn không có chút quan hệ gì. Bi có thể xem chú như một người bạn của Bi được không? Bi đừng có xem chú như là chú của trước đây là được rồi, có được không?”

- Chú thiệt sự không giận sao? Ánh mắt này chớp chớp tràn đầy chờ mong.

- Thiệt, vậy Bi đừng xem chú như chú có được không? Sony nhìn cô thiết tha, ánh mắt anh nóng bỏng.

- Chú à... uh.không biết mình có nên nói với chú mình muốn chú làm anh của mình không? Thật sự là rất hạnh phúc nếu như mình có một người anh nha. Giờ thì mình biết rõ tại sao mình lại thấy ánh mắt ấm áp và xinh đẹp kia của chú rồi. Mình luôn không nhìn ra ánh mắt ấm áp xinh đẹp kia là vì mình vẫn xem chú ở địa vị như là một ông chú, còn nếu như từ địa vị ông chú kia mà biến thành anh thì dĩ nhiên khoảng cách xích lại gần hơn nhiều. Anh thì có thể gần với em gái nhiều hơn, anh thì mình có thể nói chuyện với anh. Không biết chú có chịu không nữa? Từ chức “chú” xuống chức “anh”... không biết có chịu không nữa? Bella thật sự bị Sony làm loạn đầu óc lên, cô rối tung rối mù trong lúc này.

- Thôi được rồi, hôm nay chỉ nói bao nhiêu này. Bi từ từ mà suy nghĩ đi, chú chỉ hy vọng Bi nhớ rõ câu này là được.

- Gì hả chú?

- Đừng xem chú như là chú. Sony chậm rãi nói ra câu này, ánh mắt anh dịu dàng thiết tha.

Bella cup mĩ, giọng cô thật nhỏ: “Biết rồi”. Bella quyết định để từ từ rồi sẽ thuyết phục Sony, cái vị trí làm “anh” kia thật sự rất hấp dẫn đầu óc của cô. Anh hai thì gần gũi hơn rất nhiều, mà cũng tại mẹ Hoa hết ả. Không chịu sinh thêm cho mình người anh hay người em gì đó cũng được, chỉ một mình thì lấy ai mà chơi chung? Thiệt tình, Bella than thở trong lòng.

Đổi lại là Sony, nếu như anh có thể đọc biết được những ý nghĩ trong cái đầu bé nhỏ của Bella thì bảo đảm anh sẽ nhảy dựng lên trong lúc này. Chỉ là khi anh biết được những ý nghĩ này trong đầu của Bella thì cũng là lúc trái tim của anh hụt hẫng.

Bạn đang đọc truyện *Và Anh Muốn Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Trở ngại

Bella ngồi ăn mớ trái cây mà những câu nói chập chờn của bà Hoa, chú Kim rồi còn Sony cứ lảng vảng mãi trong đầu. Cái gì gọi là trở ngại lớn nhất mà họ đang nói vậy? Minh chỉ biết được là căn nhà thờ hiện tại đang gặp phải khó khăn gì đó liên quan tới giấy tờ của một người tên là Chí. Trở ngại lớn nhất chính là nơi nhà thờ làm ăn dưới tên của người này. Cái mà mỗi người đáng lo nhất chính là đám con nít, tụi nó phải làm sao đây? Thì ra cả mấy tuần nay chú Kim đau đầu về vấn đề này, vậy mà chú Kim còn làm như không có chuyện gì xảy ra vậy đó. Sony chậm rãi đi từ trong nhà ra ngoài, anh thấy bóng dáng nhỏ nhỏ ngồi trên cái xích đu mà nhập tâm suy nghĩ gì đó tới nỗi anh đã đứng ngay trước mặt mà con bé vẫn còn không hay biết.

Xà xuống thật mạnh xuống cái xích đu, người của con bé mới bình tĩnh. Gương mặt thất thần như gặp phải chuyện gì khủng khiếp, giọng của con bé vang lên: “chú, chú làm Bi muốn rút tìm ra ngoài”.

- Suy nghĩ gì mà ghê vậy? Sony cười cười, nụ cười không mấy tươi.

- Chú à, Bi nghe họ nói chuyện mà Bi chỉ hiểu có chút xíu thôi hà. Chuyện gì xảy ra cho ngôi nhà thờ vậy chú?

- Uh... Bi... quan tâm tới chuyện này làm chi, đau đầu lắm. Sony thở ra.

- Thì chú nói cho Bi biết đi.

- Uh... mọi người phải dọn ra khỏi nhà thờ. Người ta... đòi lại.

- Cái gì? Vậy... vậy ... tụi nhỏ phải làm sao đây?

- Chị Hoa nói có thể tạm thời đem tụi nhỏ về nhà, như vậy có thể tạm lo chuyện đó.

- Nhưng mà... nhưng mà... còn chú Kim thì sao? Chú ấy chịu sao?

- Không chịu cũng phải chịu, người ta cho ở nhờ bao nhiêu năm nay đã là nể tình lắm rồi.

- Ông Chí kia đó hả chú? Ông là ai vậy? Bella tiếp tục hỏi.

- Là... uh... nói ra Bi cũng không biết. Tóm lại là người quen. Sony thở dài.

- Chú cũng không giúp được hả? Có chuyện gì mà chú lại giải quyết không được chứ? Bella tròn mắt nhìn Sony.

- Nhưng chuyện này thì chú không giúp được vì... vì....

- Ai mà ba đầu sáu tay hay sao mà chú lại không giải quyết được? Chỉ trừ có một người là chú mới có thể bó tay thôi, ông Chí kia lại là thần thánh phương nào chứ? Bella gầm gừ.

Sony bật cười khi nghe câu nói này của Bella, anh vuốt vuốt mái tóc ở ngay bên cạnh rồi nói: “chính là thần thánh phương đó thì chú cũng bó tay. Bi lại đoán trúng rồi. Con bé này cũng thông minh đột xuất quá hả”.

- Gì? Đoán trúng? Trời... là ... là Đại Phật hả? Bella thiếu điều muốn nhảy dựng lên khi nghe tin tức kinh hoàng này.

- Ủ, quan hệ của bọn họ....

- Là gì?

- Rất gần, ông Chí kia... là người chủ của miếng đất đó.

- Rồi sao nữa chú? Quan hệ rất gần là sao? Ông là chú của Đại Phật hả?

- Không.
- Bác?
- Cũng không luôn.
- Anh?
- Không phải, gần hơn nữa.
- Ba?
- Ủ.....

Trời Bella ấp úng không ra lời. Cô im lặng cả một thời gian dài rồi chợt bừng sáng với ý nghĩ mới vừa nghĩ tới. Giọng của cô hấp tấp: "vậy mình có thể đi năn nỉ Đại Phật, chú có thể mà".

Sony nhìn Bella một lúc rồi mở miệng: "không phải chú không chịu giúp mà là rất khó có thể giúp được chuyện này. Đây là chuyện mà Paul đã đang theo trong một thời gian khá dài, chú không thể nào chỉ vì chuyện của gia đình mà trì hoãn kế hoạch kia. Paul theo vụ này đã rất lâu rồi, chú cũng không biết có thể giúp gì được không nữa. Ngày hôm nay Paul đã tới đây rồi, chắc rất nhanh sẽ tới nhà thờ đó".

- Cái gì? Sao nhanh vậy? Vậy.... vậy Đại Phật có biết không?
- Biết, Uh, chú nghĩ anh Ken đã tới đây rồi.
- Chú à, hay là chú thử đi tìm Mắt Kiếng Cận kia coi thử? Còn hơn là không thử, biết đâu. ...được thì sao chú?

Sony nhìn Bella một lúc rồi gật đầu, anh nói: "ừ, để chú đi tìm Paul. Có gì chú gọi cho Bi sau, chú đi nha".

Bella tiếp tục ngắm nghía mớ trái cây trong cái đĩa, cô buồn phiền chụp lấy cái phone khi nghe tiếng reng. Giọng cô chậm rãi: "gì đó anh?"

- Sao ở đó lâu vậy? Giọng của Hoàng nghe như không vui lắm.
- Em ở một tuần lận, sao vậy? Bella trả lời.
- Anh buồn, không người nói chuyện chơi.
- Anh mà biết buồn sao?
- Biết, mau về đi. Mỗi lần kiếm em anh sợ muốn chết.
- Ủ, lần sau em về là sẽ dọn ra.
- Cái gì? Anh Sony chịu sao?
- Chịu, chú chịu rồi. Chú nói sẽ cho em dọn ra, chuẩn bị phòng cho em đi. Phải sạch sẽ nhen.
- Em ... Em chịu ở chung với tụi anh?
- Sao vậy? Có trở ngại gì sao?
- Không có. Anh chờ còn không kịp nữa kia.
- Ủa, vậy mau dọn dẹp phòng đi. Vài bữa nữa, em dọn tới đó. Bella cười hi hi ...
- Okay, anh đi dọn phòng ngay. Bye cung, anh gọi cho Tâm biết mới được. Hoàng cúp phone.

Bella cười nhẹ, cô tiếp tục ăn trái cây mà không hay mẩu đầu thoại của mình đã lọt vào tai bóng dáng cao to đang đứng ở gần đó. Cô bưng đĩa trái cây lên rồi lững thững đi tới ngôi nhà nhỏ của mình, cô không muốn nhìn thấy gương mặt buồn rầu của chú Kim và nỗi lo lắng trên mặt của mẹ Hoa. Bàn chân rắng leo lên cái thang nhỏ rồi chui vào thế giới riêng của mình.

Ken mon men theo bước chân của Bella, anh nhìn thấy cô leo lên một cái thang rồi ngay sau đó mất hút ở trên một thân cây. Trên đó có thể ở được sao? Tuy cái thân cây này rất to nhưng ... Cuối cùng không chịu nổi sự cám dỗ, anh cũng leo lên cái thang kia để xem con bé đang làm gì ở trên đó.

Gót chân nhỏ đang đạp qua lại, giọng cô nhỏ vang lên: "ông Chí ... Ông Chí ... sao lại như vậy chứ? Đang cho mượn ngon lành, tại sao lại đòi lại chứ? Không có phòng ở sao?...Không phải căn nhà kia rất bụi sao, biết bao phòng dư ở mà lại hay tới chỗ này giành phòng ở với tụi nhỏ? Uh. ... Phiền quá đi, giờ tính sao bây giờ?"

Ken nhếch môi cười, thì ra quyết định tới đây là đúng. Sáng nay vừa được tin từ Paul thì anh đã lập tức chạy ngay tới nơi này. Lúc đầu còn chưa biết được quan hệ của ngôi nhà thờ với cô nhỏ này, bây giờ thì đã hoàn toàn biết được. Người tên Kim đó có quan hệ với Sony, vậy người đàn bà kia là mẹ của con bé này. Thì ra con bé cũng đang đau đầu về vấn đề này, khác môi Ken nhếch lên. Giọng anh trầm tĩnh: “em cũng biết phiền nữa sao?”

Bella tròn to mắt khi nghe giọng nói này, cô cũng ngây người một lúc rồi vo vo đầu mình. Cô tự trấn tĩnh mình: “chuyện gì đây? Ban ngày cũng gặp ác mộng sao? Quái thật... mình đâu bao giờ muốn nghĩ tới “Ác Ma” đâu mà sao lại như vậy?”

Cái gì? Con bé vừa nói gì? Ác mộng? Nó... xem mình như ác mộng sao? Lại còn dám kêu mình là “Ác Ma” sao? Ken nhủ mảy may thật chặt khi nghe được câu nói này.

- Em vừa mới gọi tôi là gì? Kem găm gừ như đang cố nhịn xuống.

Bella chấn động khi nghe lần nữa giọng nói này, cô ngồi bật dậy. Ánh mắt nâu mở thật to, trong suốt để rồi ngay sau đó chấn động mãnh liệt. Trời ạ, mình không có nhìn lầm và nghe lầm rồi. Ác Ma quả thật xuất hiện nơi này sao? Bella đưa tay, dụi dụi đôi mắt của mình, cô thật hy vọng đây là nhìn lầm và nghe lầm. Vài giây sau, vẫn thấy bóng dáng cao to kia đứng ngay trước mặt mình, trái tim cô đập muốn vỡ ra khi bóng dáng kia đột nhiên nhúc nhích rồi khoảng cách từ từ gần tới mình hơn.

-Chú... chú... sao lại ở đây? Bella run rẩy hỏi, thân mình cô cũng từ từ lùi về phía sau.

- Tôi hỏi em vừa mới nói gì? Ken vẫn tiếp tục chất vấn cô, giọng anh nghe rất là không vui.

- Không... có.... Không có nói gì. Bella lắc lắc đầu.

- Còn dám nói không? Dám gọi tôi là “Ác Ma” còn không thừa nhận sao?

Giờ này Bella mới bình tĩnh, cô sợ tụt lấp bắp mãi mà không nói được chút gì. Giờ phút này cô chỉ muốn biết tại sao Đại Phật lại có mặt ở nơi này, nhất là cái nơi riêng tư chỉ có cô mới có thể biết được. Cô lấp bắp hỏi: “saochú lại ở nơi này?”

- Ác Ma... tôi không thể tới nơi này sao? Ken vẫn nhìn cô chăm chăm, nơi này thật ra cũng thoáng lăm, rất lớn so với những gì anh có thể tưởng tượng ra được. Cái thân cây này chắc cũng phải trăm năm mới có thể to đủ để làm một thế giới thần tiên nho nhỏ cho con bé này.

Bella lấp bắp rồi nhỏ giọng nói: “chú à.. uh...xin lỗi chú...”. Hừ, mình dám gọi nếu biết ông đứng ngay trước mặt mình sao?

-Là Sony xây nơi này cho em sao? Ken nhìn quanh.

Phải mất một lúc lâu thì Bella mới hiểu được câu nói này của Ken, cô trả lời: “có thể nói như vậy”.

-Là sao?

Bella ngập ngừng một lát mới nói:” lúc trước nơi này rất nhỏ, cũng không có giống như bây giờ. Lúc đó chú mới làm rộng thêm và làm cho nó trở thành giống như bây giờ”.

-Sony vì em tốn không ít công sức đi? Ken nhìn cô.

-Phải, chú rất là thương Bi. Bella gật đầu.

Câu nói thành công chọc giận người đang ngồi ngay ở trước mặt, chỉ thấy hàng chân mày đen nhíu lại rồi giọng nói găm gừ khàn khàn vang lên: “em là đang cố ý chọc giận tôi có phải hay không?”.

-Không... không có, không phải chú mới vừa hỏi... chú Sony sao? Bi... chỉ trả lời chú thôi mà, có gì không đúng hả? Bella thực sự bị ghen chết trong lúc này, người đàn ông biến thái này vừa mới hỏi mình, mình trả lời thì ông lại không biết chạm phải dây thần kinh nào. Mình chọc giận ông bao giờ chứ?

- Em... Ken thực sự muốn hét lên trong lúc này, con bé này thật sự có thể làm cho một người tức vỡ tim mà chết.

- Tôi tới tìm Sony.

- Oh, chú Sony cũng đang tìm chú. Bella ngập ngừng rồi nhẹ giọng hỏi: “chú... chú à, uh... Bi hỏi chú.... một chuyện có được không?”

- Em nói đi, Ken nhún vai. Anh rút cuộc chui vào trong căn nhà nhỏ này.

- Uh.. uh.. căn nhà thờ kia.....uh... thực sự phải trả lại sao?

- Ừ.

- Ông ấy cần phải nhất định lấy lại sao? Bella kích động hỏi tiếp.

- Ủ, đã cho mượn lâu lắm rồi, giờ phải đòi lại.
 - Vậy.. vậy... đám nhỏ làm sao bây giờ? Tụi nó... tụi nó... thực sự tội nghiệp... Bella kêu lên.
 - Có liên quan tới tôi sao? Vừa rồi Sony đã gọi điện thoại cho tôi.
 - Chú Sony đã gọi? Chú bằng lòng sao? Bella lo lắng hỏi.
 - Em nghĩ sao?
 - Uh... Bi... không biết, nhưng mà chú bằng lòng sao?
 - Em cho tôi lý do để tôi đồng ý lời yêu cầu của Sony đi. Paul đã bỏ ra rất nhiều công sức cho chuyến đi này, em đưa ra một lý do để tôi đồng ý không lấy lại căn nhà thờ đó đi. Ken nhìn cô, anh còn không tin con bé này có thể đứng vững ngoài cuộc.
 - Vậy... vậy là chú.. không bằng lòng ... rồi hả?
 - Không.
 - Uh... uh.. chú à, nếu như căn nhà thờ lấy lại, tụi nhỏ tội lắm chú à. Năn nỉ chú, chú đồng ý đừng có lấy lại căn nhà thờ có được không?
 - Vậy sao?
 - Thiết đó, tụi nhỏ mấy tuần nay đã lo sợ không ăn ngủ được. Chú Kim cũng lo buồn, mẹ Hoa cũng lo lắng.. chú à, năn nỉ chú, đừng có lấy lại có được không? Bella không hay mình đã xích tới sát gần Ken, bàn tay nhỏ còn bầu lấy cánh tay áo của anh. Cô còn chưa hay mình đang làm gì.
- Ánh mắt nâu nài nỉ thật động lòng người, con bé này quả thật là có thể làm cho trái tim một người mềm nhũn. Ken thực sự nhìn thấy ánh mắt nâu rung động những tia van cầu, con bé thực sự là... không thể từ chối lời yêu cầu này. Anh bất buộc chính mình trầm tĩnh lại, giọng nói khàn khàn vang lên: “Paul đã theo vụ này lâu lắm rồi, tôi nghĩ cũng là lúc nên lấy lại căn nhà thờ”.
- Chú à, chú à, vậy.. vậy có nghĩa là.. Mất Kiếng Cận có thể quyết định việc này hả chú? Bella kích động khi nghe câu nói này của Ken.
 - Uh.. em thật đặt cho mỗi một người một cái tên nghe thật ấn tượng. Ken nhìn cô chăm chăm.
 - Tên? Tên... gì? Bella ngó ra.
 - Em gọi tôi là Ác ma, là Đại Phật, Paul thì là Mất Kiếng Cận, vậy còn Rich thì sao? Sony nữa?
- Bella cứng ngắt người, cô không biết phải nói cái gì.
- Em gọi Rich là cái gì hả?
 - Uh.. Đại Hộ Vệ, Bella trả lời nhỏ xíu.
 - Vậy còn Sony?
 - Dạ... không có....chú là chú thôi.
 - Lá gan của em càng lúc càng lớn há, dám gọi tôi là Ác Ma? Uh.. sao lại còn có cái tên Đại Phật? Ken nhướn mắt nhìn Bella.
 - Uh... Bella ấp úng một lát rồi nói: “chú à, uh... mình nói tới chuyện lúc nãy được không? Chú... chú à, chú... “.
 - Tôi đã quyết định rồi. Ken cắt ngang.
 - Ah... đừng nha... đừng lấy lại có được không? Bella kích động nắm chặt lấy bắp tay anh, cô không muốn bỏ qua cơ hội này. Nhất định phải năn nỉ dùm mọi người, ít nhất đây là mình có thể vì bọn họ bỏ ra chút công sức.
- Ken nhướn mày nhìn cô rồi chột hỏi: “sao lúc đi lại không nói với tôi một tiếng?”
- Bella như hóa đá trước câu hỏi này, phải một lúc lâu sau cô mới biết được Ken đang nói chuyện gì. Cô cụp mi xuống rồi sau đó nhỏ giọng trả lời: “Bi.. vẫn còn sợ.....”.
- Em sợ gì? Sợ tới nỗi không muốn nói với tôi một tiếng?
 - Sợ chú quát chết Bi, Bella nhanh miệng trả lời. Trả lời xong cô mới giật mình, cô lập tức lùi lại một chút.
 - Quát chết em? Em nghĩ tôi thực sự là “Ác Ma” sao? Ken hét rầm lên.

Bella thật sự bị dọa, ánh mắt nâu run rẩy, cô chớp chớp đôi mắt đầy sợ hãi. Người này biến thái không thể tưởng tượng được, hể một chút là la hét rầm trời. Là ông ta hỏi mình chứ mình có muốn gây chuyện đâu?

-Tôi đã quát em bao giờ chưa? Ken chất vấn, giọng nói rõ ràng không vui.

-Xém chút rồi, mới ngay tối hôm đó. Bella nhanh miệng, vừa nói xong thì cô lập tức im re.

-Là em suy nghĩ như vậy thôi, tôi không có làm gì em.

-Có, chú xém chút đã bẻ gãy tay của Bi. Bella cãi lại.

-Không có, là em đều tưởng tượng ra hết. Tôi không có làm gì em. Ken dẫn xuống con giặt, anh lập tức hỏi tiếp: “không phải lúc này tôi nghe em nói sẽ lập tức dọn ra sao?”

Cặp mắt nâu tròn xoe trợn lên rồi sau đó cô lựa câu trả lời hợp lý nhất: “dạ phải, chú Sony đã đồng ý rồi. Uh... chú cho Bi dọn ra, khi về Bi lập tức dọn ra liền...”

-Tại sao? Ken hỏi ngay.

-Uh... nơi đó đâu phải nơi Bi nên ở, uh... cảm ơn chú trong thời gian qua đã cho Bi ở nhờ... nơi đó. Bella dừng lại khi nhìn thấy ánh mắt đen sắc lạnh của Ken. Minh lại nói sai gì rồi. Rõ ràng đã cảm ơn mà, sao ông thần này nhìn mình ghê vậy?

-Em thật sự muốn nhanh chóng biến mất trước mắt tôi?

Nói không được mà im cũng không xong, Bella không biết phải trả lời làm sao? Nhưng nhin thì cô biết mình sẽ ghen chết, cô nhỏ giọng nói: “không phải chú cũng không muốn nhìn thấy Bi sao?”

-Em nói cái gì? Giọng của Ken gầm lên lần nữa.

-Không... không có nói gì. Bella biết bây giờ nên là lúc im miệng rồi, người này nhìn thật khủng khiếp.

-Tôi có bao giờ nói là không muốn nhìn thấy em sao? Là ai đã nhét cái suy nghĩ đó vào đầu của em hả? Là Sony nói với em như vậy sao? Ken chụp lấy cánh tay của Bella, anh thực sự nhin không nổi rồi.

-Không... có, chú Sony... không có nói gì hết. Là... là... Bi tự nghĩ như vậy thôi, ánh mắt nâu chớp chớp. Kinh khủng quá, làm sao đây? Đầu óc bé nhỏ của Bella hoạt động liên tục.

-Tại sao lúc nào em cũng nghĩ xấu về tôi vậy? Trả lời tôi, Ken vẫn không buông cánh tay của Bella.

Có chết cũng phải trả lời, người này thật sự có thể làm cho một người cảm cũng phải nói chuyện được. Bella gầm gừ: “không phải nghĩ mà chú thật sự là rất khó ở gần. Lúc nào cũng hét rầm lên, là chú hỏi Bi thì Bi mới trả lời chứ. Đâu phải tự nhiên Bi đi chọc giận chú đâu. Nhưng mà mỗi lần trả lời câu nào thì chú sẽ nói có phải muốn chọc giận chú không? Bi... Bi làm sao biết nói xong thì chú sẽ hét rầm trời lên chứ? Nếu biết thì Bi đã không nói rồi. Cách tốt nhất là biến khỏi tầm mắt của chú, đỡ phải làm cho chú tức giận mà Bi cũng khỏi phải bị quát chết. Bella nói một hồi ra tất cả những gì mình nghĩ trong đầu, thật sự nhin không nổi nữa rồi.

-Em... được lắm, có thể ở chung với Sony nói cười vui vẻ, chú Sony lúc nào cũng là nhất. Tôi thì là Ác Ma, rất là khó ở gần, tánh tình lại rất xấu. Biến khỏi tầm mắt có phải không?

Được lắm, Ken nhìn cô chăm chăm. Anh từ từ buông cánh tay của Bella ra.

Bella nhìn Ken bằng ánh mắt có chút lo lắng, sao Ác Ma nhìn mình bằng cặp mắt kỳ vậy? Uh... giọng nói như... giống như đang cảnh cáo mình. Uh... còn có chút đau lòng, có phải mình nhìn lầm không? Sao kỳ vậy? Còn chưa kịp nghĩ tiếp thì đã nghe Ken nói: “Tôi đi”.

Dáng dấp cao to quay lưng đi. Bella quỳnh quáng lên. Minh đã thực sự nói ra những điều không nên nói sao? Sao ánh mắt đó làm mình bất an vậy?

Trước khi leo xuống cái thang, Ken nói mà không quay đầu lại: “cám ơn em đã cho tôi biết suy nghĩ của em về tôi, tôi... biết phải làm gì rồi”.

Bella bàng hoàng khi bóng dáng kia hoàn toàn biến mất trong tầm mắt của cô, cô khoanh hai cánh tay lại vòng quanh hai bắp chân của mình. Thôi tiêu rồi, ham ăn ham nói làm chi đề rồi bây giờ... đã không giúp được gì mà lại còn chọc cho ông thần kia giận hết sức rồi.

Bạn đang đọc truyện *Và Anh Muốn Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Điều Kiện

Ông Kim đã làm những gì cần phải làm nhưng đối diện là người đàn ông không thể nào lay chuyển nổi người này. Bella thấp thoáng nghe câu được câu mất, nhưng cũng lờ mờ đoán ra được rằng câu chuyện cũng chẳng đi tới đâu. Mắt Kiểng Cận dường như không có nể mặt chú Sony mà làm theo đúng ý như những gì anh ta phải làm. Còn chưa kịp nghĩ tiếp thì thấy Mắt Kiểng Cận đứng lên, giọng nói chậm rãi vang lên nhưng lại làm cho người nghe cảm giác sợ hãi: “đúng ba ngày sau chúng tôi sẽ tới căn nhà thờ đó”.

- Anh à, uh... giọng chú Kim như tan vỡ.

- Xin lỗi, tôi không có quyền quyết định về chuyện này. Tôi biết anh là anh của Sony nhưng... chuyện này vượt qua quyền hạn của tôi. Mắt Kiểng Cận trả lời.

- Uh... uh... ờ, tôi biết rồi. Chú Kim gật gật đầu.

- Xin lỗi anh, tôi... cũng rất ngại với Sony. Paul gật đầu lần nữa rồi quay lưng ra ngoài.

Bà Hoa từ trong đi ra, bà nhìn ông Kim rồi thở dài. Bà nói: “thôi anh cũng đừng lo lắng gì nhiều, tội nhỏ ở nhà của em cũng được. Nhiều người, đồng vui”.

Nhìn gương mặt của chú Kim, Bella thật không nổi. Gương mặt buồn rười rượi, thật tội ghê. Mẹ Hoa lại cảm thán hơn, cứ than vắn thở dài. Chú Sony lại trầm ngâm và yên lặng hơn từ tối hôm qua đến bây giờ. Đã vậy mình lại còn làm cho Đại Phật tức giận tới quay đầu bỏ đi. Ánh mắt đen đó cứ nghĩ tới là làm cho lòng bất an, không biết con giận kia của Đại Phật có ít đi chút nào chưa? Hay là... hay là... nhưng mà mình lại không có số phone của ông thì làm sao bây giờ? Hỏi chú thì sẽ biết ngay....uh... ah...có rồi, đi Thu.

Bella móc cái phone ra, cô bấm ngay cho đi Thu. Giọng cô ngập ngừng: “đi, uh...là con đây. Con muốn hỏi số phone của chú... Ken. Di cho con được không đi?”.

- Ah, được chứ. Đợi đi một chút nha, giọng đi Thu đều đều trên phone.

- Dạ cảm ơn đi.

- Đây nè, là 408 xxxxxxx. Con nha, đi về nhà mà cũng không nói một tiếng với cậu Ken. Cậu ấy dường như không vui đó, mau gọi cho cậu ấy một tiếng đi.

- Dạ, con biết rồi. Con cảm ơn đi, bye đi. Bella cúp phone.

Cô trầm ngâm một lúc rồi gọi cho Ken, trái tim đập thật nhanh mà không hiểu tại sao.

Đang ngồi yên tĩnh và đang bức bối vì câu chuyện bỏ dở từ hôm qua tới giờ, Ken buồn bức thở dài. Cái con bé đáng giận kia thật sự làm tinh thần của mình sao vậy nè? Tiếng bước chân đi tới gần, Ken ngẩng đầu lên nhìn.

Paul chậm rãi ngồi xuống cái ghế đối diện ken, giọng anh vang lên: “anh Ken”.

- Xong hết rồi à?

- Dạ xong, Paul gật đầu.

- Họ như thế nào?

- Đành chịu thôi, Paul điềm tĩnh trả lời.

- Sony thì sao?

- Sony không có ở đó, có lẽ muốn tránh mặt.

- Có ai ở đó lúc anh nói chuyện không?

- Uh... chỉ ông Kim.

- Chỉ mình ông thôi sao?

Paul nghĩ ngợi gì đó rồi ngập ngừng một lát mới nói: “uh.... hình như là có người đứng phía sau cái màn, nhưng mà Cũng không rõ là bao nhiêu người hay là ai. Có chuyện gì sao anh?”

- Không gì, anh làm tốt lắm. Ken gật đầu.

-Uh....tại sao từ một tuần ...anh lại đổi thành 3 ngày? Chuyện này....sao lại như vậy? Paul nhìn không được mà hỏi câu này.

-Ừ, tôi đột nhiên thay đổi ý định từ ngày hôm qua.

-Uh...Paul đầy đầy gọng mắt kiếng một chút rồi nói:“uh...nhưng mà Sony.....”

-Sao?

-Sony....không biết phải làm sao để đối diện với Sony, thật sự là.....Paul thờ dài.

-Anh đừng lo, không có chuyện gì đâu. Sony biết sẽ không thể thay đổi được chuyện này, chúng tôi đã nói chuyện rồi.

-Vậy là....cũng y như vậy? Minh sẽ lấy căn nhà thờ....

-Có lẽ như vậy, cũng có lẽ là....Ken nhướn hàng chân mày lên khi thấy cái phone lấp lánh một dãy số. Ánh mắt anh rạng ngời. Rốt cuộc cũng đợi được cú phone này.

Cầm lấy cái phone, anh mở nó lên. Trong khi đó anh nhìn sang Paul rồi nói thật chậm rãi, dường như là nói cho ai đó nghe:“căn nhà thờ đó....cứ theo như vậy mà làm, ba ngày sau, tôi đã quyết định rồi”.

-Em biết rồi, em đi đây. Paul gật đầu rồi rời khỏi nơi đó.

Ken nhếch môi lên rồi nói:“hello”

-Chú...chú ơi....là Bi đây.

-Có chuyện gì? Giọng Ken đều đều như chưa từng xảy ra chuyện gì.

-Uh....chú....có rảnh không? Bella ngập ngừng.

-Vừa mới bàn xong công chuyện, em gọi tôi có gì không?

-Uh....con.....à không, Bi ...gặp chú một chút được không?

-Em đang ở đâu? Hàng chân mày rậm rạp nhú lại khi nghe cô nhỏ bên kia tự gọi mình là “con”. Cái con bé này thiệt là.....

-Bi đang ở nhà, uh....Bi gặp chú một chút xiu có được không?

-Ừ, cũng được. Muốn tôi đi rước em hay là....

-Không, không. Bi tới....Bella cắt ngang.

-Tôi đang ở....tôi sẽ text cho em địa chỉ.

-Dạ được, Bi tới ngay.

Bella mượn cái chìa khoá của mẹ Hoa rồi cô theo địa chỉ mà Ken đã cho. Dừng xe trước toà nhà to đứng kia, Bella ngẩng người ra khi nhìn thấy toà nhà này. Căn nhà nằm khuất ở phía trong, ngoài này có một cổng sắt cao to bao bọc lại. Một cái sân thật rộng từ phía cổng ngoài được nối vào tận bên trong. Bella thấy có một suối phun nước ở ngay chính giữa đường đi và ngay chỗ đó thì được chia làm hai lối ra vào. Có một người đàn ông đang đứng ở trước cổng, người đó đi tới gần rồi hỏi cô:“cô Bella?”

-Dạ phải.

-Cô vào đi, cậu hai đang ở trong.

-Dạ cảm ơn chú, Bella nói.

Trời à, sau cánh cổng thì cô mới chính thức nhìn hết được quang cảnh ở hai bên. Căn nhà thật đẹp, không thua cho căn nhà kia. Ở San Francisco mà Đại Phật cũng có một căn nhà như thế này sao? Wow, chậu bông kia thật bắt mắt. Bông gì mà to đứng vậy nà? Màu thật là đẹp, nửa vàng nửa xanh. Chưa kịp quan sát tiếp thì người đàn ông bên cạnh nói:“cô đi theo hướng này, cậu hai đang ngồi ở ngoài vườn”.

Bella gật đầu rồi đi theo hướng bên tay phải mà người đàn ông chỉ. Không lâu sau thì cô thấy có một cái patio khá rộng được đặt ngay dưới bóng cây. Dưới cái patio đặt một cái bàn tròn, 2 cái ghế dài và vài cái ghế nhỏ. Ken đang ngồi nơi đó, Bella chậm rãi bước tới gần.

Trái tim cô đập thật mạnh khi ánh mắt đen kia chiếu thẳng vào mình, cô nhỏ giọng:“chứ”.

-Ngồi đi, Ken gật đầu.

Bella chậm rãi ngồi xuống, những gì cô cảm nhận bây giờ là mình đang ngồi trên đồng than đỏ rực. Thật là khó chịu, Bella thở hắt ra.

-Tìm tôi có chuyện gì? Ken khoanh hai cánh tay lại.

Bella ngược mặt lên nhìn Ken, cô nói:“Bỉ tới để năn nỉ chú....đừng lấy lại căn nhà thờ kia“.

-Lại là chuyện này? Ken điềm tĩnh trả lời.

-Chú à, nếu như hôm nay mà chú nhìn được bộ dạng của tụi nhỏ, chú nhất định sẽ thay đổi ý định ngay.

-Vậy à? Tụi nó...có liên quan tới tôi sao? Á, mà sao em lại cứ muốn tôi biết về tụi nhỏ kia vậy?

-Chú à, nhưng mà tại sao chú lại phải nhất định lấy cái nhà thờ đó lại chứ? Bella nhất định phải hỏi cho bằng được cái đáp án này.

-Nếu em muốn biết thì tôi sẽ cho em biết. Đây là một trong những dự án và đang chờ chấp thuận của city. Nơi này sẽ có một dãy townhall mọc lên.

-Hả? Vậy....vậy là.....sẽ hoàn toàn phá căn nhà thờ này? Bella hốt hoảng.

-Có thể là như vậy, bây giờ chỉ đang đợi chấp thuận của city mà thôi. Đã có bản thiết kế rồi.

-Vậy....vậy...không còn cách nào....không phải....như vậy sao? Bella bấn loạn, hai bàn tay bấu chặt vào nhau.

-Uh...có thể là như vậy nhưng mà cũng có thể.....Ken lấp lửng.

Ánh mắt Bella vụt sáng, cô mừng rỡ nhào tới gần Ken. Giọng nói mang theo niềm vui:“vậy là còn cách khác hả chú?”

-Có liên quan tới em sao? Em có thể làm được gì cho đám nhỏ đó? Ken nhìn cô.

-Có, chỉ cần có thể làm được, Bỉ nhất định sẽ cố gắng.

-Em vì căn nhà thờ đó mà đồng ý tất cả mọi chuyện sao? Điều kiện gì cũng có thể?

Bella ngần ngại nhìn Ken rồi ngập ngừng hỏi:“nhưng mà...là điều kiện gì mới được chứ? Phải mua lại căn nhà thờ với giá cao sao? Như vậy.....như vậy.....làm sao chú Kim có thểtrả nổi?”

Trời à, con bé quả thật ngây thơ vô số tội, Ken thở dài. Ánh mắt anh nhìn thấy tia lo lắng trong ánh mắt nâu kia, Ken nói:“em nhất định phải muốn thấy tôi đổi ý định sao? Không muốn tôi lấy đi căn nhà thờ đó?”

Bella gật gật đầu.

-Nhất định phải giúp tụi nhỏ?

Lại một cái gật đầu thay cho câu trả lời.

-Tôi có một điều kiện.

-Chú nói đi, chỉ cần làm được, Bỉ nhất định sẽ cố gắng.

-Điều kiện gì cũng có thể?

-Chú nói đi.

-Em thật sự muốn dọn ra sao?

Bella ngây người một lúc lâu rồi mới biết được Ken đang nói chuyện gì. Ánh mắt nâu sụp xuống, giọng nói nhỏ xiu:“chú à, sao mình lại nói chuyện này nữa rồi?”

-Trả lời tôi.

-Dạ, sẽ dọn ra ngay.

-Nếu tôi nói với em rằng em không được dọn ra thì em nghĩ sao?

Bella hoá đá trước câu nói này, cô khó hiểu nhìn Ken như chờ đợi một câu giải thích.

-Đây là điều kiện cho căn nhà thờ đó.

-Điều.....kiện?

-Điều kiện để trao đổi căn nhà thờ là tôi muốn em ở lại. Hơn nữa còn lập tức cho Sony biết em sẽ không dọn ra. Còn nữa, tôi không thích nghe em cứ luôn miệng gọi tôi bằng chú. Trước mặt mọi người em có thể gọi nhưng khi chỉ một mình tôi thì tôi không bao giờ muốn nghe cái danh hiệu “già chất” đó.

-Tại sao? Bella vẫn chưa hiểu tại sao có điều kiện này.

-Điều kiện đơn giản như vậy thôi, có muốn căn nhà thờ hay không là do em quyết định. Nghĩ cho rõ ràng toàn bộ điều kiện của tôi. Ánh mắt đen nhìn vào gương mặt nhỏ chằm chú.

Giờ phút này Bella chỉ nghe được có một câu duy nhất là nếu ở lại thì căn nhà thờ sẽ không bị lấy đi. Tụi nhỏ sẽ có nhà để ở, gương mặt của chú Kim và mẹ Hoa sẽ có lại nụ cười. Trái tim của Bella cũng nhẹ nhõm hẳn lên. Nhưng khi vừa nghĩ tới phải ở lại căn nhà đó, trái tim của cô lại sợ hãi. Cô lắp bắp hỏi:“uh....chú không phải....không thích nhìn thấy Bi sao? Ở lại đó....không phải sẽ gặp chú hoài sao? Hay là Bi lại dọn về căn nhà ở phía sau có được không?” Minh tính toán như vậy thì thật tốt, một công đôi ba chuyện. Vừa giữ lại căn nhà thờ, vừa có thể dọn ra phía sau. Đỡ khỏi phải thấy mặt Đại Phật, quá tốt đi.

-Tôi có chính miệng nói với em là tôi chán ghét khi nhìn thấy em sao?

-Không có, Bella theo phản xạ mà trả lời. Trả lời xong thì cô mới giật mình khi nhìn thấy hàng chân mày đen thui kia đang nhíu lại.

-Vậy sao còn phải hỏi?

-Uh..... chú không ghét Bi sao?

-Nếu tôi chán ghét em thì tại sao tôi lại yêu cầu em ở lại? Không cho dọn đi đâu hết, hiện tại em ở đâu thì cứ ở yên đó. Ken gầm gừ.

-Vậy chú có thích Bi giống như chú Sony không hả? Bella tròn to mắt nhìn Ken.

-Em có suy nghĩ cho kỹ trước khi hỏi câu này không? Ken gầm gừ.

Ờ há, sao mình lại hỏi ông câu hỏi dư thừa này vậy? Dĩ nhiên là làm sao mà ông thích mình như chú Sony thích mình được? Bella im lặng một lúc rồi đột nhiên cô hỏi:“vậy....vậy....Bi làm sao giải thích với chú Sony việc không dọn ra?”

-Đó là chuyện của em, tôi nghĩ em dư sức để tìm ra câu trả lời cho Sony.

-Vậy.....uh..... uh....đó là chưa tính tới chuyện....làm sao giải thích với chú về việc Bi đã dọn lên trên lầu? Bella nhíu mày.

-Em vẫn chưa cho Sony biết em đã dọn lên lầu sao?

-Chưa.

-Tại sao?

-Bi không muốn chú lo mấy chuyện này.

-Lo????

Nghiền ngẫm một lúc, Ken bật ra một câu:“Tôi nghĩ em lại càng chưa cho Sony biết tôi tình cờ nhìn thấy được gương mặt không có nốt ruồi và mắt kiếng của em có phải không?”

Bella bật lên:“sao chú biết vậy?” Cặp mắt nâu tròn xoe không chớp, ánh mắt đầy kinh ngạc và thần phục trí tuệ của người đối diện.

-Em sợ Sony lo lắng sao? Bây giờ thì tôi lại càng muốn biết là ai đã bảo em đeo mắt kiếng và đeo cái nốt ruồi kia?

-Mẹ Hoa..... mẹ muốn như vậy. Mẹ nói như vậy sẽ an toàn hơn khi đi học xa. Giờ này có nhiều người xấu, cẩn thận sẽ tốt hơn.

-Em trở về suy nghĩ cho kỹ đi, tôi không muốn câu trả lời không suy nghĩ đắn đo của em. Sau này em lại đổi ý, tôi phải làm sao đây?

-Suy nghĩ? Không, không, không suy nghĩ. Bi chịu, Bi ở lại. Chú đừng có lấy căn nhà thờ đó.

-Không suy nghĩ thêm một ngày sao? Tôi không ép em phải trả lời bây giờ. Trong lòng Ken vui mừng tới phát điên nhưng vẫn làm như không có cảm giác gì. Ken bóp chặt mấy ngón tay lại ở đằng sau khuỷu tay của mình.

-Không suy nghĩ, Bi biết mình làm gì. Sẽ không thay đổi ý định, uh.....Bi muốn chú Kim, mẹ Hoa, và tụi nhỏ có lại nụ cười kia. Họ thật tội, Bi chỉ yêu cầu một chuyện thôi.

-Em nói.

-Chú lập tức để Mắt Kiếng Cậnah, chú lập tức để chú Paul tới nói với chú Kim là sẽ không lấy căn nhà thờ đó nữa.

-Lập tức? Ken nhìn cô.

-Phải, họ đang muốn nghe được tin này. Bella gật đầu.

-Ngày mai em cũng lập tức trở về cho tôi.

-Về gì?

-Về nhà, lập tức quay lại.

-Nhà....của chú đó hả? Tại sao? Vẫn chưa hiểu tại sao Đại Phật lại đưa ra yêu cầu này.

-Vậy sao em lại muốn tôi lập tức để Paul đi tới nơi đó?

-Uh....chuyện này.....

-Nếu em ngày mai lập tức trở về, tôi sẽ lập tức cho Paul tới đó ngay.

Bella biết mình không thể chọc giận Đại Phật, người này là hình như thích đường chứ không thích muối đây này. Chỉ chịu mềm chứ không chịu cứng, cô nhích tới gần rồi nắm lấy tay áo của anh. Giọng cô thật mềm mại:“chú à, chú cho Bi ở lại với tụi nhỏ thêm vài ngày có được không? Nấn nỉ chú, lâu lắm rồi Bi mới được ở gần mẹ Hoa. Làm ơn đi...”. Ánh mắt nâu vẫn dùng hết nét mềm mại dịu dàng, cặp mắt nâu chớp chớp thật động lòng người. Chiều này Bella vẫn thường dùng với Sony và mỗi lần đều có thể đem tới kết quả như cô mong muốn. Hy vọng Đại Phật cũng như vậy.

-Em định ở lại nơi này thêm bao lâu nữa? Giọng nói cũng ảm áp hẳn lên.

-Ba ngày nữa, Bella trả lời ngay mà không nhìn thấy ánh mắt đen phía đối diện đang gợn sóng.

-Một ngày, chỉ một ngày. Ken nhìn cô.

-Hả? Một.....ngày? Bella giật mình.

-Phải.

-Nhưng mà.....sao phải về nhanh như vậy? Hai ngày, hai ngày có được không? Cô ảm ức nhìn Ken.

-Tôi chỉ nhượng bộ cho em một ngày mà thôi. Muốn hay không là tùy em, tôi lại không ép em. Ken nhún vai.

-Được được, một ngày thì một ngày. Giọng cô xiu xuống.

-Được, tôi lập tức cho Paul tới đó ngay. Đừng quên lời hứa của em, ngày mốt tôi nhất định phải thấy em. Ken nhìn cô.

-Chú hứa thì chú nhất định phải giữ lời đó nha, không được lấy lại căn nhà thờ.

-Ừ.

-Rủi mai một chú đối ý thì sao? Bella còn không chắc chắn nên hỏi lại lần nữa.

-Tôi giống loại người đó sao? Khi nào em dọn ra thì tôi chắc chắn sẽ lấy lại căn nhà có được chưa?

Câu nói làm cho Bella rung mình, người này là biến thái rõ ràng nha. Biết mình sợ nơi đó, giữ mình lại để hành hạ tinh thần mình. Sao trên đời này lại có loại người như vậy chứ? Thích hành hạ người khác để thỏa mãn niềm vui của chính mình. Trầm trọng biến thái nha.

-Vậy Bi về, Bella đứng lên ngay lập tức.

Một đường đưa Bella ra tận cửa, khi thấy cô đi tới chiếc xe ở phía trước mặt thì trái tim của Ken muốn rớt ra ngoài. Giọng anh hốt hoảng:“em...em lái....chiếc xe này còn có thể chạy được sao?” :flower2:

-Còn được, mẹ Hoa vẫn lái có sao đâu. Bella nhún vai.

-Tôi đưa em về, Ken chụp lấy bắp tay của Bella.

-Không....không cần.....Bella hoảng sợ.

-Tại sao?

-Uh....uh.....Bella lắc lắc đầu.

-Chiếc xe này còn có thể chạy được sao? Sao Sony lại có thể để cho em lái chiếc xe này? Ken nhìn cô chăm chăm.

-Chú lại không biết Bi tới đây.

-Em....chắc là mình có thể lái nó sao?

-Ừ, Bi về đây. Bella nói xong thì mở cửa rồi ngồi vào. Trước khi cô chuẩn bị rời đi thì Ken gõ gõ vào mặt kiếng. Bella nghe rõ lời Ken:“về tới lập tức gọi cho tôi”.

Người này là làm sao vậy nè? Nghiện quyền hành tới như vậy sao? Chẳng lẽ ông lại coi mình như chú Paul, chú Rich và chú Sony sao? Mình lại đâu làm được việc cho ông mà sao ông lại lựa mình? Không hiểu nổi đầu óc ông đang nghĩ gì? Ánh mắt nâu mịt mờ rồi ngay sau đó gật đầu. Chiếc xe từ từ biến mất khỏi tầm mắt của Ken.

Cho tới khi Bella về tới nhà thì cô text cho Ken ngay, hai chữ ngắn gọn “đã tới” của Bella khiến cho trái tim vốn thấp thỏm không yên của Ken rốt cuộc cũng thả lỏng. Trời à, chiếc xe như vậy mà vẫn còn được phép chạy ở ngoài đường nữa sao? Nhìn rất cũ nha, đã tới thì tốt. Ken thở phào nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Và Anh Muốn Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Kinh ngạc

Tối nay Sony ngồi trên xích đu cùng Bella, anh đẩy đĩa strawberry tới gần cô rồi hỏi:“sao tự nhiên về nhanh vậy?”

-Uh.... Bi cũng không nên hành hạ anh Hoàng. Hôm rày ảnh bận túi bụi rồi, ảnh mới rêu Bi á. Bella trả lời.

-Vậy ngày mai chú cũng trở về luôn.

-Chú à.....uh.....Bi nghĩ Bi không dọn ra bây giờ đâu. Bella nhìn Sony. Lạy trời cho chú Sony đừng nghi ngờ gì nha.

-Sao vậy? Không phải chết sống cũng muốn dọn tới ở chung với Hoàng sao? Sony nhìn cô.

-Tuy là muốn nhưng mà.....nhưng mà.....Bi lại thấy không tiện lắm. Vừa không được ăn món ăn của dì Thu mà lại còn thấy sao á với anh Hoàng và bạn của ảnh. Hai người đàn ông.....không tiện chút nào. Chú à, Bi thật sự cũng không muốn nói láo với chú đâu. Bi đã cảm thấy tội lỗi lắm rồi đây này. Bella nói thầm

-Biết là tốt, chú cũng về luôn. Sony vò vò đầu Bella.

-Đại Phật kêu chú trở về à?

-Không, đáng lý ra chú còn 3 ngày nữa nhưng nếu Bi trở về thì chú cũng về luôn. Anh Ken.....chú lại phải mang ơn ảnh nữa rồi.

-Vi chuyện nhà thờ hả chú? Bella găm gừ. Có gì mà phải mang ơn chứ? Không phải mình đã đáp ứng ở lại nhà ông rồi sao? Chú à, đừng mang ơn nha. Không cần phải như vậy đâu, Bella hò hét trong lòng.

-Ừ, mà sao Bi lại....giận hả? Sony cười cười.

-Không gì, chỉ là.....làm mọi người đau tim. Ủa, mà sao Bi nghe nói là chờ city chấp thuận gì á. Bây giờ đổi ý thì được hả chú?

-Được, Paul sẽ lo chuyện này. Đừng nói chuyện này nữa, mọi thứ đã ổn rồi. Nói chuyện của Bi đi.

-Hả? Nói.....chuyện của Bi? Bella giật mình, chẳng lẽ chú Sony đã biết được cái gì? Đại Phật nói với chú Sony sao? Bella bất an trong lòng.

-Sao vậy? Không định nói gì à?

-Uh.....uh.....

-Nguyên Khang....sao rồi?

-Anh Khang? Bella thở phào nhẹ nhõm. Cô cười nhẹ rồi nói:“Bi sao biết được?”

-Nhìn không giống Bi thích người ta nha, Sony nhìn cô.

-Bi chính là hết thích ảnh rồi, chú nói gì dạ? Bella tròn to mắt nhìn Sony.

-Thiệt?

-Ừ, chuyện này nói thiệt á. Chú à, kỳ rồi Bi nói.....mắt chú lấp lánh đẹp á. Chú còn nhớ không?

-Ừ, nhớ. Sao lại nói tới chuyện này?

-Bi đột nhiên phát hiện ra một đôi mắt cũng đẹp không kém chú, rất đẹp. Mỗi người một vẻ nha, không so sánh được.

-Ai?

-Đàn ông.

-Mà là ai?

-Uh....không cho chú biết. Bella cười thật giòn khi nhìn thấy mặt của Sony.

-Bi....giống mặt với chú có phải không? Sony găm giữ.

Ha hahaaaaaaa Bella cười ngặt nghèo, cô không nhìn được nữa. Vỗ vỗ cánh tay của chú Sony, Bella ráng kìm lại niềm vui này, cô nói:“Bi giống thôi, cặp mắt của chú cũng vẫn đẹp. Mà chú nè, Bi cũng thấy có một người có đôi mắt đẹp nhưng khi nhìn kỹ thì thấy ruột gan mình bị sao á chú. Cặp mắt đẹp nhưng....Bi không biết diễn tả thế nào nhưng nhìn một lúc thì thấy rùng mình”.

-Có phải Bi đang nói chú Ken không? Sony nhìn cô chăm chăm.

-Á trời, sao chú hay vậy? Có phải chú cũng thấy như vậy? Chú có thấy mắt ông đẹp không?

-Bithích cặp mắt của chú Ken sao? Sony nhìn cô. Tâm trạng chợt thấy hụt hẫng.

-Không phải Bi mới vừa nói nhìn lâu thì thấy rùng mình sao? Bi lại không bị “thần kinh” nên sẽ không thích.

-Vậy thì chú đỡ lo rồi.

-Lo? Lo gì?

-Không gì, uh....mà Bi còn có chuyện gì muốn nói với chú không? Cái con bé này, sao vẫn chưa nói chuyện đó với mình vậy?

-Chuyện gì?

-Thiệt không có?

-Uh....hình như là không.

-Bi đã dọn lên lầu rồi sao? Sao không nói chú biết? Sony nhìn không được nữa rồi.

Cuối cùng cũng tới tai của chú Sony. Thật ra Bella đã chuẩn bị sẵn câu trả lời này từ lâu lắm rồi, cô chớp chớp đôi mắt rồi hỏi:“Ừa, Bi chưa nói với chú hả?” Thật xin lỗi chú, Bi cũng không muốn giấu diếm chú làm gì. Bi chỉ là không muốn chú phải phân tâm mà thôi, đây là lời nói dối đầy thiện ý nha. Bella cảm thấy tội lỗi khi phải dùng tới chiêu này để lừa gạt Sony. Cô đã phải mất 3 ngày mới suy nghĩ ra được cách này.

-Trời ơi cái con nhỏ này.....chuyện như vậy mà có thể quên sao? Sony nghiêng răng.

-Uh.....mà không phải chú đã biết rồi sao? Sao....còn giận?

-Nếu không phải gọi phone cho dì Thu, chú cũng không biết Bi đã dọn lên lầu. Nói cho chú biết, đã xảy ra chuyện gì?

-Chuyện....gì là chuyện gì hả chú? Bella làm bộ như không hiểu Sony định hỏi gì.

-Tại sao lại dọn lên lầu? Ngoài chuyện này ra, Bi còn có chuyện gì khác mà không nói cho chú biết không?

-Uh.....Bi đâu biết đâu, dì Thu nói chú Ken biểu dọn dẹp quần áo rồi dọn lên. Bitưởng chú biết rồi chứ.

-Còn gì nữa?

-Không.....có. Mà còn gì nữa sao? Bella tận dụng triệt để mấy từ này:“thật sự không biết”.

-Hy vọng là chú đã lo quá xa. Có lẽ chú Ken nghĩ Bi là người thân của chú nên không muốn để Bi ở căn nhà nhỏ kia. Như vậy cũng tốt, chú cũng đỡ lo cho Bi.

-Nè, đừng lo chú à. Dì Thu chăm sóc cho Bi tốt lắm.

-Chú Ken thì sao?

-Ông? Uh....mặt mày lăm li, không thấy ông cười bao giờ. Chú à, lần rồi Bi thấy bạn gái của ông á chú. Bella nhanh miệng.

-Bạn gái? Sao Bi thấy được?

-Uh.....Bi tình cờ nhìn thấy. Bella hít hà một hơi, trời à, xem chút đã.....

-Rồi sao?

-Bi thấy tới hai người bạn gái của chú Ken, tóm lại....không đơn giản. Hèn chi mặt mày ông.....”trầm trọng” tới như vậy.

-Cái con nhỏ này.....bây giờ còn biết “trầm trọng” nữa sao? Sony vò vò đầu cô, nụ cười hiện rõ lúc nào không hay.

-Ừ, ông nên bắt chước chú một chút. Gương mặt lúc nào cũng dọa người, ông có bao giờ hét rầm lên với chú không hả? Bella chột hời.

-Không có, anh Ken rất trầm tĩnh.

-Thiệt? Bella nhìn Sony.

-Ừ, ảnh rất trầm, chưa bao giờ thấy ảnh nổi giận với ai.

-Vậy.....có ai nói cái gì mà cho ông không lọt lỗ tai không chú?

-Không, chú nói chú Ken tánh tình rất tốt.

Quái thiệt, ông lại nổi giận với mình hoài là sao vậy? Mình nói câu nào cũng không lọt lỗ tai của ông là sao? Chỉ đối xử không tốt với phát đẹp....
ahhhhhh...trời đất ơi, có khi nào ông thích đàn ông? Ông là.....anh Hoàng vẫn thường nói cái gì.....cái gì.....Ánh mắt của Bella đảo một vòng rồi đột nhiên phun ra một câu khiến cho Sony choáng váng: “Một anh chàng được nhiều người hâm mộ nhưng cũng nhiều tiếc nuối đơn giản chỉ vì báo chí mệnh danh anh là một người “đồng tính”.

-Bi.....nóicái gì?

Bella hớn hờ quay người lại, cô tiếp tục: “Một anh chàng được nhiều người hâm mộ nhưng cũng nhiều tiếc nuối đơn giản chỉ vì báo chí mệnh danh anh là một người “đồng tính”. Chú Ken.....đồng tính hả chú?

-Bi đang nói bậy bạ gì đó?

-Chú à, ông....Bi nghĩ ông không thích nhẹ nhàng, dịu dàng với phái đẹp. Lúc Bi nhìn thấy ông nói chuyện với bạn gái của ông, ông hét rầm lên. Mặt mày thật dọa người nhưng chú lại nói tánh tình của ông rất tốt. Bi cũng không thấy ông hét rầm lên với chú Paul hay chú Rich hay là chú. Còn nữa nha, 3 người đều là nhìn rất đẹp trai, nhất định vấn đề là.....ông thích.....đàn ông. Á trời ơi, thì ra báo chí có thể tin được nha.

-Cái con nhỏ này.....có muốn chú quát cho Bi một cái không? Sony ráng nín cười.

-Quát? Tại sao? Đôi mắt nâu mở to thật to như không tin, cô đang rất “dị ứng” với cái từ “quát” này.

-Bi có biết Bi đang nói về ai không? Là boss của chú đó.

Bella không nói gì nữa, cô đang tự cảm thấy hổ thẹn vì đã nói dối với Sony. Cô tới gần Sony hơn rồi đột nhiên dựa đầu vào vai của Sony, cô nói nhỏ: “Ừ, Bi biết rồi. Bi sẽ không nói tới ông nữa”.

-Sao vậy? Giận à?

-Không dám.

-Giận thiệt sao? Chú cũng không có nói gì Bi mà, Sony vò vò cái đầu nhỏ bên cạnh mình. Con bé này sao vậy? Đột nhiên lại im lặngkiểu này..... Sony tự hỏi.

-Không có mà, uh.....chú à, chú có giận Bi đã không nói cho chú cái chuyện đã dọn lên lâu không? Cô biết mình rất quan tâm tới cảm xúc của Sony.

-Đã không còn nữa rồi.

-Vậy lúc nàychú giận lắm hả? Bi.....uh...Bi....

-Ừ, nhưng nếu Bi quên thì không giận nữa.

-Nhưng rùi Bi cố tình quên thì chú có giận không? Uh....biết đâu Bi cố tình quên để chú khỏi lo đó mà, Bella nửa giỡn nửa thiệt.

-Uh...nếu đó là cố tình quên để chú khỏi lo thì....tạm chấp nhậnvì Bi cũng đã nghĩ tới cảm giác của chú. Chú làm sao mà giận Bi được đây, Sony thờ dài.

-Uh....chú ơi, uh....vậy mai một thỉnh thoảng Bi cố tình quên một vài chuyện có được không chú?

-Cái con bé này, giận mặt với chú có phải không? Chú không muốn như vậy đâu nha, lần này tha cho Bi nhưng lần sau thì...

-Chú chỉ cần biết lúc nào Bi cũng không muốn chú phải lo cho Bi là được. Chuyện gì Bi có thể làm thì Bi sẽ làm, được không chú? Bi cũng lớn rồi, không phải nhỏ như mẹ Hoa thường hay nói đâu. Mẹ Hoa lúc nào cũng dặn là có chuyện gì thì phải tìm chú ngay, mẹ Hoa đâu có biết chú còn có rất nhiều chuyện phải lo nữa. Thời gian đâu mà hết một cái là để ý tới Bi chứ.

-Cái con bé này thiệt sự lớn rồi nha, nhưng mà chú cũng rất muốn Bi dựa vào chú như chị Hoa dặn. Chú cũng không muốn Bi phải gánh vác chuyện gì, chỉ lo ăn học thôi, được không? Sony nhìn cô, giờ phút này Sony chỉ cảm thấy con bé ở bên cạnh dần dần trưởng thành.

-Ừ, chú đồng ý rồi đó nha. Mai một chú không được hét rầm lên khi Bi lỡ cố tình quên chuyện gì à. Bella cọ cọ đầu nhỏ của mình vào bờ vai của Sony. Cô không muốn Sony sẽ giận mình khi khám phá ra những lời nói dối đầy thiện ý và không đành lòng của mình.

-Đừng vì lời nói này của chú mà cố tình lơ quên, chú sẽ không tha cho Bi đâu. Sony vò vò cái đầu nhỏ bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Và Anh Muốn Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Đại Lão Gia

Chia tay mẹ Hoa, Bella hôn hờ cùng Sony lái chiếc xe của mẹ Hoa trở về. Sony cứ dặn đi dặn lại là không được phép lái xe đi lung tung nếu như không cần thiết. Bella choáng váng mặt mày khi nghe đi nghe lại những lời dặn dò củ mèm kia. Đưa Bella tới nhà thì Sony cũng lập tức quay trở lại nơi mình đang làm việc. Anh căn dặn rõ ràng:“có nhớ chú dặn gì không?”

-Bi biết rồi.

-Đã dặn gì? Sony nhìn cô.

-Không được lái xe lung tung, khi cần thiết mới được phép lái. Không cho chạy nhanh, không cho ra đường quá khuỷa, không ăn đồ lung tung ở ngoài đường, có chuyện phải gọi ngay cho chú..... Bella nhắm mắt trả lời.

-Còn thiếu một chuyện, Sony nhắc nhở cô.

-Hả? Còn sao?

-Mất kiếng và nốt ruồi, sao Bi lại có thể quên chuyện này được chứ? Sony nghiêng răng nhìn cô nhỏ.

-Oh.....Bella chớp chớp đôi mắt nhìn Sony để rồi ngay sau đó đôi mắt đong đầy nụ cười. Giọng cô vang lên:“đã nhớ, chuyện này thì Bi không quên. Là an toàn của mình mà, sao quên được“.

-Con bé này thiệt tình, thôi mau vào trong đi. Sony vẫy vẫy tay rồi cho xe chạy đi.

Lái chiếc xe của mẹ Hoa vào tận bên trong, Bella đậu xe gần căn phòng nhỏ. Ở phía trước toàn là xe của Đại Hộ Vệ hay là Mất Kiếng Cận, mình mà đậu ở đó thì không xong. Xe di Thu đậu gần nơi này, xem ra nơi này là tốt nhất. Trời cũng gần tối tối rồi, mới đó mà đã tối. Bella thở phì phì khi lôi cái backpack từ trong xe ra, cô chậm rãi đi tới căn nhà phía trước.

Mở cửa hông, Bella bước vào bên trong. Mèn ơi, chỉ có ánh đèn ở trong phòng ăn và phòng bếp. Sao tối om ở phòng khách vậy? Cô đưa tay bật công tắc đèn lên rồi ngân nga bài ca muôn thủa của mình.

Và em muốn nói yêu anh dù tình yêu trái ngang

Và em muốn nói yêu anh dù đời đã dờ dang

Bàn tay như kéo đêm đen để vầng trăng vỡ tan

Và em muốn nói yêu anh dẫu cho hồn phai tàn

Còn chưa kịp nói gì thì ánh mắt lướt qua bóng dáng to đùng đang ngồi ở ngay phòng khách. Ánh mắt đen kìa làm cho trái tim vốn đã không được tốt của

Bella lại càng trở nên yếu đuối hơn. Gương mặt kia.....đang nhìn mình chăm chăm.

-Hi.....chú.....

Mình.....đang phá hoại không khí tốt lành của ông sao? Bella nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ của mình, mình là vô tội nha. Mình làm sao biết ông đang ngồi ở chỗ kia chứ? Đã vậy lại còn không chịu bật đèn, định hù chết người à? Mau biến mới được, nếu không ông lại hết rằm lên thì mình húng đủ. Nghĩ xong, bước chân càng nhanh chóng dời khỏi nơi đó.

-Đứng lại, giọng nói thật trầm vang lên.

Bella nhanh miệng giải thích:“chú.....chú à, Bi lại không biết chú đang ở chỗ này. Hồng phải Bi cố ý hát om sòm đâu“.

Ken vẫn nhìn Bella chăm chăm, anh bất mãn trả lời:“tôi có nói em hát phiến tới tôi sao?”

-Uh..... Bella ngạc nhiên nhìn Ken. Ủa, vậy sao ông biểu mình đứng lại vậy? Cặp mắt nâu đảo quanh một vòng.

-Cuối cùng thì tôi đã nói với em cái gì cách đây 2 ngày? Ken chất vấn.

Bella nheo nheo đôi mắt như suy nghĩ, thật lâu sau cô mới trả lời:“về tới lập tức gọi cho chú.....Bi đã gọi rồi mà?”

-Không phải câu này, Ken gầm gừ.

-Vậy.....vậy.....

-Đừng nói với tôi rằng em bỏ ngoài tai những lời tôi nói. Ken nhìn Bella chăm chăm.

-Uh..... vậy.....chú đã nói gì khác hả? Bella thật suy nghĩ không ra Ken đã nói gì nữa.

-Tốt lắm, nếu như em đã không nhớ thì tôi sẽ nhắc lại cho em nhớ. Tôi đã nói ngày mốt phải về, em còn nhớ không?

Bella nhìn Ken chăm chăm, cô tự hỏi mình vẫn nhớ điều này. Ông thần này làm sao vậy nè? Hôm nay thì chính là ngày mốt mà, ông bị tâm thần sao? Cô nhỏ giọng trả lời:“uh....Bi nhớ, Bi trở về đúng là ngày mốt mà“.

-Em có biết bây giờ là mấy giờ không? Ken đều giọng.

-Uh...giờ này khoảng 6 giờ chiều...hình như là như vậy.

Ken nhìn Bella chăm chăm, trời à, con bé này có thể làm cho một người tức bẽ tím mà khi chết rồi cũng còn tức. Nó trả lời một cách đàng hoàng như chẳng biết mình đang làm cho một người có thể tức tới bẽ mạch máu mà chết. :sofunny: Ken cố nhịn để không phải hét rầm lên, anh trầm giọng:“tôi đã nói với em là ngày mốt, từ lúc đó tới bây giờ đã qua thời gian tôi qui định rồi. Em đợi tới tận chiều tối thì em mới quay trở về, có phải em đang thử thách tính nhẫn nại của tôi có phải không?”

-Không phải hôm nay vẫn là ngày mốt sao? Cặp mắt nâu tròn xoe nhìn Ken.

-Đúng là ngày mốt nhưng đã thêm ít nhất là nửa ngày nữa.

-Chú lại không nói rõ mấy giờ phải trở về mà, Bella trả lời.

Ken hóa đá trước câu trả lời của Bella, uh...cũng đúng, hình như là mình lại không nói rõ ràng với con bé. Nó lại tận dụng triệt để và đợi tới tối thì mới quay trở về. Trời à, không rõ ràng với con bé này thì không được mà. Anh nói:“lần sau tôi biết sẽ phải làm như thế nào đối với em rồi“.

-Com chiều có rồi đây, cậu hai. Giọng của dì Thu vang lên gần đó. Bella quay lại thì gặp ngay dì Thu bụng hai đĩa đồ ăn còn đang bốc khói ra.

-Wow....trời đất ơi, thứ đó là gì mà nhìn ngon vậy di? Bella mở to mắt nhìn đĩa đồ ăn đang bốc khói.

-Không phải con đã ăn rồi món này sao Bella? Dì Thu hỏi lại.

-Con hả? Uh.....thiệt sao? Bella vò vò đầu nhỏ của mình. Cô im lặng một lát thì trả lời:“có lẽ chú đã dẫn con đi ăn món này nhưng tạm thời con còn chưa biết mình đã ăn ở đâu“.

-Cậu hai đồ ăn....

Ken chậm rãi đi tới phòng ăn, đi ngang qua Bella, anh nhỏ giọng:“mau đi ăn com“. Cái con bé đáng giận này, là mình đã gọi món đó mà nó lại nghĩ Sony. Thật rất có tài năng làm cho một người tức đến nghẹn tim. ;)

Có phải.....có phải ông vừa mới kêu mình đi ăn com không? Không phải mới vừa rồi đặng đặng sát khí sao? Giận điên lên nhưng cũng không bỏ đói mình sao? Đói tánh rồi à? Bella nheo nheo lại đôi mắt.

-Còn đứng đó làm gì? Ken thấy Bella vẫn đứng yên tại chỗ, anh nhướn mày nhìn cô.

Bella chậm rãi bỏ cái giỏ của mình xuống góc phòng, cô lưỡng lự đi tới gần bàn ăn rồi định ngồi ở góc xa nhất. Vừa kéo cái ghế ra thì giọng nói của Ken lại vang lên:“tới đây”.

Bella giật mình nhìn lên, cô không biết phải làm thế nào. Có nên tới hay không? Người này tánh tình bảo nổi thất thường nha, 1 phút trước thì còn hiền hòa, 30 giây sau đã nổi bão.

-Đừng bao giờ thử tánh nhẫn nại của tôi, tôi không thích mỗi một câu phải lặp lại 2 lần đâu.

Thế là Bella phải ngồi cái ghế cạnh bên Đại Phật, cô tự nói với chính mình là chỉ cần thiết thì mới mở miệng nói chuyện mà thôi. Cô lua một chút cơm vào miệng, wow, trên bàn toàn là đồ ăn ngon nha. Dĩa rau kia.....sao nhìn giống lần đó Đại Phật dẫn mình đi ăn vậy?

Ken như đọc được suy nghĩ của cô, anh nói:“là món mà lúc trước em nói ngon đó”.

-Chú à, uh....chú nói ở cái chỗ mắc tiền ngồi ở lâu hai có phải không chú?

Hàng chân mày của Ken chau lại, anh tự bảo với chính mình là phải dịu xuống. Giọng anh nghe không ra là đang giận hay không. Anh nói:“ừ, ăn đi”.

-Chú ơi, cái này là đi mua hay là đi Thu đã biết làm hả chú? Bella cho một đũa vào thử, hương vị vẫn tuyệt vời như lần đó.

-Em bao nhiêu tuổi rồi hả?

-Hả? Bella giật mình.

-Tôi nghĩ em vẫn còn rất trẻ, trẻ tới nỗi không phải chuyện gì cũng quên.

Bella nuốt xong ngụm đó, cô tròn xoe đôi mắt rồi nói:“Uh....chú.....chú.....nói chuyện gì mà quên hả?”

-Em đã hứa cái gì với tôi hả?

-Hứa.....với chú.....chuyện gì? Bi đã trở về đúng ngày nha, uh....Bi đâu có hứa gì với chú nữa? Chú.....chú lộn rồi”.

-Nếu như em đã có tình quên thì để tôi nhắc cho em nhớ. Điều kiện để đổi lấy căn nhà thờ đó là em ở lại đây, cho Sony biết em sẽ không dọn ra và không được phép gọi tôi bằng chú.

Bella nghiền ngẫm lời nói của Ken một lúc, cô tròn to mắt rồi lắp bắp hỏi:“uh...chú à....uh...có...có câu cuối cùng đó nữa hả? Có phải chú....chú...mới vừa thêm vào phải không?” ;)

-Em giong mặt với tôi à? Ken nheo lại đôi mắt.

-Không....không có, Bi chỉ là.....không nhớ có đồng ý cái phần chú mới vừa thêm vào.

Ken nhú mày lại mà không nói gì, anh chậm rãi cầm lấy cái phone lên rồi xoay xoay nó. Con bé này thiệt là.....đầu óc vô cùng sáng tạo. Chuyện như vậy mà con bé này cũng có thể nghĩ tới. Thật không làm mình thật vọng, Ken nhếch môi cười cười.

-Chú nhất định là mới thêm vào rồi có phải không? Bella còn không khẳng định lắm cái nụ cười nửa vời kia. Tưởng mình là con nít dễ gạt sao? Còn khuya á.

Không nghe được câu trả lời mà chỉ nghe tiếng nói vọng ra từ cái phone của Ken, ánh mắt Bella trừng to như không thể tin được.

-Đây là điều kiện cho căn nhà thờ đó.

-Điều.....kiện?

-Điều kiện để trao đổi căn nhà thờ là tôi muốn em ở lại. Hơn nữa còn lập tức cho Sony biết em sẽ không dọn ra. Còn nữa, tôi không thích nghe em cứ luôn miệng gọi tôi bằng chú. Trước mặt mọi người em có thể gọi nhưng khi chỉ một mình tôi thì tôi không bao giờ muốn nghe cái danh hiệu “già chat” đó.

-Tại sao?

-Điều kiện đơn giản như vậy thôi, có muốn căn nhà thờ hay không là do em quyết định. Nghĩ cho rõ ràng toàn bộ điều kiện của tôi.

.....

-Em trở về suy nghĩ cho kỹ đi, tôi không muốn câu trả lời không suy nghĩ đắn đo của em. Sau này em lại đổi ý, tôi phải làm sao đây?

-Suy nghĩ? Không, không, không suy nghĩ. Bi chịu, Bi ở lại. Chú đừng có lấy căn nhà thờ đó.

-Không suy nghĩ thêm một ngày sao? Tôi không ép em phải trả lời bây giờ.

-Không suy nghĩ, Bi biết mình làm gì. Sẽ không thay đổi ý định, uh.....Bi muốn chú Kim, mẹ Hoa, và tụi nhỏ có lại nụ cười kia. Họ thật tội, Bi chỉ yêu cầu một chuyện thôi.

-Em nói.

-Chú lập tức để Mắt Kiếng Cậnah, chú lập tức để chú Paul tới nói với chú Kim là sẽ không lấy căn nhà thờ đó nữa.

-Lập tức? Ken nhìn cô.

-Phải, họ đang muốn nghe được tin này.

-Ngày mai em cũng lập tức trở về cho tôi.

-Về gì?

-Về nhà, lập tức quay lại.

-Nhà.....của chú đó hả? Tại sao?

-Vậy sao em lại muốn tôi lập tức để Paul đi tới nơi đó?

-Uh....chuyện này.....

-Nếu em ngày mai lập tức trở về, tôi sẽ lập tức cho Paul tới đó ngay.

.....

-Chú à, chú cho Bi ở lại với tụi nhỏ thêm vài ngày có được không? Năn nỉ chú, lâu lắm rồi Bi mới được ở gần mẹ Hoa. Làm ơn đi....“.

-Em định ở lại nơi này thêm bao lâu nữa?

-Ba ngày nữa.

-Một ngày, chỉ một ngày.

-Hả? Một.....ngày?

-Phải.

-Nhưng mà.....sao phải về nhanh như vậy? Hai ngày, hai ngày có được không?

-Tôi chỉ nhượng bộ cho em một ngày mà thôi. Muốn hay không là tùy em, tôi lại không ép em.

-Được được, một ngày thì một ngày.

-Được, tôi lập tức cho Paul tới đó ngay. Đừng quên lời hứa của em, ngày mốt tôi nhất định phải thấy em.

-Chú hứa thì chú nhất định phải giữ lời đó nha, không được lấy lại căn nhà thờ.

-Ừ.

-Rủi mai một chú đổi ý thì sao?

-Tôi giống loại người đó sao? Khi nào em dọn ra thì tôi chắc chắn sẽ lấy lại căn nhà có được chưa?

-Đó có phải là giọng nói của em không thì em có thể nhận ra.

-Sao.....sao.....chú có được mấy thứ này? Bella vẫn còn kinh hoàng khi nghe được mẫu đối thoại này.

-Chính là tôi không chắc chắn những gì em đã hứa, thấy chưa, bây giờ em đổi ý, tôi nên làm sao đây? Ken nhìn Bella chăm chăm.

-Uh.....uh.....không phải, không phải, Bi....không có đổi ý, chỉ là.....chỉ là....lúc đó Bi lại không có nghe cái phần mà.....không cho gọi chú đó. Mà.....mà.....không cho gọi chú, vậy....Bi gọi chú bằng gì? Bella nhìn Ken.

Ken nhìn cô một lát rồi thở dài, giọng anh nghe không ra được cảm giác gì:“tôi nghĩ tôi, cũng như Paul và Rich cũng không thích thú mấy với cái danh từ “chú” mà em gọi chúng tôi. Em có thể dùng cho Sony nhưng tuyệt đối không được dùng với tôi. Còn Paul và Rich, tùy ý em gọi gì cũng được“.

-Vậy.....gọi chú là gì? Bella thật sự nhìn không được mà hỏi tiếp.

-Anh.

Bella thiếu điều làm rớt đôi đũa trong tay, cô nhìn Ken chăm chăm và ngây người ra. Ông thần này mới vừa nói cái quái gì vậy? Có phải là “Anh” không? Ông muốn mình gọi ông bằng anh hả? Có nghe lộn không? Nhất định là không rồi, gương mặt hiện giờ của ông đang chứng tỏ rằng mình không có nghe lầm. Ánh mắt như đang cảnh cáo rằng ông thần này không muốn nghe câu trả lời nào khác ngoài đồng ý với những lời ông ấy vừa nói. Bella cup mi xuống, người này biến thái trầm trọng nha.

Giả như vậy mà muốn làm anh của mình. Chỉ có chú Sony mới trẻ để phải đổi thành “Anh” thôi. Ông thần này suốt ngày nhăn nhó, chỉ những ông cụ già mới có thể nhăn nhó kiểu này thôi. Ah, mà sao ông nhăn nhó suốt ngày mà ông lại không có đường nhăn nào ở trên mặt vậy? Nghĩ như thế, Bella chồm tới gần Ken một chút. Cô muốn nhìn rõ ràng hơn vì cặp mắt kiếng này dầu sao cũng trở ngại rất nhiều. Tuy rằng không có bị cận nhưng qua một lần kiếng mỏng thì cũng không rõ ràng lắm.

Khoảng cách rất là gần Ken mà cô còn chưa ý thức được là mình đang làm gì, Bella đẩy đẩy gọng mắt kiếng một chút. Sau khi đã nhìn rõ, cô kêu lên:“sao không có?”

-Có gì? Ken hoàn toàn không hiểu cô nhỏ này đang nói gì.

-Đường nhăn đó, sao kỳ vậy? Bella trả lời.

-Đường.....nhăn? Ken ngó ra.

-Phải đó, không có đường nhăn. Sao kỳ vậy?

-Đường nhăn gì?

-Thì chú nhăn nhó cả ngày mà sao lại không có đường nhăn nào? Ông trời à, quá không công bằng nha. Đại Hộ Vệ còn có 1 lần ngang ở trên trán, chú Sony cũng bắt đầu có 1 đường ngay đuôi mắt, còn Mắt Kiếng Cận thì nhiều hơn ai hết.....Bella đột nhiên im bặt khi bắt gặp ánh mắt đen đang nhú lại của Ken. Trời à, hoá từ do miệng mà ra. Không hiểu tại sao mỗi lần mình đối diện với Đại Phật thì cứ y như rằng là mình cứ lặp lại một trình tự. Trình tự quá cũ khiến cho mình cứ lâm vào tai hoạ. Cái trình tự chết tiệt đó là:“mất đi đầu óc suy nghĩ” khi đối diện với Đại Phật. Bella ảo não không thôi.

-Em gợn mặt với tôi à? Ken nheo lại đôi mắt.

Không, không có. Bella vẫn cup mi mà không dám nhìn lên.

-Nhìn tôi, Ken trầm giọng. Con bé này thật có bản lĩnh để làm cho một người từ sống thành chết, từ khôn ngoan biến thành đại khờ. :sofunny:

-Chú à.....Bi cũng không có tình mà. Cũng không biết tại sao mỗi lần nói chuyện với chú thì Bi lại....ngu tới như vậy.

Nhìn thấy ánh mắt nâu tràn đầy ả nả, trái tim Ken chột mềm mại hơn. Tuy nhiên anh vẫn giữ vững lập trường của mình, anh nói:“còn kêu tôi bằng chú? Em gợn mặt với tôi có phải không?”

-Không...có. Bi đâu có dám.

-Em không gợn mặt với tôi thì là gì nữa? Tôi đang nói với em là không được kêu tôi bằng chú, em lại nói tại sao trên mặt tôi lại không có đường nhăn trong khi Rich, Paul và Sony đều có. Đơn giản chỉ vì tôi hay nhăn nhó và quá không công bằng gì đó.

-Bi....xin lỗi, chú à, Bi sẽ không dám nói lung tung nữa. Bella nói nhanh.

-Em có biết là mình có bản lĩnh để làm cho một người từ sống thành chết và từ khôn ngoan biến thành đại khờ không?

Mình mà có bản lĩnh đó sao? Nếu có thì nhất định sẽ biến ông thành đại khờ để khỏi phải ả hiếp mình. Trời à, lúc đó mình sướng ghê lắm nha. Mình bắt ông đi Đông thì ông cũng không dám đi Tây. Tha hồ bắt nạt ông, Bella nghĩ tới cảnh này thì khoái chí vô cùng. Gương mặt hớn hở sung sướng.

-Em lại đang nghĩ tới chuyện gì nữa rồi? Ken nhìn cô chăm chăm.

Câu nói hoàn toàn dập tắt niềm hớn hở mới vừa xuất hiện trong đầu của Bella, cô cong miệng:“đâu có, đâu có nghĩ gì đâu chứ”.

-Chú? Hàng chân mày đen nhú chặt lại.

Bella ngần ngại nhìn Ken, trời à, hàng chân mày của ông khi nhú lại cũng có đường nét ghê gớm. Một bệch đen nhánh nhưng gọn gang như vẽ, quá không công bằng. Sao ông trời lại có thể đãi ngộ ông tới như vậy chứ? Bella còn không hay ánh mắt mình say mê.

Cô cũng không hiểu tại sao Đại Phật lại dị ứng cực mạnh với cái chữ chú này của mình.

-Em dám gọi tôi một lần nữa cái chữ “chú” kia thì em sẽ phải hối hận đó. Ken găm gừ nhưng gương mặt cũng không giận.

Điện thoại cầm tay reo lên, tiếng chuông quen thuộc khiến phải nhấc tay để bắt nó. Giọng anh thật nhẹ: “ạ”.

.....

-Con biết rồi, con tới liền. Ken gật đầu.

... ..

-ạ, lát gặp. Nói xong thì Ken cúp phone, ánh mắt anh dõi tới gương mặt nhỏ ở bên cạnh. Giọng anh thật trầm: “em ăn nhanh rồi đi với tôi”.

-Đi? Uh.....Bella thắc mắc.

-Ừ, ăn đi. Đừng hỏi nữa, Ken gật đầu.

Ăn xong thì Ken chở Bella vòng vo thật lâu ở trên đường. Ánh mắt Bella mệt mỏi rồi từ từ ngủ gật ở trong xe. Khi chiếc xe dừng lại thì Ken mới đánh thức Bella dậy.

Lay nhẹ bờ vai của Bella, Ken nói: “dậy, dậy đi. Mình tới rồi”.

Bella dụi dụi mắt rồi kinh ngạc khi nhìn thấy hoàn cảnh bên ngoài. Có vài đứa bé đang đứng ở phía ngoài và đang gõ gõ vào cửa kính xe.

-Tụi nhỏ ở ngoài đang kêu em đó, Ken cười cười rồi mở cửa xe để bước ra ngoài.

Bella cũng nhanh chóng mở cửa xe, giọng một đứa bé trai vang lên thật dễ thương: “anh Ken, bạn của anh thật xinh đẹp”.

Bella cười cười với thằng bé rồi xoa đầu nó, cô nói: “cảm ơn em, em trai xinh đẹp”.

Thằng bé tỏ vẻ không hài lòng khi nghe câu này, giọng nó vang lên: “chị xinh đẹp à, em là đàn ông. Đàn ông thì phải gọi là đẹp trai mới đúng”.

-Sorry, sorry em. Ừ, chị nói sai rồi. Em rất là đẹp trai, Bella cười.

-Chị là bạn gái của anh Ken hả? Thằng bé hỏi tiếp.

Câu nói thành công làm cho Bella run rẩy, còn chưa kịp trả lời thì thằng bé nói tiếp: “còn tưởng em sẽ lớn kịp để theo chị chứ. Nhìn mặt anh Ken thì em đã biết là em đoán đúng rồi”.

Bella dõi mắt qua nhìn Ken, ánh mắt đen lấp lánh đang nhìn cô chăm chăm. Khoé môi nhếch nhếch lên tỏ vẻ rất hài lòng lời nói của thằng bé. Ken nói: “Tommy, chị Bella là người đã cùng với anh đi mua quần áo cho tụi em đó”.

-Vậy à? Ôi, em càng thích chị hơn. Chị Bella, em rất là hài lòng với quần áo của chị đã lựa. Tommy nói xong thì ôm ôm cô.

Một cô gái nhỏ đi tới rồi kéo lấy cánh tay của Tommy ra khỏi người của Bella. Giọng nói non nớt vang lên khiến cho Bella kinh ngạc: “con trai gì mà kéo kéo lôi lôi, làm mất mặt quá. Coi chừng anh Ken bầm cái tay của Tommy đó, không cho ôm ấp người khác phải, chị xinh đẹp há. Em là Hannah, nice to meet you”. Cô bé nheo nheo đôi mắt với Bella.

-Hi Hannah, Bella cười tới run người.

-Chị đừng sợ nha, Hannah bảo vệ chị. Bác có dặn khi anh Ken tới thì có thể ra phía sau. Bác đợi ở đó.

-Bác? Là ai hả?

-Ba của tôi.

-Là ba của anh Ken. Hannah trả lời.

-Anh Ken nè, sao anh lại xưng “tôi” với chị Bella vậy? Bác nói không được xưng bằng tôi. Anh lớn như vậy, kêu bằng “anh” là đúng nhất. Mau sửa đi, Tommy nhìn Ken.

Ken gật gù đầu, anh xoay người sang Bella rồi tự nhiên nói: “là ba của anh”.

Bella hóa đá trước câu nói này của Ken, cô còn chưa kịp hoàn hồn thì thấy Tommy kéo lấy cánh tay của Ken tới gần. Giọng nói của nó nhỏ nhưng cũng có thể nghe được rõ ràng: “anh Ken, Tommy rất thích mùi thơm trên người của chị Bella. Anh rất là thông minh”.

Sau khi nghe Tommy nói câu đó, Ken dõi mắt nhìn về Bella. Quả thật là thằng bé vô cùng thánh mũi, cái mùi thơm đó quả thật là tuyệt vời. Khoé môi Ken nhếch lên rồi hỏi: “thật không?”

-Phải, smell very good. Anh không ngửi được hả? Tommy tròn xoe đôi mắt nhìn Ken như chờ đợi.

-Thiệt sao?

-Phải, lỗ mũi của anh nhất định có vấn đề rồi. Tommy khẳng định.

-Phải người mới được, Ken trả lời thật nhỏ như chỉ để cho Tommy nghe.

Ken chậm rãi đi tới gần Bella, anh đột nhiên chồm tới phía trước rồi kéo thân hình của Bella lại thật gần mình. Một khoảng cách đủ để có thể người được cô.

-Ah..... chú làm gì? Bella hoảng hốt kêu lên.

-Người em. Ken trả lời.

-Hả? Bella hóa đá trước câu trả lời ngắn ngủn này. Cái gì mà người em? Mình có nghe lộn không? Ông thần này đang làm cái quái gì vậy?

-Tôi người em xem coi có giống như Tommy nói không. Uh.....ừ.....uh..... rất dễ người. Ken thì thầm.

-Ah..... Bella cứng ngắt người, cô luống cuống đẩy cánh tay của Ken ra khỏi người của mình. Chỉ nghe tiếng cười khúc khích của Hannah và Tommy vang lên thật gần.

-Em nói có đúng không anh? Tommy cười thật thích thú.

-Ừ, rất là....thơm. Ken cười cười.

-Tommy, em nói anh nha. Con trai gì mà kéo kéo ôm ôm, đã vậy lại còn người người người ta. Bây giờ thì em đã quyết định sẽ không thích anh nữa, đây là tật xấu của đàn ông. Hannah chống nạnh nhìn Tommy.

-Hannah à, anh chỉ là....giỡn với chị Bella thôi. Chị Bella là của anh Ken, em muốn anh ấy bầm anh ra à? Tommy rất là thông minh lại đẹp trai, em không thích anh thì sẽ thích ai hả? Em dám? Tommy hùng hổ nhìn Hannah.

Trời đất ơi, cái gì mà chị Bella là của anh Ken. Mấy đứa nhỏ này đang nói cái quái gì vậy trời? Tuổi của tụi nhỏ này có thể nghĩ tới mấy chuyện này sao? Trông tụi nó còn rất nhỏ nha. Bella kêu lên.

Cặp mắt đen lay láy của Hannah chớp chớp một cách đầy uất ức, cô bé lay lay cánh tay của Ken rồi nói:“anh Ken, anh xem Tommy rất là dữ với em. Không phải bác nói là con trai thì nhất định phải ngọt ngào với con gái sao? Nhất định anh Tommy không phải là con trai rồi, phải không anh Ken?”

Ken gật đầu rồi trả lời:“ừ, hình như hơi dữ một chút”.

Bella không nhin được nữa, cô bật cười tới khom người lại, thật sự nhin không nổi nữa rồi. Còn chưa kịp làm gì thì đã nghe Tommy kêu lên:“em dám nói anh không phải là con trai?”

Hannah nghe xong thì cô bé dường như không để ý tới những lời Tommy nói. Cô nhỏ dời mắt về phía Bella rồi chọt hỏi:“chị Bella, anh Ken có dữ với chị bao giờ không?”

Bella dôi nhanh cặp mắt qua Ken, ánh mắt như đang đánh giá anh. Bella trả lời tinh bơ:“chú Ken hả? Uh... thường xuyên, rất là thường, lúc nào cũng dữ hết. Sao em lại hỏi như vậy?”

-Vậy chị đừng thích anh Ken nữa. Bác nói quan trọng nhất là tánh tình, tánh tình không được thì nhất định phải tránh xa. Hannah gật đầu.

-Bác thật sự nói vậy? Chị có thể nhìn thấy bác của em không? Bella vui tới muốn nhảy dựng lên khi nhìn thấy ánh mắt đầy u ám của Ken trong lúc này. Cô làm lơ như không thấy gì hết.

-Hannah, em càng lúc càng hư rồi. Tommy gầm gừ.

-Anh rất là dữ với em, em không thích anh nữa. Hannah nhún vai.

-Chị Bella, sao chị lại kêu anh Ken là chú vậy? Tommy nheo nheo cặp mắt lại.

-Uh.....xưa nay chị vẫn là kêu như vậy mà. Bella trả lời thật nhỏ. Cô thấy Ken nhưu chặt mày lại từ này giờ. Trái tim cũng bắt đầu lo sợ.

Còn chưa kịp làm gì thì đã thấy một đứa bé chạy nhanh ra, giọng nó vang lên rõ ràng:“anh Ken, anh Ken, sư phụ nói nếu anh có tới thì mau tới gặp sư phụ”.

-Hả? Uh....có chuyện sao? Ken hỏi.

-Em không biết, nhưng sư phụ nói anh mau tới gặp.

Ken quay đầu qua nhìn Bella, anh nói:“em đi vòng vòng chơi chút đi, tôi đi xong thì sẽ quay lại ngay. Đừng đi xa quá, nơi này rất rộng“.

Bella gật đầu, thấy Ken vẫn đứng nhìn mình với chút do dự. Bỗng nhiên cô nghe anh nói:“hay là em đi với tôi?”

-À, không....không....chú đi đi, Bella vẫy vẫy tay.

-Chú? Cặp chân mày rậm rạp nheo lại.

-Xời ơi, em đã nói với chị là phải kêu bằng anh, như vậy rất là không lễ phép nha. Người thì cứ chú chú còn người thì tôi tôi. Rốt cuộc hai người bị sao vậy? Tommy lắc đầu.

Ken miễn cưỡng quay đi, đi được vài bước thì muốn dừng lại nhưng bị thằng bé mạnh mẽ kéo đi tuốt. Bella thở phào nhẹ nhõm.

-Hình như chị rất là sợ anh Ken? Tommy tròn xoe đôi mắt nhìn Bella.

Bella mở to đôi mắt thán phục nhìn thằng bé, cô gật đầu lia lịa. Giọng cô gấp gáp:“nhìn rõ như vậy sao? Làm sao em có thể nhìn ra? Em chỉ mới có mấy tuổi thôi“.

-Gi? Em đã không là đứa bé nữa, chị đừng xem em như đứa bé còn ngậm bình sữa nha. Không cho phép chị xem em như vậy. Tommy nhú mày.

-Oh....oh....chị không....xem em như đứa bé. Tommy, mau cho chị biết, tại sao em có thể nhìn ra?

-Nhìn mặt của chị là biết ngay, nhưng điều này không có lợi cho chị. Nể tình chị xinh đẹp giống như Hannah, em có thể giúp chị thoát khỏi nỗi lo sợ đó.

-Trời....Bella muốn hóa đá trước gương mặt nhỏ xíu của Tommy.

Một thằng bé nhỏ như vậy mà có thể...có thể có đầu óc nhạy bén như vậy sao? Rốt cuộc là ai đã dạy ra đứa bé như vậy chứ? Đẹp trai lại thông minh nhưng lại rất là.....giống ác ma. Hở một cái là châu mày lại, sao lại giống như vậy chứ?

-Em nói chị nha, chị cứ trưng bày cái mặt sợ sệt của chị trước mặt anh Ken thì chị sẽ bị ăn hiếp suốt đời. Anh Ken....sẽ giờ ra ma trảo của anh, người chịu thiệt chỉ có mình chị thôi.

-Vậy....phải làm sao? Bella ngớ ra.

-Phản công.

-Hả? Là cái gì?

-Trời ơi là trời, uống cho chị xinh đẹp như vậy.....ờ mà bác nói đúng nha. Người xinh đẹp thì phải như vậy, giống bình của baby Hannah. Tommy gật gù rồi nói tiếp:“em giúp chị chút nữa cũng được. Phản công là.....cái lại. Nghĩa là.....cái gì cũng phải làm ngược lại so với trước đây“.

-Cái lại? Bella cười thích thú.

-Phải, thí dụ như là....chị lúc nào cũng bày ra khuôn mặt sợ hãi thì không tốt. Bây giờ em chỉ cho chị cách này, bảo đảm sẽ giúp cho chị có đủ gan dạ và ý chí mạnh mẽ hơn. Uh.....có phải chị luôn xem anh Ken như là....một con mãnh thú?

-Là con gì hả?

-Mãnh thú là....mấy con thú ác đó. Thí dụ như cọp, gấu. Tommy nhìn Bella.

-Phải, phải, chú ấy thật giống mãnh thú. Bella cười thích thú.

-Bây giờ chị phải tưởng tượng con mãnh thú hung hăng đó, con mãnh thú với bộ lông màu đen và hàm răng nhọn hoắt có thể cắn chết người kia thành....một con cún con với bộ lông màu vàng. Chị làm được không?

-Xem chú Ken là một con cún con sao? Bella khiếp sợ với câu nói này.

-Ừ, hôm nay chỉ truyền cho chị bao nhiêu tâm pháp đó. Tự mình chị nghiền ngẫm đi, Hannah, theo anh đi. Tommy nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của Hannah.

-Anh.....làm gì? Hannah phản đối.

-Đi ngồi thiền, đã tới giờ.

-Nhưng em đã ngồi hôm nay rồi....

-Không cho phép cãi lại, mau theo anh. Tommy kéo Hannah rời khỏi thật nhanh.

Bella nhìn theo bóng dáng hai đứa bé với nụ cười trên môi, thật đúng là một cặp thật xinh xắn. Nghĩ tới lời nói của Tommy, Bella suy tư thật lâu.

Cô vừa bước tới phía trước vừa suy nghĩ xem làm sao để xem “ác ma” biến thành con cún con với bộ lông màu vàng xinh đẹp. Trời à, khó lắm nha. Một người lúc nào cũng hung dữ thì làm sao lại có thể từ gấu cộp mà biến thành cún con? Uh.....Bella không hay mình đã đi bao xa, cô quên mất lời của Ken đã dặn mình lúc này.

Bên tai chợt nghe có tiếng nước chảy, Bella mở to đôi mắt. Xung quanh là cây cối xanh dòn, phía trước có tiếng nước chảy. Như cảnh tiên ở ngay trước mắt, Bella kêu lên một tiếng. Cô nhanh chân dõn về phía trước.

Trời ơi là trời, đây là cảnh thật sao? Một cái đình nhỏ màu trắng xuất hiện ở ngay trước mắt, còn có khói lượn lờ từ dòng suối đang róc rách chảy xuống. Sao lại có khói được? Nước lạnh sao?

Bella chậm rãi đi tới dòng khói lượn lờ kia rồi chợt đưa bàn tay ra rồi luồn vào trong dòng nước đó. Cô kêu lên một tiếng thật thích thú: “ahhhhh là nước nóng à?”

Gương mặt vui sướng với tiếng cười vang lên khiến cho khung cảnh như ảo như mộng. Bella nhìn quanh rồi cời giày ở trên chân ra, cô ngồi xuống viên đá bóng loáng ở bên cạnh rồi để hai chân mình vào đó.

-Trời ơi, đây là cảnh thật sao? Giống y như trong phim nha. Mẹ Hoa mà nhìn thấy thì chắc sẽ dọn lên đây ở quá. Hai bàn tay Bella lùa vào trong nước rồi tiếp tục nói: “chú Sony đã từng tới đây chưa? Mình nhất định phải nhớ chỗ này rồi dẫn chú Sony tới mới được”.

Thân thể nhỏ nhắn cứ đông đưa qua lại với tiếng cười khúc khích, Bella không hay có một nụ cười hiền ở trên gương mặt của ai đó đang ngồi nhìn mình.

-Lord, cái chỗ này sao mà đẹp dữ vậy nà? Ước gì mình có thể ở lại nơi này. Bella rờ vào viên đá đang ngồi, cô nhỏ giọng nói: “nhất định cũng có ai đó tới nơi này rồi hưởng thụ dòng nước trong lành đây mà. Ngồi tới viên đá không có chút góc cạnh, người này là ai vậy?”

Cô ngả đầu lên một chút rồi cho một chân tựa vào viên đá, cô thì thầm: “thật làcảnh thật nha, người thật mà cảnh cũng thật. Nơi này là cái nơi nào vậy? Lúc này mình lo ngủ nên đâu có biết “Đại Phật” đi đường nào lên đây. Bây giờ làm sao mà....ah, “Đại Lão Gia”....nơi này là nơi của ông ấy ở sao? Nhất định là “Đại Phật” quá hung dữ cho nên “Đại Lão Gia” mới chịu không nổi mà dọn tới nơi này. Thật tội nghiệp một người già mà còn phải....mà không đúng nha, nơi này so với ngôi nhà to đùng kia thì ngon hơn nhiều. Có sen ở trong hồ phía bên kia, trời à, làm món gỏi ngó sen thì chắc ngon lắm. Không khí trong lành, khung cảnh như cỏi tiên, uh....thiệt ngưỡng mộ “Đại Lão Gia” quá.

Tiếng cười trầm thấp vang lên như không nhận được nữa, Bella giật bắn người. Cô nương theo tiếng cười rồi nhìn thấy một người đàn ông với mái tóc trắng xóa đang nhìn mình. Trời à, Bella đứng bật dậy, cô ngẩng người nhìn về phía trước.

Trời à trời, chuyện gì đang xảy ra với mình vậy? Không phải.....không phải.....trước mắt mình là.....sao kỳ vậy? Bella dụi dụi mắt mình một lần nữa, cô quả thật là vẫn nhìn thấy như vậy.

Bella còn đang ngây ngẩn người thì nhìn thấy người đàn ông đưa tay ngoắc ngoắc mình. Giọng nói trầm ấm vang lên thật rõ ràng: “lại đây ngồi đi”.

Bella không tự chủ được mà đi theo, ánh mắt cô vẫn còn tràn đầy kinh ngạc. Cho tới khi cô đứng ở trước mặt người đàn ông, cô vẫn còn nhìn người đối diện bằng ánh mắt ngây ngốc. Tiếng cười trầm thấp vang lên khiến cho Bella giật mình, cô cup mi xuống vì hành động của mình. Hai bàn tay xoắn vào nhau thật chặt.

-Con ngồi đi, giọng người đàn ông vang lên.

Bella gật gật đầu, cô nhận không được mà ngước mắt lên nhìn người đàn ông một lần nữa. Mái tóc trắng xóa hoàn toàn tương phản với gương mặt người đàn ông, cô không biết phải xưng hô như thế nào. Khẽ nói nhỏ: “uh...con...xin lỗi đã ...không xin phép mà lại....ở chỗ đó. Uh....chú à, uh....không, bác ơi.....uh... uh... con xin lỗi....con...không biết phải gọi chú hay là bác mới đúng”.

Nụ cười nhẹ hiện rõ trên mặt người đàn ông, giọng nói trầm ấm lại vang lên: “hay là con....kêu chú đi, sao con lại có thể tới nơi này?”

Bella nhận không được mà hỏi nhỏ: “chú hai à, chú...chú có quan hệ gì với chú Ken không? Chú....chú...ý của con là chú.... là sao với chú Ken vậy?”

-Chú Ken? Uh....Ken....đem con tới sao? Ánh mắt đen lóe sáng. Ông biết rõ xưa nay thằng con trai mình không thích chung đụng với bất kỳ người con gái nào, đây là lần đầu tiên. Nhất là lại đem tới tận nơi này, dù thấy có gì đó không bình thường rồi.

-Dạ phải, là “Đại Phật”.....Bella lập tức im re. Cô lại biết mình lỡ lời. Cô thật thấy ảo não vô cùng, tại sao cái miệng vẫn còn không nhận được mà ăn nói kỳ quái như vậy?

-Con đừng sợ, chú...hai vẫn không nói gì mà. Sao lại gọi chú Ken là “Đại Phật” hả....con gái?

-Chú....chú hai à, chú....nhìn rất là trẻ nha. Nhưng....nhưng sao.....sao lại.....Bella ngập ngừng.

-Con có nghe qua câu này chưa? Một đêm đầu bạc, chuyện này là xảy ra ở trên người của chú hai. Nhưng đã qua lâu rồi, tóm lại là chú hai hài lòng với mái tóc này. Nhìn....rất chừng chạc đó con gái. À, mà nói chuyện của chú Ken của con đi, con có quan hệ gì với Sony hả? Lúc này chú hai nghe con nhắc tới Sony.

-Chú Sony là chú của con, dĩ nhiên con cũng phải gọi chú Ken, chú Paul, chú Rich. Chú hai à, chú....chú là.....ba của chú Ken có phải không?

-Ừ.

-Đúng là nhìn rất giống.....

-Con là người đã giúp Ken mua những quần áo đó có phải không? Chú hai rất là thích, cảm ơn con.

-Dạ không có gì đâu, mấy em nhỏ kia....Tommy, Hannah thật là dễ thương.

-Cái chỗ mà con ngồi lúc nãy cũng chính là nơi chú hai vẫn thường ngồi để ngâm chân. Chân chú hai bị nhức, rất là nhức nhưng vẫn nhờ dòng nước ấm đó nên đã không còn đau đớn như lúc trước. Bình người già mà, nhưng quả thật là dòng nước này rất có kết quả. Cặp mắt con thật tốt, khá lắm.

-Chú....chú hai à, chú....thật là dễ thương. Không giống như.....chú Ken, chú ấy....không biết cười bao giờ.

Giọng cười trầm ấm lại vang lên, ông Chí nói:“một người đàn ông 64 tuổi như chú hai còn dễ thương sao? Con gái à, con nói chú hai có phải nên mừng hay không?”

-Sáu.....sáu.....mười bốn? Ah trời ơi, sao.....chú hai.....nhìn hoàn toàn không giống chút nào. Con còn tưởng...lúc nãy con đoán chú hai chỉ khoảng chừng 40 thôi. Con chỉ đoán ra được chú hai phải có quan hệ gì đó với chú Ken vì hai người nhìn có gì đó rất giống. Con còn đã đoán chú là chú của chú Ken nữa chứ. Con thiệt là....

-Ha...ha....ha....

-Chuyện gì vui vậy? Giọng nói trầm ấm vang lên ở ngay phía sau lưng Bella.

-Chuyện gì vui vậy? Giọng nói trầm ấm vang lên ở ngay phía sau lưng Bella.

-Ken, con tới rồi à?

-Dạ, Ken gật đầu rồi từ từ đi tới gần Bella. Giọng anh đầy quan tâm“sao lại không chịu chờ tôi? Không phải lúc này đã dặn em là không được đi xa sao?”

-Chú à, chú hai thật sự là nhìn rất trẻ nha, thiệt là 64 tuổi hả chú?

Hàng chân mày đen rậm rạp nhíu lại, Ken nhìn Bella chăm chăm. Sau một lúc, anh thở ra rồi nói:“em gọi tôi bằng chú, gọi ba tôi bằng chú hai. Chẳng lẽ tôi và ba tôi là cùng vai về sao....Bỉ?”

-Ah.....Bella giờ này mới thấy có gì đó không đúng. Cô hết nhìn Ken rồi lại nhìn người chú hai kia, trời à, quả thật là có thể nói như anh em hay chú cháu gì thôi. Chỉ khác nhau mái tóc màu đen và màu trắng và một người chừng chạc một người hơi hơi trung niên mà thôi.

Giọng cười của ông Chí lại vang lên khiến cô nhìn không được mà nhìn qua, trời à, quả thật giống như hai anh em chứ không giống cha con. Ngay cả kiểu cười cũng giống nhau nữa, chỉ khác mái tóc màu đen và trắng mà thôi.

-Con gái à, con thật sự khiến cho chú hai vui vẻ. Mau qua đây ngồi với chú hai đi. Vừa nói ông Chí vừa đưa tay ngoắc ngoắc Bella.

-Con gái? Khi nào thì ba lại có con gái vậy?

-Ken à, con bé này rất được. Hay là ba nhận nó làm con gái được không con? Ánh mắt ông Chí loé sáng, nếu như ông đoán không lầm thì thằng con trai cưng của mình rất để ý con bé này. Ánh mắt tràn đầy cưng chiều và quan tâm.

-Không được, cả hai đều lên tiếng một lúc.

-Con gái à, tại sao lại không được? Con không thích chú hai sao? Còn con trai à, không phải có đứa em sẽ tốt hơn sao?

-Con không cần em gái, Ken gầm gừ.

-Chú hai à, con cũng không cần anh trai. Nhất là anh trai này lúc nào cũng chỉ biết ăn hiếp con. Bella nói nhỏ với ông Chí.

-Mau gọi ông ấy bằng bác đi, không cho em gọi chú hai. Ken nhìn Bella bằng ánh mắt không mấy vui.

-Tại sao chứ? Bella hỏi tiếp.

-Tóm lại không cho gọi chú hai.

-Người ta cũng đâu muốn, chú làm như Bỉ....

-Còn gọi chú? Ken nhìn cô chăm chăm.

Thiệt là uất ức vô cùng, uh...con cún con với bộ lông màu vàng sao? Không giống nha, Bella cụp mi xuống. Mình nhất định phải cãi lại, phải phản công như Tommy nói. Sau vài giây quyết định, Bella hít một hơi rồi ngước lên. Giọng cô vô cùng rõ ràng:“chú à, hôm nay Bi nghe lời chú hai này. Chú nhỏ hơn chú hai, không nghe lời chứ”. Ai biết được trong đôi mắt nâu xinh đẹp giờ phút này thấy được trước mặt là một con cún con với bộ lông màu vàng đang ngoắc ngoắc cái đuôi xinh xắn. Trời à, thật là tuyệt. Cô không hay biết rằng ánh mắt đen bùng sáng những tia lửa trong lúc này.

-Em.... .. Ken có chút không tin khi nhìn thấy Bella.

-Con gái, theo chú hai đi ăn tối đi. Ông Chí đứng lên rồi như chờ đợi Bella.

Chỉ thấy cô nhóc đi theo ông và trò chuyện thật vui, ánh mắt nâu quay lại nhìn rồi thấy ánh mắt như không thể nào tin nổi của Ken. Trái tim cô giật thót lại. Mình quá tuyệt vời, trời à. Miệng lẩm bẩm thật nhỏ:“con cún con với bộ lông màu vàng”.

-Có phải Tommy dạy cho con không, con gái?

-Dạ phải....ahhhh, sao chú hai lại biết vậy?

Ông Chí không trả lời mà chỉ cười rất vui, chỉ trong tối hôm nay thì ông đã cười gấp mười lần ngày thường rồi. Thật rất tốt khi cuối cùng cũng nhìn thấy cô người thu phục được con trai bảo bối của mình.

Bạn đang đọc truyện *Và Anh Muốn Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Ghen

Thật khuya thì Ken mới đưa Bella rời khỏi nơi đó, ông Chí luôn miệng căn dặn con trai rằng phải nhớ đưa cô gái trở lại thật nhanh. Tommy thì chỉ nói ngắn gọn một câu:“nhớ kỹ những gì em nói, lần sau em nhất định phải nghe thấy kết quả như ý mới được”.

-Đã biết sự phụ yêu quái, Bella cười hi hi. Quả thật là cô đang hết sức vui mừng vì thành quả của mình. “Đại Phật” chỉ kinh ngạc sau phản công của cô mà cũng không có hành động gì. Có lẽ mình thật sự là oai ghê đi, Bella cứ tùm tùm cười.

Gió mát nhẹ nhàng thổi, con bù ngúc ập tới thật nhanh với Bella sau mấy tiếng đồng hồ điên cuồng chạy trên núi với đám nhóc. Chiếc xe đã quay trở lại và lặng yên đậu ở ngay cửa chính. Ông Thu kinh ngạc khi nhìn thấy cậu hai nhà mình bé cô nhóc trong tay. Giọng anh thật nhỏ:“đừng bật đèn, con bé đang ngủ ngon. Chú bạn thì cứ ngủ đi”.

Một đường đem Bella về căn phòng nhỏ của cô, Ken đặt cô nhỏ xuống giường rồi đắp mền cho cô. Ánh mắt đen nhìn cô chăm chăm, ngón tay chạm vào hàng chân mày rồi xuống mi mắt, xuống nơi thỉnh thoảng xuất hiện nốt ruồi kia rồi xuống tới cánh mũi, ngón tay dừng lại thật lâu nơi bờ môi nhỏ. Một tiếng thở dài sau đó vang lên, Ken chậm rãi đi khỏi nơi đó.

Sáng nay Bella vừa xuống lầu thì đã thấy “Đại Phật” ngồi ngay phòng khách, phía bên cạnh còn có một tách cà phê. Cô hít mũi vài cái và tự hỏi không biết là loại cà phê gì mà thơm dữ vậy.

Ken đã nhìn thấy cô từ nãy giờ, anh lại biết con bé đang thưởng thức hương thơm cà phê của mình, Ken nhìn lên rồi nói:“có muốn thử không?”

Bella ngẩn người một lát rồi gật đầu nhưng ngay sau đó lại lắc đầu lia lịa. Cô biết mình lại rất là kỳ cục nữa rồi, cô thờ hất ra.

-Uống thử đi. Ken đưa ly cà phê tới trước mặt cô.

Giờ tính sao đây, không nhận lấy thì có bị gì không? Mà nhận lấy thì ra sao hả? Đại Phật có nổi giận không? Mà ông là kêu mình thử nha, chắc không sao chứ?

-Sao vậy? Phải thử mới biết có vừa miệng hay không.

Bella đứng yên rồi lắc lắc đầu, cô nhỏ giọng:“Không, Bi không uống cà phê. Chú mà biết được, Bi chết chắc. Bi uống sữa”. Dứt lời, cô hướng tới phòng ăn.

Một câu nói khiến cho gương mặt của Ken cứng đờ ra, ly cà phê xem chút nữa đổ ra ngoài. Trời à, con bé này càng lúc công lực càng cao. Nó có thể thành công đem một người tức chết chỉ với một câu nói vô cùng đơn giản. Cái gì mà chú biết thì Bi chết chắc? Lú nào cũng Sony, Sony. Mình nhất định để con bé uống cà phê đó, xem Sony làm sao trị mình được?

Bella quay lại phòng ngủ với ly sữa và bắt đầu bắt tay vào làm project của mình. Hôm nay cô định hẹn với Hoàng để hỏi ý kiến của anh về mẫu áo mà mình vừa mới vẽ. Chỉ mới bắt tay vào khoảng mười phút thì đã nghe tiếng gõ cửa ở phía bên ngoài.

-Bỉ? Giọng Ken vang lên phía bên ngoài.

-Dạ, Bella trả lời.

-Vào được không? Ken hỏi.

-Dạ được.

Cánh cửa mở ra, Ken bước vào với ly cà phê còn đang bốc khói. Anh thấy cô nhỏ đang bày ra trước mặt một đồng hình vẽ, còn có ly sữa ở trên bàn. Ken chậm rãi bước tới, anh chìa ra ly cà phê trên tay rồi nói:“uống đi, không phải lúc này em muốn sao?”

Bella hít hít vài cái, cô nhìn ly cà phê vài giây rồi hỏi:“chú.....chú sẽ không mệt với chú Sony có phải không?”

-Sẽ không, Ken gật đầu. Con bé này thiệt là.....

-Thật?

-Ừ, uống thử đi. Ngon lắm, Ken đưa ly cà phê tới trước mặt cô.

Bị hấp dẫn bởi mùi cà phê thơm lừng, cô thử một ngụm rồi nhăn mày. Vừa nóng vừa đắng, Bella loay hoay lục lọi cái giỏ xách của mình.

-Em sao vậy? Ken hỏi.

-Đắng quá, nóng nữa. Bỉ tìm sugar. Sao chú lại có thể uống được vậy?

-Đắng? Tôi đã bỏ thêm đường cho em rồi.

-Chú.....bỏ ít quá. Nó đắng ghê tởm, Bella tìm được hai bọc đường rồi xé bỏ vào ly cà phê.

-Sao em lại uống cà phê mà ngọt gắt vậy?

Bella nhìn ly cà phê trên tay của Ken, cô cười cười rồi nói:“chắc chú đưa lộn ly cho Bỉ rồi, nhất định là như vậy”.

-Uh.....không có đâu. Ken lắc lắc đầu.

-Bỉ thử cái ly kia đi, nhất định là làm rồi.

Ken không nói gì mà chìa ly cà phê của mình tới cho Bella, anh muốn xem phản ứng của cô như thế nào. Ánh mắt như chờ xem chuyện vui.

Bella hít hít mũi và hài lòng với mùi cà phê thơm lừng, cô quên mất một chuyện vô cùng quan trọng. Đó là cả hai ly cà phê mà Ken bung tới thì cô đều uống. Bella hớp một ngụm rồi đột nhiên trợn mắt thật to. Trời à trời, cứu cứu con với. Bella vội vàng nuốt xuống ngụm cà phê đắng ghê tởm kia.

-Sao vậy? Uh..... không.....là ngọt quá sao?

Bella thờ phỉ phỉ rồi ánh mắt cô chột đời tới ly cà phê ở trên bàn của mình. Cô chột nhớ ra mình đã thử luôn 2 ly cà phê mà Ken đem tới. Trời à, sao mình lúc nào cũng bộp chộp trước mặt người này vậy? Giọng cô ỉu xìu:“chú không có đưa lộn”.

-Ah.... ..vậy.....uh.....

-Sao chú lại có thể uống kiểu đó vậy? Bảo đảm không có tí đường nào ở trong đó. Chú.....không thấy đắng sao? Bella chớp cặp mắt đáng thương nhìn Ken. Người này đúng là không bình thường.

-Đã quen uống kiểu đó rồi.

Bella không nói gì nữa, cô dời mắt nhìn bản thiết kế của mình. Còn chưa được bao lâu, phone của cô đã reo lên.

-Hello.

-Bỉ à, làm gì đó? Giọng Hoàng vang lên phía bên kia.

-Em mới làm xong bản vẽ, lát nữa định rủ anh coi có được không.

-Anh.....

-Với lại em đói bụng, em muốn ăn hoành thánh. Bella cười hi hi.

-Anh....

-Sao vậy? Gì mà anh anh, anh ra sao?

-Anh bận.

-Cái gì?

-Anh...không rảnh hôm nay.

-Sao vậy?

-Anh Tâm phải về nhà.....anh đi theo chơi.

-Uh..... Bella không nói thêm được chữ nào.

-Vậy đi nha nhỏ, khi về thì anh bù lại cho cưng. Bye bye nhỏ, Hoàng cúp phone.

-Nè, nè.....Bella tròn to mắt nhìn Hoàng tự nhiên cúp phone của mình. Cô gầm gừ: "thiệt tình mà, người ta đói bụng mà... anh chết chắc rồi".

Đột nhiên giọng nói ở bên cạnh vang lên khiến cô giật mình: "em đói bụng sao? Hay là mình đi ăn đi, tôi đói bụng"

- Ah..... Bella nhìn Ken chăm chăm. Người này sao vậy nè?

- Sao vậy? Lúc này còn nghe em nói đói bụng mà, tôi cũng muốn hoành thánh.

- Nhưng mà...

- Mười phút sau gặp ở cổng chính nha, tôi đi lấy xe. Ken dứt lời thì quay lưng đi ra ngoài.

Thế là 30 phút sau đó có hai người tiến vào tiệm dinsum mà lần trước họ đã thường thức qua. Vẫn là ngồi ở trên lầu hai nhưng lần này thì ngồi ngay cánh cửa sổ, phía bên ngoài là một chậu lan với hai sắc màu vàng và cam thật rõ rệt. Phần trên của hoa lan thì là màu vàng và được nổi bật với những chấm màu tím li ti. Phía dưới thì là màu cam hòa lẫn với màu vàng nhìn thật đẹp mắt.

Bella dò mắt tới chậu hoa lan gần đó, chậu bông này khá đặc biệt. Hoa này có hai màu sắc là trắng và tím. Trời ạ, đây là lần đầu tiên Bella được nhìn thấy loại hoa như vậy. Cô chồm người về phía trước để nhìn xem cho rõ hơn. Quả thật là mình không nhìn lầm, loại hoa này nhìn sơ thì rất giống orchid nhưng hình dáng của nó thật là kỳ quái. Giống như một đứa bé có tay chân rõ ràng và được đội một cái mũ trên đầu. Cô mở to mắt nhìn kỹ thêm một lát thì chợt giọng nói của Ken vang lên ở ngay bên tai: "đó là Parrot Flower hay còn được gọi là Impatiens Psittacina. Đây là một giống rất hiếm có và có thể được coi là loại cây mắc nhất trên thế giới. Nó được xuất phát từ Thái Lan và rất là khó khăn lắm thì mới có mặt được ở nơi này".

- Chú à, sau chú... biết rành vậy? Còn biết rõ ràng tên nữa? Bella than thở trong lòng, người đàn ông này thiệt là.....

- Đó là vì do người chủ của cái cây này vì muốn đạt được một thứ nên đã đem món đồ mình yêu thích nhất để tặng lại cho người đầu bếp chính ở nơi này. Ông ấy không biết làm sao để nuôi loại cây mắc tiền này nên đã đặt nó ở đó. Em đừng nhìn thấy những chậu hoa ở ngoài kia mà cho là bình thường nha, mỗi một gốc cây đều có một loại tên khác nhau. Nói chung là rất quý hiếm.

- Vậy.... vậy... cái chậu hoa màu đỏ ở ngay sát bên lại là loại hoa gì vậy chú? Nhìn rất là đẹp nha.

- Một loại orchid mang tên happy Alien, còn được gọi là Calceolaria Uniflora. Em thích sao?

- Uh... Thích, nhưng mà chỉ thích nhìn thôi. Nó mà vô tay Bi một cái là chết liền, Bi còn lo cho mình chưa xong thì làm gì mà lo cho cây được chứ.

- Nếu mà em thấy được chậu Kadupul Flower và loại Shenzhen Nongke Orchid thì em sẽ kinh ngạc vô cùng. Nơi này không có loại đó và không phải ai cũng có thể có được loại hoa đó. Nói chung là rất đặc biệt và rất quý hiếm.

- Là...là thứ gì đặc biệt lắm hả chú? Bella mở to đôi mắt, đôi mắt màu nâu rạng rỡ sắc màu trong lúc này.

- Uh... thì cũng đặc biệt. Nghe nói là loại thứ nhất và thứ nhì trên thế giới. Loại đứng thứ nhất thì hoa có màu trắng, nhìn rất được mắt. Cánh hoa dày và rất đẹp, không thể diễn tả được hết hình dáng của nó, chỉ có thể tận mắt thấy thì mới có thể trải nghiệm được. Hình như còn có thêm loại Saffron Crocus, thứ bông này màu tím nhưng nhìn cũng đơn giản thôi. Không biết tại sao lại được sắp hạng thứ năm trong danh sách. Đó là theo sắp hạng những loại hoa mắc nhất gì đó. Tôi không rành mấy thứ này lắm.

- Vậy sao chú lại biết tên vậy?

- Thì ngay dưới những gốc cây có một bảng hiệu như vậy.

- Nhưng mà.... Nhưng mà... ở chỗ nào mà chú biết được vậy? Chú đã đi coi rồi hả? Giọng nói tràn ngập chờ mong.

- Rồi, còn xem vài lần nữa.

- Xa... Không chứ?

- Tôi đã nói với em bao nhiêu lần rồi? Em cứ muốn gọi tôi bằng chú sao?

Giương mặt Bella đỡ ra, người này sao vậy nè? Sao đổi topic nhanh như vậy? Cô vẫn không muốn buông tha cho đề tài này, cô nhỏ giọng:”chú à, khi nào rảnh, mình... mình đi xem mấy loại bông đó có được không?”

- Chừng nào em không kêu tôi bằng chú, tôi dẫn em đi xem ngay lập tức.

Thôi vậy đề tài này chấm dứt, Bella nghĩ ngợi trong lòng. Bụng ly trà cực thơm phung phức lên uống một ngụm, ui cha, thật là ngon. Cô hít hít thêm mấy lần nữa và vẫn cảm thấy loại trà này thật đặc biệt.

- Đừng chỉ lo uống trà, một hồi no thì làm sao mà ăn được.

Thức ăn ngay lập tức mang ra đầy bàn, Bella tròn to mắt nhìn Ken chỉ lung tung những món ăn được đặt ở trên bàn. Cô vội vàng chụp lấy tay áo của Ken rồi nói nhỏ: “chú à, nhiều lắm rồi”.

Ken nhìn cô nhỏ rồi vài giây sau quay lại nói với người phục vụ là đủ rồi. Anh còn đang vui vẻ trong khi lòng bàn tay nhỏ đang nắm lấy tay áo của mình. Anh trầm giọng:”ăn đi, ăn nhiều một chút”.

Bella kinh ngạc với câu nói này, sau giống câu mà chú Sony thường nói vậy? Tóm lại là tốt, dẫu sao ông thần này cũng không còn ghét mình như trước thì được rồi. Cô tặng một nụ cười thỏa mãn tới gương mặt đối diện rồi ngọt ngào:”Bi sẽ ăn cho chú trả tiền chết luôn”.

Ken sém sặc vì nụ cười chết người đó và giọng nói ngọt ngào của cô nhỏ. Trời ạ, con bé này muốn giỡn mặt với mình sao? Thiệt là.....

Bella tha hồ thưởng thức món cơm chiên thơm phức ở trong chén của mình, ngon.... tuyệt vời. Ôi, ước gì mình được rước ông đầu bếp này về nhà thì hay biết mấy. Mình sẽ giống như vừa rồi còn gì. Nghĩ sao là miệng hỏi ngay: “chú à, nếu như mà chú có thể rước ông đầu bếp tuyệt vời này về nhà thì chú sẽ giống như là ông vua đó nha”.

- Hà?

- Ủ, món nào ở trên bàn cũng rất là ngon. Bi lại không biết phải ăn món nào nữa, món nào Bi cũng thích hết.

- Em dễ dàng thỏa mãn như vậy sao? Tâm tình của Ken rất tốt trong lúc này.

- Hà?

- Tôi nói là... nuôi em rất dễ dàng.

Bella cười hi hi ha ha rồi nói: “Chú Sony cũng nói như vậy đó. Ai mà rước được Bi thì coi như đã không phải nữa đời đau khổ”.

- Là...sao? Cái gì không phải nữa đời đau khổ? Ken hoàn toàn không hiểu Bella đang nói gì.

- Thì... chú Sony định nói là... .Nửa cuộc đời của người đàn ông là người vợ của mình. Nếu như rước Bi về nhà thì cuộc đời của người đàn ông đó coi như không phải đau khổ vì Bi rất là dễ nuôi. Ý của chú Sony là như vậy đó, Bella vừa nói vừa găm chiếc nĩa vào viên hoành thánh.

Ken nhìn chăm chăm vào cái miệng nhỏ nhắn nhai rất là ngon lành kia. Cứ y như là cô nhỏ đang thưởng thức một món đồ ngon nhất mà mình chưa bao giờ được ăn vậy đó.

Trời ạ, con bé này nó còn đang tự nhiên thưởng thức hương vị đồ ăn mà không cần biết người đối diện đang nhìn mình hay sao? Coi bộ ăn rất là ngon và còn... cái lưỡi hồng hào đang liếm liếm bờ môi nữa. Thiệt là chết người mà. Ken tối sầm mắt lại, con bé này thiệt là biết trêu người.

Bóng dáng của ai đó đang đứng ở cạnh bàn, Bella ngờ ngác nhìn khi thấy người đó ở ngay trước mặt. Trời ạ, có thật không đây? Cô bị sặc khi nhìn thấy ai đó ở ngay trước mặt mình. Một đôi mắt không mấy hài lòng với mình, Bella hoàn toàn có thể nhìn ra được đôi mắt này đang rất là giận dữ. Viên hoành thánh nửa trong nửa ngoài, Bella ho khan thật dữ dội.

Ken vụt đứng dậy, anh như một làn gió rồi giơ tay lên vỗ vỗ vào sau lưng của Bella. Ần hơi mạnh lòng bàn tay vào sau lưng để giúp cô nhỏ không bị mắc nghẹn, một phần của viên hoành thánh thuận lợi chạy vào trong cổ họng. Bella nước mắt lưng tròng vì không kịp thở?

- Bi... Không sao, uh... không sao nữa rồi. Cô thở phào nhẹ nhõm.

- Em làm sao vậy? Sao lại ăn nhanh như vậy? Ken vẫn mặc kệ người đang đứng ở ngay cạnh bàn, anh đưa ly nước trà ấm tới trước miệng cô và hối thúc cô uống nó.

Trong lúc này thì Bella vô cùng sợ hãi, đầu óc của cô hoạt động liên tục trong lúc này. Tại sao ánh mắt đó lại nhìn mình kiểu đó vậy? Uh....uh....thì đúng là không được vui, không, phải nói rất là không vui. Tại sao lại như vậy chứ? Uh.....ahhhhhh.... thì ra là vậy. Nhìn người đàn ông của mình đi ăn chung với một người khác, thì chính là...ghen. Đúng rồi, là ghen.

Bella chậm rãi nhìn đôi mắt đen ở ngay trước mắt mình. Ánh mắt rất không là hải lòng khi nhìn thấy mình. Bella lại nhìn Ken, hình như là Đại Phật lại không phát hiện ra có người đang gần hay sao á? Rõ ràng lúc này Đại Phật đã nhìn thấy người này nhưng tại sao lại làm như là không phản ứng gì vậy? Uh... sao lại không sợ “mỹ nữ trung niên” nổi giận vậy? À không, tại sao lại không nghĩ tới cảm giác của “bạn gái”.. uh...cái quan hệ bất bình thường này....Đại Phật không sợ mình biết sao? Đôi mắt nâu chuyển động liên tục, rất nhiều câu hỏi được hiện lên rõ ràng ở trên gương mặt của cô.

Bàn tay to đột nhiên chạm vào làn da khiến Bella giật mình, ngón tay kia cũng ráng chà vào nơi có nốt ruồi ở dưới mi mắt của mình. Bella kinh người kêu lên:”Ahh. sao vậy? Đừng, đừng nha....”.

- Em nhìn rất không được chút nào, Ken vừa nói vừa đưa ngón tay chà vào nốt ruồi ở trên mặt của cô. Đột nhiên anh rất muốn người nào đó thấy được gương mặt của Bella trong lúc này.

- Đừng mà.... Bella chụp lấy bàn tay của Ken.

- Bella, giọng nói đang ở trước mặt vang lên khiến cho cô không cử động nữa. Bella dời đôi mắt về phía bà Thùy.

Cô thấy bà nhìn mình chăm chăm, gương mặt tràn đầy kinh ngạc khi nhìn thấy cái thứ trên tay của Ken. Bà Thùy kêu lên: “con... mặt của con...”.

Bella oán giận nhìn Ken, cô trừng mắt nhìn anh rồi bất mãn kêu lên: “chú làm cái gì vậy? Tự nhiên lại... tháo xuống mặt ruồi của người ta... thiệt là....”

- Em nhìn như vậy tốt hơn nhiều. Em chỉ cần nó khi ở trước mặt người khác nhưng không cần phải dán nốt ruồi này trước mặt của tôi.

- Chú... chú Sony mà biết được, Bi chết chắc.. Bella khổ sở rên rỉ.

- Ngoan, đừng sợ. Tôi sẽ nói với Sony.

- Hai người, bà Thùy sợ hãi nghe mẩu đối thoại ở trước mặt mình.. Trời ạ, có ai nói cho mình biết chuyện gì đang xảy ra hay không? Sao lại... con bé này sao lại... có thể... quen cùng lúc với Don và Ken chứ. Bà sợ hãi nhìn Ken chăm chăm.

- Bác à, bác... Bella chợt nhớ ra mình còn chưa có chào bà, cô lí nhí: “bác à, bác... con...”

- Em quen với... người này sao? Ken nhìn cô chăm chăm.

Bella không biết phải trả lời ra sao, cô gật nhẹ đầu rồi nói nhỏ: “dì... dì.. nhìn còn rất trẻ có phải không?” Xí, người phụ nữ trung niên của chú thì Bi đã biết từ lâu rồi, bà ấy còn là mẹ của anh Don nha. Đừng tưởng Bi không biết, Bella hò hét trong lòng.

Ken không vội vàng trả lời, anh uống một ngụm trà. Không vội quay trở về ghế ngồi của mình, anh nhún nhún vai rồi nói: “nếu như đã tới thì ngồi chung bàn đi, tôi cũng không có ngại”.

Bella sợ hãi, cô thấy trước mặt mình tối sầm. Trời ạ, Đại Phật có biết mình đang làm gì không? Ánh mắt kia thật là đáng sợ nha, mình không muốn bị giết chết với ánh mắt đó đâu.

- Bella, sao con lại Có nốt ruồi đó? Bà Thùy hỏi.

- Dạ...uh...uh... chú Sony nói là... chú... đồng ý để cho con... dán cái mặt ruồi đó dưới mắt của con... Uh... mẹ con nói là như vậy sẽ an toàn cho con. Con cũng không có ý định giấu bác... Bella giải thích.

- Bi, em... rất cuộc đã quen với người này bao giờ vậy? Ken, gấp một thìa thức ăn tới trong chén của cô.

- Uh...uh... Bác đây là... mẹ của người... bạn của Bi... Bella nói nhỏ.

- Cái gì? Ken buông thìa xuống.

- Chú... sao vậy? Bella ngơ ngác.

- Con gọi... Ken... bằng chú hả? Tới phiên bà Thùy kinh ngạc.

- Uh... Hai người. sao vậy? Bella hoàn toàn mù tịt trong lúc này.

- Em quen sao với người đó? Ken gầm gừ.

- Người đó.... Là ai? Bella không hiểu gì cả?

- Người bạn của em tên là Don?

- Chú cũng biết hả?

-Em... Ken thờ phỉ phỉ nhìn Bella, bàn tay nắm chặt lại lúc nào không hay. Ánh mắt thật khó hiểu và chợt dời tới bà Thùy. Một đôi mắt không một ai có thể đoán ra được chuyện gì đang xảy ra.

Bà Thùy cũng nhìn Ken chăm chăm, gương mặt thật khổ sở và nhiều lúc muốn nói nhưng lại không mở miệng được.

Bella nhìn thấy Ken nổi giận trong lúc này, mặt bà Thùy thì lúc trắng lúc xanh. Chuyện gì xảy ra vậy nè? Dường như hai người có chuyện muốn nói riêng với nhau thì phải. Cô kiểm soát rằng mình muốn đi restroom rồi chạy nhanh vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Và Anh Muốn Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Bộc phát

Bà Thùy dường như chờ đợi cơ hội này, bà cũng đứng bật dậy rồi đi theo cô ngay sau đó. Hôm nay bà nhất định phải hỏi con bé này, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra. Bà không thể trở mặt nhìn con bé này....

Bella vừa chạy vào trong, cô đứng trước bồn rửa tay rồi suy nghĩ. Trời à, hôm nay thật sự lại được gặp “nụ hồng trung niên” nhưng mà “nụ hồng” lại rất bất mãn với mình. Cũng đúng thôi, nhìn thấy người đàn ông mình hâm mộ lại đi ăn chung với người trẻ tuổi hơn mình thì ít nhiều cũng phải cảm thấy bực bực lửa giận chứ. Đây là cảm giác bình thường nha. Nhưng mà.....sao chú Ken lại nổi giận với anh Don vậy? Uh.....có khi nào....anh Don phản đối quan hệ của chú Ken với mẹ anh cho nên.....chú Ken...mới nổi giận không? Uh....

Bóng dáng của bà Thùy cắt ngang dòng suy nghĩ của Bella, cô chậm rãi nhìn bà như chờ đợi cho câu hỏi đầu tiên. Rốt cuộc “nụ hồng trung niên” đã tìm tới mình rồi.

-Con giải thích ra sao với Don?

-Hả? Giải thích....cái gì với anh? Bella ngơ ngác.

-Con còn làm bộ?

-Con...nhưng mà bác muốn con giải thích cái gì với anh Don?

-Con....bà Thùy thờ phỉ phỉ. Trời à, con bé này thiệt là....Bà Thùy găm giữ:“con không cảm thấy mình có lỗi sao?”

-Có lỗi? Là con lại làm sai hả? Bella thiệt là mù mịt trong lúc này.

-Con không cảm thấy là con có lỗi sao? Bác thật là thất vọng với con.

Bella nhìn thấy bà Thùy nhìn mình bằng ánh mắt tràn đầy lo lắng và thất vọng. Cô nuốt nước miếng một cái rồi dò hỏi tiếp:“bác à, uh...con...cảm thấy chắc là bác đã hiểu lầm con chuyện gì đó có phải không? Con....không biết mình đã làm cái gì có lỗi với anh Don, uh...bác...có thể nói rõ ràng với con...chuyện gì đã xảy ra không?”

-Trời đất ơi, bà Thùy chợt đưa tay ra ôm trái tim của mình. Gương mặt bà nhìn tái ngắt trong lúc này.

-Bác à....bác ơi....bác đừng giận...đừng giận nha. Coi như con chưa từng hỏi câu gì đi, đừng giận con có được không bác? Bella hoảng sợ đỡ lấy bà Thùy đang lung lay như sắp té xuống.

-Con...con....thật sự không cảm thấy mình có lỗi sao?

Bella không dám trả lời tiếp, cô đang vắn dùng đầu óc của mình để suy nghĩ. Tại sao bà Thùy cứ liên tục nói là mình có lỗi vậy? Uh...có lỗi sao? Uh...àh.....Đại Phật và mẹ của anh Don có quan hệ không bình thường, hôm nay mẹ của anh Don lại bắt gặp mình và Đại Phật đi ăn chung với nhau, mẹ của anh Don cảm thấy rất là tức giận, uh...đúng thiệt là rất là ghen. Ah....là ghen, như vậy thì mình rất là có lỗi với mẹ của anh Don chứ sao lại là có lỗi với anh Don chứ? Uh...chẳng lẽ vì quan hệ không bình thường với Đại Phật và lại không tiện nói rõ ràng trước mặt mình nên đổ lỗi là mình có lỗi với anh Don? Có phải như vậy không? Bella chỉ có thể đoán được bao nhiêu này, cô dò dẫm mắt nhìn về bà Thùy.

-Ken đối xử rất là tốt với con, bà Thùy nhìn cô chăm chăm.

-Uh.... Bella cũng không biết phải nói gì, nói lung tung lại có thể làm cho “nụ hồng trung niên” này nổi giận mà ngất xỉu thì Đại Phật sẽ hành hung mình. Tốt nhất là im lặng.

-Con quen với Ken bao lâu rồi? Bà Thùy hỏi tiếp.

-Con ở chung với chú Ken cũng được một thời gian rồi. ...Bella còn chưa kịp nói tiếp thì đã thấy ánh mắt bà Thùy mở to lên. Chính xác là bà ấy đang

nhìn cô trừng trừng

-Con nói cái gì? Con ở chung với Ken? Bà Thùy vô cùng hoảng sợ.

-Dạ..... phải, Bella gật đầu. Cô không biết mình đang gây ra một cơn bão tố ngất trời vì những từ ngữ không rõ ràng và đáng gây hiểu lầm to lớn của mình.

-Con....đã ở chung bao lâu rồi? Bà Thùy thở phò phò nhìn cô.

-Uh..... cũng.....lâu, cũng lâu rồi bác. Chú Sony dẫn con tới và giao cho chú Ken.

-Con....thiệt đang “ở chung” với Ken? Bà Thùy hỏi lại một lần nữa, lần này bà đặc biệt nhấn giọng chữ “ở chung”. Con bé này nhìn không giống như đang nói giỡn với mình.

-Dạ phải. Bella gật đầu.

-Trời à..... Sony? Sao Sony lại có thể như vậy chứ? Cổ họng bà Thùy nghẹn lại.

-Bác cũng biết chú Sony sao? Bella kinh ngạc.

-Tại sao Sony có thể hồ đồ như vậy?

-Hả? Uh...sao bác lại nói như vậy? Chú Sony của con là người đang hoảng. Con...con không muốn nghe ai nói xấu chú của con.

-Tại sao con lại không nói rõ ràng với Don chuyện này?

-Ảnh không có hỏi con, với lại con cũng đâu biết là phải nói chuyện này với ảnh.

-Nhưng con cũng phải rõ ràng với Don chứ? Con lại còn không cảm thấy có lỗi với Don?

-Uh... bác cứ liên tục nói con có lỗi với anh Don, nhưng mà con lại không biết mình đã làm chuyện gì có lỗi với ảnh. Bella cũng thở phò phò trong lúc này, cô cũng bắt đầu không kiên nhẫn rồi.

-Con “ở chung” với Ken mà lại còn đi chung với Don, trong khi đó thằng con trai của bác lại không hề biết quan hệ này. Nếu như hôm nay bác không tận mắt nhìn thấy con đi chung với Ken thì con cũng định sẽ giấu diếm quan hệ này có phải không?

-Nhưng mà con lại không biết anh Don muốn biết chuyện này mà.

-Trời đất quỷ thần ơi..... cái này gọi là bắt cả hai tay, con có biết không?

-Bắt cả hai tay? Là cái gì...hả bác? Bella thật sự bị bà Thùy làm cho ngốc ra.

-Con...bà Thùy không nói được chữ nào. Thở dài một hơi, bà nói tiếp:“là con cùng một lúc quen với Don và Ken. Cả hai người đều không ai biết được đối phương, như vậy gọi là bắt cả hai tay. Con chỉ có thể lựa chọn một người mà thôi”.

-Lựa chọn một người? Mà sao phải lựa chọn một người vậy? Bella thì thảo một mình.

Lời nói này trực tiếp làm cho bà Thùy lảo đảo thật sự, bà nhìn cô trân trân rồi nghiêng răng hỏi:“con không định lựa chọn một trong hai sao? Vậy con ...con định lựa ai nữa? Con chỉ có thể yêu một người”.

Lời nói này cũng thành công làm cho Bella hoảng sợ, cô lắp bắp:“bác....bác nói...yêu....chỉ có thể yêu một người? Là... lựa....anh Don hay là chú Ken hả? Con ...không có hiểu lầm câu nói này có phải không?”

-Phải, con chỉ có thể yêu Don hoặc là yêu Ken. Chỉ một người.

-Ah....thì ra....bác nói là...có lỗi với anh Don....là vì...chú Ken đó hả?

-Phải.

-Nhưng mà....anh Don....tại sao con có lỗi với anh Don? Con không cảm thấy mình có lỗi gì với ảnh, tụi con...sao có thể yêu nhau được? Tụi con là quan hệ bạn bè, rất bình thường.

-Cái gì? Con....không có yêu Don?

-Không có mà, Bella gật đầu nhanh.

-Nhưng mà...nó yêu con.

-Hả? Bella hoảng sợ.

-Đúng là như vậy, nó rất là thích con. Hôm đó không phải nó gọi điện thoại cho bác để nhìn thấy con hay sao? Con nói là quan hệ bạn bè bình thường được sao?

-Ahhh...anh nói gì với bác sao?

-Nó nói nó rất là thích con, tuy rằng con không xinh lắm nhưng nó rất là thích ở gần con. Cảm giác rất là tốt và nó muốn được nhìn thấy con mỗi ngày. Đó là cảm giác thích một người, bác là người từng trải nên đã nhìn ra được Don có cảm tình với con.

-Bác...không có làm chứ?

-Hoàn toàn không có thể làm lẫn trong chuyện này, chả lẽ con không có cảm giác với nó sao? Nếu không có thì sao không có thể nói rõ ràng với nó?

-Con...con làm sao biết được anh Don...thích con chứ?

-Vậy con giải thích ra sao về chuyện của Ken? Ken rất là quan tâm tới con, bác nhìn ra được chuyện gì đang xảy ra. Khi con bị sặc lúc nãy, ánh mắt đó không lừa được bác. Ken dùng ánh mắt tràn đầy quan tâm và lo lắng. Là ánh mắt của một người đang yêu.

-Bác....bác là đang nói....chú Ken....đang yêu? Bella nhú mày lại thật chặt, cái gì mà đang yêu? Yêu ai?

-Tại sao con có thể gọi là chú Ken chứ? Bà Thùy thờ ắt ra.

-Con luôn luôn gọi là chú Ken mà, có gì không đúng sao? Chú Ken cũng không phản đối.

-Hai người....vậy sau này làm sao mà sửa? Tuổi tác của hai người....

-Sau này? Uh...tại sao phải sửa? Chú Sony của con cũng có tuổi như chú Ken, gọi như vậy là đúng mà.

-Bella, bác mà không nói rõ ràng với con thì con sẽ mù mịt và càng làm cho mọi chuyện không thể văn hồi. Vậy đi nha, con có một vài lựa chọn. Con đồng ý nghe tiếp không?

-Dạ, bác nói đi. Bella gật đầu.

-Thứ nhất, con phải làm rõ ràng quan hệ với Don. Nói cho nó biết con coi nó làm bạn bè bình thường hoặc là đồng ý tìm hiểu với Don. Đương nhiên điều này là do con lựa chọn nhưng nếu lựa Don thì chấm dứt ngay với Ken. Không một người đàn ông nào có thể chấp nhận bạn gái của mình đang quen với mình mà lại ở chung với một người đàn ông khác. Con lập tức phải dọn ra ngay.

-Dọn ra?

-Phải, thứ hai là chuyện của Ken. Nếu con chấp nhận tình cảm của Ken, đương nhiên con không cần dọn ra. Con không thể một nửa chọn Don, một nửa chọn Ken, như vậy rất là không nên.

Bella ngậy ngốc nhìn bà Thùy, cô ảo não trả lời: "bác à, con nghĩ con bị bác làm cho không thể nào suy nghĩ được chuyện gì nữa rồi. Tóm lại là....con sẽ làm rõ ràng quan hệ với anh Don. Con sẽ không để cho anh ấy phải bị bất kỳ tổn thất nào, bác cũng yên tâm đi". Bella cũng hiểu được đây là tình cảm của người mẹ muốn quan tâm tới con trai của mình, điều này đương nhiên cô có thể hiểu.

-Vậy còn Ken?

Bella nhìn bà Thùy rồi đột nhiên đầu óc cô linh hoạt hẳn lên. Ah....thì ra là như vậy, tóm lại là như vậy à? Thì ra "nụ hồng mong manh" muốn mình không quan hệ với anh Don cũng như chấm dứt ngay với chú Ken. Tóm lại là tiện lợi đôi đường với hai người đàn ông mà "nụ hồng mong manh" muốn. Úi trời ơi, sao mình lại không nghĩ ra vậy? Hèn gì cứ bắt mình phải rõ ràng với anh Don và dọn ra ngay với chú Ken. Thì ra là lý do này, Bella mở to đôi mắt nhìn bà Thùy.

-Sao hả?

Thì ra khi một người đang yêu thì rất là ích kỷ như vậy, nhưng mà tình yêu này rõ ràng là không được bình thường nha. Hay mình cứ đem vấn đề này quăng vào "Đại Phật" đi, để cho "nụ hồng mong manh" trực tiếp đối diện với Đại Phật. Như vậy mình không phải đau đầu vì chuyện này.

-Ken yêu con.

-Cái gì? Bella khiếp sợ nhìn bà Thùy, cô còn chưa kịp quăng cái vấn đề nan giải kia cho "Đại Phật" thì đã bị câu nói của bà Thùy làm cho khiếp sợ.

-Con không cảm thấy sao? Bác nhìn ra được ánh mắt của Ken. Ánh mắt bà Thùy chột khó hiểu trong lúc này.

Đây là câu hỏi...có phải rất là đau lòng khi hỏi sao? Là đang đau lòng cho tình cảm của mình và đang ghen với mình có phải không? Còn đau lòng dùm cho đứa con trai yêu nữa, uh....anh....bác ấy nói yêu...chú Ken yêu mình sao? Ahhhh....này giờ sao mình cứ bỏ qua vấn đề quan trọng bậc nhất này vậy? Yêu? Thiệt khiếp quá, Bella trừng to mắt và khổ sở để chấp nhận cái từ "yêu" nặng ngàn cân này. Thiệt là khó có thể tiếp nhận được, chú Ken mà yêu

mình sao? Không phải ông ấy ghét mình sao?

-Con thật sự không biết tình cảm của Ken? Bà Thùy nhìn ra được ánh mắt mờ mịt của Bella.

-Con không biết....bác có chắc là bác đoán đúng không? Con tưởng chú ấy rất là ghét con nữa chứ.

-Tại sao?

-Trước đây....chú Sony....vì lo cho con nên đã không để tâm tới công việc. Điều này khiến cho mọi người đều không thích con. Sau chuyện đó, con cũng dọn tới nhà của chú Ken. Tóm lại chú Rich, chú Paul, chú Ken....đều không thích con. Chỉ có chú hai là thích con thôi. Bella càng nói thì càng cúi đầu thấp xuống.

-Chú hai? Là ai hả?

-Thì là chú hai, chú hai không giống với mọi người. Chú hai rất là hiền và lại tội nghiệp nữa. Chú hai ở một mình trên núi, chú hai là ba của chú Ken.

-Là ông ấy....bà Thùy run rẩy lùi bước rồi dựa sát vào tường. Bà phải dựa nhờ vào bức tường này nếu không thì bà biết bà sẽ chống đỡ không nổi nữa.

-Bác cũng biết chú hai nữa sao?

Bà Thùy vội vàng bước tới thật nhanh, bà chụp lấy cánh tay của Bella rồi siết chặt lấy. Giọng nói gấp rút và ân cần:“ông ấy có khỏe không? Ông ấy ra sao hả? Mau nói cho bác biết đi”.

-Bác đừng có lo, chú hai rất tốt. Chú hai rất là khỏe, không có chuyện gì đâu. Chú hai....ông ấy rất là hiền. Lần đầu tiên con gặp được một người rất là ấn tượng. Đôi mắt của chú hai....con rất là thích nhìn, ông ấy rất là dễ gần. Không giống như chú Ken, người gì lúc nào cũng như tảng băng..... Bác à,bác có sao không? Có phải....con lại nói sai cái gì nữa rồi không? Bella chợt nhìn thấy cặp mắt tràn đầy nước mắt của bà Thùy.

-Không có, không có.....ông ấy....tốt là được rồi. Bà Thùy lau nước mắt.

-Bác à, con....hỏi bác một chuyện có được không?

-Con nói đi.

-Bác biết chú hai có phải không?

-Ừ.

-Uh....vậy chú hai....lúc còn trẻ thì bác cũng quen biết rồi chứ?

-Có biết.....rất là quen.....thân. rất là thân. . .

-Chú haimột đêm đầu bạc là chuyện gì đã xảy ra vậy bác? Chú hai nhìn không tới nỗi phải đầu bạc trắng như vậy.

-Con nói cái gì? Cái gì một đêm đầu bạc? Bà Thùy run rẩy nhìn Bella.

-Bác....không biết chuyện này sao?

-Một đêm đầu bạc? Ông ấy ra sao hả? Sao lúc này con còn nói là ông ấy rất là tốt?

-Con....thì đúng là chú hai rất tốt. Con còn tưởng....bác biết được chuyện gì đã xảy ra nên mới hỏi tại sao chú hai gặp phải chuyện “một đêm đầu bạc” đó.

-Con định nói là hiện nay mái tóc của ông ấy ...trắng xóa sao? Bà Thùy đau đớn nhìn cô.

-Chú hai nói chuyện này xảy ra cách đây lâu lắm rồi.

-Chuyện này.....rất dài dòng.....bác.....không muốn nhắc tới....

Bella nhìn bà Thùy một lúc rồi cúi đầu nói nhỏ:“con biết rồi....con....không nên hỏi...”

-Bella.....giúp bác một chuyện. Lần tới....nếu như con gặp lại....chú hai đó, hãy....chăm sóc cho ông ấy thật tốt có được không? Còn nữa, con có biết ông ấy ở đâu không? Mau nói cho bác biết đi.

-Con....không biết chỗ đó là chỗ nào. Lúc đó chú Ken dẫn con tới....con ngủ quên...ở trên xe nên...

-Vậy à, bà Thùy thất vọng nhìn Bella.

-Nhưng mà bác đừng có lo, lần sau chú Ken có tới nơi đó thì con cho bác biết. Bác có thể đi cùng...

-Không cần, con nhớ đừng bao giờ cho Ken biết....bác biết chuyện của chú hai. Uh....bác không muốn Kentức giận...vì chuyện này.

-Dạ....dạ....con biết rồi.

-Thôi con đi ra ngoài đi, bác sẽ ra sau.

Bella gật đầu rồi đi ra ngoài, đầu của cô thật đau trong lúc này. Mà tại sao nụ hồng mong manh lại không muốn cho Đại Phật biết là bà ấy đã biết chuyện của chú hai vậy? Uh....ah đúng rồi nha. Nhất định là chú hai phản đối qua lại của hai người, chú Ken lại muốn lên lút cùng nụ hồng. Chú Ken nhất định không muốn cho nụ hồng gặp chú hai nhưng mình lỡ miệng tiết lộ chuyện này cho nụ hồng. Bởi vậy bà ấy mới dặn mình không cho chú Ken biết. Còn dặn mình chăm sóc thật tốt cho chú hai, nhất định là muốn bù đắp lại đây mà. Trời à, mình càng lúc càng thông minh lên nha.

Nhưng để có thể tìm ra kết quả này, mình đã phải tốn một lượng lớn energy rồi. Bao nhiêu chuyện khó tin nhưng đã nghe thấy, cô đưa ngón tay lên thái dương rồi vo vo nhún nhún. Ủ rú ngồi xuống bàn, Bella cầm ly trà lên để uống. Trà có thể xoa dịu thần kinh đang khẩn trương của mình nha, còn chưa kịp xoa dịu gì thì cô đã bị kinh sợ.

-Ahhhh....

-Em sao vậy? Lúc này Ken còn đang suy nghĩ nên không phát hiện ra Bella cầm ly trà lên uống.

-Nóng.....nóng quá..... Bella thờ phì phì và nhìn trừng trừng ly trà.

-Tôi vừa không để ý một chút là em lại xảy ra chuyện.... Ken nhìn cô.

Nhìn thấy ánh mắt của Ken, Bella chợt nhớ tới lời bà Thủy vừa mới nói “Ken yêu con“. Cô bùm miệng mình lại ngay lập tức, nếu không cô lại sẽ nhanh miệng mà nói những gì không nên nói rồi. Ánh mắt cũng nhanh chóng thấy được bà Thủy đang đi tới.

-Sao vậy? Ken cúi đầu thấp xuống để nhìn cô. Con bé này sao vậy nè? Bàn tay to đang vỗ về bờ lưng nhỏ, ánh mắt tràn đầy quan tâm.

-Uh...không gì...không gì. Trời à, Đại Phật là muốn mình bị “nụ hồng mong manh” giết chết sao? Có người phụ nữ nào lại có thể chấp nhận người đàn ông của mình “đang quan tâm” tới một người phụ nữ khác. Lần này mình chết chắc rồi.

-Em đau đầu hả? Bàn tay to kéo nhẹ bàn tay nhỏ ra khỏi đầu, giọng nói thật ân cần.

Xong luôn, lần này nụ hồng mong manh nhất định là đang dùng ánh mắt để giết mình rồi, Bella cup mi xuống thật thấp. Cô không dám nhìn lên. Bàn tay nhỏ kéo kéo ống tay áo của Ken, ánh mắt như nài nỉ:“chú à, mình....mình đi được không?”

-Được. Ken gật đầu. Lần đầu tiên anh thấy con bé này có thái độ này.

-Uh...mình to go mấy thứ này luôn...

-Khỏi đi, đem theo phiền lắm.

-Hả? Chú....bỏ hả? Bella giật mình.

-Đem về làm gì chứ?

-Nhưng mà còn rất là nhiều, bỏ uống lắm. Lát nữa Bi ăn được không?

-Thật sao?

-Thiệt mà, bỏ thì uống lắm. Chú cho Bi đem mấy thứ này về đi, lát nữa Bi học xong thì ăn.

Không lâu sau đó thì Bella dẫn theo hai giỏ đồ ăn trong tay, cô lí nhí chào bà Thủy thật nhanh rồi chạy ra cửa trước. Ken chậm rãi theo sau mà không nói lời nào, bà Thủy cũng nhìn theo với ánh mắt buồn bã.

Bạn đang đọc truyện *Và Anh Muốn Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: 35. Phát hoả

Một đường đi theo lối chỉ dẫn của Bella, xe rốt cuộc dừng lại ở trên một con đường nhỏ. Trước cửa nhà có một thân cây thật lớn, Ken nhìn nhìn rồi hỏi: “em định ở đây bao lâu?”

Bella mở to mắt nhìn Ken, lát sau cô trả lời: “anh Hoàng sẽ đưa Bi trở về”.

- Tôi hỏi em ở đây bao lâu?

- Uh....chúng nào làm xong project thì Bi về. Sẽ không phiền chú rước đâu. Uh.... Bi....có thể đem mấy cái đồ ăn này vào đó không? Lát nữa Bi muốn ăn tiếp...có được không chú?

-Ừ, Ken gật đầu.

- Vậy Bi đi nha, cảm ơn chú. Bella hớn hờ mở cửa bước ra ngoài, cô đeo cái backpack lên rồi xách hai giỏ đồ ăn thật to.

Bella nhấn chuông cửa rồi chờ đợi, không lâu lắm thì cửa mở. Ken nhìn thấy cái người con trai lần trước, ánh mắt anh nhú lại khi nhìn thấy người đó đưa tay xoa đầu Bella. Chuyện gì đây, có cần phải làm cái chuyện không cần thiết đó không? Đầu của một người cũng có thể xoa sao? Thiệt là đáng giận. Con bé kia lại dường như rất quen thuộc với động tác kia, sao lại không có phản ứng gì?

Không thể làm gì khác hơn, Ken rời khỏi nơi đó.

Trong khi đó, Hoàng vẫn đứng nơi cửa sổ để nhìn ra ngoài. Anh hỏi: “em vừa mới đi ăn về hả Bi?”

-Ừ, còn đem đồ ăn về để lát nữa mình ăn. Ngon khiếp luôn.

-Sao nhiều dữ vậy?

-Ai biết ông đâu, gọi đồ ăn như điên. Em đang ăn ngon, tự nhiên....”nụ hồng mong manh” của ông xuất hiện. Đầu em đau muốn chết.

-Sao vậy? Chẳng lẽ Đại Phật dân em đi ăn mà còn mang theo “nụ hồng mong manh” sao? Lúc này Hoàng đã quay lại ngay bàn vẽ rồi cầm cây kéo cắt tiếp miếng vải đang cắt dở dang.

-Uh.... tóm lại là dài dòng. Em ghé ngang đây để cùng anh làm cho xong cái project, lát nữa em còn phải nhờ anh chở đi gặp một người. Em nhất định phải giải quyết chuyện này cho xong trong hôm nay. Cô nghiêm rắng.

-Gi? Ai? Trai đẹp hả?

-Ừ, nhìn cũng khá.

-Gi ghê vậy? Trai đẹp mà cũng giận sao?

-Giận, rất giận.

Hoàng buông cái kéo ra, anh hỏi tiếp: “sao vậy?” Hôm nay em rất là lạ, không đầu không đuôi gì hết. Khó đoán được em đang nói chuyện gì. Hoàng khoanh hai cánh tay lại rồi nhìn Bella.

-Em....tóm lại là bị chọc cho tới phát khùng rồi. Em hoàn toàn bị “nụ hồng mong manh” kia làm cho phát rồ, đúng vậy. Chính xác là bây giờ đầu của em rất là đau. Bella đưa ngón tay chọt chọt vào thái dương, cô chớp chớp cặp mắt nâu đáng thương của mình để nhìn Hoàng.

Hoàng cười cười rồi chậm rãi đi tới gần Bella, giọng anh nghe không đáng hoàng chút nào: “Bi à, muốn anh massage thì cứ nói đại đi, còn bày đặt chớp chớp mắt gì nữa. Anh đã quá quen thuộc với chiêu này của em rồi. Anh có đề nghị này, em muốn nghe không?” Vừa nói Hoàng vừa đưa ngón tay lên thái dương của Bella và nhìn cô.

-Gi? Bella mơ màng dưới mấy ngón tay của Hoàng, cô rất là hài lòng với kỹ thuật massage của anh.

-Lần sau em cứ dùng chiêu này mà chớp chớp với Đại Phật, bảo đảm em....ông sẽ ngã quỵ ngay. Lúc đó em sẽ muốn gì được nấy, ngay cả muốn ông “lấy thân đền đáp” cũng có thể. Hoàng cười hắc hắc.

-Lấy thân đền đáp là cái gì? Ý anh định nói là người hầu đó hả? Em không cần, em đã có anh. Bella nhanh miệng.

-Cái gì? Hoàng hét thật lớn.

-Ah.... lộn, lộn, ý của em.....là.....anh là chị em tốt của em, em không cần ông. Bella nhanh miệng sửa lại.

-Nói vậy còn nghe được, à, lấy thân đền đáp là.... muốn ông trở thành người đàn ông của mình của mình cũng được. Có hiểu chưa?

-Chưa, tại sao lại muốn ông trở thành người đàn ông của mình? Không phải em có chú Sony rồi sao? Còn anh nữa, em đâu cần bodyguard. Bella trả lời.

-Trời đất ơi, con bé này.....sao lại có thể chậm tiêu tới như vậy? Ý của anh là..... cái câu “trở thành người đàn ông của mình” có nghĩa là muốn ông làm

“bạn ngữ” của em, nói như vậy rất rõ ràng nhất rồi, không còn có câu nào có thể rõ ràng hơn câu này nữa, em hiểu chưa “bé Đại Ngốc”?

Tìm kiếm với từ khoá:

Được thanks

Xem thông tin cá nhân

TUYỂN EDITOR cho diễn đàn! TUYỂN EDITOR cho diễn đàn!

Có bài mới 07.11.2016, 22:05

Hình đại diện của thành viên

Nuong Nuong

Lớp phó kỷ luật

Lớp phó kỷ luật

Ngày tham gia: 08.08.2014, 01:03

Bài viết: 364

Được thanks: 3 lần

Điểm: 9.92

Có bài mới Re: [Sưu tầm - Hiện đại] Và anh muốn nói yêu em - Từ Y - Điểm: 10

-Anh...đủ rồi nha, khi không....em điên sao....lại chọn ông?

-Có nhân vật nào còn tốt hơn à? Sao anh không biết vậy?

-Anh.....có phải hôm nay nhất định chọc cho em phát hoả phải không? Ai cũng như vậy, chỉ biết nhắm em....

-Được được, giòn....giòn mà. Hạ hoả, hạ hoả đi bé.

Bella chỉ lườm lườm Hoàng, cô rút cái phone ra rồi bấm bấm. Thở phì phì rồi chờ đợi ai đó bắt phone, Bella nghiêng răng“Bi đây”.

... ..

-Anh rảnh không? Bi cần gấp anh.

.....

-Liên, nhất định phải ngay lập tức.

.....

-Bi ở chỗlần đầu gặp anh đó, anh còn nhớ không?

.....

-Ừ, lát gặp. Nhất định phải tới đó, Bella nghiêng răng. Cô cúp phone rồi nhìn sang Hoàng, cô nói“em đi một lát, lát nữa em về”.

-Gặp người đó trút giận à? Con trai của nụ hồng mong manh?

-Ừ.

-Cần anh không? Anh đi với em.

-Không cần, hôm nay em phải nói rõ chuyện này. Em thiệt bị mấy người này làm cho đau đầu lắm, em đi giải quyết đây.

-Em....thiệt không cần anh theo sao? Được không đó?

-Được. Lát nữa báo tin mừng cho anh, anh.....ăn đồ ăn đi. Ngon lắm.

-Ừ, cảm ơn. Có gì gọi cho anh có biết không?

-Vậy em đi đó.

-Đi làm sao?

-Bus.

Hai mươi phút sau đó, Bella nhìn thấy một bóng dáng cao to bước tới trước mặt mình, cô trừng mắt nhìn anh đầy bất mãn. Hừ, nhìn thấy là giận rồi.

Nhìn thấy cô gái nhỏ với ánh mắt đầy giận dữ, Don nhìn cô chăm chăm. Bàn tay nhỏ đang nắm chặt lại, mình....có làm gì để Bi giận sao? Không phải lần trước còn tốt lắm sao? Don tự hỏi.

-Hello, ai....choc em sao?

Bella cố gắng ngó lơ gương mặt ở ngay trước mặt mình, cô im lặng mà không trả lời. À, bắt đầu bằng.....cho anh ta ngạc nhiên đi. Bella lục lọi trong túi ra chai nước, cô đổ một ít vào lòng bàn tay rồi đưa lên mặt. Tháo cặp mắt kiếng xuống, Bella nhìn thấy ánh mắt của Don chớp sáng.

-Anh đã nhìn thấy rõ ràng chưa?

-Wow.....rất được. Nhìn được như vậy, sao trước đây lại dán cái đó lên làm gì? Wow.... mắt nâu, rất là đẹp.

-Nè, Bi kêu anh ra không phải để anh nói mấy thứ này. Bella nhin hết nổi, cô hét rầm lên.

-Vậy à? Vậy em muốn gì? Don điềm tĩnh nhìn cô, con bé này hôm nay sao vậy nè? Ăn phải thuốc nổ hay sao vậy? Rõ ràng mình không có làm gì.

Nhìn thấy ánh mắt mờ mịt của Don, Bella xui xuống. Vốn là rất giận nhưng lúc này thì cô lại nguội xuống, cô gầm gừ:“anh đã nói gì với mẹ anh hả?”

-Em gặp mẹ anh sao?

-Trả lời Bi đi.

-Anh....nói gì là nói gì?

-Còn chớ?

-Bi à....

-Anh thích Bi sao? Cô điềm nhiên nhìn Don.

-Em nhìn ra được hả? Đúng vậy, rất thích, bây giờ còn thích hơn. Don gật đầu liên tục.

-Không cho thích. Bella cắt ngang.

-Tại sao? Don ngơ ngác.

-Hôm nay Bi muốn nói rõ ràng với anh. Thứ nhất, Bi muốn anh nói rõ ràng với mẹ anh là hôm nay mình đã nói chuyện rõ ràng. Thứ nhì, Bi đã cho anh nhìn thấy mặt thật, nếu không mẹ anh lại nói tại sao gạt anh, mặc dù chuyện này chả liên quan gì tới anh. Thứ ba, không cho anh thích Bi. Phải nhất định nói rõ ràng cho mẹ anh biết. Uh....thứ tư, Bi đang ở chung với chú, mẹ anh nói là nhất định phải cho anh biết.

-Khoan, khoan đã. Em nói chuyện gì lung tung vậy? Anh không hiểu gì hết.

-Kệ anh, anh tưởng Bi hiểu sao? Hôm nay đầu của Bi đau muốn chết. Rốt cuộc tại sao chuyện này lại là Bi có lỗi chứ?

-Tại sao lại phải nói rõ ràng với mẹ của anh? Mẹ anh tìm em sao? Bà đã nói gì?

-Mẹ anh đã gặp Bi sáng nay, mẹ anh còn hỏi tại sao Bi lại gạt anh? Anh nói đi, Bi gạt anh chuyện gì hả? Bi có bao giờ gạt anh cái gì chưa? Bella gầm gừ nhìn Don.

-Không gạt, không có, chỉ có.....

-Gi hả? Bi chưa từng nói láo với anh chuyện gì.

-Em giấu anh một chuyện, em....làm cho mình xấu đi. Don cười hi hi.

-Đây là chuyện....là an toàn của Bi, không hại gì anh. Không phải gạt, mà tóm lại là anh đã biết rồi. Hãy nói cho mẹ anh biết là anh đã thấy mặt thật của Bi. Nếu không mẹ của anh còn nói là Bi có lỗi với anh. À quên nữa, nhắc anh thêm một lần chuyện này. Nói với mẹ anh là anh đã biết Bi đang ở chung với chú. Không biết tại sao mẹ anh lại hỏi Bi tại sao không nói cho anh biết rõ chuyện này. Anh muốn biết sao?

-Không.

-Bời vậy mới nói, Bi làm sao biết anh muốn biết chuyện này? Bella găm gừ.

-Bi, tóm lại là hôm nay anh thu hoạch được một chuyện. Rất vui, Don cười cười.

-Anh cũng đang trách Bi không nói cho anh biết hả? Anh đâu có hỏi đâu mà Bi biết anh muốn biết.

-Biết gì?

-Thì chuyện anh muốn biết, cái mặt....rồi chuyện ở chung với chú. Mà sao anh lại muốn biết hả? Có liên quan gì tới anh đâu? Quái nhất chính là tại sao mẹ của anh lại cứ nói Bi có lỗi với anh là sao?

-Anh....cũng không biết nữa....có lỗià....có lỗi.....

-Phải đó, sao ở chung với chú mà có lỗi. Mẹ anh cứ nói câu này mấy lần, còn nói Bi chỉ được lựa chọn một trong hai. Thiết không hiểu gì, Bi lại không có yêu anh, sao phải lựa anh?

Don nhìn Bella trân trân, trời à, con bé này..... có cần phải nói trắng ra như vậy không? Lựa chọn một trong hai, câu này....sao nghe không hiểu. Don hỏi:“cái gì lựa một trong hai? Là ai với ai?”

Bạn đang đọc truyện *Và Anh Muốn Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: 36. Thì ra.....

Bella ngó ra một lát, thật lâu sau cô mới nói:“Bi hỏi anh một chuyện....uh....gần đây....mẹ anh....bình thường chứ?” Minh phải hỏi cho rõ ràng chuyện của “nụ hồng mong manh” trước khi đem tới chuyện khó có thể chấp nhận này cho Don. Don sẽ không thể nào chịu nổi khi phát hiện ra mẹ mình đang quan hệ không bình thường với người còn trẻ hơn cả bà ấy.

-Bi, em có phải đã nhìn thấy gì?

-Uh.....Bella không biết phải trả lời sao. Cô cụp mi xuống như chấp nhận.

-Không cần phải cảm thấy khó xử, từ lâu anh đã nghi ngờ rồi. Nhưng chưa bao giờ nhìn thấy....người đàn ông kia.

-Anh....cũng biết hả? Trời đất ơi, người đàn ông kia....là Đại Phật nha, mình có nên....giúp đỡ Đại Phật mà giấu diếm chuyện này với Don không? Nếu như Don biết người đàn ông kia là Đại Phật thì sao hả? Có phải càng lớn chuyện ra không? Bella tự hỏi.

-Ừ, mẹ anh.....anh tình cờ phát hiện ra mẹ anh và ba anh.....ngủ cùng phòng nhưng.....phân chia giường. Thì ra đó là lý do tại sao ba mẹ lại không bao giờ cho anh tới phòng, cho dù là lúc anh còn rất nhỏ.

Bella hoá đá trước câu nói của Don, chẳng lẽ “nụ hồng mong manh” qua lại với Đại Phật từ lâu lắm rồi? Nhưng.....nhưng sao thấy Đại Phật không luyến tiếc “nụ hồng mong manh” chút nào vậy? Nói ra thì khó tin nhưng mà chẳng lẽ hai người bọn họ lại không hiểu vấn đề là giữa bọn họ có một khoảng cách lớn hay sao? Một người đàn ông rất là “best of best” như thế mà lại lựa một người “trung niên” tuy rằng người này rất là xinh đẹp nhưng....vẫn nhìn không thấy xứng đôi lắm. Trời à. sao bây giờ mình lại cho Đại Phật lên cao vậy nè? Bella chắc lưỡi.

-Bi, em đang nghĩ gì? Có phải đang thấy....tội nghiệp anh? Tại sao mẹ anh lại như vậy?

-Không, không có. Bi....đang nghĩ....vậy bây giờ anh định làm gì?

-Anh không biết, chuyện này đã xảy ra rất lâu rồi. Ba anh vẫn thương yêu chiều chuộng mẹ, rất là yêu bà nhưng anh có thể nhìn rõ mẹ duy trì tình trạng này là cũng vì anh. Bà vẫn yên lặng khóc, anh vẫn nhìn thấy vài lần. Ba và mẹ không bao giờ cãi nhau. Em tin không, ba anh vẫn duy trì tình cảm của ông như lúc mới vừa biết yêu. Mỗi khi ăn thì chăm sóc cho mẹ anh từng li từng tí, nào là tháo xương, gỡ bỏ vỏ, múc canh, bới com.... Ba anh còn vì mẹ mà xây một cái green house chỉ vì mẹ anh thích trồng rau trong nhà. Em xem tình cảm của ba anh có tội nghiệp không? Anh thật sự không biết chuyện gì đã xảy ra giữa hai người nhưng chắc chắn rằng tình cảm của ba anh là thật sự yêu mẹ anh, rất yêu. Anh có thể nhìn thấy trong mắt của ông ấy là tràn đầy tình yêu. Don nhắm chặt cặp mắt mình lại.

-Nè.....nè.....anh đừng có như vậy mà. Bella không biết phải làm sao khi nhìn thấy Don cúi đầu xuống thật thấp.

-Ừ. Don vẫn không nhúc nhích.

-Anh thì đỡ rồi, đầu sao còn có cả ba và mẹ. Bì chỉ có mẹ thôi. Bella tìm gì đó để cho Don quên đi chuyện buồn kia.

-Không phải em còn đang ở chung với chú sao? Don ngẩng đầu lên.

-Ah, uh.... không phải chú ruột nha. Uh.....

-Ồ, lúc này em nói lựa cái gì giữa 2 người đó. Là ai với ai?

-Uh.... ờ thì là mẹ anh nói chứ ai nói nữa.

-Nhưng mà lựa ai với ai?

-Thì anh với chú.

-Thì là người chú không phải ruột đó hả?

-Ừ.

-Vậy em lựa ai?

-Không ai hết.

-Sao vậy?

-Một khùng một điên.

-Cái gì? Don thiếu điều nhảy dựng lên, ánh mắt anh nhúu lại thật chặt.

-Ha ha ha.....Bella cười rộ lên, cô lay lay cánh tay Don.

-Con bé này.....còn giỡn?

-Chọc cho anh vui lên mà, buồn thì...già mau đó.

-Thích anh đi, Don trả lời tỉnh bơ.

-Hả? Tới phiên Bella cứng ngắt người.

-Thích anh đi.

-Điên.

-Chẳng lẽ em lại thích người chú không ruột thịt kia?

-Không có.

-Vậy tại sao? Ờ mà tại sao em lại ở chung với người chú không ruột thịt kia vậy? Don đưa bàn tay lên vuốt ve đầu nhỏ ở bên cạnh.

-Nè, Bì không phải chó con đâu mà vuốt đầu nha. Không cho anh sờ đầu.

-Trả lời anh đi.

- Thì là một người chú khác đem Bì tới người chú nàychỉ là gọi nhờ thôi.

-Vậy người chú khác đó lại ở đâu mà phải gọi nhờ em cho người chú này? Khó hiểu.

-Thì người chú khác đó sợ Bì không an toàn nên mới phải gọi nhờ cho người chú này, chỉ vậy thôi.

-Gi mà không an toàn? Em cũng lớn rồi, làm như con nít.

-Anh không biết đâu, lúc trước xem chút nữa thì Bì với anh bạn “đi đờ” rồi. Nghĩ tới còn sợ muốn chết. Lúc đó anh bạn của Bì thê thảm nhất, vì cứu Bì nên nhiều người bị thương.

-Bị thương? Em lại gây chuyện gì mà ghê vậy? Don nhìn cô chăm chăm.

-Hoàn toàn không liên quan gì tới Bì với anh Hoàng. Không biết cái đám điên kia ở đâu ra, họ canh ngay nhà của chú. Bì làm sao mà biết được, cứ như vậy mà xem chút đã chết ngắt rồi. Chú vì cứu Bì mà bị thương luôn cánh tay.

Đôi mắt màu xanh chuyển động liên tục, nếu như mình đoán không lầm thì đây chính là.....Don nheo nheo lại đôi mắt. Đừng nha, đừng nói có chuyện trùng hợp tới như vậy. Sao mọi chuyện..... lại trùng hợp y như mình đoán. Phải hỏi thêm một chút, cầu trời cho đừng là như vậy.

-Bi, anh biết bói toán đó, có tin anh không?

-Gi?

-Là thiệt, anh có thể bói toán. Tin không?

-Thử mới biết.

-Ừ, anh đoán.....chú của em năm nay 28 có phải không?

-Trời.....sao anh hay vậy? Có thật không? Bella nhìn Don với ánh mắt mờ thật to.

-Anh còn có thể đoán luôn tuổi của người chú ruột kia.... cũng là 28.

Lần này thì Bella còn khiếp sợ hơn một chút, cô hoàn toàn chấn động khi nghe Don nói:“em còn thêm 2 người chú khác nữa có phải không? Toàn bộ đều là 28“.

Nhìn cặp mắt nâu to tròn trong suốt, Don đã có được câu trả lời. Don cảm thấy trái tim mình khó thở. Anh chụp lấy lồng ngực rồi thở dốc. Tại sao? Tại sao lại như vậy chứ? Tại sao Bella lại là cháu của người kia? Tại sao? Tại sao?

-Anh....anh sao vậy nè? Đau tim...đau tim hả? Bella khiếp sợ đỡ lấy Don, cô có thể nhìn ra Don là không dễ chịu.

Don vẫn nhìn xuống mà không nói lời nào, bàn tay vẫn đang để ngay vị trí của trái tim. Đầu của anh trong lúc này đang có bao nhiêu là câu hỏi. Tại sao lại trùng hợp để cho mình gặp con bé này để rồi không bao giờ cho mình có một kết quả như ý? Tại sao Bella lại là cháu của Sony? Tại sao lại có quan hệ với Ken nữa?

-Anh....đừng có làm Bi sợ nha, anh có sao không? Đi bệnh viện....đi bệnh viện đi nha, anh nhất định là không ổn rồi. Bella kéo lấy Don đứng lên.

-Em là đang lo cho anh sao? Don đột ngột ngược lên.

-Ừ, anh ...có bị gì không? Mặt anh tái ngắt kia.

Don không nói gì, anh nhìn Bella một lúc rồi đột nhiên phủ gương mặt lên bờ vai của cô. Giọng anh thật chậm:“để cho anh ngồi một lát, chỉ một lát thôi, có được không?”

Bây giờ Bella chỉ ngồi yên mà không làm gì, hành động của Don làm cho cô có chút cứng ngắt nhưng rất nhanh sau đó thì bình thường trở lại. Cô nghĩ Don không cảm thấy thoải mái, gương mặt anh ấy hẳn là tái ngắt. Chắc là trong người không khỏe, cứ để anh ấy ngồi nghỉ ngơi một lát cũng chẳng sao. Một người đàn ông to lớn khoẻ mạnh như vậy thì sao lại có thể có một trái tim....yếu như vậy? Thật tội quá, nhìn anh ấy lúc nào cũng cười tươi mà lại.....

Ngồi một lát, Don lại ngồi thẳng người lên. Anh cười cười rồi nói:“lúc này anh là vì chăm chú “bói toán” nên mới bị như vậy. Anh không có bệnh.”

-Xời, lần sau đừng bói nữa. Bi còn tưởng trái tim của anh có bệnh, làm hết hồn. Bella lắc lắc đầu.

Còn chưa kịp nghĩ gì thì cô lại nghe Don nói tiếp:“Bi, em.....sống có được không?”

-Anh nói gì?

-Anh....anh...à, hỏi câu này đi. Em luyện tiếu tình cảm của tụi mình sao?

-Gi?

-Em luyện tiếu tình cảm của tụi mình sao?

-Là sao?

Don đột ngột ngồi bật dậy, anh nhìn cô chăm chăm rồi nói:“nếu như sau này vì một lý do nào đó, chú của em không cho em quen với anh. Em sẽ đồng ý sao?”

-Uh....chú nào? Bi có nhiều chú lắm, cô cười cười.

-Chú nào cũng vậy, em sẽ đồng ý sao?

-Uh.....

-Không được đồng ý với họ, anh không cho em đồng ý. Don gầm gừ.

-Anh....sao vậy?

-Anh là luyến tiếc tình cảm của tụi mình, em nhất định không được phép bỏ qua anh.

-Chú nhất định sẽ có một lý do để làm như vậy. Ủa, mà tại sao anh lại nói như vậy? Anh biết chú của Bi hả?

-Ừ, anh biết. Là Sony.

-Thiệt?

-Ừ.

-Vậy...tại sao chú lại không cho Bi quen với anh?

-Chú Sony của em.....rất ghét những người đẹp trai như anh, nhất là những người con lai như anh. Đừng bao giờ nhắc anh trước mặt Sony, nếu không em sẽ bị la đó.

-Ồ, biết rồi.

-Uh....Bi à, nếu sau này.....em phát hiện ra....anh làm chuyện có lỗi với em.....em....em sẽ tha thứ cho anh sao?

-Anh hả? Bella trừng mắt nhìn Don, trong đầu của cô đang nhớ lại coi Don đã từng làm gì có lỗi với mình chưa. Hình như là chưa, chưa có.

-Ừ, sẽ tha thứ cho anh sao? Người không biết thì không có lỗi, em biết câu này không?

-Biết.

-Vậy sẽ tha thứ sao?

-Còn phải coi anh làm lỗi gì nữa. Bella nhún nhún vai, hôm nay Don thật lạ.

-Em chỉ cần nhớ.....mà thôi đi.

-Anh nhớ nói cho mẹ anh biết đó, nhớ không?

-Ừ.

-Vậy Bi về, chuyện nên nói đã nói. Hôm nay đầu thật đau.

-Bi, uh....Ken có biết là em đang quen với anh không?

-Uh.... Bi làm sao mà biết được.....uh.... không rõ nữa. Hôm nay....hình như....Bi không nhớ rõ chuyện gì, tóm lại là bị mẹ anh làm cho không thể suy nghĩ được gì. Anh phải nhớ nói rõ là hôm nay Bi đã tìm anh để cho anh biết hết mọi chuyện. Anh.... cũng phải quan tâm tới mẹ anh một chút đi.

-Đã biết.

-Vậy Bi về nha.

-Đi cẩn thận và nhớ là không được bỏ qua anh cho dù là chú nào của em nói. Có nhớ không? Don chụp lấy cánh tay của Bella.

-Nhất định là anh đã làm gì ghê gớm lắm nên mới dạn dò như vậy, uh...nhưng mà anh lại không giải thích rõ ràng. Vậy thì.....treo ở đó, khi nào Bi biết rõ thì mới quyết định.

-Vậy.....

-Tuy nhiên Bi chỉ nghe lời chú Sony nhất, mấy chú kia.....không cần phải nghe.

-Uh....tại sao? Don tròn to mắt, con bé này là....sao vậy?

-Đơn giản là vì....Bi chỉ muốn nghe lời chú Sony, vậy thôi đó. Bella nhún nhún vai rồi quay lưng đi, cô không nhìn lại nữa.

Don nhìn theo rồi nhíu mày lại thật chặt, xem ra phải bắt đầu từ mẹ mình đây rồi. Anh từ từ đứng lên rồi quay trở lại xe của mình.

Bạn đang đọc truyện *Và Anh Muốn Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: 37. Khám phá của Tà Thiếu Gia

Chiều nay khi mà Don xuống lầu thì đã thấy bà Thủy đang bung đĩa rau tới bàn ăn, giọng anh thật vui: “rau xanh quá vậy mommy?”

-Ừ, lát nữa con ăn nhiều một chút.

Giọng của ông James vang lên từ trong phòng bếp: “Don, mau tới giúp ba một tay đi con.”

Don đi vào phòng bếp, anh nhìn thấy món soup mà mẹ mình thích ăn. Anh nói: “ba thật là chiều mẹ nha, món soup này nấu rất là tốn công”.

-Ừ, mẹ của con thích là được rồi. Lát nữa nói mẹ ăn nhiều một chút. Gương mặt tràn đầy chờ mong của ông James lại làm cho trái tim của Don không biết phải buồn hay vui. Ba của mình lúc nào cũng thương yêu mẹ, không biết khúc mắc là từ đâu để mẹ không chịu đáp lại tình cảm của ba vậy?

-Ba à, mẹ.....hôm nay tốt chứ?

-Uh...ba không rõ ràng lắm. Nghe chị hai nói lại là sau khi ra ngoài rồi khi trở về thì ngồi im một chỗ. Hình như đã khóc, ba....thật sự không có làm gì để bà ấy buồn cả.

-Được, được, để con.....đi coi mẹ. Don vỗ vỗ bờ vai của ba mình, anh thở dài rồi bung tô soup đi ra ngoài.

Giọng nói thật vui vang lên để kéo sự chú ý của bà Thủy: “mẹ coi ba cưng mẹ cỡ nào chưa? Không thấy món ăn con thích đâu cả”.

Bà Thủy chỉ nhìn Don mà không trả lời, thằng con này lúc nào cũng như vậy. Lúc nào cũng nói tốt cho ba của nó, chả lẽ nó nhìn ra được gì sao?

-Mẹ, con đã nói chuyện với Bella.

-Nó có nói gì với con không? Bà Thủy nhìn lên.

-Có, Bì nói một đồng chuyện, đủ thứ hết. Con đã thấy mặt thật của con bé kia, rất là đẹp. Thì ra là không bị cận và cũng chẳng có mục ruồi nào. Uh...con bé cũng đã biết con thích nó và còn cấm con không cho con thích nó. Uh....cũng cho con biết nó đang “ở chung” với một người.....tên Ken. Uh.....tóm lại là những gì mẹ dặn thì đã nói hết với con.

-Con bé.....à, mà con nghĩ sao?

-Uh... vui.

-Hả? Con.....con không bức hả?

-Bức? Chuyện gì?

-Uh....thì.....chuyện con bé “ở chung” với.....người tên Ken.

-Bức, xưa nay khi nghe tới tên người này thì con đều bức. Sao lúc nào cũng đụng phải người này? Từ công việc làm ăn cho tới quan hệ, tại sao lúc nào cũng có liên quan tới Ken?

Bà Thủy không nhìn Don mà chăm rai nói: “con không ngại con bé đang “ở chung” với “người khác” sao?”

-Không. Con bé lại chẳng thích “người kia”.

-Nó thích con sao? Sao nó nói với mẹ là nó không thích con mà?

-Đúng là như vậy, con bé không thích con cũng như “người kia”.

-Vậy....nó thích ai? Còn người khác nữa à?

-Không.

-Vậy sao không lựa một trong hai?

-Mẹ có biết con cũng hỏi như vậy không? Rốt cuộc con bé trả lời một câu, nghe xong thì.....

-Sao? Con bé nói gì?

-Con bé nói sẽ không lựa ai hết vì “một điên một khùng”. Don nói xong thì ôm bụng cười.

-Gi mà vui vậy con trai? Ông James bùng đồ ăn lên.

-Ba, con thích một con bé nhưng phải cần ba giúp đỡ con.

-Gi?

-Chỉ cho con tuyệt chiêu để làm cho con bé lựa con đi.

-Ba làm sao biết?

-Vậy lúc trước ba làm sao có được mẹ? Don hỏi.

Câu hỏi làm cho ông James lẫn bà Thủy đều cứng ngắt người, một lúc lâu sau ông James mới trả lời:“mau ăn đi, để lâu nguội thì không ngon nữa“. Nói xong thì ông còn có ý nhìn vợ mình, mặt của bà Thủy cũng đỏ xuồng một chút.

-Con nghĩ kỹ rồi, lần này con sẽ không buông tay. Con sẽ làm cho con bé thích con mà không phải là “người kia“. Don vừa nói vừa múc một chén soup cho bà Thủy, anh đặt ngay ở trước mặt mẹ mình. Giọng nói đầy quan tâm“mẹ, ăn nhiều một chút, là ba đã bỏ công làm cả ngày cho mẹ đó, chỉ thương mẹ mà không thương con. Ba là mẫu người đàn ông lý tưởng thời nay, đi làm cả ngày, chiều về thật sớm để làm đồ ăn cho vợ con. Thật không tìm đâu ra người thứ hai lý tưởng như vậy nữa.”

Ông James lên tiếng:“người kia là ai vậy?”

Bà Thủy nhỏ giọng:“là Ken“.

-Ken? Ông James giật mình, ông nhìn Don như dò hỏi.

-Phải, đối thủ mạnh nhất của con. Don gật đầu.

Bàn ăn lại lâm vào tình trạng cứng ngắt, ông James cũng như bà Thủy đều không nói gì nữa. Trong khi đó thì Don lại không hiểu nổi chuyện gì đã xảy ra, tại sao lúc nào nói tới Ken thì ba mẹ anh lại cũng thái độ này. Nhiều lần ông James còn có ý bình vực Ken, thật không hiểu nổi.

-Xưa nay Fast và News lúc nào cũng đối chọi với nhau, lần này rất nhanh sẽ có kết quả.

-Con định làm gì? Bà Thủy lo lắng hỏi.

-Con....uh....con còn chưa biết rõ nhưng....chuyện của con bé kia, con nhất định sẽ không nhường “người kia” cho dù là ba mẹ không muốn đi nữa.

-Con trai....uh....chuyện gì cũng có chừng mựcÔng James như dằn dò.

-Trừ khi ba mẹ nói cho con biết đã xảy ra chuyện gì, nếu không con sẽ không dừng lại.

Buổi ăn tối kết thúc rất nhanh sau đó vì bà Thủy vội vã đi ra ngoài sau khi nhận được một cú phone nào đó của bạn. Don an ủi ba mình rồi buồn bực lái xe ra ngoài. Một buổi tối tốt đẹp của gia đình cứ như vậy mà bị phá hủy đi.

Sau một hồi chạy quanh co ở trên đường, Don rút cuộc cảm thấy khát nước. Anh dừng xe lại ở một bên đường, vừa rút chìa khoá ra khỏi thì bỗng con mắt trùng trập to lên.

Bạn đang đọc truyện *Và Anh Muốn Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.